BESTSELLER

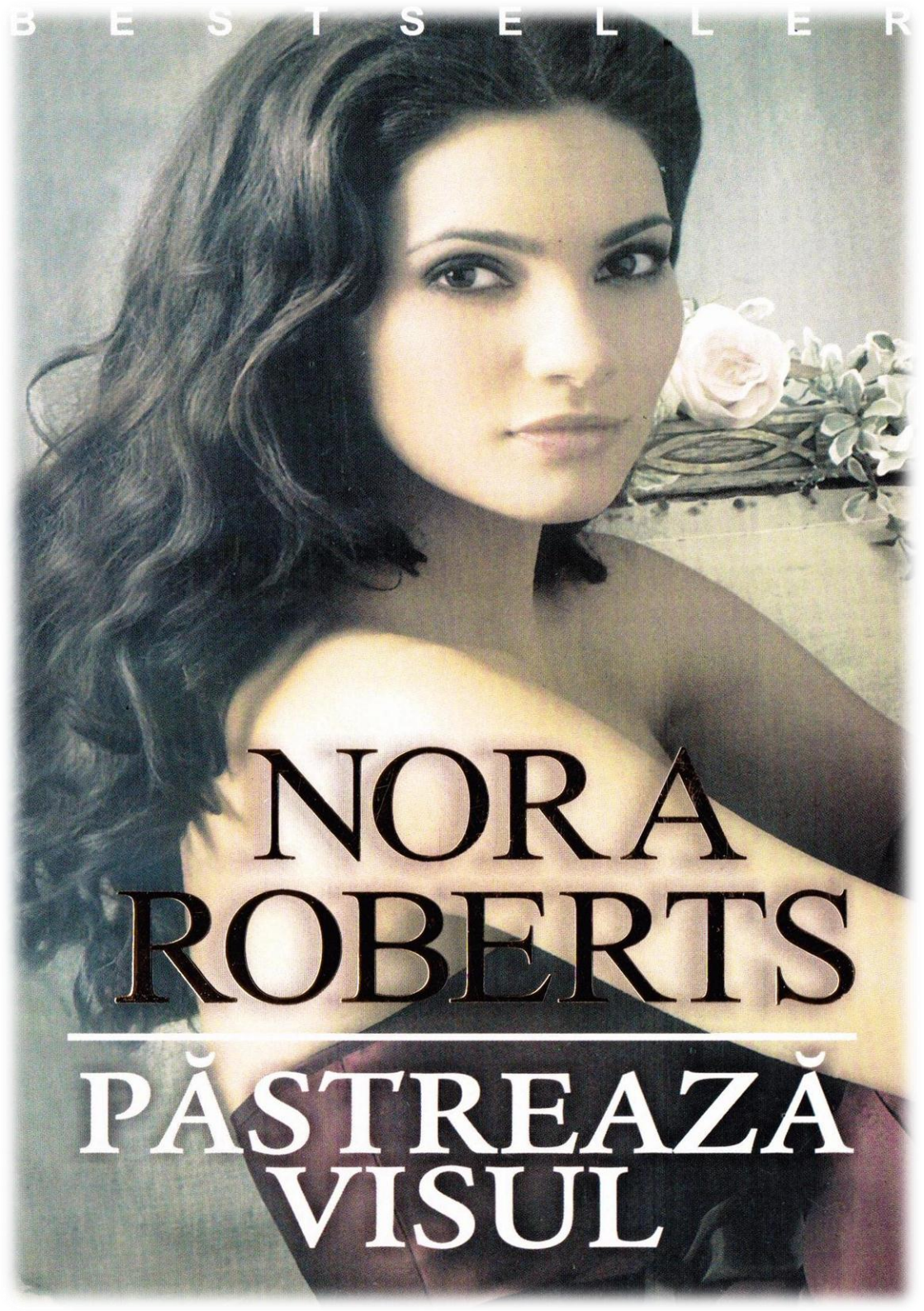

NORA ROBERTS

PĂSTREAZĂ VISUL

NORA ROBERTS

PĂSTREAZĂ VISUL

Traducere:
Mihnea Columbeanu

Editura MIRON

București

HOLDING THE DREAM

by Nora Roberts

Capitolul 1

Copilăria ei fusese o minciună.

Tatăl ei fusese un hoţ.

Mintea sa se străduia să asimileze aceste două realităţi, să le absoarbă, să le analizeze şi să le accepte. Kate Powell se antrenase să fie o femeie practică, o femeie care munceşte din greu ca să-şi atingă scopurile, câştigându-le cu multă grijă, pas cu pas. Nu-şi îngăduia nicio şovăială. N-o lua pe scurtături. Recompensele erau câştigate cu sudoare, planificare şi efort.

Asta era ea, considerase Kate dintotdeauna; un produs al eredităţii sale, al educaţiei şi al propriilor standarde stricte pe care şi le fixase pentru ea însăşi.

Când un copil rămâne orfan de la o vârstă fragedă, când înfruntă pierderea, când, în esenţă, şi-a văzut părinţii murind, nu mai poate exista un lucru mai sfâşietor.

Şi totuşi, da, îşi dădea seama Kate, şocată încă, stând la biroul ei ordonat de la firma Bittle and Associates.

Din acea tragedie a copilăriei se iviseră enorme binecuvântări. Părinţii ei fuseseră duşi departe, iar ea primise alţii. Legătura de rudenie prea îndepărtată nu contase pentru Thomas şi pentru Susan Templeton. O luaseră în casa lor, o crescuseră, îi dăruiseră afecţiune şi un cămin. Îi dăduseră totul, fără discuţie.

Şi, cu siguranţă, ştiau adevărul, îşi dădea seama Kate. Trebuiau să-l fi ştiut dintotdeauna.

Ştiuseră când o luaseră de la spital, după accident, în timp ce o consolau şi-i ofereau darul unei noi familii, ştiuseră.

Au luat-o cu ei, peste continent, în California. Pe falezele întinse, oferindu-i frumuseţea din Big Sur. La Templeton House. Acolo, în

acea grandioasă locuinţă, la fel de elegantă şi de primitoare ca oricare dintre luxoasele hoteluri Templeton, au integrat-o în familie.

Şi i-au dăruit, ca fraţi mai mici, pe Laura şi pe Josh, copiii lor. I-au dăruit-o pe Margo Sullivan, fiica îngrijitoarei, care fusese acceptată în familie încă dinaintea lui Kate.

I-au dat haine şi hrană, educaţie, avantaje. I-au oferit reguli şi disciplină, şi încurajarea de a-şi urmări îndeplinirea visurilor.

Mai presus de orice, i-au dăruit iubire, familie şi mândrie.

Şi totuşi ştiuseră de la bun început ceea ce Kate descoperise abia acum, cu douăzeci de ani mai târziu.

Tatăl ei fusese un hoţ, un om condamnat pentru delapidare. Surprins asupra faptului de a înstrăina bani din conturile propriilor săi clienţi, murise faţă în faţă cu ruşinea, prăbuşirea, închisoarea.

S-ar fi putut să nu afle niciodată, dacă nu apărea capricioasa întorsătură a sorţii care, în dimineaţa aceea, îl adusese în biroul ei pe un vechi prieten al lui Lincoln Powell.

A fost atât de încântat s-o revadă, amintindu-şi-o din copilăria ei! Pe Kate o încălzea gândul că era ţinută minte, faptul de a-şi da seama că venise la ea cu afaceri, datorită vechilor lui legături cu părinţii ei. Cu toate că nu prea avea vreme de prisos, în acele ultime săptămâni dinaintea scadenţei fiscale de la 15 aprilie, îşi acordase puţin timp să stea de vorbă cu el.

Iar acum, vechiul prieten se aşezase pe scaunul din faţa biroului, aducându-şi aminte. O săltase pe genunchi când era mică, spunea el, şi lucrase la aceeaşi firmă de publicitate cu tatăl ei. Motiv pentru care, i-a zis, din moment ce se reinstalase în California, având acum propria lui firmă, dorea s-o angajeze contabilă. Kate i-a mulţumit, începând să-şi amestece întrebările despre afacerile şi necesităţile lui financiare cu iscodiri despre părinţii ei.

Apoi, când vizitatorul a început să vorbească atât de dezinvolt despre acuzaţii, despre inculpare şi despre tristeţea pe care o resimţise când tatăl ei murise înainte de a putea restitui banii, Kate n-a spus nimic, n-a putut scoate o vorbă.

— Niciun moment nu intenţionase să fure, doar să ia cu împrumut. A, a greşit, sigur că da, martor e Dumnezeu, întotdeauna m-am simţit parţial răspunzător, fiindcă eu eram acela care-i spusese despre tranzacţia imobiliară şi-l încurajasem să investească. Nu ştiam că-şi pierduse deja majoritatea capitalului în câteva afaceri care eşuaseră. Urma să pună banii la loc. Ar fi găsit Line o modalitate, întotdeauna găsea. Mereu a fost puţin cam invidios pe vărul său, care ajunsese atât de bine, în timp ce el de-abia reuşea să se descurce.

Şi vizitatorul – Doamne, nu-şi mai amintea numele lui, nu-şi mai putea aminti nimic, numai cuvintele – i-a zâmbit.

În tot timpul cât îi vorbise, formulând scuze, adăugând propriile lui explicaţii faptelor, Kate stătuse tăcută, dând din cap. Acel străin care îl cunoscuse pe tatăl ei îi distrugea înseşi temeliile fiinţei.

— Când era vorba de Tommy Templeton, avea un punct sensibil. Curios, când stai să te gândeşti că el e cel ce te-a crescut la urma urmei. Dar Line n-a avut niciodată vreun gând rău, Katie. Era doar nepăsător. Niciodată nu avusese şansa să-şi dovedească vrednicia şi, dacă mă-ntrebi pe mine, asta a fost adevărata crimă.

Adevărata crimă, îşi spuse Kate, în timp ce i se încleşta un nod în stomac. Furase, fiindcă avea o nevoie disperată de bani şi alegea calea cea mai simplă. Fiindcă era un hoţ, îşi spuse ea acum. Un escroc. Un pungaş care înşelase până şi sistemul justiţiar, intrând pe o porţiune cu gheaţă a drumului şi distrugându-şi maşina, murind împreună cu soţia lui şi lăsându-şi fiica orfană.

Astfel, soarta i-l dăruise ca tată pe însuşi omul atât de invidiat de tatăl ei bun. Prin moartea lui, Kate devenise, în esenţă, o Templeton.

Oare se întâmplase anume? se întrebă ea. Fusese atât de disperat, de nepăsător, de furios, încât alesese moartea? Abia şi-l mai amintea, un om slab, palid, nervos, iute la mânie.

Un om cu planuri mari, îşi spunea acum Kate. Un om care depănase din acele planuri fantezii încântătoare pentru copilul lui. Viziuni ale unor case mari, maşini de lux, excursii doldora de

distracţii la Disney World.

Şi, tot timpul, trăiseră într-o casă mică, la fel ca toate căsuţele din cartier, cu un sedan vechi care zdrăngănea şi fără să facă nicio călătorie nicăieri.

Aşa că furase şi fusese prins. Şi murise.

Ce făcuse mama ei? se întreba Kate. Ce simţise? De-asta şi-o amintea ea mai mult ca pe o femeie cu îngrijorarea în ochi şi cu un zâmbet crispat?

Mai furase Line şi înainte? Simplul gând o făcea s-o treacă fiorii. Furase de mai multe ori şi, cumva, scăpase basma curată? Puţin de ici, puţin de colo, până ajunsese prea neglijent?

Îşi amintea certuri, adeseori pe tema banilor. Şi, mai rău, tăcerile care le urmaseră. Tăcerea din noaptea aceea. Acea tăcere apăsătoare, dureroasă, din maşină, între părinţii ei, după groaznicul derapaj urmat de urlete şi chinuri.

Cutremurată, închise ochii, încleştându-şi strâns pumnii, cu un efort de a-şi înfrunta durerea de cap.

O, Doamne, cât îi mai iubise! Le iubise amintirea. Nu putea suporta s-o ştie mânjită şi pângărită. Şi nu putea privi în faţă, îşi dădu ea seama, cu oribilă ruşine, faptul că era fiica unui escroc.

N-avea s-o creadă. Nu încă. Respirând încet şi adânc, de câteva ori, se întoarse spre computer. Cu mişcări mecanice şi eficiente, accesă biblioteca din New Hampshire, statul unde se născuse şi-şi trăise primii opt ani de viaţă.

Era o muncă istovitoare, dar comandă exemplare ale ziarelor din anul anterior accidentului, cerând faxuri după orice articol în care era vorba de Lincoln Powell. În timp ce aştepta, luă legătura cu avocatul din Est care executase dispoziţiile testamentare asupra proprietăţii părinţilor ei.

Era o persoană familiarizată cu tehnologia. Într-o oră, avea tot ce-i trebuia. Putea citi detaliile negru pe alb, date care confirmau faptele aflate de la avocat.

Acuzaţiile, inculparea penală, scandalul. Un scandal, înţelese

Kate, care ocupase mult spaţiu tipografic, datorită legăturilor de familie dintre Lincoln Powell şi neamul Templeton. Şi fondurile lipsă, acoperite total după înmormântarea părinţilor ei. Rambursate, era convinsă Kate, de oamenii care o crescuseră ca pe propria lor fiică.

Familia Templeton, medita ea, care fusese atrasă în toată urâţenia acelei situaţiei, îşi asumase discret responsabilitatea şi copilul. Şi, întotdeauna, apărase copilul.

Acolo, în liniştea din birou, singură, îşi lăsă capul pe masă şi începu să plângă. Şi plânse. Şi când lacrimile i se sfârşiră, scoase câteva pastile pentru durerea de cap şi altele pentru arsurile din stomac. Când îşi luă servieta să plece, îşi spuse că avea să îngroape totul şi gata. La fel cum îşi îngropase şi părinţii.

Nu se putea schimba nimic, nu se mai putea drege nimic. Ea era aceeaşi, se încredinţa, aceeaşi femeie care fusese şi de dimineaţă. Şi totuşi constată că nu putea deschide uşa biroului, având de înfruntat posibilitatea de a se întâlni pe coridor cu vreun coleg. Aşa că se aşeză la loc şi închise ochii, căutându-şi mângâierea în vechile amintiri. Un tablou de familie şi tradiţie, îşi spuse ea. Un portret al celei care era, cu ceea ce i se dăduse şi ceea ce fusese crescută spre a deveni.

La şaisprezece ani, urma un set suplimentar de cursuri care aveau s-o ajute să absolve cu un an înaintea clasei, şi, întrucât o asemenea provocare nu-i era de ajuns, se hotărâse să termine şcoala cum laudae. Îşi schiţase deja în minte discursul de absolvire.

Activităţile ei extraşcolare includeau încă un termen ca trezorieră a clasei, un stagiu de preşedintă a clubului de matematici şi un loc în alinierea de început a echipei de baseball. Avea speranţe de a fi numită din nou M.V.P. în sezonul următor, dar deocamdată atenţia i se concentra asupra calculelor.

Punctul ei tare erau cifrele. Ţinându-se de logică, se hotărâse deja să-şi folosească în carieră calităţile. Odată ce primea masteratul în administraţia de afaceri – pentru care, mai mult decât probabil, avea

să-l urmeze pe Josh la Harvard – urma să-şi facă o carieră în contabilitate.

Nu conta că Margo îi declarase plictisitoare aspiraţiile. Pentru Kate, acestea erau realiste. Urma să-şi dovedească sieşi, şi tuturor celor care contau pentru ea, că tot ceea ce i se dăduse, tot ce i se oferise fusese folosit în cel mai bun mod posibil.

Întrucât o usturau ochii, îşi scoase ochelarii şi se rezemă de spătarul scaunului de la birou. Ştia cât era de important să-şi odihnească periodic creierul, pentru a şi-l menţine cât mai limpede. Aşa făcu şi acum, lăsându-şi privirea să i se plimbe prin încăpere.

Noile culori pe care familia Templeton insistase să şi le aleagă la împlinirea vârstei de şaisprezece ani o caracterizau perfect. Deasupra biroului, pe rafturile simple de brad, stăteau cărţile şi materialele ei de studiu. Biroul era o piesă Chippendale de culoarea mierii, cu spaţiu pentru genunchi, sertare adânci şi încrustaţii fanteziste cu scoici. Simplul fapt de a lucra acolo o făcea să se simtă încununată de succes.

Nu dorise tapete cu modele sau perdeluţe cochete. Dungile discrete de pe pereţi şi jaluzelele verticale, simple, se potriveau cu stilul ei. Întrucât înţelegea nevoia mătuşii sale de a o răsfăţa, alesese o canapea frumoasă, cu margini în formă de rulouri, verde-închis. Cu rare prilejuri, chiar se întindea pe ea, pentru a se relaxa citind.

În rest, camera era funcţională, aşa cum prefera Kate.

Bătaia în uşă o întrerupse exact când îşi îngropa din nou nasul în cărţi. Răspunse cu un mormăit distrat.

— Kate.

Susan Templeton, într-un set elegant de caşmir, intră cu mâinile în şolduri.

— Ce să mă fac eu cu tine?

— Aproape am terminat, murmură Kate; simţi parfumul mătuşii sale, când Susan se apropie. Teză la matematică. Mâine.

— De parcă n-ai fi deja pregătită.

Susan se aşează pe marginea patului aranjat cu grijă, studiind-o pe

Kate. Ochii aceia căprui, enormi, şi de un straniu exotism, priveau concentraţi prin ochelarii de citit, cu ramă groasă. Părul, brun şi lucios, era legat la spate într-o coadă de cal scurtă. Fata şi-l tundea tot mai scurt cu fiecare an, îşi spuse Susan, oftând. Pulovere gri, simple, lăbărţate peste trupul longilin şi slab, până la picioarele goale. Sub privirea lui Susan, gura lată a lui Kate se ţuguie într-o combinaţie de bosumflare şi nervi. Între sprâncene i se adânci o cută de îngândurare.

— În caz că n-ai observat, începu Susan, mai sunt zece zile până la Crăciun.

— Hmm. Săptămâna tezelor. Sunt aproape gata.

— Şi e ora şase.

— Nu mă aşteptaţi cu cina. Vreau să termin aici.

— Kate, se ridică Susan, smulgându-i ochelarii de pe nas. Josh a venit acasă de la colegiu. Familia te aşteaptă la împodobitul pomului.

— A…

Clipind din ochi, Kate se chinui să-şi smulgă mintea dintre formule. Mătuşa ei o privea ca o bufniţă, cu părul blond-închis buclat uşor în jurul feţei frumoase.

— Iartă-mă. Uitasem. Dacă nu iau cu brio examenul ăsta…

— Lumea, aşa cum o cunoaştem, îşi va găsi sfârşitul. Ştiu.

Kate zâmbi, rotindu-şi umerii pentru a şi-i destinde.

— Cred că-mi pot acorda vreo două ore. Numai de data asta.

— Suntem onoraţi, zise Susan, punându-şi ochelarii pe birou, ia-ţi ceva în picioare, Kate.

— O.K. Cobor imediat.

— Nu-mi vine să cred că urmează să spun aşa ceva unuia dintre copiii mei, dar…

Susan porni spre uşă.

— Dacă te mai atingi de una dintre cărţile alea, vei fi consemnată în casă.

— Da, să trăiţi.

Kate se duse la scrin şi-şi alese o pereche de pantaloni dintr-un vraf ordonat. Sub pantalonii împăturiţi cu grijă se afla ascunzătoarea ei secretă de Weight-On, cu care reuşise să-şi mai pună pe oase puţină carne. După ce-şi trase pantalonii, înghiţi două aspirine pentru a-şi alunga migrena care tocmai începea să dea semne de viaţă.

— Era şi timpul, o întâmpină Margo în capul scării. Josh şi domnul Templeton înşiră deja beculeţele.

— Asta poate dura ore-ntregi. Ştii cât le place să se certe dacă să le înfăşoare în sensul acelor de ceasornic sau invers.

Înclinându-şi capul, o privi lung pe Margo.

— Tu pentru ce naiba te-ai împopoţonat?

— M-am îmbrăcat şi eu sărbătoreşte. Margo îşi netezi poalele rochiei roşii, mulţumită că decolteul en coeur lăsa să se întrezărească adâncitura dintre sâni; încălţase pantofi cu tocuri, hotărâtă ca Josh să-i observe picioarele, amintindu-i că acum era şi ea femeie. Spre deosebire de tine, nu-mi place să împodobesc bradul îmbrăcată în zdrenţe.

— Cel puţin, îmi va fi mai comod aşa, pufni Kate. Iar ai dat iama-n parfumurile mătuşii Susie.

— Ba n-am dat iama nicăieri, zise Margo, ridicându-şi bărbia şi înfoindu-şi părul. S-a oferit ea să mă şpriţeze.

— Auziţi, strigă Laura din josul scării, voi două aveţi de gând să vă certaţi acolo sus toată seara?

— Nu ne certam. Ne făceam complimente reciproce pentru ţinută.

Râzând pe înfundate, Kate începu să coboare treptele.

— Tata şi Josh aproape au terminat dezbaterea despre beculeţe.

Laura aruncă o privire prin holul spaţios, spre salonul familial.

— Acum fumează trabuce.

— Josh fumează trabuc? se amuză Kate, imaginându-şi-l.

— Acum e harvardist, replică Laura, cu un accent din New England exagerat de afectat. Ai cearcăne sub ochi.

— Iar tu ai stele într-ai tăi, ripostă Kate. Şi te-ai gătit şi tu ca la

paradă.

Nemulţumită, se trase de poalele puloverului.

— Ce se întâmplă?

— Trece pe-aici Peter, mai târziu.

Laura se întoarse spre oglinda din hol, pentru a-şi controla linia rochiei de lână ivorie. Ocupată să viseze, nu observă schimbul de strâmbături dintre Margo şi Kate.

— Doar pentru vreo oră. Abia aştept vacanţa de iarnă. Încă o teză şi, pe urmă, libertatea.

Îmbujorată de nerăbdare, le zâmbi radioasă prietenelor ei.

— Va fi cea mai grozavă vacanţă de iarnă din viaţa mea. Presimt că Peter o să mă ceară în căsătorie.

— Cum? izbucni Kate, înainte ca Laura s-o poată tempera.

— Mai încet, se grăbi aceasta să se apropie de ele, peste duşumeaua cu dale albe şi albastre. Nu vreau s-audă mama şi tata. Nu încă.

— Laura, nu te poţi gândi serios să te măriţi cu Peter Ridgeway. Abia îl cunoşti şi n-ai decât şaptişpe ani.

Prin mintea lui Margo se înghesuiau un milion de argumente contra ideii.

— Fac optişpe peste câteva săptămâni. Oricum, e numai o presimţire. Promiteţi-mi că nu spuneţi nimic.

— Sigur nu vom spune, o asigură Kate, ajungând la baza scării arcuite. Sper că n-o să faci nicio nebunie, da?

— Am făcut eu vreodată? Pe buzele Laurei se ivi un zâmbet nostalgic, în timp ce o bătea pe dosul mâinii. Hai să mergem.

— Ce-o fi găsind la el? bombăni Kate spre Margo. E un boşorog.

— Are douăşapte de ani, o corectă Margo, îngrijorată şi ea. E un tip trăsnet şi o tratează ca pe o prinţesă. Are…

Îşi căută cuvântul.

— … ştaif.

— Da, dar…

— Şşş.

O zărise pe mama ei intrând în hol, cu un cărucior plin de ceşti cu ciocolată fierbinte.

— Să nu stricăm seara asta. Vorbim noi mai târziu.

Fruntea lui Ann Sullivan se încreţi, în timp ce-şi studia fiica.

— Margo, credeam că rochia asta e pentru Crăciun.

— Am chef de sărbătoare, replică Margo veselă. Lasă-mă s-o iau, mamă.

Departe de a se mulţumi cu atât, Ann îşi privi fiica împingând căruciorul în salon, înainte de a se întoarce spre Kate.

— Domnişoară Kate, iarăşi ţi-ai obosit ochii. Sunt injectaţi. Te rog ca mai târziu să ţi-i odihneşti cu felii de castravete. Şi unde ţi-s papucii?

— În debara.

Înţelegând nevoia de a dojeni a servitoarei, Kate o luă de braţ.

— Haide acum, Annie, nu face scandal. E vremea împodobitului. Mai ţii minte îngeraşii pe care ne-ai ajutat să-i facem când aveam zece ani?

— Cum aş putea să uit ce mizerie aţi făcut toate trei? Iar domnul Josh vă tot tachina şi muşca din capetele omuleţilor de turtă dulce ai doamnei Williamson.

Ridică o mână, atingând-o pe obraz.

— Cât ai crescut de-atunci! În momente ca astea, mi se face dor de fetiţele mele.

— Întotdeauna vom fi fetiţele tale, Annie.

Se opriră în uşa salonului, pentru a privi scena.

Pe Kate o făcu să zâmbească cum arăta totul. Bradul, deja sclipind de beculeţe, era înalt de trei metri şi mai bine. Se afla în dreptul ferestrelor înalte de la faţadă. Cutiile cu ornamente, aduse din magazie, aşteptau să fie deschise.

În şemineul de lapis lazuli, garnisit cu lumânări şi cetină proaspătă, pâlpâia un foc molcom. În toată odaia se simţea miros de lemn de brad, de măr şi de parfum.

Cât de mult iubea casa aceea, îşi spuse Kate. Înainte de a se

termina decoraţiunile, toate camerele urmau să aibă exact aspectul potrivit de voie bună sărbătorească. Un bol de argint georgian plin cu conuri de brad avea să fie încadrat de lumânări. Buchete de poinsettii în glastre cu margini aurite aveau să se înghesuie pe toate pervazurile ferestrelor. Îngeri delicaţi de porţelan urmau să fie plasaţi pe mesele lucioase de mahon din vestibul. Vechiul Moş Crăciun victorian îşi va ocupa locul de onoare pe pian.

Îşi amintea bine primul Crăciun la Templeton House. Cum îi mai luase ochii grandoarea şi cum îi alinase căldura constantă durerea din inimă…!

Acum, deja îşi trăise acolo jumătate din viaţă, iar tradiţiile casei deveniseră şi ale ei.

Ar fi vrut să oprească în loc acel moment, să-l facă etern şi neschimbător. „Iată, îşi spuse, cum dansează lumina focului pe faţa mătuşii Susie în timp ce-i râde unchiului Tommy – şi cum îi ia el mâna şi i-o ţine. Cât de desăvârşiţi arată, femeia cu siluetă gingaşă şi bărbatul înalt şi distins.“

Imnuri de Crăciun se auzeau încet, în timp ce Kate observa tot tabloul. Laura îngenunchease lângă cutii, ridicând un glob mare de sticlă roşie care reflecta sclipitor lumina. Margo turna ciocolată aburindă dintr-un ceainic de argint şi-şi exersa cu Josh talentele de a flirta.

Tânărul stătea pe o scară, cu lumina beculeţelor de pom reflectată în părul său ca bronzul. Îi jucau pe faţă, în timp ce zâmbea în jos spre Margo.

În camera aceea plină cu argint strălucitor, lemn vechi, lustruit, şi ţesături moi, toţi erau perfecţi. Şi erau ai ei.

— Nu-i aşa că-s frumoşi, Annie?

— Aşa sunt. Şi dumneata la fel.

„Ca ei, nu, “ îşi spuse Kate, intrând în cameră.

— Uite-o pe Katie a mea, îi zâmbi radios Thomas. Ai mai lăsat un timp cărţile în pace, da?

— Dacă tu poţi renunţa să răspunzi la telefon o seară întreagă, mă

pot şi eu întrerupe din învăţat.

— Nu se munceşte în seara împodobirii pomului, spuse el, făcându-i cu ochiul. Cred că, măcar o dată pe an, hotelurile pot funcţiona şi fără mine.

— Niciodată atât de bine cum le conduceţi tu şi mătuşa Susie.

Margo îşi înălţă o sprânceană, dându-i lui Kate o ceaşcă cu ciocolată fierbinte.

— Cineva face sluj pentru încă un cadou. Sper că ai în minte şi altceva în afară de computerul ăla tâmpit după care-ţi lasă gura apă.

— Computerele au devenit instrumente necesare în orice afacere. Nu-i aşa, unchiule Tommy?

— Nu mai poţi trăi fără ele. Mă bucur totuşi că le ia în primire generaţia voastră. Nu înghit drăcoveniile astea.

— Va trebui să ridici în grad sistemul din Sales, interveni Josh, coborând scara. N-are niciun rost să faci toată treaba, când o poate face un aparat în locul tău.

— Vorbeşti ca un adevărat hedonist, zâmbi ironică Margo. Ai grijă, Josh, poate chiar vei învăţa să baţi la maşină. Imaginaţi-vă, Joshua Conway Templeton, moştenitor evident al Templeton Hotels, să ştie o meserie utilă.

— Ia ascultă, duceso…

— Opriţi-vă, întrerupse Susan cu mâna ridicată remarca sarcastică a fiului ei. În seara asta, fără probleme profesionale, nu uitaţi. Margo, fii fetiţă cuminte şi dă-i lui Josh ornamentele. Kate, ocupă-te tu de partea cealaltă a pomului, cu Annie, da? Laura, noi două începem de aici.

— Şi eu? vru să ştie Thomas.

— Tu fă lucrul la care te pricepi cel mai bine, iubitule. Supraveghează.

Nu era de ajuns să le agaţe. Prinderea podoabelor trebuia să fie însoţită de oftaturi şi povestiri din trecutul lor. Ca, de pildă, elful de lemn cu care într-un an Margo aruncase în Josh, iar acum avea capul lipit la loc cu clei. Steaua de sticlă despre care Laura crezuse

odinioară că tatăl ei o culesese de pe cer anume pentru ea. Fulgii de zăpadă croşetaţi de Annie pentru fiecare membru al familiei. Ghirlanda de fetru cu fir argintiu care fusese primul şi ultimul proiect al lui Kate la lucru manual. În sfârşit, atârnarea simplă şi casnică a nepreţuitelor decoraţiuni antice pe care Susan le colecţionase din toată lumea.

Când terminară, îşi ţinură cu toţii respiraţia, în timp ce Thomas stingea lămpile. Camera rămase luminată numai de focul din cămin şi de vraja bradului.

— E minunat. Întotdeauna e minunat, murmură Kate, luând-o pe Laura de mână.

În aceeaşi noapte, somnul ocolind-o, Kate reveni la parter. Se furişă în salon, se întinse pe covor, sub pom, şi începu să privească jocul luminiţelor.

Îi plăcea să asculte casa, ticăitul stins al vechilor ceasuri, oftaturile şi murmurele lemnelor care se aşezau mai bine, trosnetele buştenilor arşi în şemineu. Ploaia bătea în ferestre cu mici înţepături ca de ac. Vântul era un cântec şoptit.

Îi făcea bine să stea culcată astfel. Nervozitatea provocată de examenul de a doua zi i se risipea încet din stomac. Ştia că toţi erau în paturile lor, la căldură, în siguranţă. O auzise pe Laura revenind de la plimbarea cu maşina lui Peter şi, ceva mai târziu, pe Josh, de la o întâlnire.

Lumea ei era în deplină ordine.

— Dacă-l pândeşti pe Moşul, ai cam mult de aşteptat, spuse Margo, intrând desculţă şi aşezându-se lângă Kate. Doar nu te-o fi obsedând un tâmpit de extemporal la matematică, nu?

— E teza, îi aminti Kate. Şi dacă ai fi mai atentă la ale tale, n-ai trece clasa la limită, numai cu C-uri.

— Şcoala nu-i decât un rău necesar.

Margo scoase un pachet de ţigări din buzunarul halatului. Toţi fiind în pat, putea trage un fum pe furiş, fără probleme.

— Deci, îţi vine să crezi că Josh s-a lipit de saşia aia de Leah McNee?

— Nu-i saşie, Margo. Şi e bine făcută.

Margo suflă fumul. Orice om nelovit de orbire putea să vadă că, în comparaţie cu Margo Sullivan, Leah abia-abia de era feminină.

— Nu s-au lipit decât fiindcă se ţine după el.

— Şi ţie ce-ţi pasă?

— Nu-mi pasă, pufni ea, fumând îmbufnată. Doar că e atât de… banală. Eu nu voi fi niciodată aşa.

Cu un mic zâmbet, Kate se întoarse spre prietena ei. În halatul albastru cu brandenburguri, cu cascada ei de păr blond, Margo arăta seducătoare, rafinată şi senzuală.

— Nimeni nu te-ar acuza pe tine de banalitate. Arţăgoasă, încrezută, necioplită, o reală pacoste pe capul omului, da, dar banală, niciodată.

Margo îşi arcui o sprânceană, zâmbind.

— Pe tine pot conta întotdeauna. Oricum, a propos de banalitate, cât de strâns crezi că s-a agăţat de fapt Laura de Peter Ridgeway?

— Nu ştiu, îşi roase Kate buza. I se scurg ochii după el de când l-a transferat aici unchiul Tommy. Aş prefera să fi rămas director la Templeton Chicago.

Apoi, ridică din umeri, zicând:

— Probabil că-i bun în meserie, altfel unchiul Tommy şi mătuşa Susie nu l-ar fi avansat.

— Talentul de director de hotel n-are nimic de-a face cu asta. Domnul şi doamna Templeton au zeci de directori, prin toată lumea. Asta-i singurul cu care a umblat vreodată Laura. Kate, dacă se mărită cu el…

— Mda, oftă prelung Kate. Ea hotărăşte. E viaţa ei. Christoase, nu-mi pot închipui de ce-ar vrea cineva să-şi pună aşa juvăţul de gât?

— Nici eu.

Strivindu-şi ţigara, Margo se culcă pe spate.

— Şi nici n-am s-o fac. Eu voi face ceva să bubuie, pe lumea asta.

— Şi eu..

Margo îi aruncă o privire piezişă.

— Cu registrele contabile? Alea mai mult pârâie.

— Tu ai să bubui în felul tău, eu într-al meu. La anul, pe vremea asta, voi fi la colegiu.

— Ce gând hidos! se cutremură Margo.

— Vei ajunge şi tu acolo, îi aminti Kate. Dacă nu-ţi iei S.A.T.-ul.

— Mai vedem noi.

Colegiul nu figura pe agenda lui Margo.

— Să zicem că găsesc zestrea Seraphinei şi fac călătoria aia în jurul lumii despre care tot vorbeam. Sunt unele locuri pe care vreau să le văd cât sunt tânără încă. Roma şi Grecia, Parisul, Milano, Londra…

— Sunt impresionante.

Kate le vizitase. Soţii Templeton o duseseră peste tot – cum ar fi dus-o şi pe Margo, dacă i-ar fi dat voie Ann.

— Te şi văd măritându-te cu un bogătaş, tocându-i toată averea şi pe urmă luând-o de la început.

— Nu-i rău, ca fantezie, îşi întinse Margo braţele, amuzată. Dar aş prefera să fiu bogată eu însămi şi să n-am decât un pluton de amanţi.

La auzul sunetului din hol, îşi ascunse scrumiera sub faldurile halatului.

— Laura… se ridică ea în capul oaselor, răsuflând prelung. M-ai speriat de moarte.

— Iartă-mă, nu puteam să dorm.

— Pofteşte la bairam, o invită Kate. Ne plănuim viitorul.

— Aha, îngenunche Laura pe covor, cu un uşor surâs tainic. Ce frumos!

— Ia stai…

Cu ochii atenţi, Margo se întoarse şi o apucă pe Laura de bărbie. După un moment de studiu, expiră prelung.

— O. K, n-ai făcut-o cu el.

Roşind, Laura îi dădu mâna la o parte.

— Sigur că n-am făcut-o. Peter nu m-ar forţa niciodată.

— De unde ştii că n-a făcut-o? întrebă Kate.

— Se vede. Nu cred că ar trebui să ai relaţii sexuale cu el, Laura, dar, dacă te gândeşti serios la măritiş, mai bine probează-l înainte.

— Sexul nu-i o pereche de pantofi, bombăni Laura.

— Dar se potriveşte de-o mie de ori mai bine.

— Prima oară în viaţa mea când voi face dragoste, va fi cu soţul meu, în noaptea nunţii. Aşa vreau eu.

— Ă-ăuu, iar i-a apărut în voce tăişul ăla a la Templeton, zâmbi Kate, trăgând-o de o şuviţă de păr căzută peste ureche. De neclintit. N-o lua în seamă pe Margo, Laura. La mintea ei, sexul e totuna cu mântuirea.

Margo îşi aprinse încă o ţigară.

— Aş vrea şi eu să ştiu ce-i mai grozav pe lumea asta.

— Dragostea, declară Laura.

— Succesul, răspunse şi Kate în acelaşi timp. Şi, cu asta, am cam spus totul, adăugă ea, cuprinzându-şi genunchii cu braţele. Margo va fi o maniacă a sexului, tu vei căuta dragostea, iar eu îmi voi pune fundul la treabă ca să am succes. Halal trio.

— Eu sunt îndrăgostită deja, spuse încet Laura. Vreau un om care să mă iubească, la rândul lui, şi copii. Vreau să mă trezesc în fiecare dimineaţă ştiind că le pot îngriji căminul şi oferi o viaţă fericită. Vreau ca în fiecare seară să adorm lângă cineva în care să pot avea încredere şi pe care să mă pot baza.

— Eu prefer să adorm noaptea lângă cineva care mă bagă în călduri.

Margo chicoti, la ghiontul lui Kate.

— Glumeam doar. Oarecum. Vreau să ajung mare şi să fac ceva în viaţă. Să fiu cineva. Vreau să ştiu, dimineaţa când mă scol, că imediat după colţ mă aşteaptă ceva palpitant. Şi, orice-ar fi acel ceva, vreau să mi-l însuşesc.

Kate îşi rezemă bărbia pe genunchi.

— Eu vreau să mă simt împlinită, spuse ea calmă. Vreau să fac

lucrurile să meargă aşa cum cred eu că e mai bine. Vreau ca dimineaţa când mă trezesc să ştiu exact ce urmează să fac şi cum o voi face. Vreau să fiu cea mai bună în ceea ce fac, ca să ştiu că n-am irosit nimic. Fiindcă, dacă irosesc, ar fi ca… o trădare.

Vocea i se frânse, stânjenită.

— Doamne, probabil că-s frântă de oboseală! Îşi frecă apăsat ochii care o usturau.

— Trebuie să mă culc. Mâine dimineaţă, am teza la prima oră.

— Vei trece prin ea ca vântul, se ridică Laura odată cu ea. Nu-ţi mai face atâtea griji.

— Nătărăii profesionişti trebuie neapărat să-şi facă griji.

Dar Margo se ridică şi ea, bătând-o pe Kate pe braţ.

— Ia hai să dormim noi puţin.

Kate se opri în uşă, pentru a privi înapoi spre brad. Un moment, fusese şocată să descopere că o parte din ea îşi dorea să fi putut rămâne acolo, aşa cum stătuse, pentru totdeauna. Niciodată să nu mai trebuiască să-şi facă griji pentru ziua de mâine sau de poimâine. Niciodată să nu mai fie obligată să-şi frământe mintea cu succesul sau cu eşecul. Ori cu schimbarea.

Schimbarea se apropia, îşi dădu ea seama. Se rostogolea spre ea din privirea înrourată a ochilor Laurei, din tăişul expresiei lui Margo. Stinse luminile. Înţelegea că nu avea cum s-o oprească. Aşa că ar fi fost mai bine să fie pregătită.

Capitolul 2

Zilele şi nopţile îi treceau muncind. Nu avea încotro, decât să reziste. Şi, pentru prima oară în viaţa ei, Kate simţea că nu avea pe nimeni cu care să poată vorbi. De fiecare dată când era pe punctul să cedeze, simţind nevoia să întindă mâna spre telefon sau să alerge spre Templeton House, se forţa să se abţină.

Nu putea – nu voia – să-şi deşerte acea nefericire, acele temeri, în faţa oamenilor care o iubeau. I-ar fi stat alături, nu încăpea nicio îndoială. Dar aceasta era o povară pe care trebuia s-o poarte singură. Şi pe care spera s-o poată ascunde într-un ungher întunecat al minţii. Până la urmă, avea s-o lase în pace, să nu se mai simtă îndemnată s-o ia din nou, şi din nou, şi din nou, şi s-o examineze.

Se considera o femeie practică, inteligentă şi puternică. Într-adevăr, nu înţelegea cum ar fi putut fi o fiinţă puternică, fără inteligenţă şi spirit practic.

Până acum, viaţa ei fusese exact aşa cum şi-o dorise. Cariera îi înainta cu o viteză sigură şi, da, inteligentă. Îşi făcuse la Bittle and Associates o reputaţie de contabilă expertă care putea rezolva calcule complexe fără a se plânge. Se aştepta ca, în cele din urmă, să i se ofere un parteneriat complex. Când va sosi şi acel moment, avea să urce încă o treaptă pe scara succesului ei personal.

Avea o familie pe care o iubea şi de care era iubită. Şi prieteni… ei bine, cei mai buni prieteni ai ei erau rudele. Şi cum altfel ar fi putut să fie mai potrivit?

Îi adora, îndrăgise copilăria la Templeton House, cu vedere spre falezele întinse şi sălbatice din Big Sur. Nu exista niciun lucru pe care să nu-l facă pentru mătuşa Susie şi unchiul Tommy. Iar asta însemna

să păstreze pentru sine ceea ce aflase cu câteva săptămâni în urmă, în biroul ei.

N-avea să-i descoasă, deşi o ardeau pe dinăuntru o sumedenie de întrebări. N-avea să le împărtăşească problemele şi suferinţele ei lui Margo şi Laurei, deşi niciodată nu le ascunsese nimic.

Avea să înăbuşe, să ignore şi să uite. Aşa, trebuia ea să creadă, era cel mai bine pentru toată lumea.

Întreaga ei viaţă se concentrase spre a face tot ce era mai bine, a fi cea mai bună, a avea o familie care se mândrea cu ea. Acum, considera că avea şi mai mult de făcut, şi mai mult de dovedit. Fiecare succes de care se bucurase se putea revendica de la momentul când îi deschiseseră casa şi inima lor. Astfel, îşi făgăduia să privească înainte, nu înapoi. Să continue cu rutina care devenise viaţa ei.

În împrejurări obişnuite, vânătoarea de comori n-ar fi fost considerată o activitate de rutină. Dar, când era vorba de zestrea Seraphinei, când intrau în joc Laura, Margo şi cele două fiice ale Laurei, devenea un eveniment. O adevărată misiune.

Legenda Seraphinei, acea fată osândită care se aruncase în prăpastie ca să nu aibă de înfruntat o viaţă fără adevărata ei iubire, le fascinase pe toate trei, de când se ştiau. Frumoasa fată spaniolă îl iubise pe Felipe, se întâlnise cu el în secret, se plimbaseră împreună pe faleză, în vânt şi ploaie. El plecase la luptă cu americanii, pentru a se dovedi vrednic de ea, făgăduindu-i s-o ia de soţie la întoarcere şi să-şi întemeieze o viaţă împreună. Dar nu se mai întorsese. Când Seraphina a aflat că fusese ucis în luptă, s-a plimbat iarăşi pe falezele acelea. S-a oprit pe marginea lumii şi, copleşită de durere, s-a azvârlit în gol.

Romantismul poveştii, misterul, gloria sa, toate fuseseră irezistibile pentru cele trei fete. Şi, desigur, posibilitatea de a găsi zestrea pe care Seraphina o ascunsese înainte de a sări în mare sporea atracţia.

În majoritatea duminicilor, Kate putea fi găsită pe faleză,

manevrând un detector de metale sau o cazma. Luni de zile, din dimineaţa aceea când Margo, aflată la o răspântie a vieţii, găsise un singur dublon de aur, cele trei se întâlniseră acolo să caute comoara.

Sau poate se adunau nu atât în speranţa de a descoperi un sipet cu aur, cât pentru a se bucura fiecare de compania celorlalte.

Era aproape luna mai şi, după solicitarea nervoasă pe care o suferise până în 15 aprilie şi scadenţa impozitelor pe venit, Kate era fascinată să iasă iarăşi la soare. De asta avea nevoie, nu se îndoia. O ajuta, la fel ca munca, să-şi alunge din minte dosarul pe care-l ascunsese în apartamentul ei. Dosarul despre tatăl ei, aranjat de ea cu atâta grijă.

O ajuta să-şi înăbuşe grijile şi durerea din suflet, şi tensiunea de a se întreba dacă procedase bine angajând un detectiv particular pentru a ancheta un caz vechi de douăzeci de ani.

Muşchii îi cam protestau, când trecu cu detectorul de metale peste o nouă porţiune de bălării, iar pe sub tricou, era cam transpirată.

N-avea să se gândească, îşi impuse ea. Nu azi, nu aici. N-avea să se gândească deloc, până nu primea raportul complet al detectivului. Îşi făgăduise ca această zi să şi-o dedice ei înseşi, familiei, şi nimic n-avea să-i stea în cale.

Briza puternică îi ciufulea părul scurt ca o bonetă neagră. Avea pielea oacheşă, moştenire de la ramura italiană a familiei mamei sale, deşi pe dedesubt se simţea ceea ce Margo numea „paloare contabilicească“. Trase concluzia că vreo câteva zile la soare aveau s-o rezolve şi pe asta.

Slăbise puţin în ultimele câteva săptămâni ale scadenţei fiscale – şi, da, datorită şocului de a fi descoperit ceea ce făcuse tatăl ei – dar intenţiona să pună la loc. Dintotdeauna nutrise speranţa de a pune puţină carne pe oasele ei încăpăţânat de slabe.

Nu avea statura lui Margo, nici constituţia ei răpitoare, sau fermecătoarea fragilitate a Laurei. Era, după cum considerase dintotdeauna, medie, de înălţime mijlocie şi talie slabă, cu o faţă unghiulară, potrivită cu trupul colţuros.

Cândva, sperase să aibă gropiţe, sau o spuză de câţiva pistrui fermecători, ori ochi verzi-intenşi, în locul acelui căprui banal. Însă era o femeie prea practică pentru a stărui mult asupra unor asemenea gânduri.

Avea un creier ager şi talent la cifre. Asta era tot ce-i trebuia ca să reuşească.

Întinse mâna după limonada pe care i-o trimisese Ann Sullivan. După ce bău îndelung, Kate aruncă o privire încruntată în direcţia lui Margo.

— Ai de gând să stai tolănită acolo toată după-amiaza în timp ce noi două muncim?

Margo se întinse alene pe stâncă, purtând pe trupul ei senzual o ţinută sportivă, pentru Margo Sullivan Templeton, compusă din colanţi roşii şi bluză asortată.

— Azi suntem cam obosiţi, declară ea, bătându-se pe burta plată.

Kate pufni.

— De când ai descoperit că eşti gravidă, găseşti mereu scuze să tragi chiulul.

Margo o fulgeră cu un zâmbet orbitor, azvârlindu-şi părul lung şi blond pe spate.

— Josh nu vrea să mă obosesc.

— Joci cartea asta la maximum, bombăni Kate.

— Te cred.

Încântată de viaţă în general, Margo îşi încrucişă picioarele lungi şi atrăgătoare.

— E atât de dulce, de atent şi de fascinant, Iisuse, Kate, ne-am făcut un copil.

Ideea că doi dintre favoriţii ei erau îndrăgostiţi orbeşte şi-şi întemeiau propria familie, aduse pe chipul lui Kate un zâmbet cald. Tradiţia însă o obliga să se răstească la Margo cu orice prilej posibil.

— Cel puţin, ai putea să fii palidă, să verşi în fiecare dimineaţă, să mai vomiţi şi tu, din când în când.

— În viaţa mea nu m-am simţit mai bine. Şi, întrucât era adevărat,

Margo se ridică şi luă detectorul de metale.

— Nici măcar să mă las de fumat nu mi-a fost atât de greu pe cât crezusem. Niciodată nu mi-am imaginat că voi fi mamă. Acum, la altceva nici nu mă mai pot gândi.

— Vei fi o mamă fabuloasă, murmură Kate. Fabuloasă pur şi simplu.

— Aşa şi sunt.

Margo o studie pe Laura, care chicotea şi săpa într-o zonă mărăcinoasă, împreună cu cele două fetiţe ale ei.

— Am în faţa mea un model de mamă groaznic de bun. Ultimul an a fost un infern pentru ea, dar n-a şovăit o clipă.

— Neglijare, adulter, divorţ, spuse Kate încet, nevrând ca briza capricioasă să-i poarte cuvintele spre urechile Laurei. Nu prea distractiv. Fetele au ajutat-o să-şi păstreze echilibrul. Ele şi magazinul.

— Mda. Şi apropo de magazin…

Margo închise detectorul, rezemându-se pe tija lui.

— Dacă ultimele două săptămâni înseamnă ceva, s-ar putea să trebuiască să angajăm un ajutor. După ce se naşte copilul, nu-mi voi mai putea sacrifica pentru Pretences câte zece-douăşpe ore pe zi.

Mereu cu gândul la buget, Kate se încruntă. Buticul cu mărfuri la mâna a doua pe care-l deschiseseră pe Cannery Row era mai mult domeniul lui Margo şi al Laurei. Dar, în calitatea ei de terţă parteneră în întreprinderea incipientă, Kate îi verifica cifrele de afaceri oricând îşi găsea timp pentru asta.

— Ţi-au mai rămas şase luni şi mai bine. Înseamnă că vom prinde perioada cumpărăturilor de sărbători. Ne-am putea gândi să angajăm atunci un ajutor sezonier.

Oftând, Margo îi înapoie lui Kate detectorul de metale.

— Afacerile merg mai bine decât a prevăzut oricare dintre noi. Nu crezi că e timpul s-o lăsăm mai moale?

— Nu, răspunse Kate, punând aparatul din nou în funcţiune. Încă n-am deschis nici măcar de un an încheiat. Când începi să-ţi angajezi

oameni din afară, ai de-a face cu asigurările sociale, cu reţinerile din salariu, cu şomajul…

— Bine, dar…

— Pot începe eu să ajut sâmbăta, dacă e necesar, şi mi se apropie şi concediul.

„Munceşte şi nu te gândi, " îşi spuse ea din nou. „Noi muncim, nu gândim."

— Pot lucra la Pretences două săptămâni, cu normă întreagă.

— Kate, concediu înseamnă plaje cu nisip ca aurul, Europa, o aventură desfrânată… nu şmotru într-o prăvălie.

Kate se mulţumi să ridice dintr-o sprânceană.

— Uitasem cu cine vorbesc, bombăni Margo. Originala fată numai-muncă-fără-pic-de-joacă.

— Asta a fost întotdeauna ca să te contracarez pe tine, chintesenţiala fată numai-joacă. Oricum, am o treime din acţiunile Pretences. Cred în autoprotecţia investiţiilor.

Se încruntă, cu privirea în pământ, dând un şut.

— La naiba, pe-aici nu se găseşte nici măcar un capac de sticlă să piuie drăcovenia şi să ne mai distrăm şi noi.

— Te simţi bine? îşi îngustă Margo ochii, privind-o mai atentă. Pari cam pleoştită.

Şi debilă, îşi dădu ea seama. Sensibilizată şi nervoasă.

— Dacă n-aş şti, aş zice că tu eşti aia gravidă.

— Ar fi o poantă bună, de vreme ce n-am mai avut relaţii sexuale de-un mileniu, am impresia.

— Ceea ce ar putea explica de ce pari iritabilă şi pleoştită, replică Margo, însă fără să zâmbească. Serios, Kate, ce se întâmplă?

Îi venea să spună, să verse totul din ea. Ştia că, dacă ar fi făcut-o, avea să găsească alinare, sprijin, loialitate – tot ceea ce-i trebuia. „E problema mea," îşi reaminti Kate.

— Nimic, îşi impuse ea să privească în lungul nasului, cu dispreţ. Decât că aici lucrez numai eu, de mi se frânge spinarea, în timp ce tu stai pe stâncă de parc-ai poza pentru „Miss Viitoarele Mame".

Îşi răsuci umerii.

— Trebuie să iau o pauză.

Margo îşi mai studie un moment prietena, bătând cu degetele pe genunchi.

— Perfect. Oricum mi-era foame. Hai să vedem ce ne-a împachetat mami.

Deschizând rucsacul din apropiere, scoase un geamăt prelung, din adâncul sufletului.

— O, Doamne, pui fript!

Kate aruncă o privire în rucsac. Încă cinci minute, se hotărî ea, apoi urma să se repeadă. Puiul doamnei Williamson avea să-i alunge ghiorăielile maţelor.

— Josh s-a întors de la Londra?

— Hmm, înghiţi cu poftă Margo. Mâine. La Templeton London s-au făcut unele reamenajări, aşa că va aduce nişte obiecte pentru magazin. Şi i-am cerut să treacă pe la un om de-al meu de-acolo, ca să ne trimită câteva noutăţi drăguţe. Mă scuteşte de un turneu de achiziţii.

— Ţin minte o vreme când abia aşteptai să te urci în avion.

— Aia era atunci, răspunse Margo, înfumurată. Asta-i acum.

Muşcă încă o dată din piciorul de pui, apoi, amintindu-si ceva, dădu din mână.

— Mmm, uitasem. Petrecere, sâmbăta viitoare seara. Cocktail-uri, bufet rece. Să vii.

Kate se strâmbă.

— La ţol festiv?

— Da. Vin o droaie de clienţi.

Înghiţi din nou.

— Şi nişte ştabi de la hotel. Byron De Witt.

Îmbufnându-se, Kate închise aparatul şi scoase din rucsac un copan de pui.

— Nu pot să-l sufăr.

— Da' te şi cred, replică sec Margo. E un tip trăsnet, fermecător,

inteligent, umblat prin lume. Absolut detestabil.

— Ştie că e trăsnet.

— Ceea ce cere mult tupeu. Mie puţin îmi pasă dacă-l placi sau nu. L-a uşurat pe Josh de multe treburi aici, la hotelurile din California, şi a recuperat mult din terenul pe care ni l-a pierdut Peter Ridgeway.

Dându-şi seama de ce spusese, aruncă o privire spre Laura. Peter era fostul soţ al Laurei, tatăl fetelor şi, indiferent de ce părere avea despre el, nu voia să-l critice în faţa lui Ali şi a Kaylei.

— Ajunge doar să fii civilizată.

— Întotdeauna sunt civilizată. Hei, gaşcă! strigă Kate, privind cum săreau în sus drăgălaşele capete blonde ale fetelor. Avem aici puiul fript al doamnei Williamson, iar Margo îl mănâncă pe tot.

Cu ţipete, fetele săriră în picioare şi alergară să participe la picnic. Laura veni după ele, aşezându-se turceşte la picioarele lui Margo. Îşi văzu fetele ciorovăindu-se pentru o anume bucată de pui. Câştigă Ali, desigur. Ea era cea mai mare şi, în ultimele luni, cea mai pretenţioasă.

Divorţul, îşi aminti Laura, în timp ce Ali ronţăia aferată din pui, era foarte, foarte greu de suportat pentru o fată de zece ani.

— Ali, toarnă-i şi Kaylei un pahar de limonadă.

Ali ezită, gândindu-se să refuze. Se părea, îşi spuse Laura, în timp ce-şi păstra ochii calmi şi reci aţintiţi spre cei rebeli ai fetei, că lui Ali îi venea să refuze totul, în ultima vreme. Până la urmă, fata ridică din umeri şi turnă un al doilea pahar pentru sora ei.

— N-am găsit nimic, se plânse ea, preferind să uite cât se distrase, scormonind prin pământ şi chicotind. E plicticos.

— Zău? zise Margo, alegând un cubuleţ de brânză dintr-o cutie de plastic. Pentru mine, jumate din distracţie e numai să vin aici şi să mă uit.

— Păi…

Pentru Ali, tot ceea ce spunea Margo era literă de evanghelie; Margo fugise la Hollywood la optsprezece ani, trăise în Europa şi

fusese implicată în cele mai minunate şi mai interesante scandaluri. Nimic anost, ca măritişul şi divorţul.

— Aş zice că-i destul de nostim. Dar mi-aş dori să mai găsim monede.

— Perseverenţa, îşi duse Kate un deget de la bărbia la nasul Kaylei, rentează. Ce s-ar fi întâmplat dacă Alexander Graham Bell se dădea bătut înainte de a reuşi să dea primul telefon? Sau dacă Indiana Jones nu pleca în ultima cruciadă?

— Dacă Armani nu trăgea prima cusătură? interveni şi Margo, câştigând un nou chicotit.

— Dacă Star Trek nu ajungea acolo unde nimeni n-a mai fost? încheie Laura, având plăcerea de a vedea un surâs pe buzele fiicei sale.

— Ei, poate. Mai vedem şi noi puţin moneda, mătuşă Margo?

Margo vârî mâna în buzunar. Deprinsese obiceiul de a purta mereu asupra ei moneda spaniolă de aur. Ali o luă delicat şi, întrucât se minuna, ca întotdeauna, o ţinu astfel încât să facă şi Kayla ochii mari la vederea ei.

— Ce tare străluceşte, o atinse Kayla cu respect. Pot să culeg nişte flori pentru Seraphina?

— Sigur, se aplecă Laura s-o sărute pe creştetul capului. Dar nu te apropia de margine, să le arunci, fără mine.

— Nu le arunc singură. Întotdeauna o facem împreună.

— Cred c-o ajut şi eu, se oferi Ali, dându-i lui Margo înapoi moneda; când însă se ridică, gura i se subţie. Seraphina a fost o proastă c-a sărit. Numai fiindcă nu se mai putea mărita cu Felipe. Căsătoria oricum nu e bună de nimic.

Apoi, îşi aminti de Margo şi roşi.

— Uneori, spuse Laura calmă, căsătoria e minunată, generoasă şi trainică. Iar alteori, nu e destul de minunată sau destul de generoasă ori de puternică. Dar ai dreptate, Ali, Seraphina n-ar fi trebuit să se-arunce. Când a făcut asta, a pus capăt la tot ceea ce-ar fi putut deveni, a distrus toate posibilităţile. Mă face să-mi pară foarte rău

pentru ea.

Îşi privi fiica îndepărtându-se, cu capul plecat şi umerii aduşi.

— Suferă atât de mult. Şi e aşa de revoltată!

— O să-i treacă, o strânse încurajator Kate de mână. Procedezi cum e mai bine.

— Au trecut trei luni de când nu l-au mai văzut pe Peter. Nici măcar un telefon nu s-a deranjat să le dea.

— Procedezi foarte bine, repetă Kate. Nu tu eşti răspunzătoare pentru boul ăla. Ali ştie că nu eşti vinovată, – în adâncul inimii, o ştie.

— Sper, ridică Laura din umeri, luând o bucată de pui. Kayla, cum cade, aşa se ridică, iar Ali stă şi rumegă. Ei, cred că suntem un exemplu de manual despre cum doi copii care cresc în aceeaşi casă, educaţi de aceiaşi oameni, pot ieşi complet diferiţi.

Kate simţi un nod în stomac.

— Într-adevăr, confirmă Margo, stăpânindu-şi pofta de-o ţigară. Dar toate suntem de-a dreptul fabuloase. Mă rog… îi zâmbi ea dulce lui Kate. Majoritatea dintre noi.

— Pentru asta, mănânc eu ultima bucată de pui. Înainte însă Kate înghiţi două pastile. Medicamentele o ajutau să mănânce când nu avea poftă. Junghi de nervozitate, îşi spuse ea, cu gândul la arsura înăbuşită de sub stern. Insista s-o considere astfel.

— Îi spuneam lui Margo că voi putea să vin la magazin sâmbetele.

— Ne-ar prinde bine o mână de ajutor, zise Laura, aşezându-se astfel, încât să poată continua conversaţia, supraveghind în acelaşi timp şi fetele. Sâmbăta trecută a fost un balamuc şi nu i-am putut da lui Margo decât patru ore.

— Eu pot sta toată ziua.

— Minunat. Margo culese câteva boabe lucioase de strugure dintr-un ciorchine. Vei sta tot timpul cocoşată peste computer, încercând să găseşti greşeli.

— Dacă tu nu le-ai face, nici eu n-ar trebui să le găsesc. Dar… ridică ea mâna, nu atât pentru a evita discuţia, cât ca să sublinieze,

voi sta la tejghea şi pariez pe douăzeci de dolari că până la ora închiderii vând mai mult decât tine.

— În visurile tale, Powell.

Luni dimineaţă, Kate nu se mai gândea nici la vise, nici la vânători de comori. La ora nouă fix, cu a treia ceaşcă de cafea lângă cot şi computerul butat, se afla în biroul ei de la Bittie and Associates. Urmându-şi programul zilnic, îşi scosese deja jacheta bleumarin cu dungi albe, subţiri, o pusese pe spătarul scaunului şi-şi suflecase mânecile cămăşii albe, apretate.

Avea să-şi coboare mânecile la loc şi să-şi încheie cu grijă jacheta pentru întâlnirea de la ora unsprezece cu un client, dar deocamdată n-avea de-a face decât cu calculele.

Aşa cum îi plăcea ei cel mai mult.

Provocarea de a face cifrele să danseze, să le permute între ele şi să le aşeze ordonat la locurile lor o fascinase dintotdeauna. Exista o mare frumuseţe în fluxul şi fluctuaţiile dividendelor, ale facturilor şi ale fondurilor mutuale. Şi, recunoştea Kate în sinea ei, găsea putere în a înţelege, a admira chiar, capriciile finanţelor, recomandându-le confidenţial clienţilor cum să-şi apere cel mai bine banii câştigaţi cu atâta efort.

Deşi nu întotdeauna îi adunau cu eforturi, reflectă ea ironică, studiind contul de pe display. Mulţi clienţi îşi câştigaseră banii după stilul vechi.

Prin moşteniri.

În momentul când prin minte îi trecu acest gând, se crispă. Oare scotea capul tatăl din ea, strâmbând din nas la adresa acelora care-şi moşteniseră bogăţia? Trăgând adânc aer în piept, îşi masă cârcelul de la ceafă. Trebuia să înceteze să tot vadă fantome ascunse după fiecare gând din cap.

Sarcina ei era aceea de a recomanda, a proteja şi a se asigura că fiecare cont pe care-l manevra prin intermediul firmei Bittle era servit bine. Nu numai că nu invidia portofelele clienţilor, ci lucra

mână în mână cu avocaţii, contabilii, brokerii, agenţii şi planificatorii imobiliari, pentru a le oferi tuturor cele mai bune sfaturi financiare pe termen scurt şi lung.

Asta era ea, îşi reaminti Kate.

Cele cu care se delecta erau cifrele, consecvenţa lor stoică şi de nădejde. Pentru Kate, doi şi cu doi făcuseră întotdeauna patru.

Ca să se realinieze, parcurse o foaie de balanţă pentru Creşa şi grădinile primăverii veşnice. În cele optsprezece luni de când luase în primire acel cont, îl urmărise cum se extindea încet, prudent. Credea cu tărie în încetineală şi prudenţă, iar acel client îşi alesese bine direcţia. Intr-adevăr, statul de plată se umflase, dar firma o justifica. Schiţa planului de sănătate şi beneficiile angajaţilor erau mari, muşcând din marja de profit, însă Kate, ca femeie crescută de familia Templeton, credea cu aceeaşi convingere şi în a împărţi succesul cu oamenii care te ajutau să-l atingi.

— Un an bun pentru bougainvillee, bombăni ea, luând notă de a-i propune clientului să transfere unele din profiturile ultimului trimestru în obligaţiuni scutite de impozit.

Cezarului ce-i al Cezarului, desigur, dar niciun bănuţ mai mult decât era necesar.

— Frumoasă mai eşti când complotezi.

Kate îşi ridică privirea, apăsând instinctiv pe tastele de salvare a datelor şi activare a screensaver-ului.

— Bună, Roger.

Bărbatul se rezemă de tocul uşii. Stăpânit, fu gândul deloc măgulitor al lui Kate. Roger Thornhill era înalt, brunet şi chipeş, cu trăsături clasice amintind de Cary Grant în prima tinereţe. Sacoul costumului gri de comandă îi stătea impecabil pe umerii laţi. Avea un zâmbet spontan şi strălucitor, ochi de un albastru-închis, care se focalizau flatant pe faţa femeilor şi un timbru baritonal ce se scurgea ca mierea topită.

Poate că, din toate aceste motive, Kate nu-l putea suferi. Numai dintr-o pură coincidenţă concurau pe aceeaşi pistă rapidă pentru

parteneriat. Ceea ce, se asigura ea adesea, nu avea absolut nicio legătură cu motivul pentru care o irita.

Sau foarte puţină legătură.

— Aveai uşa deschisă, arătă el cu degetul, intrând fără a aştepta invitaţia. Mi-am închipuit că nu eşti foarte ocupată.

— Îmi place să stau cu uşa deschisă.

Roger afişă zâmbetul acela larg, plin de dinţi strălucitori, şi-şi cocoţă un şold pe colţul biroului.

— Tocmai m-am întors din Nevis. Două săptămâni în Indiile de Vest curăţă sigur organismul, după stresul fiscal.

Îşi plimbă privirea peste faţa ei.

— Ar fi trebuit să vii şi tu cu mine.

— Roger, când eu nu primesc nici măcar cina s-o iau cu tine, de ce crezi că aş accepta să ne zbenguim două săptămâni prin nisip şi valuri?

— Nu e veşnică speranţa?

Luă din suportul de răşină acrilică unul dintre creioane, ascuţite ca spadele, făcându-l să-i lunece încet printre degete. Creioanele lui Kate erau întotdeauna ascuţite şi ţinute în acelaşi loc. Nimic în biroul ei nu avea o nişă proprie. Le cunoştea pe toate. Ambiţios din fire, Roger se folosea de ceea ce ştia.

Se mai folosea şi de farmec, ţintuindu-i ochii cu ai lui, zâmbitor.

— Ar fi bine doar să ajungem să ne cunoaştem din nou, în afara biroului. Ce naiba, Kate, au trecut aproape doi ani.

Cu deliberare, Kate înălţă dintr-o sprânceană.

— De când…?

— O.K., de când am încurcat eu borcanele, capitulă Roger, punând creionul jos. Iartă-mă. N-am ştiut cum s-o spun altfel.

— Să te iert?

Vorbind fără patimă, Kate se ridică să-şi mai toarne o cafea, deşi a treia ceaşcă nu-i căzuse deloc bine. Se aşeză la loc, privindu-l în timp ce sorbea.

— Să te iert că te-ai culcat cu mine şi cu o clientă de-a mea în

acelaşi timp? Sau că te-ai culcat cu mine în scopul de a ajunge la clienta mea? Sau că ai sedus-o pe respectiva clientă ca să-şi mute contul din mâinile mele într-ale tale? Pentru care din toate astea îţi ceri iertare, Roger?

— Pentru toate.

Întrucât dădea întotdeauna rezultate la femei, încercă din nou acelaşi zâmbet.

— Ascultă, mi-am cerut deja scuze de nenumărate ori, dar sunt dispus s-o fac din nou. Nu trebuia să mă încurc cu Bess… cu doamna Turner, necum să mă mai şi culc cu ea, în timp ce aveam o relaţie cu tine. N-am nicio scuză pentru asta.

— De acord. La revedere.

— Kate.

Rămase cu ochii îndreptaţi spre ea, cu glasul seducător, exact aşa cum şi-l amintea din momentele când se mişcase sub el, urcând spre orgasm.

— Vreau să lămurim lucrurile între noi. Sau, cel puţin, să ne împăcăm.

Kate îşi înclină capul, pe gânduri. Exista dreptate şi nedreptate. Etică şi lipsă a acesteia.

— Nu.

— La dracu', se ridică Roger de pe birou cu o mişcare bruscă şi smucită, primul semn de nervozitate din partea lui. Am fost un nesimţit. Am lăsat sexul şi ambiţia să se interpună în calea unei relaţii reuşite şi mulţumitoare.

— Ai perfectă dreptate, încuviinţă Kate. Şi n-ai ajuns să mă cunoşti bine, de prima oară, dacă mai nutreşti vreo speranţă că te voi lăsa să-ţi repeţi numărul.

— Am încetat să mă mai văd cu Bess de luni de zile: pe plan personal.

— A, atunci e perfect, se rezemă Kate de spătar, delectându-se cu un hohot bun de râs. Iisuse Christoase, eşti un caz, Roger. Crezi că, pentru că ai degajat terenul, am să sar imediat în joc? Suntem

asociaţi, îi aminti ea, şi nimic mai mult. Nu voi mai face niciodată greşeala de a intra în relaţii intime cu un coleg de muncă şi niciodată – repet, niciodată – n-am să-ţi mai dau o a doua şansă.

Gura lui Roger se subţie.

— Ţi-e teamă să ne întâlnim în afara biroului. Ţi-e teamă fiindcă ţi-ai aminti cât de minunat ne potriveam împreună.

Kate fu nevoită să ofteze.

— Roger, nu ne potriveam deloc minunat. După aprecierile mele, aş zice că eram adecvaţi. În privinţa asta, hai să ne oprim aici.

În interesul integrităţii mintale, se ridică şi-i întinse mâna.

— Vrei s-o lăsăm în urmă, de acord. Fără resentimente.

Intrigat, Roger îi studie mâna, apoi faţa.

— Fără resentimente?

„Fără niciun fel de sentimente“, spuse Kate în sinea ei, dar preferă să nu precizeze.

— Punct, şi de la capăt. Suntem colegi, vag prietenoşi. Şi nu mă mai baţi la cap cu invitaţii la cină sau în Indiile de Vest.

Roger îi luă mâna.

— Mi-a fost dor de tine, Kate. Mi-a lipsit atingerea ta. În regulă, adăugă repede, când îi văzu ochii îngustându-se. Dacă asta-i maximum ce pot face, accept. Îţi sunt recunoscător că-mi primeşti scuzele.

— Perfect, îşi smulse Kate mâna, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Acum, am treabă.

— Mă bucur că am lămurit-o. Zâmbind din nou, porni spre uşă.

— Mda, exact, mormăi ea.

Nu trânti uşa în urma lui. Aşa ceva ar fi trădat prea multă emoţie. Nu voia ca scârbei de Roger Thornhill să-i vină ideea că avea emoţii când era vorba de el.

Închise însă totuşi uşa, încet, cu hotărâre, înainte de a se aşeza din nou la computer. Luă o sticlă de Mylanta, oftă uşor şi trase o duşcă.

O rănise. Era demoralizant să-şi aducă aminte cât de adânc o rănise. Nu fusese îndrăgostită de el, dar, cu puţin mai mult timp,

puţin mai mult efort, s-ar fi putut. Aveau terenul comun al profesiunii, despre care Kate crezuse că putea servi ca fundaţie pentru ceva durabil.

Avusese încredere în el şi-i plăcuse compania lui.

Iar el o folosise fără scrupule pentru a-i fura una dintre cele mai importante cliente. Acest lucru fusese aproape mai rău decât descoperirea că sărea din patul ei într-al clientei şi înapoi.

Kate mai luă o înghiţitură din sticlă, înainte să o astupe la loc. Pe vremea aceea, se gândise să-i prezinte lui Larry Bittle o reclamaţie formală. Mândria ei însă fusese mai mare decât satisfacţia pe care ar fi putut-o obţine din aşa ceva.

Clienta era satisfăcută, iar pentru Bittle altceva nu mai conta. Roger ar fi pierdut puţin teren, desigur, dacă depunea plângerea. Alţi colegi n-ar mai fi avut încredere în el, începând să-l evite.

Iar ea ar fi apărut în postura de femelă trădată şi smiorcăită, care se dă de ceasul morţii pentru că a amestecat meseria cu sexul şi a pierdut.

Era mai bine că ţinuse totul pentru ea, conchise Kate, punând Mylanta la loc în sertar. Era mai bine că îi putuse spune în faţă, că lăsase în urmă tot incidentul.

Chiar dacă era o minciună, chiar dacă avea să-l deteste pentru tot restul vieţii.

Ridicând din umeri, îşi afişă din nou datele. Prefera de departe să-i evite pe bărbaţii dichisiţi, isteţi şi seducători, cu mai multă ambiţie decât inimă. Mult, mult mai sigur era să rămână pe culoarul rapid al carierei şi să evite absolut orice diversiune. Parteneriatul o aştepta, cu tot succesul pe care avea să-l antreneze.

Odată ce devenea parteneră, când va urca pe acea următoare treaptă, avea să ştie că o câştigase cinstit. Şi, poate, îşi spunea Kate, poate doar ajunsă la acel nivel de succes, avea să-şi poată dovedi sieşi că nu era fiica tatălui ei.

Cu un uşor zâmbet, începu să parcurgă cifrele. „Ţine-te de cifre“, îşi impuse ea. „Ele nu mint niciodată.“

Capitolul 3

În momentul când Kate intră în Pretences, Margo se încruntă.

— Arăţi ca moartea.

— Mulţumesc. Vreau o cafea.

„Şi un moment de singurătate.“ Porni pe scara arcuită spre etajul întâi, unde găsi cafeaua deja la fiert.

Nu dormise mai mult de trei ore, după ce insistase asupra fiecărui amănunt din raportul detectivului. Şi toate amănuntele confirmaseră faptul că era fiica unui hoţ.

Toate erau acolo: dovezile, acuzaţiile, declaraţiile. Iar lectura acelor pagini îi risipise ultima speranţă ascunsă în adâncul sufletului ei că totul nu fusese decât o greşeală.

În schimb, aflase că tatăl ei era eliberat pe cauţiune în momentul accidentului şi îl instruise pe avocat să accepte citaţia. Dacă nu murea în noaptea aceea, pe porţiunea cu gheaţă de pe drum, peste o săptămână s-ar fi aflat în închisoare.

Impunându-şi să accepte situaţia, să-şi trăiască viaţa mai departe, îşi turnă cafeaua, fierbinte şi amară. Trebuia să coboare, să se apuce de lucru. Şi să privească în faţă o prietenă care o cunoştea prea bine pentru a-i scăpa semnele de încordare.

Ei bine, îşi spuse Kate, coborând cu ceaşca, avea şi alte explicaţii pentru noaptea de nesomn. Şi n-ar fi câştigat nimic revenind obsesiv asupra unor fapte care nu mai puteau fi schimbate. Din acel moment, îşi făgădui ea, avea să înceteze să se mai gândească.

— Ce-i cu tine? întrebă Margo, când Kate apăru pe scara arcuită. Şi de data asta, vreau un răspuns. Eşti nervoasă şi scoasă din apele tale de săptămâni în şir. Şi jur că slăbeşti cu fiecare respiraţie. A durat destul, Kate.

— N-am nimic. Sunt obosită, ridică ea din umeri. Nişte conturi îmi cam creează probleme. Şi, pe deasupra, a fost o săptămână sucită.

Deschise sertarul casei şi numără bancnotele şi monedele pentru restul din acea dimineaţă.

— Luni, canalia aia de Thornhill a venit să-mi împută biroul.

Margo, care pusese în funcţiune ceainicul electric, se întoarse.

— Sper că l-ai dat afară c-un picior în fund.

— L-am lăsat să creadă că ne-am împăcat. A fost mai uşor aşa, continuă ea, înainte ca Margo să comenteze. Acum, am mai multe şanse să mă lase în pace.

— Văd că n-ai de gând să-mi spui ce te ţine trează noaptea.

— Am avut câteva momente proaste, O.K.?

— O.K., zâmbi înţelegătoare Margo. Bărbaţii sunt nişte porci, iar ăsta e un vier de expoziţie. Nu-ţi irosi pentru el somnul de înfrumuseţare, iubito.

— Mulţumesc. Oricum, asta n-a fost decât prima ciudăţenie.

— Viaţa scrântită a unei contabile.

— Miercuri, m-au încălţat cu un cont nou. Freeland. Grădină zoologică, parc de distracţii, muzeu. Foarte ciudat. Învăţ totul despre cât costă să-i dai de mâncare unui pui de lama.

Margo tăcu un moment.

— Ce viaţă fascinantă duci!

— Mie-mi spui? Pe urmă, ieri, toţi partenerii s-au închis împreună pentru aproape toată după-amiaza. Până şi secretarelor li s-a interzis accesul. Nimeni nu înţelege nimic, dar se zvoneşte că cineva o să fie sau dat afară, sau avansat.

Ridică din umeri, închizând sertarul.

— Niciodată nu i-am mai văzut adunaţi aşa la sfatul bătrânilor. Până şi cafeaua şi-au făcut-o singuri.

— Au dat stop general.

— Uite ce e, mica mea lume are la fel de multe intrigi şi drame ca a oricui.

Făcu un pas înapoi, când Margo se apropie de ea.

— Ce?

— Stai puţin.

Apucând-o de rever, Margo îi prinse o broşă în formă de semilună, cu picături de chihlimbar agăţate de ea.

— Facem reclamă mărfurilor.

— Are înăuntru gângănii moarte.

Margo nu se osteni să ofteze.

— Dă-ţi şi tu cu puţin ruj, pentru numele lui Dumnezeu! Deschidem în zece minute.

— N-am la mine. Şi n-am de gând să lucrez cu tine toată ziua, dacă te mai iei de mine. Pot să vând, să facturez şi să încasez la fel de bine şi fără să mă boiesc pe faţă.

— Perfect.

Înainte de-a reuşi s-o evite, Margo luă un spray şi o pulveriză cu parfum.

— Reclamă pentru mărfuri, repetă ea. Dacă te întreabă cineva a ce miroşi, e Bella Donna's Savâge.

Kate tocmai reuşise să surâdă, când năvăli Laura.

— Credeam c-am să întârzii. Ali a avut o urgenţă cu părul. M-am temut că una din noi o s-o omoare pe cealaltă, înainte să rezolvăm.

— Pe zi ce trece, seamănă tot mai mult cu Margo.

Dorindu-şi să fi fost cafea, Kate se duse să-şi toarne un ceai şi înghiţi cu el un pumn de pastile pe care nu voia să le vadă prietenele ei.

— Am spus-o în sensul rău al cuvântului, adăugă ea.

— E firesc ca fata să devină interesată de înfăţişarea şi de manierele ei, ripostă Margo. Tu ai fost oaia neagră a familiei. Şi încă mai eşti, după cum o dovedeşti încontinuu, umblând îmbrăcată în serj bleumarin ca o sperietoare.

Fără a se simţi ofensată, Kate sorbi din ceai.

— Serjul bleumarin e clasic, fiindcă e practic. Doar un foarte mic procent din populaţie se simte obligat de onoare să transpire prin

mătase.

— Iisuse, vulgară mai eşti! izbuti Margo să îngaime, printre hohote de râs. Nici nu vreau să mă cert cu tine.

— Mare uşurare.

Sperând să se oprească aici, Laura se grăbi să întoarcă tăbliţa cu inscripţia „Deschis“.

— Şi-acum mă mai uit cruciş, după cearta cu Allison. Dacă nu intervenea Annie, ne luam la bătaie cu periile de cap.

— Mami a ştiut întotdeauna să strice cele mai mişto certuri, comentă Margo. O.K., doamnelor, nu uitaţi, se apropie Ziua Mamei. Şi, în caz că v-a ieşit amândurora din minte, viitoarele mame merită cadouri.

Kate se încorda să reziste asediului, cu un efort de a ignora menghina ce-i strângea tâmplele, indicând de obicei o migrenă la foc scăzut.

Într-o oră, magazinul Pretenses deveni destul de solicitat pentru ca toate trei să fie ocupate. Kate împacheta o poşetă Hermes de piele verde-închis, întrebându-se la ce i-o fi trebuind cuiva o geantă din piele verde. Lunecarea cartelelor de credit în aparat însă o ţinea bine dispusă. După calculele ei, vindea la egalitate cu Margo.

Era un sentiment plăcut, îşi spuse, în timp ce învelea o casetă argintie cu auriu în hârtie înflorată elegantă, urmărind cum progresa firma. Iar combinaţia de concurenţă şi medicamente îi alungase durerea de cap care o ameninţa.

Trebuia să-i recunoască lui Margo tot meritul. Pretences fusese un vis înălţat ca fumul din cenuşa vieţii lui Margo.

Cu un an în urmă, cariera ei de model popular în Europa, celebritatea şi compensaţiile financiare în calitate de promotoare a produselor Bella Donna, fuseseră retezate brutal. Nu că Margo n-ar fi avut nicio vină, medita Kate, zâmbind, în timp ce-i dădea clientei marfa. Fusese nepăsătoare, necugetată, încăpăţânată. Însă nu meritase să piardă totul.

Se întorsese de la Milano zdrobită şi aproape falită dar, în câteva

luni, prin propriul ei curaj, îşi luase viaţa de la început.

Deschiderea unui magazin şi vinderea obiectelor ei personale fusese iniţial ideea lui Josh Templeton. Ideea lui, reflecta Kate, pentru a o împiedica pe Margo să se scufunde, fiind îndrăgostit orbeşte de ea. Margo însă dezvoltase ideea, o cultivase, o rafinase.

Apoi, Laura, încercând să-şi revină după înşelăciunea, trădarea şi rapacitatea soţului ei, preluase grosul banilor rămaşi de la el şi o ajutase pe Margo să cumpere clădirea pentru Pretences.

Când insistase să dobândească o treime din acţiuni, devenind astfel parteneră, Kate o făcuse deoarece credea în investiţie, credea în Margo. Şi fiindcă nu voia să fie exclusă din distracţie.

Dintre toate, ea înţelesese cel mai bine riscurile. Cam patruzeci la sută din noua firmă eşuase în interval de un an şi aproape optzeci de procente aveau să rămână neacoperite în cinci ani.

Iar Kate îşi făcea griji, rumegând problemele în nopţile când nu putea dormi. Dar Pretences, concepţia lui Margo de magazin la mâna a doua, elegant, exclusivist şi unic, care oferea orice, de la rochii din case de modă la linguriţe de ceai, se ţinea pe picioare.

O fi fost mic rolul lui Kate în cadrul firmei, iar motivele ei de a se implica încălcau cu siguranţă considerentele practice şi pe cele emoţionale, dar se simţea bine. Când n-o apucau obsesiile.

În fond, aceea era dovada că viaţa putea fi aşa cum ţi-o croiai singur. Avea mare nevoie să se agate de această idee.

— Pot să vă arăt ceva?

Bărbatul căruia îi zâmbea avea vreo treizeci de ani şi o înfăţişare atrăgătoare, într-un stil aspru, de om trecut prin viaţă. Kate îi aprecia blugii albiţi, cămaşa decolorată, mustaţa roşcată şi ţepoasă.

— Mda, mă rog, poate. Colierul acesta.

Privi în vitrină, găsind obiectul ales.

— E drăguţ, nu-i aşa? Perlele sunt atât de clasice!

„Nu perle adevărate“, îşi spuse ea, în timp ce lua perlele. Cum naiba se numeau? Continuă să caute prin minte, în timp ce punea colierul pe un suport de catifea.

— Perle de cultură, îşi aminti, zâmbindu-i radioasă; omul era într-adevăr teribil de drăguţ. Se numeşte lassou, adăugă ea; o ştia de pe etichetă. Trei şiraguri, iar clipsul, sau încuietoarea, are o…

„Stai o clipă…“

— O perlă mabe, montată în aur. Tradiţie şi fler, improviza ea încântată.

— Mă întrebam cât…

Ezitând, bărbatul întoarse eticheta mică şi discretă cu preţul. Spre lauda lui, nu se strâmbă decât foarte puţin.

— Ei, zâmbi el uşor, e la limita superioară a posibilităţilor mele financiare.

— Îl va purta ani de zile. Îl luaţi pentru Ziua Mamei?

— Mda, îşi foi el picioarele în loc, trecându-şi peste perle un deget bătătorit. O să moară după el.

Simţea că se topea după el. Orice bărbat care îşi sacrifica atâta timp şi efort pentru un cadou destinat mamei lui câştiga o bilă albă din partea lui Kate Powell. Mai ales când semăna o idee cu Kevin Costner.

— Mai avem şi alte piese foarte frumoase, care nu-s chiar atât de scumpe.

— Nu, cred… poate… Vi l-aţi putea pune, ca să-l văd mai bine?

— Sigur, îşi prinse ea colierul la gât, bucuroasă să-l servească. Cum vi se pare? Nu-i superbă?

Întoarse oglinda de pe tejghea ca să vadă cu ochii ei şi adăugă, râzând:

— Dacă nu-l cumpăraţi, s-ar putea să-l şterpelesc pentru mine.

— Vă vine extraordinar de bine, spuse el cu un surâs timid şi calm, de-i venea să-l ia pe sus şi să-l îngrămădească în camera din dos. E brunetă, la fel ca dumneavoastră. Poartă părul mai lung, dar perlele se asortează bine cu părul negru. Cred că va trebui să le iau. Împreună cu cutia de-acolo, cea argintie, cu spiralele acelea fanteziste.

Cu colierul încă la gât, Kate o zbughi de după tejghea să ia cutiuţa

indicată.

— Două cadouri, spuse ea, ridicându-şi mâinile să-şi desprindă colierul. Probabil că mama dumneavoastră e o femeie cu totul deosebită.

— A, e formidabilă. O să-i placă mult cutia asta. Face colecţie. Colierul, însă, e pentru soţia mea, adăugă el. Fac toate cumpărăturile pentru Ziua Mamei în acelaşi timp.

— Soţia dumneavoastră, făcu Kate un efort să-şi păstreze arcuirea veselă a colţurilor gurii. Garantez c-o să-i placă. Dar dacă ea sau mama dumneavoastră preferă altceva, aplicăm sistemul de înlocuire în termen de treizeci de zile.

Cu o stăpânire de sine pe care şi-o considera admirabilă, Kate puse jos colierul.

— Acum, plătiţi pe loc sau prin credit?

Peste zece minute, îl văzu ieşind cu pas vioi.

— Ăştia drăguţi, îi murmură ea Laurei, scumpii ăştia care-şi iubesc mamele sunt însuraţi toţi.

— Gata, gata, o bătu Laura pe braţ, înainte de a se apleca sub tejghea să aleagă o cutie potrivită. Mi s-a părut o vânzare foarte bună.

— Şi mă plasează cu cel puţin două sute înaintea lui Margo. Iar ziua abia a început!

— Ăsta-i spiritul. Dar ar trebui să te previn, are şi ea una la probă, şi se înclină spre Versace.

— Fir-ar să fie, se întoarse Kate să caute o pradă prin încăperea principală. O atac pe Cucoana cu păr albastru şi geantă Gucci. E a mea.

— Şo pe ea, tigroaico.

Kate nu-şi luă pauză de masă, spunându-şi că o făcea fiindcă dorea să-şi păstreze energia, nu pentru că iarăşi îi făcea figuri stomacul. Avea un succes enorm în separeul de la etaj al doamnelor şi reuşise să plaseze două capoate, o lampă din sticlă colorată şi un taburet cu ciucuri.

Se strecurase de vreo două ori în camera din spate, să buteze computerul şi să verifice încasările lui Margo, dar numai când conducea comod. Corectă fireştile greşeli. Îşi dădu ochii peste cap la vederea câtorva nefireşti şi puse fişierele în ordine.

În cele din urmă, fu nevoită să admită că această escapadă contabilicească a fost cea care i-a răpit bucuria victoriei. Când reveni, înfumurată, deja pregătindu-şi predica pe care intenţiona să i-o ţină lui Margo pe tema socotelilor ei neglijente, rivala sa încheia o vânzare.

Un tun.

Kate se pricepea la antichităţi. Nimeni n-ar fi putut copilări la Templeton House, fără a învăţa să le recunoască şi să le aprecieze. I se frânse inima, cu simboluri ale dolarului învârtindu-i-se prin minte, când văzu piesa pe care o lăuda Margo.

Louis XVI, recită Kate în gând. Un secrétaire-à-abattant probabil de pe la 1775. Intarsiile de pe panouri, tipice pentru acea perioadă, includeau vaze, ghirlande de flori, instrumente muzicale şi draperii.

A, era o piesă năucitoare, ba bine că nu, îşi spuse Kate, şi se număra printre resturile stocului iniţial al lui Margo.

— Îmi pare rău că-l pierd, îi spunea Margo domnului spilcuit, cu părul alb şi baston cu măciulie de aur, care studia cu egală admiraţie secrétaire-ul şi pe femeia care i-l descria. L-am cumpărat de la Paris, acum câţiva ani.

— Aveţi un ochi minunat. De fapt, aveţi doi ochi minunaţi.

— O, domnule Steiner, ce amabil sunteţi!

În stilul ei neruşinat, Margo îi trecu un deget peste braţ.

— Sper că vă veţi mai gândi la mine, din când în când, cât timp vă veţi bucura de el.

— Vă dau cuvântul meu că da. Ei, şi în privinţa transportului?

— Poftiţi la tejghea şi voi obţine toate informaţiile necesare.

Margo traversă încăperea, legănându-şi şoldurile, cu o privire triumfătoare spre Kate.

— Cu asta cred că te-am făcut praf pe ziua de azi, campioano,

spuse ea, după ce clientul ieşi.

— Ziua încă nu s-a încheiat, insistă Kate. Mai avem două ore până închidem. Aşa că, înainte de a cotcodăci cloşca – adică, în cazul tău, peste câteva luni – nu-ţi număra bobocii.

— Habar n-ai să pierzi, ţistui Margo din limbă, gata s-o zbughească din loc când auzi clopoţelul de la uşă; nu era un client, dar o zbughi totuşi: Josh!

Soţul ei o prinse din zbor, o sărută, apoi o trase spre un scaun.

— Jos de pe picioare.

Ţinându-i mâna pe umăr, se întoarse încruntat spre Kate.

— Era vorba că stai cu ochii pe ea, să te asiguri că nu se oboseşte.

— Nu-mi agăţa mie în cârcă treaba asta. În plus, Margo nu stă în picioare când se poate aşeza şi nu stă jos când se poate culca. Şi am pus-o să bea un pahar de lapte, acum o oră.

Josh îşi îngustă ochii.

— Un pahar întreg?

— Cât n-a scuipat spre mine.

Fiind amuzată şi înduioşată să-şi vadă fratele mai mare atât de îngrijorat şi de agitat, Kate se hotărî să-l ierte. Făcu un pas spre el, sărutându-l.

— Bine ai venit acasă.

— Mulţumesc, o mângâie el pe păr. Unde-i Laura?

— Sus cu doi clienţi.

— Şi mai e una în garderobă, începu Margo, aşa că…

— Şezi, îi ordonă Josh. Kate se descurcă singură. Eşti palidă.

Margo se îmbufnă.

— Ba nu sunt.

— Te duci acasă şi tragi un pui de somn, hotărî el. Nici vorbă să lucrezi toată ziua, după care să mai dai şi o petrecere. Kate şi Laura pot termina ele aici.

— Sigur că putem, o privi Kate de sus. Două ore ne-ar fi de ajuns.

— Visează cât vrei, Powell, am şi câştigat.

— Câştigat? Josh se uită de la una la alta, oricând interesat când

era vorba de pariuri. Ce să câştigi?

— Doar o prinsoare amicală că pot vinde mai mult ca ea.

— Pe care a și pierdut-o, sublinie Margo. Şi am chef să fiu generoasă. Îţi acord handicapul de două ore, Kate.

Luând mâna lui Josh, îşi frecă obrazul cu ea.

— Iar când vei fi pierdut, oficial, să-ţi pui rochia-combinezon Ungaro, aia roşie, la petrecerea de diseară.

— Chestia aia care arată ca o cămaşă de noapte? Mai bine vin în pielea goală.

— Zău? zise Josh înălţându-şi sprâncenele. Fără să te simţi jignită, Kate, sper că vei pierde. Haide, duceso, acasă, nani!

— Nu port furouri roşii la petreceri, insistă Kate.

— Atunci, nu pierde, replică Margo ridicând nepăsătoare din umeri, în timp ce pornea cu Josh spre uşă. Dar, când va veni momentul, pune-o pe Annie să aleagă accesoriile.

Purta un colier de aur şi cercei triunghiulari care-i dansau sub lobii urechilor. Nimeni nu-i lua în seamă nemulţumirea că arăta ca o sclavă capturată de klingonieni. Până şi pantofii îi fuseseră traşi în picioare cu forţa. Nişte zgârie-nori de satin roşu, pe care se clătina la zece centimetri peste înălţimea ei de un metru şaptezeci.

Bea şampanie şi se simţea ca o proastă.

N-o ajuta nici faptul că erau prezenţi unii dintre clienţii ei. Cunoştinţele lui Margo şi ale lui Josh făceau parte din lumea celor bogaţi, celebri şi privilegiaţi. Şi se întreba cum avea să-şi menţină imaginea de contabilă devotată, precisă şi cu mintea limpede, când era îmbrăcată ca o piţipoancă.

Dar pariul era pariu.

— Nu te mai agita! îi ordonă Laura, alăturându-i-se pe terasă. Arăţi trăsnet.

— Vorbeşte o femeie gătită cu gust, într-un costum elegant, care-i acoperă extremităţile. Cum arăt eu, adăugă, după încă o înghiţitură de şampanie, e ceva de te-apucă disperarea. Parc-aş purta o

pancartă: „Muiere singură, seronegativă, adresaţi-vă personal.“

Laura râse.

— Câtă vreme te ascunzi aici, nu cred că ai de ce să-ţi faci griji.

Cu un oftat, se rezemă de balustrada decorativă.

— Doamne, ce noapte frumoasă! Lună nouă, stele, sunetul mării. Cu un asemenea cer, parcă niciodată nu s-ar putea întâmpla ceva rău sub el. E o casă minunată. Nu simţi, Kate? Casa lui Margo şi-a lui Josh. E perfectă.

— O investiţie excelentă, poziţie clasa-ntâi, vedere superbă.

Zâmbi, văzând expresia opacă a Laurei.

— O.K., mda, simt şi eu. E o casă bună. Are suflet şi personalitate. Îmi place să mă gândesc la ei doi împreună, aici. La ei întemeindu-şi aici o familie.

Mai relaxată, se rezemă lângă Laura. Prin uşile şi ferestrele deschise se auzea muzică, rumoarea agreabilă a conversaţiilor, râsete vesele. Simţea miros de flori, de mare, un amestec de parfumuri femeieşti, delicatese exotice servite pe tăvi de argint. Şi putea simţi, doar stând acolo, permanenţa şi promisiunile de viitor.

La fel ca în Templeton House, medita ea, unde-şi petrecuse atât de mult din viaţă. Poate că de-asta nu se simţise nicicând îndemnată să-şi facă o casă proprie şi nu dorea mai mult decât un apartament comod pentru muncă. Fiindcă, îşi spuse Kate cu un uşor surâs, se putea duce oricând acasă la Templeton House. Iar acum, putea veni oricând şi aici.

— A, bună, Byron. Nu ştiam că eşti aici.

La auzul salutului vesel al Laurei, toată starea de bine a lui Kate se risipi. Deschise ochii, se desprinse de balustradă şi-şi îndreptă umerii. Ceva anume la Byron De Witt o făcea întotdeauna să se simtă gata de o confruntare.

— Tocmai am ajuns aici. Aveam o afacere care a luat-o razna. Arăţi fermecător, ca de obicei.

Strânse uşor mâna pe care i-o întinsese Laura, înainte de a-şi întoarce privirea spre Kate. Pe terasă era destulă umbră pentru ca ea

să nu observe cum i se dilatară ochii verzi. Îi zări însă zâmbetul rapid, amuzat.

— Mă bucur că te văd. Să vă aduc ceva de băut?

— Nu, eu trebuie să mă întorc în casă, porni Laura spre uşile terasei, i-am promis lui Josh c-am să-i farmec pe domnul şi pe doamna Ito. Concurăm acerb pentru firma lor din Tokyo.

Şi dispăru, prea rapid pentru a-i lăsa lui Kate timp să se uite urât la ea.

— Mai vrei un pahar de şampanie?

Kate fu nevoită să se încrunte spre pahar, în schimb. Era încă pe jumătate plin.

— Nu, n-am nevoie de nimic.

Byron se mulţumi să-şi aprindă o havană subţire.

Ştia că orgoliul lui Kate nu i-ar fi permis s-o şteargă din loc. În mod normal, n-ar fi stat cu ea mai mult timp decât dictau bunele maniere, dar, în acel moment, se cam săturase de lume şi înţelegea că zece minute cu ea ar fi fost mai interesante decât o oră cu restul petrecăreţilor. Mai ales dacă reuşea s-o irite, lucru la care părea atât de talentat.

— Extraordinară rochie, Katherine.

Kate se crispă, aşa cum se aşteptase Byron, auzindu-l că i se adresa pe numele întreg. Rânjind cu havana în gură, acesta se rezemă cu spatele, pregătindu-se să savureze distracţia.

— Am pierdut un pariu, spuse ea, printre dinţi.

— Serios? Byron întinse mâna să se joace şi să-i tragă în sus breteaua subţire care-i lunecase de pe umăr. Ăsta zic şi eu pariu.

— Ia labele, se răsti ea.

— Perfect.

Încet, Byron îi coborî breteaua la loc, obligând-o să şi-o ridice singură.

— Ai ochi bun la proprietăţile imobiliare, comentă, arătând cu capul spre împrejurimi, când Kate se încruntă la el. Tu i-ai mânat încoace pe Josh şi pe Margo, nu?

— Mda.

Îl privi, aşteptă, dar Byron părea mulţumit să tragă din ţigară, studiind peisajul.

Era exact genul pe care se hotărâse să-l antipatizeze. Seducător gen băiat-din-poster, cum îl denumea ea, în derâdere. Păr şaten, des, dezvăluind insinuant şuviţe de aur, ondulat cu nepăsare atrăgătoare în jurul unui chip care oprea inima în loc. Fostele gropițe din tinerețe se adânciseră ca două brazde în obraji destinate acum să incite fanteziile sexuale ale femeilor. Bărbia fermă, nasul aristocratic drept, ochii verzi care ar fi putut, la un capriciu, să lunece pe deasupra-ți ca şi cum ai fi fost invizibilă sau să te țintuiască de zid, cutremurată.

Unu optzeci şi cinci, judecă ea, cu membrele lungi şi umerii puternici ai unui alergător de cursă lungă. Şi, desigur, vocea aceea, cu tărăgănarea ei slabă, ceţoasă, care făcea aluzie la nopţi fierbinţi de vară şi confort sudist.

Bărbaţii ca el, trăsese Kate concluzia, nu erau niciodată demni de încredere.

— Asta-i nou, murmură Byron.

Prinsă că privea, estimativ, în momentul când ochii lui verzi şi pătrunzători se îndreptară spre ai ei, Kate îşi mută repede privirea.

— Ce anume?

— Parfumul. Ţi se potriveşte mai bine decât săpunul şi talcul la care pari să ţii atât de mult. De-a dreptul sexy, continuă el, zâmbind, când o văzu că rămăsese cu gura căscată. Fără jocuri, fără iluzii.

Îl cunoştea de câteva luni, de când se mutase de la Atlanta la Monterey, pentru a-l înlocui pe Peter Ridgeway în cadrul firmei Templeton. Era, în orice caz, un hotelier competent, cu experienţă şi spirit creator, un om care-şi croise drum până în vârful organizaţiei Templeton într-un interval de paisprezece ani.

Ştia că era un descendent al aristocraţiei sudiste bogate şi politicoase, înrădăcinat în tradiţii şi cavalerism.

Îl antipatizase de la prima vedere şi era convinsă, în pofida manierelor lui impecabile, că sentimentul devenise reciproc.

— Îmi faci curte?

Ochii lui Byron, continuând să-i privească pe-ai ei, se înveseliră.

— Îţi comentam parfumul, Katherine. Dacă era vorba să-ţi fac curte, n-ai mai fi avut de ce să ceri clarificări.

Kate dădu pe gât restul de vin. O greşeală, ştia, când migrena o pândea după colţ.

— Nu mă numi Katherine.

— Se pare că întotdeauna uit.

— Pe dracu'.

— Exact. Şi, dacă ar fi să-ţi spun că în seara asta arăţi deosebit de atrăgătoare, ar fi o observaţie, nu o introducere. Oricum… Kate. Discutam despre proprietăţi.

Kate continua să stea încruntată. Nici chiar şampania Cristal, favorita lui Margo, nu cădea bine unui stomac nervos.

— Zău?

— Sau tocmai ne pregăteam. Mă gândesc să-mi cumpăr o casă în zonă. Întrucât cele şase luni ale perioadei de probă aproape au trecut…

— Ai avut o perioadă de probă?

O înveselea considerabil imaginea lui dând examen la Templeton California.

— Am avut la dispoziţie şase luni ca să mă hotărăsc, dacă-mi convine să mă stabilesc aici permanent sau să mă întorc la Atlanta.

Citindu-i fără efort gândurile, zâmbi.

— Îmi place aici – marea, falezele, pădurile. Îmi plac oamenii cu care lucrez. Dar nu intenţionez să locuiesc mai departe într-un hotel; oricât de frumos şi de bine condus ar fi.

Kate ridică din umeri, iritată de felul cum părea vinul să-i stea ca plumbul sub stern.

— E problema ta, De Witt, nu a mea.

Byron îşi spuse, cu răbdare, că n-avea să permită ca firea ei arţăgoasă să-l abată dinspre obiectiv.

— Cunoşti zona, ai relaţii şi ochi priceput la calităţi şi valori. Mă

gândeam că m-ai putea anunţa dacă auzi despre vreo proprietate interesantă, mai ales în zona Seventeen Mile Drive.

— Nu-s agent imobiliar, bombăni ea.

— Perfect. Înseamnă că nu trebuie să mă preocupe comisionul.

Apreciindu-i gluma, Kate se mai înmuie.

— Ştiu o casă, deşi s-ar putea să fie prea mare pentru nevoie tale.

— Îmi plac casele mari.

— Se potriveşte. E lângă Pebble Beach. Patru sau cinci dormitoare, nu mai ştiu exact. Dar e departe de drum, cu mulţi chiparoşi şi o curte aranjată frumos. Terase, continuă ea, mijindu-şi ochii, în timp ce încerca să-şi amintească. Şi în faţă şi în spate. Lemnărie – cedru, cred. Multe geamuri. E scoasă pe piaţă de vreo şase luni şi n-a luat-o nimeni. O fi existând vreun motiv, cred.

— Poate că-şi aşteaptă cumpărătorul ideal. Îl cunoşti pe agent?

— Sigur, e o clientă de-a mea. Monterey Bay Real Estate. Întreabă de Ariene. Nu-i plac ocolişurile.

— Îţi sunt recunoscător. Dacă iese, va trebui să-ţi fac cinste cu o cină.

— Nu, mulţumesc. Zi că-i doar o…

Se întrerupse, simţind un junghi de durere în stomac, care, imediat, ca un ecou bolnăvicios, îi erupse în cap. Paharul îi alunecă dintre degete, spărgându-se pe dalele terasei, chiar în momentul când Byron o prinse.

— Stai…

O ridică, având la dispoziţie un moment în care să observe că nu era alcătuită decât din oase şi nervi, înainte de a o aşeza pe pernele unei canapele.

— Iisuse Christoase, Kate, eşti albă ca moartea. Merg să chem pe cineva…

— Nu…

Înghiţindu-şi durerea, se agăţă de braţul lui.

— N-am nimic. Doar un junghi. Uneori, alcoolul – vinul pe stomacul gol… Îngăimă ea, încercând să respire regulat. Ar fi trebuit

să ştiu.

Cu fruntea încreţită şi glasul palpitându-i de nervozitate, o întrebă:

— Când ai mâncat ultima oară?

— Azi am fost cam aglomerată…

— Idioato, se îndreptă Byron la loc. Se găseşte pe aici destulă mâncare pentru trei sute de marinari lihniţi. Mă duc să-ţi aduc naibii o farfurie.

— Nu, eu…

În mod normal, expresia aceea feroce n-ar fi descumpănit-o, dar pe moment se simţea lipsită de vlagă.

— O.K., mulţumesc, dar nu le spune nimic. S-ar îngrijora şi au atâţia musafiri. Numai să nu le spui nimic, repetă ea, privindu-l apoi, după ce-i aruncă o ultimă privire pârjolitoare, cum se îndepărta.

Mâna îi cam tremura, când deschise geanta şi scoase o sticluţă farmaceutică. În regulă, îşi făgădui, avea să-şi poarte mai mult de grijă. Urma să înceapă exerciţiile alea de yoga pe care i le arătase Margo. Şi să termine cu atâtea nenorocite de cafele.

Avea să înceteze să mai gândească.

Până reveni Byron, începuse să se simtă mai bine. O singură privire spre farfuria adusă de el şi izbucni în râs.

— Câţi din marinarii ăia lihniţi ai de gând să îndopi?

— Taci şi mănâncă! îi ordonă el, vârându-i cu mâna lui în gură un crevete mic şi suculent.

După un moment de gândire, Kate se retrase puţin mâi încolo pe canapea. Avea nevoie de o diversiune, chiar şi sub forma lui Byron De Witt.

— Cred că se cere să te invit să iei loc şi să mănânci şi tu.

— Mereu eşti cum nu se poate mai politicoasă.

Kate alese o mică chiftea cu spanac.

— Nu-mi placi, şi gata.

— Destul de corect, zise el, luând nişte soufflé de crab. Nici tu

nu-mi placi mie, dar am fost învăţat să fiu politicos cu doamnele.

Şi totuşi, se gândea la ea. Mai ciudat chiar, o visa, un vis ceţos şi erotic pe care dimineaţa nu şi-l putea aminti prea bine. Ceva în legătură cu falezele şi cu valurile care se spărgeau jos, senzaţia pielii fine şi a unui trup zvelt sub mâinile lui, şi ochii aceia mari şi tenebroşi, de italiancă, privindu-l.

Îl lăsa amuzat incomod de el însuşi.

Byron De Witt era sigur de multe. Datoria naţională n-avea să fie plătită niciodată, femeile în rochii subţiri de bumbac erau cel mai bun motiv pentru venirea verii, iar Katherine Powell nu era genul lui.

Femeile slăbănoage şi ursuze, cu mai multă atitudine decât farmec, nu-l atrăgeau. Le prefera moi, isteţe, şi sexy. Le admira pentru simplul fapt de a fi femei şi se delecta cu câştigul conversaţiilor liniştite, al discuţiilor îndărătnice, al râsetelor scandaloase şi al sexului fierbinte, necugetat.

Se considera pe cât de expert putea fi orice bărbat în mistica feminină. În fond, crescuse înconjurat de ele, unicul fiu într-o casă cu trei fiice. Byron cunoştea femeile şi le cunoştea bine. Iar ceea ce cunoştea îi plăcea.

Nu, Kate nu-l atrăgea nici pe departe.

Dar visul continua să-l sâcâie, în timp ce se pregătea pentru ziua de lucru. Îl urmărea în sala de forţă, îi sâcâia adâncul minţii în timp ce trăgea de extensoare, spaliere şi aparate. Stăruia, în timp ce-şi termina programul matinal cu douăzeci de minute de lectură a lui *Wall Street & Journal* şi pleca la serviciu.

Se străduia să se gândească la altceva. La casa pe care intenţiona să şi-o cumpere. Undeva, în apropierea plajei, pentru a putea alerga pe nisip, la soare, nu pe o bandă rulantă mecanică. Camere proprii, medita el, decorate după gusturile lui. Un loc unde să-şi poată tunde iarba, să dea muzica la intensităţi care sparg timpanele, să primească musafiri sau să se bucure în linişte de câte o seară intimă.

În copilărie avusese puţine seri liniştite şi intime. Nu s-ar fi putut spune că regreta gălăgia şi aglomeraţia în care crescuse. Îşi adorase surorile, tolerându-le chiar şi hoardele mereu crescânde de prieteni. Îşi iubea părinţii şi întotdeauna le găsise normală viaţa socială şi familială atât de încărcată.

Ba chiar, incertitudinea dacă avea să suporte o asemenea depărtare de familie şi de casa copilăriei lui era aceea care-l făcuse să includă în contractul cu Josh cele şase luni de probă.

Deşi îi era dor de ele, îşi dădea seama că putea fi fericit în California. Avea aproape treizeci şi cinci de ani şi dorea să aibă un loc al lui propriu. Era primul De Witt care se muta din Georgia, după două generaţii. Se hotărâse să fie o mişcare înţeleaptă.

Dacă nu din alt motiv, măcar pentru că avea să pună capăt presiunilor nu tocmai subtile ale familiei de a se aşeza la casa lui, căsătorindu-se, întemeindu-şi o familie. Desigur, de la o asemenea distanţă, surorilor sale avea să le fie mai greu să-i tot împingă sub nas femei pe care le considerau ideale pentru el.

Mai avea până să găsească femeia ideală.

În timp ce păşea sub duş, revenit în apartamentul său de la mansardă, se gândi din nou la Kate. Categoric, era total nepotrivită.

Dacă o visa, se întâmpla numai fiindcă se gândise la ea. Nemulţumit că nu şi-o putea alunga din minte, Byron deschise radioul fixat pe faianţă, iar Bonnie Raitt începu să urle provocarea de a da un subiect de conversaţie.

Era doar îngrijorat pentru ea, trase Byron concluzia. Pălise atât de tare, devenise atât de rapid şi de neaşteptat vulnerabilă. Întotdeauna se moleşise în faţa câte unei dame la ananghie.

Desigur, era o idioată că nu-şi purta de grijă. În concepţia lui Byron, sănătatea şi forma fizică nu erau facultative, ci obligatorii. Femeia asta trebuia să-nveţe să mănânce omeneşte, s-o lase mai moale cu cafeina, să facă gimnastică, să pună puţină carne pe ea şi să se mai dezbare de nervii ăia întinşi la limită.

Când lăsa baltă atitudinea, nu era deloc rea, hotărî el, ieşind de sub duş, cu răgetele lui Bonnie continuând. Îl pusese pe o pistă bună spre genul de proprietate care-l interesa şi reuşiseră chiar să poarte o conversaţie rezonabilă, mâncând amândoi din aceeaşi farfurie.

Şi arătase… interesant, în acea, zice-se, rochie pe care o purta. Nu că l-ar fi interesat pe el, se încredinţa Byron, în timp ce se săpunea pentru bărbierit. Dar avea un anume vino-ncoace ştrengăresc, când nu se încrunta. Aproape gen Audrey Hepburn.

Înjură când îşi ciupi bărbia cu lama, punându-şi imediat neglijenţa pe seama lui Kate. Nu avea timp să analizeze te miri ce ronţăitoare de cifre ciolănoasă şi ursuză, cu nasul pe sus. Avea pe cap direcţia unor hoteluri.

Capitolul 4

Kate ştia că era o greşeală, chiar şi când stabili întâlnirea. Recunoştea că parcă ar fi zgândărit o crustă, asigurându-se că rana de sub ea nu se mai vindeca în veci ca lumea. Prietenul tatălui ei, Steven Tydings, era mai mult decât dispus să se întâlnească la masă. În fond, era noua lui contabilă şi-i spusese că îi plăcea să simtă permanent pulsul finanţelor.

Nu se îndoia că putea lucra cu el, făcându-şi meseria. Şi totuşi, de fiecare dată când îi deschidea dosarul, Kate îşi alunga, cu o senzaţie de greaţă în stomac, crâmpeiele de amintiri despre tatăl ei. Nemulţumiri despre facturi, despre ratarea la limită a marii izbânzi. Uitase toate astea formându-şi amintirile despre părinţii ei, îşi dădea ea seama acum, mai mult pe baza necesităţii, decât pe cea a realităţii. Căminul ei nu fusese fericit, nici stabil. Deşi în visuri, aşa şi-l imaginase.

Acum, fiindu-i imposibil să-şi mai închipuie altceva, Kate îşi dădea seama că la fel de imposibil îi era să nu iscodească, să nu scormonească. Să nu afle.

Aproape începuse să bâzâie, când Tydings insistase să se întâlnească, la Templeton Monterey. Sala de mese de acolo era cea mai elegantă din zonă, cu o superbă vedere spre golf. Niciunul din pretextele cu care-i răspunsese nu-l convinsese să se răzgândească. Astfel că, la ora douăsprezece şi treizeci fix, se aşeză în faţa lui, lângă fereastră, cu o salată orientală în faţa ei.

Nu conta unde se afla, îşi spuse Kate, începând să ia din mâncare. Laura lucra la Pretences. Dacă o recunoştea cineva şi făcea vreun comentariu, îi era foarte simplu să-i spună Laurei că luase prânzul cu un client. În fond, era adevărat.

În prima jumătate de oră, Kate conduse conversaţia pe tărâmul afacerilor. Strict al afacerilor. Indiferent de împrejurări, contul lui Tydings merita şi avea să primească cel mai bun tratament. Iar omul era mulţumit, lucru pe care i-l şi spunea de nenumărate ori, în timp ce Kate îşi alunga încontinuu uscăciunea gâtlejului cu înghiţituri de apă minerală Templeton.

— Şi tatăl tău se pricepea la cifre, spuse Tydings.

Era un om bine clădit, musculos, de vreo cincizeci şi cinci de ani, privind-o binevoitor cu ochii săi căprui-închis. Succesul îi venea cu tot atâta stil ca şi costumul.

— Aşa? murmură Kate, privind mâinile lui Tydings.

Mâini bine manichiurate, de om-de afaceri. Fără sclipiciuri, doar cu o verighetă simplă pe degetul inelar. Tatălui ei îi plăcuseră zorzoanele – ceasurile de aur masiv, micul inel cu diamant pe care-l purta pe degetul mic. Acum de ce şi-l amintea?

— Nu mai ţin minte.

— Ei, erai foarte mică. Dar îţi spun eu, Line era înzestrat la cifre. Putea face socoteli grele în minte. Ai fi zis că avea un calculator, acolo.

Era ocazia aşteptată şi profită de ea.

— Nu înţeleg cum un om atât de priceput la calcule a putut face o asemenea greşeală enormă.

— Nu voia decât să se redreseze, Katie, oftă Tydings, rezemându-se de spătar. Avusese o serie de ghinioane.

— Ghinioane?

— Ghinioane şi erori de judecată, preciză el. Îi scăpase mingea.

— Domnule Tydings, a delapidat fonduri. Urma să intre în închisoare.

Trase adânc aer în piept, încordându-se.

— Banii însemnau atât de mult pentru el, încât a trebuit să fure, să rişte tot ceea ce-a riscat numai ca să-i aibă?

— Trebuie să priveşti situaţia în ansamblu, să-i înţelegi frustrările, ambiţiile… În fine, visurile, Katie. Line simţea mereu că era ţinut în

umbră, surclasat de ramura Templeton a familiei. Orice-ar fi făcut, oricât de tare încerca, niciodată nu reuşea să se ridice la nivelul lor. Pentru un om ca el, era o pastilă cam amară la înghiţit.

— Şi cam ce fel de om era, de ajunsese atât de invidios pe succesele altora?

— N-a fost tocmai aşa.

Vizibil stânjenit, Tydings se foi pe scaun.

— Line avea o nevoie puternică de a izbândi, de a fi cel mai bun.

— Da, îşi înfrână Kate un tremur; parcă Tydings ar fi descris-o pe fiică, nu pe tată. Înţeleg.

— Considera pur şi simplu că, dacă putea prinde o ocazie, numai una, ar fi fost în stare să clădească pornind de-acolo. Să realizeze ceva. Avea potenţialul, inteligenţa. Era un om deştept şi muncitor. Un bun prieten. Cu slăbiciunea de a dori mai mult decât avea. Voia tot ce poate fi mai bun pentru tine.

Pe buze i se ivi din nou zâmbetul.

— Ţin minte ziua când te-ai născut, Katie, cum stătea privindu-te prin geam şi-şi făcea atâtea planuri măreţe pentru tine. Voia să-ţi dăruiască totul şi-i era greu să se mulţumească mereu cu mai puţin.

Nu avusese nevoie să primească totul, îşi spuse Kate mai târziu, rămasă singură la masă. Avusese nevoie numai de nişte părinţi care o iubeau şi se iubeau între ei. Acum, trebuia să trăiască, ştiind că tot ceea ce iubise mai mult tatăl ei fusese propria lui ambiţie.

— E ceva în neregulă?

Îşi ridică privirea, iar mâna cu care-şi apăsase protector stomacul se strânse pumn, când pe scaunul eliberat de Tydings se aşeză Byron.

— Ai intrat în dispozitivul sălii de mese? Credeam că ştabii rămân în înaltele regiuni ale mansardei.

— A, ne mai amestecăm uneori şi cu cei de jos.

Îi făcu semn unei chelneriţe. O urmărise pe Kate de zece minute. Stătuse complet nemişcată, privind pe fereastră, cu mâncarea neatinsă şi ochii întunecaţi de nefericire.

— Supă de pui, comandă el. Două.

— Nu vreau nimic.

— Nu-mi place să mănânc singur, replică el calm, în timp ce chelneriţa debarasa. Oricum, poţi să te joci cu ea în farfurie cum ai făcut cu salata. Dacă nu te simţi bine, supa o să te învioreze.

— N-am nimic. Am avut doar un prânz de afaceri.

Începu să-şi îndoaie şervetul de pe genunchi, sub masă. Încă nu era gata să se ridice, nu era sigură că picioarele îi erau destul de puternice.

— Cine mănâncă la mesele de afaceri?

— Toată lumea.

Aplecându-se, Byron turnă în două pahare apă minerală.

— Pari nefericită.

— Am un client cu un deficit de beneficiu pasiv. Chestiile astea mă amărăsc întotdeauna. Ce vrei, De Witt?

— O farfurie de supă, puţină conversaţie. Ştii, mi-am dezvoltat din copilărie hobby-ul ăsta al conversaţiilor. N-am mai reuşit niciodată să mă las de el. Mulţumesc, Lorna, spuse, când chelneriţa puse între ei un coş cu chifle calde. Am observat că ai adesea unele necazuri în domeniul ăsta. Aş fi bucuros să te ajut, ca un fel de tampon.

— Nu-mi place să conversez nimicuri.

— Vezi, asta e. Mie da.

Îi întinse o chiflă pe care o tăiase în două, ungând-o cu unt.

— De fapt, mă interesează orice fel de conversaţii, nimicuri – importante, absurde, profunde. Ce-ar fi să-ncepem şedinţa de azi cu mine, spunându-ţi că am o întâlnire în vederea casei pe care mi-ai recomandat-o?

— Bravo ţie.

Dacă tot se trezise cu pâinea în mână, luă o bucăţică.

— Agenta vorbeşte cu entuziasm despre tine.

Când Kate se rezumă să mormăie, încruntându-se apoi spre farfuria cu supă concentrată care-i fusese împinsă sub nas, Byron îşi

stăpâni un zâmbet. A dracului să fie dacă nu era o provocare irezistibilă.

— S-ar putea să-ţi solicit şi eu însumi serviciile, din moment ce tot voi locui în Monterey. Nu-i prea practic să-mi păstrez contabilul din Georgia.

— Nu e necesar să ai un contabil în aceeaşi localitate. Dacă eşti mulţumit de munca lui, sau a ei, n-ai niciun motiv să-l schimbi.

— Aşa se fac afacerile, fetiţo. Şi mai am şi obiceiul de a mânca, urmă el. Dacă ai nevoie de ajutor în sensul ăsta, îţi pot spune că, pentru început, trebuie să bagi lingura în supă.

— Nu mi-e foame.

— Imaginează-ţi că e un medicament. S-ar putea să-ţi mai aducă puţină culoare în obraji. Nu arăţi numai nefericită, Kate, ci şi obosită, doborâtă şi aproape bolnavă.

Sperând să-i închidă gura cu asta, Kate luă o lingură de supă.

— Doamne, ce m-am mai înviorat. E un miracol.

Văzându-l că nu făcu decât să-i zâmbească, oftă. De ce trebuia să stea acolo, să se poarte atât de-al naibii de frumos şi s-o facă să se simtă ca o meduză?

— Scuză-mă. Sunt o companie jalnică.

— A fost dificilă întâlnirea de afaceri?

— Da, într-un fel.

Întrucât o calma, mai gustă puţin din supă.

— O s-o rezolv eu.

— De ce nu-mi spui ce faci când nu rezolvi probleme grele de afaceri?

Durerea de cap care-i înceţoşa conştienţa pe la margini nu slăbea, dar nici nu se mai înteţea.

— Rezolv probleme simple de afaceri.

— Şi când nu rezolvi deloc afaceri?

Îl studie printre pleoape, ochii blânzi şi politicoşi, surâsul dezinvolt.

— Îmi faci curte.

— Nu, mă gândesc doar să-ţi fac curte, ceea ce e cu totul altceva. De-asta avem o conversaţie elementară la o supă.

Zâmbetul i se lărgi, a flirt.

— Îţi mai dă şi posibilitatea egală de a te gândi dacă ţi-ar plăcea sau nu să-mi faci şi tu mie curte.

Buzele lui Kate tresăriră înainte de a şi le putea opri.

— Apreciez mult bărbaţii care cred în egalitatea dintre sexe.

Mai trebuia să aprecieze şi faptul că timp de câteva minute îi alungase din minte necazurile. Că ştia acest lucru şi totuşi nu forţa discuţia.

— Cred că-ncepi să-mi placi, Kate. Eşti, cred, de un gust desăvârşit şi întotdeauna mi-au plăcut aromele aparte.

— Vai ce declaraţie. Mi-a căzut inima-n cizmă.

Byron râse, cu un sunet scurt, masculin, din adâncul pieptului, care o atrăgea, oricât de mult ar fi preferat contrariul.

— Mda, e clar. Îmi placi. Ce-ar fi să dezvoltăm conversaţia asta la o masă completă? Să zicem, la cină. Diseară?

Era tentată să accepte, din simplul motiv că prezenţa lui o făcea să se mai gândească şi la altceva în afară de ea însăşi. Dar… Puse şervetul lângă farfurie. Cu un om ca Byron De Witt, găsea mai cuminte să rămână tributară prudenţei.

— Nu vreau să-mi formez prea repede obiceiuri noi. Trebuie să mă întorc la birou.

Se ridică în picioare, amuzată să-l vadă ridicându-se automat. Egalitate între sexe sau nu, conchise ea, rămânea gentlemanul sudist până-n măduva oaselor.

— Mulţumesc pentru supă.

— N-ai de ce.

O luă de mână şi i-o ridică uşor, bucurându-se să vadă micul rid care i se ivi între sprâncene.

— Mulţumesc pentru conversaţie. Va trebui s-o mai facem şi altă dată.

— Hmm, fu cel mai bun răspuns pe care-l găsi Kate, în timp ce-şi

agăţa pe umăr cureaua servietei şi plecă.

Byron o privi cum se îndepărta, întrebându-se ce problemă, de afaceri sau de altă natură, o făcuse să arate atât de distrusă. Şi atât de singură.

La Bittle and Associates, zvonurile duduiau din plin. Fiecare fruct pipernicit şi necopt cules din viţă era mestecat cu desfătare la răcitorul de apă, în biroul de copiere, la vestiar. Larry Bittle şi fiii săi, Lawrence junior şi Martin – „zi-mi doar Marty" – îşi continuau şedinţele confidenţiale din fiecare dimineaţă, cu ceilalţi parteneri. Grupul primea cu regularitate copii ale conturilor de la asistenta executivă, cu buze strânse şi ochi sfredelitori, a lui Bittle senior.

Dacă ştia ceva, zicea înţelepciunea din jurul răcitorului de apă, nu spunea.

— Scormonesc prin toate conturile, îi spuse Roger lui Kate.

O urmărise până în magazie, când se dusese să-şi mai ia hârtie de computer.

— Marcie de la Intrări contabile spune că s-au băgat chiar şi în registrele interne. Iar Beth, asistenta Doamnei Dragon, zice că au intrat pe linia fierbinte cu avocaţii.

Cu buzele ţuguiate, Kate apucă un teanc de coli Ticonderoga nr. 2.

— Toate sursele tale sunt de sex feminin?

Roger rânji.

— Nu, dar lui Mike, de la poştă, i-a secat izvorul. Tu ce zici?

— Că tre' să calculeze bilanţul intern.

— Mda, şi eu. Întrebarea însă, Kate, e de ce?

La drept vorbind, aceeaşi întrebare o frământa şi pe ea, de câteva zile. Căzu pe gânduri. Oamenii deştepţi, ambiţioşi şi necruţători erau cei mai buni la bârfă. Întrucât Roger corespundea tuturor cerinţelor, se hotărî să-i împărtăşească ideile ei, în speranţa de a-l trage de limbă.

— O.K., am avut doi ani excelenţi. În ultimii cinci, baza de clienţi ne-a crescut cu cincisprezece la sută. Bittle se dezvoltă, aşa că mă

gândesc la expansiune, la o filială nouă, poate. Îl vor pune pe Lawrence şef, ar mai adăuga vreo câţiva asociaţi, iar unora dintre noi ne-ar da posibilitatea să ne mutăm. Un pas mare ca ăsta ar necesita multă judecată şi planificare, iar partenerii trebuie să se concentreze intens asupra rezultatelor.

— Posibil. Se vorbea despre o deschidere în zona Los Angeles, ca să înhaţe mai multe conturi din mass media. Dar am auzit şi alte zvonuri.

Se aplecă mai aproape, cu glasul coborât şi ochii strălucind de emoţie,

— Larry se gândeşte să predea făclia. Să iasă la pensie.

— De ce-ar face-o? şopti Kate la rândul ei; parc-ar fi fost doi conspiratori. N-are decât şaizeci de ani.

— Şaijdoi, preciză Roger, aruncând o privire peste umăr. Şi ştii cât îi plac nevesti-sii croazierele alea. Mereu îl pisează s-o ducă în Europa, într-un tur pe Mediterana, chestii de-astea.

— De unde ştii?

— De la Beth. Asistenta asistentei. A cumpărat nişte broşuri pentru bătrân. A patruzecea aniversare a căsniciei Bittle vine anul ăsta. Dacă iese la pensie, o să se scoată un loc de partener pentru cine-l apucă.

— Un nou partener…

Se potrivea. Perfect. Toate întâlnirile, verificările conturilor. Actualii parteneri trebuiau să cântărească şi să judece, să dezbată şi să discute cine ar fi fost cel mai calificat să fie promovat. Abia se stăpâni să nu sară într-un picior. Trebuia să ţină minte cu cine stătea de vorbă. Roger era cel mai dur concurent ai ei.

— Poate, ridică din umeri Kate, deşi pe dinăuntru satisfacţia i se umfla ca un fermecător balon roz. Dar încă nu-l văd pe Larry pierzându-se în asfinţit. Oricât de mult l-ar bate la cap nevastă-sa.

— Mai vedem noi, îşi păstră Roger pe buze zâmbetul şmecher. Dar ceva o să se întâmple şi-o să se-ntâmple curând.

Kate merse ca tranchilizată spre biroul ei, închise uşa şi-şi puse

colile în ordine la locul lor. Apoi, începu săriturile într-un picior.

Nu voia să-şi iasă din piele, nu dorea să-nceapă să-şi facă planuri. Pe dracu, nu-şi făcea. Trântindu-se pe scaun, se învârti cu el o dată, de două ori, de trei, până ameţi.

Avea un MBA de la Harvard, terminase clasa printre primii zece. În cei cinci ani de când lucra la Bittle, adusese douăsprezece conturi noi, prin recomandări de clienţi. Şi nu pierduse decât unul. În favoarea lichelei de Roger.

Dar nici chiar acela nu ieşise din firmă. Generase personal peste două sute de mii de dolari pe an, prin facturi. La fel făcuse şi Roger, fu nevoită ea să recunoască. Stătuse cu ochii pe el. Anul trecut însă, când o răsplătise cu o creştere de salariu, Marty îi spusese că era considerată crema asociaţilor de la Bittle. Larry Bittle i se adresa pe numele mic, iar soţia şi nurorile lui treceau frecvent pe la Pretences după cumpărături.

Un parteneriat. La douăzeci şi opt de ani, avea să fie cea mai tânără parteneră din existenţa firmei Bittle. Şi-ar fi devansat cu ani de zile propriile ei aşteptări, atât de stricte.

Şi n-ar fi risipit asta, într-un fel, întinarea pe care o resimţea? Acel secret pe care-l îngropase în ea? Dacă avea succes, urma să precumpănească peste toate celelalte.

Îşi îngăduia să viseze – la noul birou, noul salariu, noul prestigiu. Avea să fie consultată în problemele de politică ale firmei, având opinia cântărită şi respectată. Chicotind, se rezemă de spătar şi mai făcu o piruetă. Urma să aibă o secretară personală.

Urma să aibă tot ce-şi dorise în viaţa ei. Kate îşi imagină cum avea să ridice receptorul pentru a le telefona soţilor Templeton, la Cannes. Ce fericiţi aveau să fie pentru ea, cât de mândri! În sfârşit, urmau să se convingă că meritase tot ceea ce făcuseră.

Avea să sărbătorească evenimentul, cu Margo şi Laura. O, ce delicios avea să fie! În sfârşit, Kate Powell intrase în elementul ei, făcuse ceva important şi trainic. Ani şi ani, de muncă şi studiu, de cârcei la umeri, ochi obosiţi şi arsuri în stomac aveau să-şi arate

roadele. Nu-i mai rămânea decât să aştepte. Impunându-şi să împingă visul undeva în fundul minţii, se răsuci spre computer şi începu să lucreze.

Fredona, parcurgând cifre, calculând cheltuieli, înscriind în registre reţineri fiscale, bucurându-se la câştigurile substanţiale, calculând deprecieri. Ca de obicei, absorbită în muncă, pierdu noţiunea timpului. Se dezmetici, clipind din ochi, când semnalul ceasului de mână o anunţă că era ora cinci.

Încă cincisprezece minute, ca să închidă fişierul, hotărî ea, după care îşi ridică privirea, cam nemulţumită, auzind o bătaie în uşă.

— Da?

— Domnişoară Powell.

Lucinda Newman – sau doamna Dragon, cum era poreclită fără simpatie în rândurile salariaţilor – stătea în prag, impunătoare.

— Sunteţi chemată în sala mare de conferinţe.

— A…

Inima lui Kate făcu un salt nebunesc de fericire, dar îşi păstră faţa calmă.

— Mulţumesc, domnişoară Newman. Vin imediat.

Pe deplin conştientă că-i tremurau mâinile de nerăbdare, Kate şi le strânse în poală. Trebuia să fie calmă, profesională. Bittle n-avea să-i ofere parteneriatul unei femei care chicotea ca o ameţită.

Trebuia să fie aşa cum fusese întotdeauna, cum se aşteptau ceilalţi să fie. Practică, lucidă. Şi – o! – avea să savureze momentul, să ţină minte fiecare detaliu. Mai târziu, când n-o mai vedea şi n-o mai auzea nimeni, avea să ţipe tot drumul până la Templeton House.

Kate îşi coborî mânecile, îmbrăcă jacheta şi şi-o netezi. Ezită dacă să-şi ia şi servieta, după care decise că astfel avea să arate mai conştiincioasă.

Cu paşi măsuraţi, urcă treptele până la etajul următor, trecând pe lângă birourile partenerilor, spre sala de conferinţe a direcţiei. Nimeni dintre cei care o văzură întâmplător pe culoarul tăcut nu şi-ar fi dat seama că nu atingea cu picioarele mocheta bej, elegantă.

Îşi atinse tubul de pastile antiacide din buzunar, ştiind că n-ar fi reuşit prea bine să-i calmeze stomacul nervos.

Se întrebă dacă o mireasă în noaptea nunţii se putea simţi cu ceva mai nervoasă şi mai fascinată decât ea, când ridică mâna să bată politicos în uşa cu panouri groase.

— Intră.

Îşi ridică bărbia şi afişă un surâs politicos, în timp ce apăsa pe clanţă. Erau acolo cu toţii, iar inima îi făcu încă o tumbă nesigură. Toţi partenerii, cele cinci puteri ale firmei, stăteau aşezaţi în jurul mesei prelungi, lucioase. În dreptul fiecărui loc se afla câte un pahar mare cu apă.

Îi privi în treacăt pe toţi, dorind să ţină minte acel moment. Vetustul Calvin Meyers, cu obişnuitele sale bretele şi papionul roşu. Eleganta şi înfricoşătoarea Amanda Devin, severă şi frumoasă. Marty, desigur, drăgălaş, casnic şi şleampăt. Lawrence junior, ferm, rece, cu un început de chelie.

Şi, bineînţeles, Bittle senior. Întotdeauna i se păruse că semăna cu Spencer Tracy – chipul acela trecut printr-ale vieţii, claia de păr alb, trupul masiv, mlădios şi puternic.

Cu pulsul bătându-i nebuneşte, îşi dădu seama că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei.

— Doreaţi să mă vedeţi?

— Ia loc, Kate.

— De la locul său din capul mesei, Bittle îi indică un scaun din partea opusă.

— Da, domnule.

Bittle îşi drese glasul, în timp ce Kate îşi trăgea scaunul şi se aşeza.

— Am considerat că e mai bine să ne întâlnim la sfârşitul zilei de lucru. Eşti la curent, nu mă îndoiesc, că în ultimele câteva zile am procedat la o verificare a conturilor.

— Da, domnule, zâmbi Kate. Toată lumea îşi spune părerea pe coridoare.

Văzându-l că nu zâmbea, simţi un gâdilat nervos în gâtlej.

— E greu să nu te-agăţi de trenul zvonurilor, domnule.

— Da, expiră prelung Bittle, împreunându-şi mâinile. Săptămâna trecută, domnului Bittle junior i-a atras atenţia o discrepanţă într-o plată de impozit pe venit.

— O discrepanţă? Kate se întoarse spre Lawrence.

— În contul Sunstream, explică el.

— Este unul dintre ale mele.

Gâdilatul nervos de la baza gâtului se transforma într-un nod de groază în stomac. Comisese vreo eroare prostească, în haosul scadenţei fiscale?

— Ce fel de discrepanţă?

— Copia de formular fiscal a clientului indică o datorie de plată federală în valoare de şapte mii şase sute patruzeci şi opt de dolari, deschise Lawrence un dosar, scoţând un teanc gros de hârtii. Astea sunt lucrările dumitale, domnişoară Powell?

El era singurul Bittle care o numea „domnişoară Powell". Toţi cei din firmă erau obişnuiţi cu formalismul lui. Tonul său răspicat însă o puse în alertă. Cu grijă, îşi scoase ochelarii şi şi-i puse pe nas, în timp ce hârtiile erau împinse în faţa ei.

— Da, răspunse ea, după ce le aruncă o privire. E contul meu, eu am calculat taxele. Aici e semnătura mea.

— Şi, la fel ca în cazul mai multora dintre clienţii noştri, firma taie ea cecurile pentru achitarea impozitelor.

— Unii aşa preferă, îşi coborî mâinile în poală.

— Îi distanţează, cât de cât, de fisc. Şi e mai convenabil.

— Convenabil, repetă Amanda, atrăgându-i atenţia asupra ei. Pentru cine?

„Belea mare", fu singurul lucru la care se putu gândi Kate. „Dar ce anume şi unde?"

— Mulţi clienţi preferă să intre în birou, să discute situaţia impozitelor şi rezultatele, să argumenteze şi să se descarce.

O ştiau cu toţii, îşi spuse, scrutând din nou masa. De ce era nevoie să le-o mai explice?

— Clientul semnează formularele necesare, iar executantul contabil emite cecul prin angajament legal scris.

— Domnişoară Powell, luă Lawrence un alt vraf de hârtii din dosar. Ne puteţi explica asta?

Cât putu de discret, Kate îşi şterse de fustă palmele umede, apoi studie formularele oferite. Un moment, i se făcu un gol în minte. Clipi din ochi, şi-i limpezi, apoi înghiţi un nod.

— Nu sunt sigură că înţeleg. Este un alt exemplar din 1040 îndosariat pentru Sunstream, dar suma datorată pentru impozit diferă.

— Cu două mii două sute de dolari mai puţin, preciza Amanda. Acesta e formularul şi plata efectuată la 15 aprilie anul curent, la I.R.S. Cecul extras pe baza angajamentului legal corespunde cu suma.

— Nu înţeleg când sau cum a fost întocmit celălalt exemplar, începu Kate. Toate documentele sunt îndosariate, desigur, dar formularele în exces sunt tocate.

Cu un singur cuvânt calm, Bittle îi atrase atenţia spre el.

— Banii în exces au fost transferaţi prin computer, pe baza angajamentului legal, scris, al clientului, în cash.

— În cash? repetă ea, năucită.

— De când ne-a atras atenţia acest lucru, am iniţiat un control asupra tuturor conturilor.

Bittle o privea cu chipul grav.

— Începând cu luna martie a acestui an, din conturile cu angajament legal scris s-au retras sume totalizând şaptezeci şi cinci de mii de dolari, şaptezeci şi cinci de mii peste impozitele achitate. Retrageri prin computer, în cash, din conturile tale.

— De la clienţii mei?

Simţi că sângele îi fugea din obraji şi nu şi-l putu opri.

— E acelaşi sistem, vorbi pentru prima oară Calvin Meyers, trăgându-se de papionul roşu. Două copii după 1040, mici ajustări sub diverse forme, pentru a totaliza depăşiri ale sumelor din

exemplarele clientului, într-o gamă mergând de la o mie două sute la trei mii o sută de dolari.

Suflă greu, umflându-şi obrajii.

— Poate n-am fi observat, dar eu joc golf cu Sid Sun. Tot timpul se smiorcăie din cauza impozitelor şi mi-a cerut să mă uit peste formularele lui şi să mă asigur dacă nu cumva mai există vreo cale prin care să-şi poată reduce plăţile.

Delapidare. O acuzau de delapidare? Ce era, un coşmar îngrozitor? Aflaseră despre tatăl ei şi credeau…? Nu, nu, aşa ceva era imposibil. În timp ce mâna i se flexa nervos în poală, Kate îşi păstră vocea calmă.

— Aţi examinat unul dintre conturile mele?

Calvin îşi înălţă o sprânceană. Ultimul lucru la care se aşteptase de la Kate Powell cea fermă-cât-cuprinde era panica inexpresivă.

— A trebuit s-o fac, ca să scap de gura lui şi, examinându-i copia, am găsit câteva mici erori. Am socotit de cuviinţă să caut mai departe şi am scos exemplarul nostru după ultimul vărsământ.

Kate nu mai putea simţi nimic. Până şi vârfurile degetelor îi amorţiseră.

— Credeţi că am furat şaptezeci şi cinci de mii de dolari de la clienţii mei? De la această firmă?

— Kate, dacă ne-ai putea explica doar cum crezi că e posibil să se fi întâmplat, începu Marty. Suntem cu toţii aici ca să ascultăm.

Nu, tatăl ei furase de la clienţi. Tatăl ei nu ea.

— Cum m-aţi putut crede în stare? Vocea îi tremura, făcând-o de râs.

— N-am ajuns la nicio concluzie fermă, ripostă Amanda. Faptele însă, cifrele, sunt aici, negru pe alb.

„Negru pe alb“, repetă Kate în sinea ei, pe când înscrisurile se împăienjeneau, suprapunându-se cu imagini ale articolelor din ziarele vechi de douăzeci de ani.

— Nu, am….

Fu nevoită să ridice o mână, să-şi şteargă ochii pentru a şi-i

limpezi.

— Nu-i aşa. N-am făcut-o.

Amanda bătu cu o unghie stacojie în tăblia mesei. Se aşteptase la o reacţie scandalizată, contase pe indignarea nevinovăţiei. Când colo, ceea ce vedea era tremurul unei persoane vinovate.

— Dacă Marty nu şi-ar fi pus obrazul pentru tine, dacă nu insista să căutăm o explicaţie raţională, fie şi incompetenţă din partea ta, am fi avut întâlnirea asta acum câteva zile.

— Amanda, interveni încet Bittle, dar femeia clătină din cap.

— Larry, asta e delapidare şi, mai presus de orice ramificaţii legale, trebuie să avem în vedere încrederea şi loialitatea clienţilor. Problema trebuie lămurită cât mai repede.

— N-am luat niciun ban, niciun ban, de la niciun client.

Deşi era îngrozită să nu i se înmoaie genunchii, Kate sări în picioare. N-avea să i se facă rău, îşi spuse ea, cu toate că stomacul i se ridicase în gât.

— N-am putut face una ca asta.

Altceva nu părea să mai aibă de spus.

— N-aş fi putut.

Lawrence îşi privi mâinile, încruntat.

— Domnişoară Powell, banii sunt uşor de ascuns, de spălat, de cheltuit. Aţi ajutat un număr de clienţi la investiţii, la stabilirea de conturi în Insulele Cayman, în Elveţia…

Investiţii. Investiţii proaste. Îşi apăsă cu o mână tâmpla care-i bubuia. Nu, acela fusese tatăl ei.

— Asta e meseria mea, îmi fac meseria.

— Aţi deschis recent o firmă, atrase atenţia Calvin.

— Sunt parteneră cu o treime din acţiuni într-un butic la mâna a doua.

Durerea, frica şi greaţa se învârtejeau în ea, făcându-i mâinile să tremure. Trebuia să fie coerentă, îşi impuse. Tremurul şi lacrimile n-ar fi făcut-o decât să pară vinovată.

— A fost nevoie de aproape toate economiile mele.

Trase aer în piept, aer care o ardea, şi privi drept în ochii lui Bittle.

— Domnule Bittle…

Dar vocea i se frânse şi trebui s-o ia de la început.

— Domnule Bittle, lucrez la dumneavoastră de cinci ani. M-aţi angajat la o săptămână după ce absolvisem. Niciodată n-am dăruit acestei firme altceva decât deplină loialitate şi devotament, şi nici unui client nu i-am dat decât tot ce puteam mai bun. Nu sunt o hoaţă.

— Găsesc greu de crezut că ai fi, Kate. Te cunosc de când erai mică şi întotdeauna mi-am considerat decizia de a te angaja una dintre cele mai înţelepte hotărâri. Îţi cunosc familia.

Tăcu, aşteptând-o să riposteze, să-şi exprime furia de a fi fost folosită. Să ceară să ajute firma la găsirea răspunsurilor. Când Kate se rezumă să privească în gol, nu mai avu de ales.

— Oricum, spuse el rar, problema asta nu poate fi ignorată. Vom continua să investigăm, pe plan intern, deocamdată. Poate va deveni necesar să ieşim şi în afara firmei.

— La poliţie.

Gândul îi dizolvă picioarele de sub trup, fiind nevoită să se rezeme cu o mână de masă. Vederea i se înceţoşa.

— Vă veţi adresa poliţiei.

— Dacă devine necesar, răspunse Bittle. Sperăm să rezolvăm chestiunea discret. Bittle and Associates e responsabilă, în acest moment, să regleze conturile cu angajament legal scris.

Studiind-o pe femeia care stătea în picioare la capătul opus al mesei, Bittle clătină din cap.

— Partenerii au convenit că e în interesul firmei să-ţi iei un concediu până se clarifică situaţia.

— Mă suspendaţi pentru că mă credeţi hoaţă.

— Kate, trebuie să cercetăm problema cu toată atenţia. Şi să facem tot ce e în interesul clienţilor.

— Un om suspectat de delapidare nu poate manevra conturi.

Lacrimile aveau să-i vină în ochi, dar încă nu. Şi le mai putea

stăpâni puţin timp.

— Mă daţi afară.

— Concediu, repetă Bittle.

— E acelaşi lucru.

Acuzaţii, dizgraţie.

— Nu mă credeţi. Credeţi că am furat de la propriii mei clienţi şi vreţi să mă excludeţi din funcţie.

Bittle nu mai avu încotro.

— Pentru moment, da. Îţi vom trimite toate obiectele personale din birou. Îmi pare rău, Kate. Marty te va însoţi până la ieşirea din clădire.

Kate expiră tremurător.

— N-am făcut decât să-mi dau toată silinţa.

Şi, luându-şi servieta, se întoarse ţeapănă şi porni spre uşă.

— Îmi pare atât de rău. Christoase, Kate.

Cu paşii săi greoi, Marty o ajunse din urmă.

— Ce porcărie, ce dezastru… începu el să gâfâie, când se porni să coboare treptele câte două, spre parter. Nu i-am putut face să se răzgândească.

Kate se opri, neluându-şi în seamă durerea de stomac, vâjâitul capului.

— Mă crezi? Marty, mă crezi?

Văzu licărul de îndoială în ochii lui sinceri şi miopi, înainte de a răspunde.

— Ştiu că există o explicaţie, o atinse el cu blândeţe pe umăr.

— E-n regulă.

Făcu un efort să deschidă uşile de sticlă ale holului, ieşind.

— Kate, dacă pot să fac ceva pentru tine, să te ajut în vreun fel…

Lăsă fraza neterminată, jalnic, oprit lângă uşă, în timp ce Kate aproape că fugi până la maşină.

„Nimic, “ răspunse ea, în gând. „Nu mai e nimic de făcut.“

Se stăpâni în ultimul moment să nu alerge la Templeton House. La Laura, la Annie, la oricine care ar fi cuprins-o liniştitor în braţe şi

i-ar fi ţinut partea. Opri maşina pe marginea drumului, în loc s-o ia pe aleea abruptă, şerpuitoare. Coborî şi merse până la marginea falezei.

Putea rezista de una singură, îşi făgădui Kate. Mai supravieţuise şi în trecut şocurilor şi tragediilor. Îşi pierduse părinţii, iar mai pustiitor de-atât nu putea fi nimic.

În liceu, visase la băieţi care n-o visaseră niciodată şi ei pe ea. Trecuse peste asta. Primul ei iubit, în colegiu, se plictisise de ea, îi zdrobise inima şi plecase. Nu se prăbuşise numai pentru atâta lucru.

Odată, cu ani în urmă, îşi închipuise cum ar fi fost să găsească ea singură zestrea Seraphinei şi s-o aducă acasă la mătuşa şi unchiul ei, mândră. Învăţase să trăiască şi fără această victorie.

Se temea. Se temea atât de rău.

Aşa tată, aşa fiică. O, Doamne sfinte, acum avea să iasă totul la iveală? Şi, atunci, cu cât ar fi fost mai condamnată? Ce efect urma să aibă asupra oamenilor care o iubeau, care-şi făcuseră atâtea speranţe cu ea?

Cum spunea lumea? Sângele apă nu se face. Greşise ea ceva, comisese vreo eroare ridicolă? Christoase, cum ar mai fi putut gândi limpede acum, când viaţa îi fusese răsturnată cu susu-n jos şi i se sfărâmase la picioare?

Fu nevoită să-şi cuprindă strâns trupul cu braţele, în briza de primăvară care părea un vânt îngheţat.

Nu făptuise nici o crimă, îşi reaminti Kate. Nu făcuse nimic rău. Îşi pierduse doar o slujbă. Numai o simplă slujbă.

Nu avea nimic de-a face cu trecutul, cu sângele, cu originile ei.

Suspinând, se aşeză pe o stâncă. Pe cine încerca să amăgească? Într-un fel, avea legătură cu toate. Cum s-ar fi putut altfel? Pierduse ceea ce învăţase să preţuiască cel mai mult, pe lângă familie. Succesul şi reputaţia.

Iar acum, devenise exact ceea ce se temuse dintotdeauna că era. O ratată.

Cum îi mai putea privi în faţă, pe oricare dintre ei, ştiind că fusese

concediată, că era suspectată de delapidare? Că, aşa cum îi sfătuise întotdeauna pe clienţii ei să nu facă, îşi pusese toate ouăle într-un singur coş, numai pentru a le vedea sparte?

Dar trebuia să-i privească în faţă. Trebuia să spună familiei, înainte de a o face altcineva. O, şi avea să se găsească cineva care să le spună. Nu putea trece prea mult timp. Nu avea avantajul de a-şi săpa o vizuină în care să se ascundă. Tot ce făcea, tot ce era se lega de familia Templeton.

Ce-aveau să creadă unchiul şi mătuşa ei? Urmau să observe negreşit paralela. Dacă se îndoiau de ea… Ar fi putut suporta orice, absolut orice, în afară de îndoiala şi dezamăgirea lor.

Scoase din buzunar un Tums şi începu să-l mestece cu înverşunare, dorindu-şi un flacon cu aspirine sau câteva din calmantele atât de comode pe care le folosise cândva Margo. Şi când se gândea că într-o vreme dispreţuise acele mici cârje. Într-o vreme, o considerase pe Seraphina o nesocotită şi o laşă, pentru că preferase să se arunce de pe faleză în loc să-şi înfrunte pierderea.

Privi spre mare, după care se ridică şi merse mai aproape de margine. Stâncile de jos arătau rău de tot. Asta îi plăcuse întotdeauna cel mai mult la ele, vârfurile acelea colţuroase şi neiertătoare care se înălţau sfidând loviturile continue şi violente ale apei.

La fel ca stâncile de jos trebuia să fie acum şi ea, îşi spuse. Trebuia să reziste şi să înfrunte orice urma să se întâmple.

Tatăl ei nu fusese puternic. Nu rezistase, nu privise adevărul în faţă. Iar acum, în cine ştie ce mod sucit, ea plătea preţul.

Byron o studia de la marginea drumului. Îi văzuse maşina trecând val-vârtej când pleca de-acasă de la Josh. Nu era sigur ce impuls îl îndemnase s-o urmărească şi nici acum nu ştia ce anume îl făcea să rămână.

Era ceva în modul cum arăta, stând acolo la marginea falezei, atât de singură. Îl făcea sa fie nervos şi cam nemulţumit. Iarăşi

vulnerabilitatea aceea, îşi spunea el, o neputinţă tacită care-i deştepta latura protectoare.

N-ar fi categorisit-o ca fiind genul care se plimbă pe faleze sau priveşte îndelung marea.

Fu cât pe ce să se întoarcă la maşină şi să plece. Ridică însă din umeri, hotărând că, din moment ce tot se afla acolo, putea măcar să se bucure de peisaj.

— Superbă privelişte, spuse, apropiindu-se.

Cu o plăcere perversă, o văzu tresărind.

— O admiram, bombăni ea, rămânând întoarsă cu spatele.

— E destul de mare ca s-o admirăm amândoi. Ţi-am văzut maşina şi…

Aruncându-i o privire, văzu că avea ochii umezi. Întotdeauna se simţise îndemnat să şteargă lacrimile femeilor.

— O zi proastă? murmură, întinzându-i o batistă.

— Din cauza vântului.

— Nu-i chiar atât de puternic.

— Aş prefera să pleci.

— În mod normal, încerc să satisfac cererile femeilor. De vreme ce, în cazul tău, n-o voi face, ce-ar fi să stai jos şi să-mi povesteşti?

O luă de braţ, constatând că avea muşchii atât de încordaţi, încât erau duri ca granitul.

— Închipuie-ți că sunt un preot, îi propuse, trăgând-o lângă el. Cândva, am dorit să îmbrac sutana.

— Ca să răspund cu o expresie inteligentă, mănânci rahat.

— Nu, serios, zise Byron, forţând-o să se aşeze pe stâncă. Aveam unsprezece ani. Apoi m-a lovit pubertatea, iar restul e istorie.

Kate încercă să se smulgă, să se ridice, dar nu reuşi.

— Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că poate nu vreau să vorbesc cu tine? Că doresc să fiu singură?

Ca s-o consoleze, căci vocea îi era întretăiată de neputinţă, o mângâie pe păr.

— Mi-a trecut prin minte, dar am respins ideea. Oamenii cărora le

pare rău pentru ei înşişi doresc întotdeauna să-şi deschidă sufletul. Ăsta, pe lângă sex, a fost principalul motiv pentru care m-am hotărât să nu urmez seminarul. Şi dansul. Preoţii nu prea au ocazii să danseze cu femei frumoase – ceea ce, cred, e cam totuna cu viaţa sexuală. În sfârşit, destul atât, despre mine.

Îi puse o mână sub bărbie, cu hotărâre, şi i-o ridică. Era palidă, cu genele acelea lungi, ca nişte ţepi, umede, iar ochii limpezi, de căprioară, înlăcrimaţi. Dar…

— Încă n-ai ochii destul de roşii ca să însemne că ai tras un plâns sănătos.

— Nu-s o plângăreaţă.

— Ascultă, puştoaico, sora mea recomandă cu căldură o porţie bună de plâns şi, dacă te-ar auzi c-o faci plângăreaţă, ţi-ar altoi vreo două.

Cu blândeţe, îşi trecu degetul mare peste bărbia ei.

— Mai sunt utile şi urletele, şi aruncatul cu obiecte care se sparg. În casa noastră erau foarte multe.

— N-are niciun rost să…

— Descarcă-te, o întrerupse el calm. Curăţă-te. Pe aici nu prea ai ce sparge, dar ai putea trage un urlet zdravăn.

Emoţiile ce se învolburau în ea ameninţau s-o înece. Furioasă, îşi smulse faţa din mâna lui.

— N-am nevoie nici de tine, nici de nimeni, ca să-mi alung norii. Îmi pot rezolva perfect problemele. Dacă-mi trebuie un prieten, n-am decât să mă duc acasă. Acasă, repetă ea, concentrându-şi privirea spre construcţia înaltă din piatră, lemn şi sticlă care găzduia tot ceea ce-i era de preţ în viaţă.

Acoperindu-şi faţa cu mâinile, izbucni în plâns.

— Bravo, fetiţo, murmură-el, uşurat de torentul firesc de lacrimi. Acum, vino aici.

O trase mai aproape, mângâindu-i părul, spatele.

— Scoate tot ce ai pe suflet.

Nu se mai putea opri. Nu conta cine era, avea braţe puternice şi

glas înţelegător. Cu faţa îngropată la pieptul lui, îşi revărsă în suspine frustrarea, durerea, frica, lăsându-se, preţ de un eliberator moment, să fie dezmierdată.

Byron îşi rezemă obrazul pe părul ei, ţinând-o uşor în braţe. Uşor, căci părea atât de mică, de fragilă. O strânsoare mai puternică ar fi putut sfărâma oasele acelea subţiri. Lacrimile i se infiltrau prin cămaşă, fierbinţi, pentru a se răci pe pielea lui.

— Iartă-mă. La naiba…

S-ar fi retras, dar el continua s-o ţină. Umilită, îşi închise strâns ochii îndureraţi.

— N-aş fi făcut asta, dacă mă lăsai în pace.

— Ţi-e mai bine aşa. Nu e sănătos să închizi totul în tine.

Instinctiv, o sărută pe creştetul capului, înainte de a o îndepărta ca să-i studieze faţa.

De ce ar fi trebuit să-l farmece, udă, pătată, mânjită cu rimel cum era, n-ar fi putut spune. Simţi însă un impuls irezistibil de a o trage pe genunchi, de a săruta gura aceea gingaşă şi tristă, de a o mângâia din nou, nu tocmai la fel de consolator.

Cam proastă mişcarea, se preveni el, întrebându-se cum ar fi putut gândi un bărbat ca un preot, în faţa unei nefericiri atât de sexy.

— Nu s-ar spune că arăţi mai bine.

Luă batista pe care Kate o strânsese ghemotoc în pumn şi-i tamponă faţa.

— Dar ar trebui să te simţi destul de bine ca să-mi spui de ce eşti atât de nefericită.

— N-are nicio legătură cu tine.

— Ei, şi?

Kate simţi un nou suspin bolborosindu-i în piept şi izbucni, înainte de a-l lăsa să-i scape.

— M-au concediat.

Byron continuă să-i cureţe şi să-i şteargă calm faţa.

— De ce?

— Cred…

Vocea i se întretaie.

— Cred că am…

— Trage aer în piept, o sfătui el, şi zi repede.

— Cred că am furat bani din contul cu angajament legal al clientului. Că am delapidat. Şapteşcinci de mii.

Privindu-i faţa, îndesă batista murdară la loc în buzunar.

— De ce?

— Fiindcă… fiindcă sunt nişte duplicate după 1040-uri şi lipsesc bani. Şi sunt clienţii mei.

„Şi tatăl meu – tatăl meu.“ Dar pe asta n-o putea spune, nu cu voce tare.

Cu tresăriri şi pauze, bâigui esenţialul din întâlnirea cu partenerii. Era o relatare în mare parte incoerentă, cu detalii încrucişându-se şi suprapunându-se, dar Byron continua să dea din cap. Şi s-o asculte.

— N-am luat niciun ban, încheie ea, expirând prelung, nesigur. Nu mă aştept să mă crezi, dar…

— Bineînţeles că te cred.

Fu rândul ei să-şi vină în fire.

— De ce?

Lăsându-se puţin pe spate, Byron scoase o havană, apărând flacăra brichetei cu palma făcută căuş.

— În domeniul meu de activitate ajungi să cunoşti repede oamenii. Am lucrat în afacerile hoteliere aproape toată viaţa. Ştii cum e. Se ivesc destule momente când trebuie să judeci pe loc, cu câte un client sau un angajat. Şi e bine să nu te înşeli.

Suflând fumul, o privi lung.

— Părerea mea despre tine, Katherine, în primele cinci minute, a fost – mă rog, printre altele – că eşti genul de femeie care s-ar îneca în propria-i integritate înainte de a renunţa la ea ca să respire.

Kate expiră zguduit, dar cu panica risipită întrucâtva.

— Îţi sunt recunoscătoare. Cred.

— Trebuie să-ţi spun că ai lucrat pentru o adunătură de idioţi cu ochelari de cal.

Îşi trase nasul.

— Sunt economişti.

— Poftim, zâmbi el, trecându-şi un deget peste obrazul ei, când Kate îl privi încruntată. O luminiţă, în ochii ăştia mari şi căprui. Aşa-i mai bine. Deci, ai s-o înghiţi stând cu mâinile încrucişate?

Ridicându-se, Kate îşi îndreptă umerii.

— Nu mă pot gândi acum ce sau cum am să înghit. Ştiu numai că nu voi mai lucra la Bittle nici dac-au să mă roage târându-se în patru labe pe sticlă pisată.

— Nu asta voiam să spun. Am vrut să spun că cineva a delapidat şi te-a arătat pe tine cu degetul. Ce vei face?

— Nu-mi pasă.

— Nu-ţi pasă? clătină el din cap. Mi-e cam greu să te cred. Katherine Powell, cea pe care am văzut-o eu, e o luptătoare.

— Am zis că nu-mi pasă.

Şi iarăşi i se opri vocea în gât. Dacă se lupta, dacă privea prea de aproape, dacă pretindea prea mult, puteau descoperi ceea ce făcuse tatăl ei. Şi atunci, ar fi fost şi mai rău.

— Nu pot face nimic.

— Ai un creier, îi aminti Byron.

— În momentul ăsta, n-aş zice.

Îşi duse o mână la cap. Totul, înăuntru, era ca un terci plin de dureri.

— Nu-mi pot face nimic altceva, fiindcă nu am banii, şi nu vor putea dovedi niciodată că-i am. În ce mă priveşte pe moment, descoperirea delapidatorului e problema firmei Bittle. Eu nu vreau decât să fiu lăsată în pace.

Surprins, Byron se ridică.

— Eu le-aş vrea pielea pe băţ.

— În clipa asta, doresc numai să pot supravieţui în următoarele câteva ore. Trebuie să-mi anunţ familia.

Închise ochii.

— Azi, mai devreme, sperasem, crezusem chiar, că urmau să mă

cheme şi să-mi ofere un post de partener. O indicau toate semnele, adăugă ea, cu amărăciune. Abia aşteptam să le spun alor mei.

— Să te lauzi?

O spusese însă cu blândeţe, fără urmă de reproş.

— Probabil, „Ia uitaţi ce-am făcut. Să fiţi mândri de mine, fiindcă…“ Ei bine, s-a zis. Acum trebuie să le spun că am pierdut totul, că perspectivele de a obţine o nouă poziţie sau de a-mi rafina clienţii sunt nule pentru viitorul previzibil.

— Ei sunt familia ta, făcu Byron un pas, punându-i mâinile pe umeri. Familiile rămân unite.

— Ştiu.

Un moment, îi veni să-l ia de mână. Avea mâini atât de mari şi de capabile. Voia să-i ia o mână şi să şi-o apese pe obraz. În schimb, făcu un pas înapoi şi se întoarse.

— Aşa e şi mai rău. Nici nu-ţi pot spune cât de rău. Acum, iarăşi încep să-mi plâng de milă.

— Cum vine, aşa trece, Kate.

Pe deplin conştient că se cam jucau de-a prinselea, o cuprinse cu un braţ pe după umeri.

— Vrei să vin şi eu cu tine?

— Nu.

Era copleşită, căci un moment îi venise să răspundă afirmativ. Să-şi reazeme capul de umărul acela lat, să închidă ochii şi să-l lase pe el s-o conducă.

— Nu, trebuie s-o fac eu.

Din nou se retrase, întorcându-se însă cu faţa spre el.

— A fost foarte drăguţ din partea ta. Serios. Foarte amabil.

Byron zâmbi, cu gropiţele adâncindu-i-se.

— N-ar trebui să mă simt jignit, dacă n-ai părea chiar atât de surprinsă.

— N-am vrut să te jignesc, izbuti şi ea un surâs. Voiam să-mi exprim recunoştinţa… părinte De Witt.

Punând-o la încercare, Byron ridică o mână, petrecându-şi

degetele prin cascheta părului ei scurt.

— Am ajuns la concluzia că totuşi prefer să nu mă consideri preot.

Mâna îi coborî pe ceafa ei.

— Iarăşi problema aia cu sexul. O simţea şi ea – mici spasme hormonale, teribil de incomode.

— Hmm.

Părea cel mai potrivit răspuns. Şi, cu siguranţă, cel mai sigur.

— Mai bine mă duc s-o rezolv. Cu ochii aţintiţi spre ai lui, prevăzători, încercă să se retragă. Ne mai vedem.

— Aşa se pare.

Byron înainta, iar Kate se îndepărtă şi mai mult.

— Ce faci?

Amuzat de atitudinea amândurora, îşi înălţă sprâncenele:

— Mă duc la maşină. Am parcat-o în spatele tău.

— Aha. Bine.

Cât putea de dezinvolt, Kate se întoarse şi porni spre maşină, în timp ce Byron i se alătura.

— Am… ai apucat să vezi casa, cea de pe Seventeen Mile?

— Întâmplător, am o vizită fixată pentru diseară.

— Bine. E foarte bine aşa.

Îşi zornăi cheile în buzunar, înainte de a le scoate.

— Ei, sper să-ţi placă.

— Te anunţ.

Îi cuprinse mâna cu a sa, pe clanţa portierei. Când privirea lui Kate se repezi spre el, bănuitoare, îi zâmbi.

— Tata m-a învăţat să le deschid uşile doamnelor. Consider-o o apucătură sudistă.

Kate ridică din umeri şi se aşeză la volan.

— Ei, atunci, pa.

— Ţinem legătura.

Vru să-l întrebe la ce se referea, dar Byron se îndepărta deja spre maşina lui. Şi, de altfel, bănuia destul de clar despre ce fel de legătură era vorba.

Capitolul 5

— E scandalos. E o insultă.

Într-o rară demonstraţie de temperament, Laura se învârtea prin seră. Cu treizeci de minute în urmă, Kate întrerupsese programul de lecţii, iar Laura abandonase misterele punctuaţiei şi ale tablei înmulţirii pe care le rezolva împreună cu fiicele ei, şocată de povestea lui Kate.

Privindu-şi prietena, Kate se bucură că avusese prezenţa de spirit de a-i vorbi în particular. Fulgerele din ochii ei cenuşii, roşeaţa de furie care îmbujora obrajii aceia ca ivoriul şi gesturile nestăpânite ar fi putut speria copiii..

— Nu vreau să te necăjeşti… începu Kate.

— Nu vrei să mă necăjesc? Laura se răsuci spre ea, şuviţele ondulate de păr lung până la bărbie, în culoarea bronzului, înfoindu-i-se, cu buzele drăgălaşe răsfrânte într-o grimasă de fiară. Atunci, ce ar trebui să fac, exact, când sora mea e scuipată între ochi?

A, sigur, îşi spuse Kate, asta precis le-ar fi provocat un şoc fetelor. Dacă nu era atât de nefericită, ar fi izbucnit în râs. Laura cea Calmă se metamorfozase în Laura cea Turbată. Deşi înaltă doar de-un metru şi cincizeci şi şapte, părea capabilă să susţină zece runde cu campionul mondial.

— Nu vrei să mă necăjesc! repetă Laura, cu făptura ei firavă, aproape ca a unei zâne, învârtindu-se în viteza a patra prin luxurianta sală cu pereţi de sticlă. Ei bine, nu mă necăjesc. Am ajuns dincolo de a fi necăjită şi gata să trec să fiu ciufută. Cum îndrăznesc? Cum îndrăznesc idioţii ăia fără minte să creadă un minut, o secundă, că tu ai fura bani? Când mă gândesc de câte ori a fost invitat clanul Bittle în casa asta, începe să-mi fiarbă sângele în vene. Să te trateze ca

pe o infractoare ordinară. Să te escorteze până la ieşire. Mă mir că n-au adus cătuşele şi o echipă S.W.A.T.

Soarele care intra prin geamuri îi scânteia feroce în ochi.

— Ticăloşii, idioţi nesimţiţi!

Şi se repezi, cu toţi cei un metru cincizeci şi şapte ai ei clocotind de furie, asupra telefonului alb de lângă canapeaua capitonată.

— Îl sunăm pe Josh. Îi dăm în judecată.

— Stai! Nu, aşteaptă, Laura.

Oscilând între râs şi plâns, Kate îi acoperi mâna cu a ei. Nici cu preţul vieţii, Kate nu şi-ar mai fi putut aminti de ce ezitase să vină aici, la Templeton House. Exact de asta avusese nevoie ca să-şi revină.

— Nici nu-ţi pot spune cât de mult îţi apreciez tirada, dar…

— N-ai văzut nici măcar un început de tiradă.

— Nu-i dau în nicio judecată. Dovezile…

— Mă aia în ele de dovezi.

Văzând-o pe Kate că se cocoşa de râs, ochii Laurei se îngustară.

— Şi tu de ce naiba râzi?

— Niciodată nu mă voi obişnui să te-aud vorbind vulgar. Pur şi simplu nu e firesc.

Înghiţi în sec însă, căci râsul se apropia primejdios de isterie.

— Şi e un spectacol nemaipomenit să te văd umblând ca o furtună prin încăperea asta elegantă, plină de palmieri şi ferigi.

Îşi trase respiraţia..

— N-am venit aici ca să te văd pe tine turbând, deşi asta face minuni cu orgoliul meu bătut.

— Nu-i vorba de niciun orgoliu.

Laura făcu un efort să se calmeze. Rareori îşi pierdea stăpânirea de sine, ştiind că avea un temperament puternic şi periculos.

— E vorba de defăimare de caracter, de pierderea unui venit. N-o să-i lăsăm să scape cu una, cu două, Kate. Avem un avocat în familie şi îl vom folosi.

N-avea niciun rost să-i atragă atenţia că Josh nu era jurist de litigii.

Cu siguranţă, nu i-ar fi spus Laurei că numai la gândul de a da curs problemei, mai ales pe cale legală, o lua iar cu greţuri. În schimb, făcu un efort să rămână nepăsătoare.

— Poate l-am pune să acţioneze pentru lipsa de consorţiu, ca să ne distrăm. Asta mi-a plăcut întotdeauna.

— Cum mai poţi să glumeşti?

— Fiindcă m-ai făcut să mă simt mult mai bine. Deodată, îi veni din nou să plângă şi, ca să n-o facă, o îmbrăţişă strâns pe Laura.

— Am ştiut, în adâncul inimii, că-mi vei fi alături, dar în minte, în suflet, eram absolut zdrobită. O, Doamne, se desprinse de ea, apăsându-şi abdomenul cu o mână. Iar încep.

— Oh, Kate. O, iubito, îmi pare atât de rău…

Îmbunată, Laura o cuprinse cu o mână pe după talie.

— Hai să stăm jos. O să bem un ceai, puţin vin, nişte ciocolată, şi lămurim totul.

Kate îşi trase nasul, dând din cap.

— Un ceai mi-ar face bine. Cu alcoolul nu m-am prea înţeles, în ultima vreme.

Reuşi să zâmbească.

— Ciocolata nu dă greş niciodată.

— O.K., Nu te mişca de-aici.

În mod normal, Laura s-ar fi dus ea însăşi la bucătărie, dar nu voia s-o lase pe Kate singură. Aşa că străbătu pardoseala de gresie lucioasă până la interfonul de lângă uşă – sistemul pe care Peter insistase să şi-l instaleze ca să cheme servitorii. După câteva instrucţiuni şoptite, reveni la Kate şi se aşeză.

— Mă simt atât de inutilă, spuse Kate. Atât de dezgolită; cred că n-am înţeles deloc cum trebuie să se fi simţit Margo anul trecut, când i-a fost tras preşul de sub picioare.

— I-ai fost alături. La fel cum Margo şi cu mine, şi toţi ceilalţi, îţi vom sta ţie alături. Toţi cei ce ştiu că n-ai făcut nimic rău.

— Şi chiar şi cei care nu ştiu, murmură ea, cu gândul la Byron. Şi

totuşi o vor crede destui. O să se afle, pot să jur. Sunt obişnuită să mă apăr, continuă ea. Fetele slăbănoage cu mai mult creier decât farmec tind să facă liceul sau ascunzându-se, sau înfruntându-l.

— Iar tu ai luptat întotdeauna.

— Mi-am cam pierdut practica.

Închise ochii, rezemându-se de spătar. Încăperea mirosea ca o grădină, îşi spuse ea. Liniştită, calmă. Avea mare nevoie să regăsească acel calm.

— Nu ştiu ce să mă fac, Laura. Probabil că e pentru prima oară în viaţa mea când nu am un plan.

Deschise iarăşi ochii, pentru a vedea îngrijorarea dintr-ai Laurei.

— Ştiu c-o să pară o prostie, dar tot ceea ce sunt şi ce am vrut să fiu era angrenat în cariera mea. Eram bună pe meserie. Chiar mai mult decât bună. N-aveam încotro. Am ales firma Bittle pentru că era veche, solidă, cu destul spaţiu şi posibilităţi de avansare, şi fiindcă era aproape de casă. Îmi plăceau oamenii de-acolo – şi mie nu-mi plac chiar atât de mulţi oameni. Mă simţeam comod şi apreciată.

— Te vei simţi la fel de comod şi de apreciată la Templeton, spuse încet Laura, luând-o de mână. Ştii bine că nici nu se pune problema să nu primeşti un post, mâine. Mama şi tata doreau să te aibă în companie.

Cu o pată pe conştiinţă, care se întindea în urmă cu o generaţie, îşi spuse Kate. Nu, pe-asta n-avea să le-o ceară.

— Au făcut destul pentru mine.

— Kate, e ridicol.

— După părerea mea, nu. Nu pot să mă târăsc acum la ei. M-aş detesta pe mine însămi.

Era singura privinţă în care se simţea capabilă să rămână fermă. Poate din mândrie, dar altceva oricum nu-i mai rămăsese.

— Îmi va fi suficient de greu să-i sun şi să le explic ce s-a întâmplat.

— Ştii exact care va fi reacţia lor, dar o fac eu, dacă vrei.

Aveau să-şi aducă aminte? se întrebă Kate. Măcar pentru o clipă, aveau să-şi amintească? Şi să se îndoiască. Şi pe asta trebuia s-o înfrunte. Singură.

— Nu, am să le telefonez eu, mâine dimineaţă.

Îşi trecu o mâna peste fusta bleumarin, strâmtă, încercând să gândească practic.

— Am puţin timp ca să-mi analizez posibilităţile. Banii nu reprezintă o problemă imediată. Am pus câţiva deoparte, şi mai am beneficiul, oricât de mic e, de la magazin.

Mâna îi tresări.

— O, Doamne! O, Doamne, Dumnezeule, o să afecteze cu ceva magazinul?

— Bineînţeles că nu. Nu-ţi face griji.

— Să nu-mi fac griji? Kate sări în sus; stomacul începuse iarăşi să-i facă tumbe. „A treia parteneră de la Pretences suspectată de delapidare." „O contabilă ia caimacul de pe conturile clienţilor." „Fosta pupilă a familiei Templeton sub anchetă."

Închise strâns ochii, îngrozită de ceea ce ar fi putut dezvălui investigaţia. Sângele apă nu se face. „Gândeşte-te la prezent," îşi impuse ea. „Toate la timpul lor."

— Iisuse, Laura, niciun moment nu mi-a trecut prin mine, până în secunda asta. S-ar putea să-l ruinez. Mulţi dintre clienţii mei îşi fac cumpărăturile de…

— Mai termină. Eşti nevinovată. Nu m-ar mira dacă mulţi dintre clienţii tăi ar expedia toată problema ca pe o prostie.

— Oamenii au atitudini ciudate când e vorba de banii lor, Laura, şi de cei pe care-i angajează ca să li-i manevreze.

— Se poate, dar vei începe să-i manevrezi pe-ai mei. Nici nu te gândi să discuţi, adăugă Laura, nelăsând-o să deschidă gura. N-am mulţi cu care să lucrezi, de când m-a scalpat Peter la divorţ, dar mă aştept de la tine să îndrepţi situaţia. Şi cam era timpul să-ncepi să fii mai prezentă la magazin. Margo şi cu mine suntem nişte contabile adecvate, dar…

— Asta rămâne de văzut.

Mulţumită, Laura îşi arcui o sprânceană.

— Ei, atunci, ai face bine să te ocupi de protecţia investiţiei noastre. Înainte ai fost prea ocupată, dar acum ai tot timpul.

— Aşa se pare.

— Şi, acordând câtva timp şi tejghelei, ne mai poţi scuti pe Margo şi pe mine de-o parte din presiuni.

Kate rămase cu gura căscată.

— Te aştepţi de la mine să vând? Regulat? La naiba, Laura, nu-s comerciantă.

— Nici Margo nu era, replică Laura blajină. Şi nici eu. Circumstanţele se mai şi schimbă. Cedezi sau te frângi, Kate.

Vru să-i amintească Laurei că avea un M.B.A. De la Harvard. Absolvise cu onoruri, mai devreme cu un an de zile. Fusese la o lungime de braţ de un parteneriat la una dintre cele mai respectate firme din domeniu şi manevrase conturi de milioane de dolari pe an.

Închise gura la loc, fiindcă în acel moment niciuna din toate astea nu făcea nici cât o ceapă degerată.

— Habar n-am să deosebesc un Armani de un… nimic.

— Ai să-nveţi.

— Nici măcar nu-mi plac bijuteriile.

— Le plac clienţilor.

— Nu înţeleg de ce trebuie oamenii să-şi umple casele cu surse de praf.

Laura zâmbi. Când Kate o contrazicea, îşi spuse, însemna că-şi revenea.

— Foarte simplu. Ca să nu dăm noi faliment.

— Bine zis, consimţi Kate. Nu m-am descurcat prea rău în cele câteva sâmbete când v-am putut ajuta. E vorba doar de relaţiile cu publicul, în fiecare zi.

— Vei învăţa să le suporţi. Avem mare nevoie de tine la registre. Înainte n-am insistat, fiindcă nu voiam să te forţăm. De fapt, Margo a vrut, dar am convins-o eu să te lase în pace.

Una dintre numeroasele răni pe care plănuise să şi le lingă se vindecase.

— Serios?

— Fără nicio intenţie, Kate, dar am deschis de aproape zece luni. După vreo zece zile, Margo şi cu mine am ajuns la concluzia că nu putem suferi contabilitatea. Detestăm balanţele de plăţi. Urâm procentajele. Ni se face rău când calculăm taxa pe vânzări, pe care trebuie s-o trimitem în fiecare lună.

Oftând, Laura continuă mai încet:

— N-ar trebui să-ţi spun, m-a rugat să nu zic nimic… Ei bine, Margo… Considerăm că nu ne putem permite un contabil permanent, cel puţin nu încă. Aşa că Margo se gândea să urmeze nişte cursuri.

— Cursuri, clipi Kate din ochi. Cursuri de contabilitate? Margo? Iisuse Christoase!

— Şi administraţie de afaceri, şi computere, se strâmbă Laura. Acum, când se apropie şi copilul, pare cam mult pentru ea. Eu sunt destul de alfabetizată în computere, adăugă ea, sperând să se facă mai bine înţeleasă. N-am încotro, din moment ce la hotel mă ocup de convenţii de lucru şi de evenimente deosebite. Dar comerţul en detail e cu totul altceva.

Cunoscând valoarea sincronizării, tăcu un moment, lăsând ideea să-şi facă efectul.

— Pur şi simplu nu văd cum mi-aş mai putea strecura şi eu însămi nişte cursuri, între munca la Templeton, magazin şi fete.

— Sigur că nu. Trebuia să-mi spuneţi că vă e atât de greu. Aş fi prins mingea din zbor.

— De şase luni, te uitai cruciş de-atâta muncă. Nu mi s-a părut cinstit.

— Cinstit? Pe naiba, aici e vorba de afaceri. Mâine de dimineaţă la prima oră vin şi mă uit serios peste registre.

Laura reuşi să-şi păstreze zâmbetul binevoitor, fără să se fudulească, în timp ce Ann Sullivan aducea căruciorul cu ceai.

— Fetele şi-au terminat lecţiile, începu Ann. Am mai adus ceşti şi farfurii, ca să poată veni şi ele aici. Mă gândeam că v-ar face plăcere un mic ceai împreună.

— Mulţumesc, Annie.

— Domnişoară Kate, ce bine-mi pare că…

Zâmbetul de salut i se şterse imediat ce văzu ochii umflaţi şi înroşiţi ai lui Kate.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— Of, Annie. Kate prinse mâna pe care Ann i-o ridicase spre obraz, cu un gest consolator. Mare încurcătură mai e şi viaţa asta a mea.

— Aduc eu fetele, spuse Laura, ridicându-se. Şi încă o ceaşcă, adăugă, dând din cap spre Ann. Vom avea micul nostru ceai şi vom încerca să dregem totul.

Întrucât fusese dintotdeauna cea neîndemânatică şi era adoptată, Kate ocupa un loc aparte în inima lui Ann. După ce turnă în două ceşti, servitoarea alese două prăjituri cu glazură de ciocolată, se aşeză şi o cuprinse cu braţul pe după umăr.

— Acum, ia bea-ţi ceaiul, mănâncă ceva dulce şi povesteşte-i lui Annie totul.

Cu un oftat, Kate începu să se înfrupte. Nicăieri nu era mai bine decât acasă.

— Nu-mi place cum tot vorbeşte despre software, murmură Margo la urechea Laurei, după tejgheaua magazinului Pretences.

— Nu e nevoie să învăţăm, îi şopti şi Laura. Ştie ea destul. Gândește-te numai la serile de duminică în care ne cocoşam pe registre.

— Corect, încuviinţă Margo, îmbufnându-se totuşi. De fapt, credeam că ajunsesem destul de pricepută. Când o aud cum vorbeşte, parc-aş fi avut creierii plecaţi în vacanţă.

— Vrei să te duci în spate şi s-o ajuţi?

— Nu.

Un „nu“ hotărât. Margo depistă un client care admira exponatele şi calculă încă nouă secunde până la următorul salt în vânzări.

— Dar nu-mi place cum a luat toată porcăria asta. Kate a noastră nu e genul care să plece cu coada-ntre picioare.

— E lovită, zguduită…

— Totuşi. Laura era şi ea îngrijorată.

— Nu-i trebuie decât puţin timp ca să-şi revină.

— N-ar strica. Eu nu ştiu cât îl mai pot ţine pe Josh să nu intre tare-n ăia de la Bittle.

În ochii ei albaştri-mediteraneeni se aprinsese o sclipire bătăioasă.

— Ba nici chiar eu n-am să mă mai pot stăpâni mult, de fapt. Ce jigodii împuţite!

Continuă să bombăne, în timp ce se apropia de client, faţa însă suferindu-i o admirabilă metamorfoză. Frumuseţe dezinvoltă, sofisticată.

— E o lampă fermecătoare, nu-i aşa? I-a aparţinut lui Christie Srinkley, începu Margo, plimbându-şi degetul peste abajurul de sidef. De fapt, o primise în dar de la Billy şi nu voia s-o mai vadă în ochi.

Adevăr sau ficţiune? se întrebă Laura, stăpânindu-şi un zâmbet. Fosta proprietară era reală, dar micul comentariu ţinea probabil de domeniul fanteziei.

— Laura.

Cu expresia de amarnică suferinţă care-i apăruse după prima oră printre registre, Kate ieşi din biroul din spate.

— Îţi dai seama câţi bani iroseşti comandând cutiile în număr mic? Cu cât ceri mai multe odată, cu atât mai puţin costă fiecare. După cum le consumăm noi.

— A, da, ai dreptate. Laura se uită la ceas, din necesitate, şi ca să se apere. Hei, lecţia de pian. Tre’ s-o-ntind.

— Şi cumperi banda din magazin, în loc s-o iei de la angrosist, adăugă Kate, tăindu-i calea spre uşă.

— Merit să fiu împuşcată. Pa.

Bătând din picior, Kate se întoarse, cu intenţia să se ia de Margo. Partenera ei însă era ocupată să se agite în jurul unui client, cu o tâmpită de lămpiţă care nu părea în stare să lumineze nicio cămară, necum o cameră omenească.

Hărţuielile o ajutau. Îi făcea bine să se simtă stăpână. Chiar dacă domnea peste cutii şi benzi de facturat.

— Domnişoară! Alo, domnişoară!

Din garderobă ieşi altă femeie, aducând o pereche de escarpeni cu paiete albe.

— Aveţi din ăştia şi la măsura opt strâmt?

Kate privi pantofii, privi femeia şi se întrebă la ce i-ar fi trebuit cuiva nişte pantofi acoperiţi cu bănuţi sclipitori.

— Tot ce-avem e expus.

— Dar ăştia sunt prea mici… Numai că nu se văicărea, împingând pantofii spre Kate. Se asortează perfect cu rochia pe care am ales-o. Trebuie să-i iau.

— Ascultaţi… începu Kate, apoi îşi încleştă dinţii, când Margo îi atrase atenţia cu o privire feroce; îşi amintea sistemul pe care i-l băgase prietena ei în cap; nu-l putea suferi, dar şi-l amintea. La Pretences se găsesc aproape exclusiv numai unicate. Dar sunt convinsă că putem găsi ceva care să vi se potrivească.

Simţind deja lipsa computerului, conduse clienta înapoi la garderobă.

Avu nevoie de multă stăpânire de sine ca să nu urle. Pretutindeni erau aruncaţi pantofi claie peste grămadă, nici vorbă să fie aranjaţi în ordine, pe rafturi. O jumătate de duzină de rochii de cocktail zăceau de-a valma pe un scaun. Altele alunecaseră pe frumosul covoraş Aubusson.

— Am fost cam ocupată, nu-i aşa? spuse Kate, cu un zâmbet de gheaţă.

Femeia lansă un tril de râs care o sfredeli pe Kate drept prin creştetul capului.

— O, mor după toate, dar sunt foarte hotărâtă, odată ce-am ales.

Asta era o declaraţie de pus în carte.

— O.K., pentru care rochie v-aţi hotărât? După douăzeci de minute, douăzeci de minute pline de hmm-uri şi ăăă-uri, de oooh-uri şi ahhh-uri, clienta se stabili asupra unei perechi de pantofi cu baretă şi fundă de satin.

Kate se chinuia să aranjeze metrii de tul alb din poalele rochiei fără de care femeia aceea nu putea trăi. Tul, îşi spuse ea, când închise în sfârşit fermoarul unei genţi, asta cu siguranţă avea s-o facă să semene cu un tort de nuntă supragabaritic.

Terminând împachetatul, Kate oferi rochia, pantofii şi chitanţa, reuşind chiar şi un zâmbet.

— Vă mulţumim foarte mult că vă faceţi cumpărăturile de la Pretences.

— O, mor după magazinul ăsta. Trebuie doar să văd cerceii aceia.

— Cercei? Kate simţi un gol în stomac.

— Ăştia. Cred că ar merge minunat cu rochia, nu vi se pare? N-aţi putea s-o mai scoateţi doar puţin din geantă, ca să văd?

— Vreţi să scot rochia din geantă?

Cu un zâmbet de fiară, Kate se aplecă peste tejghea.

— Ce-ar fi să…

— A, cristalele austriece vin perfect la cerceii ăştia, nu? Margo se repezi de după tejghea, dându-i lui Kate un brânci care o azvârli cât colo cu un metru. Am o brăţară făcută anume pentru ei, Kate, ce-ar fi să scoţi tu rochia iarăşi, până descui eu vitrina?

— Am să scot nenorocita asta de rochie, bombăni Kate, întorcându-se cu spatele. Dar la loc n-o mai pun. Nu mă poate obliga nimeni.

Gata să se ia la harţă se încruntă când auzi clopoţelul uşii. Apoi se încruntă şi mai tare, la vederea zâmbetului prompt al lui Byron.

— Bună ziua, doamnelor. Mă uit şi eu pe-aici, până vă eliberaţi.

— Eşti liberă, îi spuse Margo lui Kate, cu subînţeles. Termin eu aici.

Corb la corb nu-şi scoate ochii, reflectă Kate, ieşind fără tragere de

inimă de după tejghea.

— Cauţi ceva?

— De Ziua Mamei, i-am cumpărat de-aici mamei mele cadoul de ziua ei, acum două luni, şi am ajuns un erou. M-am gândit s-o ţin tot aşa.

Întinse mâna, mângâindu-i bărbia cu dosul unui deget.

— Cum te mai simţi?

— Perfect.

Jenată de amintirea suspinelor în braţele lui, se întoarse ţeapănă cu spatele.

— Ai în minte ceva concret?

Drept răspuns, Byron îi puse o mână pe umăr, răsucind-o spre el.

— Credeam că ne-am despărţit cel puţin în termeni semiprieteneşti.

— Aşa e.

Se stăpâni. N-avea niciun rost să-l învinuiască, deşi era mai satisfăcător.

— Sunt doar cam nervoasă. Aproape că i-am ars ăleia una.

Înălțându-și o sprânceană, Byron privi peste capul lui Kate, spre femeia care tocmai ofta cu o brăţară în mâini.

— Fiindcă?

— Voia să vadă nişte cercei, mârâi Kate printre dinţi.

— Doamne fereşte, ce se-alege de lumea asta? Dacă-mi promiţi că nu dai în mine, jur că nici n-am să mă uit la vreo pereche de cercei de-aici. Ba, poate, chiar de nicăieri.

Kate presupuse că merita cel puţin un zâmbet.

— Scuză-mă. E o poveste lungă. Deci, ce i-ar plăcea mamei tale?

— Cercei. Regret, adăugă el, cu un chicotit gros. Mi-e greu să rezist. E o internistă cu nervi de oţel, un temperament afurisit şi o undă sentimentală pentru tot ce are legătură cu copiii ei. Mă gândesc la inimi şi flori. Tot ce se înscrie în simbolistica asta de bază.

— Drăguţ.

Zâmbi de-a binelea. Se topea după bărbaţii care nu numai că-şi

iubeau mamele, dar le şi înţelegeau.

— Nu cunosc foarte bine marfa. E prima săptămână de când lucrez.

Arăta ca scoasă din cutie, medita Byron, în micul ei taior gri, cu o cravată în dungi înnodată gen Windsor. Pantofii decenţi n-ar fi trebuit să-i trezească în minte speculaţii despre picioarele ei. Surprins că exact asta făcea, îşi drese glasul.

— Cum merge?

Kate aruncă o privire spre Margo.

— Cred că restul colectivului îmi complotează demiterea. În rest, destul de bine. Mulţumesc.

Când însă Byron continuă s-o studieze, Kate se foi în loc.

— Ai venit după un cadou, cu-adevărat – ori ca să vezi ce fac eu, sau cine ştie de ce?

— Le pot face pe amândouă.

— Ar fi mai bine să…

Uşa se deschise din nou, anunţând intrarea a trei femei vorbăreţe şi vesele. Kate apucă braţul lui Byron într-o strânsoare de oţel.

— O.K., sunt cu tine. Ai nevoie de atenţia mea neabătută. Îţi fac reducere zece la sută, dacă mă ţii ocupată tot timpul până pleacă astea trei.

— O persoană cu adevărat sociabilă, nu-i aşa, Katherine?

— O femeie disperată, asta sunt. Să nu te-ncurci cu mine.

Îşi păstră mâna pe braţul lui, cu fermitate, în timp ce-l dirija spre un colţ al magazinului.

— Iarăşi ai alt parfum, comentă el, delectându-se cu o adulmecare de aproape a părului ei. Subtil şi totuşi pasional.

— M-a stropit Margo cu el când nu eram atentă, răspunse absenta Kate; asta era noua ei viaţă, îşi reaminti; cea veche se dusese şi urma să profite la maximum de ceea ce avea. Îi place să promoveze marfa. M-ar fi împopoţonat toată cu bijuterii, dacă nu fugeam.

De la o distanţă sigură, privi în urmă şi făcu o mutră spre partenera ei.

— Uite, m-a pus să port broşa asta.

Byron îşi coborî privirea spre semiluna simplă de aur care-i împodobea reverul.

— Arată foarte drăguţ.

Apoi, ochii i se abătură spre umflătura uşoară a sânilor.

— Simplu, clasic, discret.

— Mda, exact. La ce folosesc broşele, decât că-ţi fac găuri în haine? O.K., înapoi la treabă. Întâmplător, avem aici o cutie muzicală care te-ar putea face iarăşi erou.

— Cutie muzicală, reveni el la problema imediată. S-ar putea să meargă.

— Mi-o amintesc fiindcă Margo tocmai a luat-o de la o licitaţie din San Francisco. Ţi-ar putea spune că e modelul cutare, din perioada cutare. Eu ştiu doar că e frumoasă.

O ridică, o casetă lucioasă de mahon, destul de încăpătoare pentru bijuterii sau scrisori de dragoste. Pe capacul bombat erau pictaţi doi tineri îndrăgostiţi în costume medievale, un inorog şi un cerc de flori. La deschiderea capacului, apărea interiorul de catifea albastră şi începea să se audă Für Elise.

— E o problemă, începu Byron.

— De ce? se ambiţionă Kate. E frumoasă, e practică, romantică.

— Păi… îşi frecă el bărbia. Cum vrei să-ţi ocup tot timpul când îmi arăţi de prima oară un cadou perfect?

Kate privi din nou peste umăr. Cele trei cliente vorbeau la garderobă, scoţând o droaie de sunete proprii căţelelor la vânătoare. Încercând să nu se simtă vinovată, privi spre Margo, care împacheta la loc tulul, cu mişcări experte.

— Vrei să mai cumperi şi altceva? Niciodată nu e prea devreme ca să începi târguielile de Crăciun.

Byron înclină capul şi zise:

— Trebuie să înveţi să-ţi calibrezi clientela, puştoaico. Ai în faţă un bărbat sosit să cumpere un cadou de Ziua Mamei, cu trei zile mai devreme. Un cadou pe care acum va trebui să-l expedieze peste

noapte la Atlanta. Genul ăsta nu cumpără pentru Crăciun decât după 21 decembrie.

— Foarte nepractic.

— Îmi place să-mi folosesc spiritul practic la serviciu. Viaţa e altceva.

Când îi zâmbi, ridurile feţei i se adânciră. Lui Kate îi plăcea cum arătau şi se pomeni întrebându-se ce-ar fi simţit dacă-şi trecea degetul de-a lungul acelor adâncituri fermecătoare. Surprinsă de propriu-i gând, expiră zgomotos. „Cuminte, fetiţo "

— Atunci, poate ar trebui să te uiţi la altceva, să compari.

— Nu, o iau pe asta.

Îl intriga să vadă că o făcea să se simtă stingherită şi că stânjeneala ei era de natură sexuală. Cu deliberare, îşi puse mâinile peste ale ei, astfel că ţinură cutia împreună.

— Ce-ar fi s-o tărăgănez cu hârtia de ambalaj? Categoric, era un bărbat drăguţ, decise Kate. Trebuia să se gândească mai târziu dacă-i plăcea sau nu.

— O.K., merge.

Îi adresă lui Margo un zâmbet radios şi puse cu grijă cutia muzicală pe tejghea.

Margo închise uşa în urma clientei între timp satisfăcută şi-l fixă pe Byron cu un surâs de flirt automat.

— Bună, Byron. Mă bucur nespus că te văd.

— Margo.

Îi luă mâna şi o ridică la buze. Era un gest la fel de automat ca zâmbetul ei.

— Arăţi incredibil, ca de obicei.

Margo râse.

— Numai că nu ne intră aici destui bărbaţi, şi mai ales din cei chipeşi şi galanţi. Ai găsit ceva ce-ţi place?

— Mi-a salvat Kate viaţa cu un cadou de Ziua Mamei.

— Serios?

În timp ce Kate factura cu sârguinţă darul ales de Byron, Margo se

aplecă peste tejghea, o apucă de cravata cu dungi roşii şi albastre, şi o trase răutăcioasă.

— De omorât, te omor eu mai târziu. Scuză-mă, Byron. Am clienţi.

Kate sfredeli cu ochii spatele lui Margo care se îndepărta.

— Vezi, ţi-am spus eu. M-ar vrea moartă.

— Una dintre definiţiile familiei constă în continua perioadă de acomodare.

Îşi arcui o sprânceană.

— Hai să-ncercăm hârtia cu violete mici.

— Margo e o femeie remarcabilă.

— N-am cunoscut niciodată un bărbat care să fie de altă părere. Nu mint, continuă ea, măsurând hârtia de ambalaj. Fostul soţ al Laurei n-o putea suferi. Desigur, fiindcă e fiica servitoarei, iar el e un snob cu nasul pe sus. Şi cred că o mai şi dorea. O apucătură de-a bărbaţilor, îl irita.

Intrigat de vioiciunea cu care lucra Kate, de stilul aproape matematic în care alinia cutia şi îndoia colţurile hârtiei, Byron se aplecă peste tejghea. Observă că avea mâini realmente fermecătoare. Înguste, pricepute, neîmpodobite.

— Despre tine ce părere avea?

— A, şi pe mine mă detesta, dar asta n-avea nicio legătură cu fanteziile sexuale. Eu sunt ruda cea săracă şi care are tupeul de a spune ce gândeşte.

Simţind un gol în stomac, îşi ridică privirea, încruntată:

— Nu ştiu de ce ţi-am spus toate astea. Pot fi impulsuri de conversaţie reprimate. Nu vorbeşti cu oamenii perioade lungi de timp, apoi te prinzi într-o şuetă şi uiţi că nu-ţi place să le vorbeşti. Ţi-am spus, poate fi un hobby plăcut. Nu-mi place să le vorbesc oamenilor, murmură ea. Celor mai mulţi dintre ei. Vrei panglică purpurie sau albă?

— Purpurie. Mă interesezi, Kate.

Prudentă, îl privi din nou.

— Nu cred că e necesar.

— O simplă observaţie. Presupuneam că eşti rece, pedantă, dură, iritantă şi infatuată. De obicei, nu mă înşel atât de mult în privinţa oamenilor.

Kate strânse smucit nodul şi tăie capetele.

— Nici de data asta nu te-ai înşelat. Cu excepţia pedanteriei.

— Nu, duritatea şi iritarea rămân, probabil, dar la restul mă mai gândesc.

Alese o fundă mare, complicată.

— N-am nevoie să te gândeşti.

— Nu te-am întrebat. E alt hobby de-al meu. Carte cu dedicaţie?

Încruntându-se din nou, o găsi pe cea potrivită cu hârtia şi o trânti pe tejghea în faţa lui.

— O putem livra peste noapte.

— Contez pe asta.

Îi dădu cartea de credit, apoi luă un stilou să scrie dedicaţia.

— A, apropo, am făcut o ofertă pentru casa pe care mi-ai recomandat-o. Ca şi caseta muzicală, e exact ceea ce căutasem.

— Bravo ţie.

După o scurtă căutare, Kate găsi formularul de expediţie şi îl puse lângă cutie. Îşi stăpâni imboldul de a-l întreba despre casă, ce anume îl atrăsese, care erau termenii. „Lua-o-ar dracu' de conversaţie."

— Dacă treci numele şi adresa unde vrei s-o expediem, mâine dimineaţă o ridică FedEx-ul. O va primi cu douăzeci şi patru de ore în avans şi vei fi scutit de un telefon cu smiorcăieli.

Byron îşi înălţă capul.

— Mama mea nu se smiorcăie.

— La tine mă refeream.

Surâsul afectat i se şterse, când mai intrară două cliente.

— Nu-i cât se poate de comod? întrebă Byron, scriind numele şi adresa mamei sale. Am terminat, tocmai la timp ca să serveşti nişte cliente noi.

— Ascultă, De Witt, Byron…

— Nu, nu, nu te deranja să bombăni. Eşti pe picioarele tale.

Puse cartea de credit în buzunar, chitanţa, apoi rupse singur exemplarul său din formularul de transport.

— Ne mai vedem, puştiule.

Şi o porni agale spre uşă. Inflexiunile întrebării „Domnişoară, puteţi să-mi arătaţi cerceii aceia?“ fu o muzica pentru sufletul lui.

Capitolul 6

Lui Byron nu-i plăcea să se amestece în munca şefilor săi de departamente, dar ştia – şi voia să ştie şi ei că, la Templeton, problemele se ridicau până la vârf. Interesul lui faţă de hoteluri şi toate complexităţile lor interne de funcţionare începuse cu un stagiu de vară la Doubletree, în Atlanta. Cele trei luni ca liftier îl învăţaseră modul potrivit de a manevra bagajele unui client, aducându-i destui bani pentru a-şi cumpăra prima maşină de lux.

Învăţase că zilnic se derulau drame şi tragedii, nu numai în spatele uşilor închise ale camerelor şi apartamentelor, ci şi dincolo de recepţie, la vânzări şi marketing, la îngrijire şi instalaţii. De fapt, pretutindeni în stupul zumzăitor al unui hotel ocupat.

Acest lucru îl fascinase, îndemnându-l să sondeze şi alte domenii, de la recepţioner până la portar. Curiozitatea sa faţă de oameni, cine erau, ce aşteptau de la viaţă, la ce visau, îl ajutase să-şi întemeieze o carieră.

Nu ajunsese medicul pe care-l doriseră în taină părinţii lui. Nu devenise nici băiatul de bani gata, plictisit de voiaje, spre care l-ar fi putut împinge împrejurările. Avea o carieră care-i plăcea, iar continua diversitate a vieţii dintr-un mare hotel îl intriga încontinuu.

Era un om care rezolva problemele, având în vedere atât individul, cât şi ansamblul. Hotărârea de a intra în compania Templeton fusese simplă. Îşi petrecuse mult timp studiind hotelurile – pe cele luxoase, pe cele opulente, pe cele mici şi cochete, marile reţele cu ritmul lor vioi de viaţă, vechile hoteluri europene cu farmecul lor discret, cele din Las Vegas, cu strălucirea şi stridenţele lor.

Templeton îl atrăsese fiindcă era o firmă familială, tradiţională

fără a fi învechită, eficientă fără a sacrifica farmecul şi, mai presus de orice, elegantă.

Nu era nevoie să depună un efort deosebit pentru a învăţa numele persoanelor care lucrau alături de el şi în subordine. Făcea parte pur şi simplu din firea lui să-şi manifeste interesul sau să reţină informaţiile. Astfel, când îi zâmbea femeii care tocmai caza un oaspete, salutând-o cu un dezinvolt „Bună dimineaţa, Linda," nici măcar nu era conştient că pulsul recepţionerei se accelera puţin, că degetele ei bâjbâiau pe keyboard în timp ce-l privea trecând spre birouri.

Aici se afla o altă parte a fagurelui. Telefoane sunând, faxuri piuind, copiatoare bâzâind, keyboard-uri ţăcănind. Trecea pe lângă stive de cutii şi birouri aglomerate. Schimba din mers câteva saluturi, făcând mai multe perechi de umeri să se îndrepte şi nu puţine angajate de sex feminin să-şi dorească să fi fost mai atente cu rujul de buze.

Uşa spre destinaţia lui era deschisă şi o găsi pe Laura Templeton cu receptorul la ureche. Femeia îi adresă un zâmbet grăbit şi-i indică un scaun.

— Sunt convinsă că se poate aranja. Domnul Hubble e la Aprovizionare… Da, da, înţeleg cât de important e. Domnul Hubble…

Se întrerupse, dându-şi ochii peste cap, cu o privire pre Byron.

— Câte scaune în plus aţi dori, domnişoară Bingham?

Ascultă răbdătoare, cu un mic surâs jucându-i în colţurile gurii.

— Nu, fireşte că nu. Şi sunt convinsă că veţi avea destul loc, dacă folosiţi şi terasa. Nu cred că se anunţă ploaie. Ar trebui să fie o seară minunată şi sunt sigură că veţi avea o recepţie elegantă. Domnul Hubble… Acum, scrâşni din dinţi.

— Ce-ar fi să vorbesc eu cu domnul Hubble şi să vă sun? Da, pe la amiază. Categoric. N-aveţi pentru ce, domnişoară Bingham.

Închise.

— Domnişoara Bingham e nebună.

— E de la convenţia de ortodonţie sau de la decoraţiunile de interior?

— Decoratoarea. A tras concluzia, în ultimul moment, că pur şi simplu trebuie să ofere diseară o recepţie pentru şaizeci dintre cei mai apropiaţi prieteni şi asociaţi ai ei. Din motive pe care nu mi le pot explica, n-are încredere în Bob Hubble că va rezolva totul.

— Templeton, spuse Byron, zâmbindu-i. Problema ta e că te numeşti Templeton. Asta te plasează într-o poziţie sus-pusă.

„Nici n-ai crede, când îi vezi biroul," adăugă el în gând. Era mic, înghesuit şi fără ferestre. Ştia că alesese ea însăşi locul şi spaţiul de lucru, când se hotărâse să-şi găsească timp şi pentru o slujbă cu normă parţială la hotel.

Byron nu ştia cum reuşea să se descurce – cu familia şi casa, cu magazinul, cu hotelul. I se părea însă eficienţa calmă şi seninătatea întruchipate. Până o priveai destul de atent, în ochi. Acolo, în umbra adâncurilor lor de lac cenuşiu, se zăreau îndoieli, griji şi tristeţi. Resturi, îşi spunea el, ale unei căsnicii destrămate.

— Nu era nevoie să cobori aici, Byron, spuse Laura, terminând de mâzgălit nişte însemnări. Aş fi urcat eu la biroul tău, în dimineaţa asta.

— Nu face nimic. Probleme cu armata dinţilor?

— Nici n-ai crede că ortodontiştii ar organiza o mică petrecere, nu?

Cu un oftat, scoase câteva hârtii dintr-o mapă.

— Am primit reclamaţii de la ambele baruri, dar mă descurc.

— Aştept să te văd găsind ceva ce nu poţi să rezolvi.

— Mulţumesc. Aici însă, e o situaţie delicată. Unul dintre medici a avut un, să-i zicem, moment intim cu o doctoriţă, când soţul respectivei s-a hotărât să facă o vizită neanunţată.

— Doamne, ce-mi mai place meseria asta! exclamă Byron, rezemându-se de spătar. E ca o melodramă în serial.

— Uşor ţi-e ţie să vorbeşti. O oră-ntreagă am pierdut azi dimineaţă cu femeia pocăită. Stătea acolo unde eşti tu acum, vărsând

lacrimi şi toată povestea sordidă a mariajului ei, aventurile, terapia…

Obosită de amintire, Laura îşi apăsă cu degetele ochii, eliberându-şi tensiunea acumulată.

— E la al treilea soţ şi susţine că a făcut o dependenţă pentru adulter.

— Ar trebui să se ducă la Oprah. Femeile dependente de adulter şi bărbaţii care le iubesc. Vrei să vorbesc cu ea?

— Nu, am trimis-o de aici destul de refăcută. Problema noastră e că soţul n-a fost prea încântat să-şi găsească nevasta şi – se strâmbă ea – cumnatul, înfăşuraţi în halate Templeton asortate.

— Din ce în ce mai interesant. Nu te opri.

— Soţul l-a cârpit pe cumnat – care, trebuie să adaug pentru clarificare, e căsătorit cu sora eroinei – drept în gură. I-a spart calote în valoare de câteva mii de dolari, şi aşa mai departe. Unele stricăciuni prin cameră, nimic grav. Două lămpi şi nişte vase, expedie Laura subiectul cu un gest. Dar problema e că tipul cu dinţii sparţi ameninţă că dă hotelul în judecată.

— Altă victimă.

Dacă scenariul n-ar fi fost atât de amuzant, Byron ar fi oftat.

— Ce argumente are?

— Că hotelul nu trebuia să-l lase pe soţ să intre. Ăsta, soţul – a telefonat la room service de la un domiciliu şi a comandat şampanie şi fragi pentru camera soţiei. Avea la el o duzină de trandafiri. Apoi, a aşteptat până a sosit vinul, s-a strecurat în cameră pe lângă chelner – şi restul e istorie.

— Cred că n-avem nicio problemă serioasă, dar iau eu dosarul.

— Îţi sunt recunoscătoare, îi cedă Laura ştafeta, uşurată. Aş vorbi chiar eu cu omul, dar am impresia că nu-l prea încântă femeile în funcţii de răspundere. Şi, sinceră să fiu, mi-e până aici. Ortodontiştii au diseară banchetul, iar mâine sosesc cei de la cosmetice.

— Şi, desigur, domnişoara Bingham.

— Exact.

Se uită la ceas şi se ridică.

— Mai bine mă duc la Aprovizionare. A, mai era încă un fleac…

Ridicându-se şi el, Byron îşi arcui o sprânceană.

— S-au încăierat decoratorii în curtea interioară?

— Încă nu, zâmbi Laura, apreciindu-i umorul; a doua ei natură era aceea de a-şi ascunde nervozitatea. Mi-a venit o idee pentru magazin, dar, întrucât implică şi hotelul, am nevoie de aprobarea ta.

— Laura, e hotelul tău..

— Ba nu, pe moment eu lucrez aici, iar tu eşti şeful.

Îşi luă planşeta cu coli, trecându-şi-o dintr-o mână în cealaltă.

— În toamna trecută, am organizat la magazin o recepţie şi o licitaţie de binefacere. Intenţionăm s-o facem în fiecare an. Dar mă gândeam că am mai putea plănui încă un eveniment. Reclamă cinstită, de fapt. O paradă a modei, folosind haine şi accesorii din magazin, în sezonul de sărbători. Sala albă de bal ar fi ideală şi nu e rezervată pentru prima sâmbătă din decembrie. Mă gândeam că am putea prezenta ţinute de gală, costume protocolare, rochii de bal, plus accesorii, toate de la magazin. Le-am face reclamă atât în hotel, cât şi în staţiune, cu certificate de reducere a preţurilor pentru salariaţii şi clienţii de la Templeton.

— Ai marketing-ul în sânge. Ascultă, Laura, tu te ocupi de protocol şi de evenimente speciale, o cuprinse el cu un braţ pe după umeri, în timp ce ieşeau din birou. N-ai nevoie de aprobarea mea.

— Îmi place să fiu blindată pe toate părţile, ca să zic aşa. După ce voi fi discutat cu Margo şi Kate, am să elaborez o propunere.

— Perfect.

Îi oferise introducerea pe care o aştepta. Şi, ce mai face Kate?

— Ţine-n ea. Desigur, uneori ne mai scoate din minţi, pe mine şi pe Margo. Nu-i chiar o comerciantă înnăscută, comentă Laura. Dar e destul de competitivă ca să reuşească.

Zâmbetul i se lărgi, îmblânzit.

— Iar dacă Margo şi cu mine suflăm peste registre, începe să se zbârlească. Deci, o binecuvântare. Totuşi…

— Totuşi?

— I-au vătămat ceva pe dinăuntru. Încă nu ştiu cât de grav, dar e prea adunată, prea controlată. Nu vrea să vorbească, nici măcar să discute despre ce ar fi de făcut. Când încercăm s-o tragem de limbă, se închide în ea. Cândva, Kate era campioană la făcut crize.

Degetele îi tresăreau nervoase, bătând cu un creion, trăgând de paginile de pe planşetă.

— Înghite totul fără luptă. Când cariera lui Margo s-a făcut praf şi şi-a pierdut postul de purtătoare de cuvânt la Bella Donna, Kate a vrut să organizeze o mişcare de protest. Ba chiar a propus să mergem la Los Angeles şi să înfiinţăm un pichet pe Rodeo Drive.

Amintirea îi aduse pe faţă un zâmbet.

— Nu i-am spus niciodată lui Margo, fiindcă am reuşit să-i mut gândul lui Kate, dar aşa e ea. Scuipă, zgârie, plesneşte, oricând apare câte o problemă personală. De data asta însă nu. De data asta e retrasă şi n-o înţeleg.

— Eşti foarte îngrijorată pentru ea, observă Byron.

— Sigur că sunt. Şi Margo la fel, altfel ar fi strâns-o de gât de zece ori până acum. Vrea să-i completăm zilnic câte o foaie din ceva numit registru pe coloane.

— Contabil ai fost, contabil rămâi, comentă el.

— Tot timpul are în buzunar un bloc-notes din ăla electronic. Începe să vorbească despre co-linking şi intrări online. E îngrozitor.

Când Byron râse, Laura se reculese şi clătină din cap.

— Tu ai pus o întrebare simplă şi eu… începu ea. Toată lumea ţi le deşartă aşa la picioare?

— N-ai deşertat nimic. Eu am întrebat.

— Josh a spus că eşti singurul om pe care-l vrea în postul ăsta. Nu mi-e greu să înţeleg de ce. Eşti atât de diferit de Peter…

De astă dată, mai mult decât să se întrerupă, strânse chiar din dinţi.

— Nu, n-am să-ncep iar cu povestea asta. Am întârziat deja, iar domnişoara Bingham aşteaptă. Îţi mulţumesc că mi-ai luat

ortodontiştii de pe cap.

— Plăcerea mea. S-ar putea să n-o auzi prea des, dar eşti o valoare pentru firma Templeton.

— Mă străduiesc.

În timp ce Laura se îndepărta, Byron porni în direcţia opusă, studiindu-i din mers raportul îngrijit şi precis.

La sfârşitul zilei se întâlni cu Josh, la Templeton Resort. Biroul de acolo era o încăpere extinsă, la etajul administrativ, cu ferestre spre unul dintre cele două bazine gen lagună ale staţiunii, înconjurat de hibiscus înfloriţi năvalnic şi o grădină cu mese de sequoia sub umbrele roz.

Înăuntru, amenajarea servea atât confortul, cât şi munca, dotată cu fotolii de piele tapiţate, lămpi decorative şi o acuarelă stilată reprezentând o scenă de stradă din Milano.

— Vrei o bere?

La auzul ofertei, Byron se mulţumi să ofteze încet şi adânc. Acceptă sticla de la Josh şi o dădu pe gât.

— Iartă-mă că te atac la sfârşitul zilei. E primul moment când am apucat să scap.

— În afacerile hoteliere, nu există sfârşit al zilei, răspunse Josh.

— Asta-i vorba mamei tale, zâmbi Byron. Susan Templeton era una dintre persoanele lui favorite. Ştii, dacă tatăl tău s-ar da la o parte, ca un gentleman, aş cere-o în căsătorie.

Bău din nou, după care arătă cu capul spre dosarul pe care-l pusese pe biroul lui Josh.

— Am început să faxez treaba asta, după care m-am gândit că e mai bine s-o aduc personal.

În loc să se aşeze la birou, Josh luă dosarul şi se tolăni în fotoliul din faţa lui Byron. Parcurse rapoartele, cu reacţii diverse. Un chicotit, un mormăit, un oftat, o înjurătură.

— Cam astea-s şi sentimentele mele, confirmă Byron. Am avut o discuţie cu doctorul Holderman, acum câteva ore. Încă mai e client. Şi-a pus calote provizorii şi afişează un ochi vânăt de toată

frumuseţea. Presupun că n-are niciun argument, dar e destul de ofticat şi destul de jenat, ca să-i dea curs.

Josh dădu din cap, ajungând la propriile lui concluzii.

— Şi recomandarea ta?

— Lasă-i s-o facă.

— De acord, aruncă Josh dosarul pe birou. O să-l înaintez la Juridic, cu recomandarea. Şi-acum…

Se rezemă de spătar, ţinând lejer în mână sticla de bere, cu ochii curioşi.

— De ce nu-mi spui de ce-ai venit, de fapt? Belele ca asta le poţi rezolva şi-n somn.

Byron îşi frecă bărbia.

— Ne cunoaştem mult prea bine.

— Zece ani cu intermitenţe ar trebui să fie de ajuns. Ce te roade, By?

— Kate Powell.

Sprâncenele lui Josh se arcuiră.

— Nu zău?

— Nu în contextul ăla, replică Byron, o idee cam prea grăbit. Un lucru pe care l-a spus azi Laura m-a pus pe gânduri. Cei de la Bittle au făcut nişte afirmaţii grave împotriva ei şi totuşi nu le-au dus mai departe. Şi nici ea. Au trecut trei săptămâni de atunci.

— Iarăşi m-apucă dracii…

Simţind că se enerva, Josh se ridică, începând să se plimbe.

— Tatăl meu juca golf cu Larry Bittle. Nici nu mai ştiu de câte ori a fost pe la noi. O cunoaşte pe Kate de când era mică.

— Ai vorbit cu el?

— Când am ameninţat c-o fac, Kate numai că nu mi-a luat beregata.

Încruntat, Josh trase o duşcă de bere.

— Nicio problemă, dar pe urmă a tăcut din gură. Părea atât de zguduită, încât n-am insistat. Ce naiba, sunt atât de ocupat cu Margo şi copilul, încât am lăsat să-mi scape. Azi am făcut figura aia cu

bătăile inimii, la doctor. Ce mişto a fost… S-o auzi numai, cum bate, repede şi mărunt…

Se întrerupse, zărind zâmbetul lui Byron.

— Kate… reîncepu el.

— E-n regulă, îţi poţi permite un minut obsesiile viitorului tată.

— E chiar mai mult de-atât. Dar nu-i o scuză ca să-mi las sora în aer.

Se aşeză din nou, cu un muşchi al obrazului palpitându-i.

— Ne-am hotărât să lămurim problema cu Ridgeway. Ticălosul ăla nenorocit a înşelat-o pe Laura, a luat pielea de pe ea, şi-a neglijat copiii, a înstrăinat jumătate din personalul hotelului şi noi sfârşim prin a-i tăia un cec de un sfert de milion numai ca să evităm un proces de lichidare prematură.

— Cam dur, fu Byron de acord. Dar o să se ducă.

— Şi dus să rămână.

— Poţi oricând să-i spargi iarăşi nasul, îi propuse el.

— Eventual.

Impunându-şi să se relaxeze, Josh îşi roti umerii.

— Ai putea spune că am fost cam distras în ultimele câteva săptămâni. Iar Kate, tot timpul, se bazează numai pe ea însăşi. Începi s-o iei ca pe ceva sigur.

— Laura e îngrijorată pentru ea.

— Laura se îngrijorează pentru toată lumea, în afară de Laura.

Un moment, Josh stătu pe gânduri.

— N-am reuşit să scot nimic de la Kate. Nu vrea să discute, cel puţin nu cu mine. Nu m-am gândit să discut cu Bittle, fără acordul ei. Într-acolo baţi?

— Nu-i treaba mea. Problema e că…

Byron îşi studie un moment berea, apoi îşi ridică spre Josh ochii limpezi şi calmi. Se gândise pe îndelete, cum făcea cu orice problemă, şi ajunsese la o singură concluzie.

— Dacă Bittle se hotărăşte totuşi să o dea în judecată, n-ar fi mai bine să intre ea acum în ofensivă?

— Ameninţarea unui proces drăguţ de calomnie, suspendare nejustificată, pierderea venitului, afectare emoţională…

Byron zâmbi, terminându-şi berea.

— Ei, da, tu eşti avocatul.

Avu nevoie de o săptămână aproape încheiată, dar când intră la Pretences, lui Josh îi ardeau obrajii de plăcere. Tocmai venea de la o întâlnire cu partenerii firmei Bittle and Associates.

Îşi apucă soţia de mijloc şi o sărută senzual, spre încântarea clienţilor care mişunau prin magazin.

— Salut.

— Salut eşti tu. Şi ce cauţi în salonul meu, în toiul zilei?

— Nu la tine am venit.

O sărută din nou şi abia se abţinu să nu-i pună o mână pe abdomenul care se încăpăţâna să-i rămână plat. Abia aştepta să crească.

— Am de vorbit cu Kate.

— Căpitanul Queeg e în birou, jucându-se cu bile şi vorbind despre fragi.

Josh se strâmbă.

— Credeam că în ultima vreme o numeai Căpitanul Bligh.

— Ăla nu era destul de nebun. Reface tot sistemul de fişiere. Pe culori.

— Doamne fereşte! Şi altceva?

Margo îşi îngustă ochii.

— A pus un panou de afişaj.

— Trebuie oprită. Mă duc înăuntru.

Trase adânc aer în piept.

— Dacă nu ies în douăzeci de minute, să ţii minte că te-am iubit întotdeauna.

— Ce-am mai râs, bombăni Margo, reuşind să-şi stăpânească zâmbetul până când Josh dispăru în încăperea din spate.

O găsi pe Kate bodogănind peste nişte dosare. Părul îi stătea

ciufulit şi avea pe primele două degete ale mâinii drepte degetare de cauciuc.

— Niciun an măcar, spuse ea, fără să se întoarcă, şi tot ce-aţi reuşit tu şi Laura n-a fost decât să încurcaţi totul. Ce naiba caută asigurarea de incendii în dosarul cu umbrele?

— Cineva ar trebui să fie omorât cu pietre.

Fără amuzament, se întoarse spre el, aruncându-i o privire scurtă.

— N-am timp de tine, Josh. Nevastă-ta îmi face viaţa un iad.

— Ce ciudat! Şi ea spune acelaşi lucru despre tine.

În ciuda privirii ei sfâşietoare, se apropie şi o sărută pe vârful nasului.

— Aud că ai codificat fişierele pe culori.

— Trebuia s-o facă cineva şi pe asta. Software-ul pe care l-am instalat ţine documentele în ordine, dar e mai bine să te asiguri cu o copie hard de back-up amănunţită. I-am spus lui Margo s-o facă de-luni de zile, dar pe ea o interesează mai mult să vândă flecuşteţe.

— Numai Dumnezeu ştie cum te poţi aştepta ca o firmă comercială să funcţioneze vânzând produse!

Kate trase aer în piept, refuzând să admită ce prostie spusese.

— Problema e că nu poţi avea succes cu niciun fel de firmă, dacă nu dai atenţie detaliilor. A înscris pantofii în rubrica garderobă, nu la accesorii.

— Neapărat s-o pedepsim.

O apucă de umeri.

— Dă-mi voie mie.

Chicotind, Kate îl împinse înapoi.

— Tu du-te de-aici. În clipa asta n-am timp de râs.

— N-am venit ca să râdem. Trebuie să-ţi vorbesc. Aşa, îi arătă el un scaun, stai jos.

— Nu mai poţi aştepta? Trebuie să mă întorc în magazin peste o oră. Până atunci, vreau să pun fişierele în ordine.

— Şezi, repetă el, dându-i un ghiont frăţesc. Tocmai am avut o audienţă la Bittle.

Nervozitatea îi pieri din ochi, lăsându-i reci şi goi.

— Poftim?

— Nu mă lua pe tonul ăsta, Kate. Era de mult cazul să rezolvăm problema.

Kate continuă să-l ia pe tonul respectiv, calm şi glacial, în timp ce frica o râcâia pe dinăuntru.

— Şi ai hotărât că tu eşti cel care s-o rezolve?

— Exact. În calitate de avocat al tău…

— Nu eşti avocatul meu, se răsti ea.

— Cine s-a dus la tribunal să te scape de amenda aia pentru viteză acum trei ani?

— Tu, dar…

— Şi cine ţi-a studiat contractul de închiriere al apartamentului, înainte să-l semnezi?

— Da, dar…

— Cine ţi-a redactat testamentul?

Pe faţa ei se ivi revolta.

— Nu văd ce legătură are una cu alta.

— Înţeleg… îşi studie Josh manichiura, alene. Simplul fapt că m-am ocupat de toată mărunţişurile legale din viaţa ta nu înseamnă că sunt avocatul tău.

— Nu-ţi dă dreptul să treci peste voinţa mea şi să vorbeşti cu Bittle. Mai ales din moment ce ţi-am cerut să nu te amesteci.

— Perfect, nu mi-l dă. Faptul că sunt fratele tău îmi dă dreptul ăsta.

Referirea la loialitatea familială era, după părerea lui Kate, o lovitură sub centură. Sări în picioare.

— Nu-s o surioară nepricepută şi incapabilă şi n-am să mă las tratată ca atare. Îmi rezolv singură problema.

— Cum? Se ridică şi el în picioare, gata de luptă. Băltind cu culori fişierele de-aici?

— Da!

Dacă tot începuse să strige, Kate îşi potrivi vocea după a lui.

— Profitând de situaţie la maximum. Continuându-mi viaţa. Nu scâncind şi plângând.

— Dându-te la fund şi nefăcând nimic, o împunse el cu degetul arătător în umăr. Luându-l pe „nu“ în braţe. Ei bine, a durat destul. Bittle şi compania ştiu că îi aşteaptă o acţiune în instanţă.

— În instanţă?

Tot sângele îi fugi din obraji. Îl simţi scurgându-se picătură cu picătură.

— Le-ai spus că-i voi da în judecată? O, Doamne…

Ameţită, se rezemă de birou.

— Hei! o apucă Josh, alarmat. Stai jos. Trage-ţi respiraţia.

— Lasă-mă-n pace. Lasă-mă dracului în pace. Ce-ai făcut?

— Ceea ce trebuia făcut. Haide acum, iubito, aşează-te.

— Iisuse Christoase! explodă Kate şi, vrând să-i înfigă un deget în umăr, se pomeni că-i dădu un pumn. Cum îndrăzneşti?

Culoarea îi revenise în obraji, împurpurată.

— Cum ai îndrăznit să ameninţi cu darea în judecată?

— NU le-am spus că-i vei da în judecată, i-am lăsat doar să rumege impresia asta.

— Ţi-am spus s-o laşi baltă. E treaba mea. A mea, îşi aruncă ea braţele spre tavan, răsucindu-se în loc. Cine ţi-a dat ideea asta genială, Joshua? O omor pe Margo.

— Margo n-are nicio legătură, deşi, dacă ai deschide cinci minute ochii ăia ca mărgelele, ai vedea cât de îngrijorată e pentru tine. Cât de îngrijoraţi suntem cu toţii.

Fiind posibil s-o împungă din nou cu degetul, găsi că era mai cuminte să-şi ţină mâinile în buzunare.

— N-ar fi trebuit să las să treacă atâta timp, dar am avut şi eu destule pe cap. Dacă nu trecea By pe la mine, să-mi dea un brânci, nici nu-mi venea ideea.

— Stai… ridică ea o mână, răsuflând greu. Reluăm. Byron De Witt ţi-a vorbit despre mine?

Dându-şi seama de gafă, Josh încercă o retragere rapidă.

— A venit vorba despre numele tău, atâta tot. Şi m-a surprins…

— A venit vorba despre numele meu.

Acum, respira printre dinţi – dinţi la fel de încleştaţi ca pumnii de lângă trup. Îşi dăduse seama că furia era mai avantajoasă decât panica.

— A, pariez că doar a venit vorba. Nesimţitul, trebuia să ştiu că nu-i în stare să-şi ţină gura.

— În legătură cu ce?

— Nu te face că nu ştii. Şi dă-te la o parte din calea mea.

Îl împinse destul de puternic şi de neaşteptat pentru a-l îmbrânci. Înainte ca Josh s-o poată apuca, trecu pe lângă el ca vântul.

— Stai naibii o clipă! N-am terminat!

— Du-te dracului, îi aruncă ea peste umăr, făcând câţiva clienţi să privească în jur nelinişтiţi, în timp ce ieşea din birou ca o furtună. Îi adresă lui Margo o privire pârjolitoare, înainte de a trânti uşa din faţă după ea.

— Ei… îi întinse Margo o achiziţie împachetată, chinuindu-se să surâdă, unei cliente cu ochii cât cepele, face treizeci şi opt şi cincizeci şi trei din patruzeci.

Continuând să zâmbească, îi dădu restul.

— Iar prezentarea a fost gratuită. Vă rugăm să mai poftiţi.

Cu prudenţa omului care înţelege necazul când acesta îl sfredeleşte din nişte ochi albaştri, senzuali, Josh se apropie de tejghea.

— Îmi cer scuze.

— Vedem noi mai târziu cu scuzele, replică Margo printre dinţi. Cu ce-ai supărat-o?

Tipic pentru o femeie, îşi spuse el, să ţină partea femeii.

— Am încercat s-o ajut.

— Ştii că nu poate suferi asta. De ce, în loc să-ţi dea una-n cap, a ieşit de-aici părând gata să se repeadă cu dinţii la altcineva?

Josh oftă, îşi scarpină bărbia şi se foi în loc.

— Cu capul meu a terminat. Acum umblă să i-l reteze pe a lui

Byron. El mi-a sugerat, oarecum, s-o ajut.

Margo ciocăni în tejghea cu unghiile ei lăcuite în culoarea coralului.

— Înţeleg.

— Zău, ar trebui să-l sun, să-l previn…

Când însă întinse mâna spre telefonul de pe tejghea, Margo i-o acoperi cu fermitate.

— A, nu. N-aş crede. Nu trebuie să-i stricăm lui Kate avantajul.

— Margo, nu-i decât cinstit.

— Cinstea n-are nimic de-a face aici. Şi vei fi prea ocupat să serveşti clienţii, ca să mai dai şi telefoane personale.

Josh îşi înfundă iarăşi mâinile în buzunare.

— Duceso, mă aşteaptă o întâlnire peste două ore. N-am timp să te-ajut pe aici.

— Graţie ţie, am rămas în inferioritate.

Ştiind că aşa n-avea să ajungă foarte departe, îşi lăsă umerii să se înmoaie.

— Şi sunt cam obosită!

— Obosită?

Panica sosi pe aripi de vis.

— Nu mai sta în picioare.

— Cred că ai dreptate.

Deşi se simţea întremată ca un cal, o zbughi spre un taburet, la casă, şi se cocoţă pe el.

— Stau aici şi taxez vânzările o oră. A, şi, Josh iubitule, neapărat să le oferi clienţilor şampanie.

Distrându-se copios, îşi scoase pantofii, pregătindu-se să-şi privească adorabilul soţ cum servea un magazin plin de clienţi.

Singurul spectacol la care ar fi preferat să asiste în schimb avea să înceapă nu peste mult, în biroul de la mansarda hotelului Templeton Monterey.

Prima analogie care se ivi în mintea lui Byron fu aceea a unei

cerboaice sălbatice, probabil turbate, atacând.

Kate trecu pe lângă asistenta care protesta, şocată, un cuţit printr-o gelatină tremurătoare, îşi dezveli dinţii ca o lupoaică flămândă şi ar fi putut aplica într-o clipă directa de knockout a unui campion la categoria muscă, dacă Byron nu-i făcea semn asistentei să se retragă.

— Ia te uită, Katherine… Nu ezită decât o clipă, când uşa se trânti cu un trosc răsunător. Ce plăcere neaşteptată.

— Te omor. Îţi smulg nasul ăla băgăreţ şi ţi-l înfig în clămpănitoarea aia de gură…

— Deşi sunt convins că va fi foarte amuzant, nu vrei să bei ceva mai întâi? Puţină apă? Eşti cam roşie la faţă.

— Cine naiba te crezi? se repezi ea spre birou, trântindu-şi palmele pe tăblia lustruită şi, în acel moment, aglomerată, a acestuia. Cu ce drept te amesteci în treburile mele? Ţi se pare cumva că sunt o muiere fără minte şi voinţă, care are nevoie de un bărbat ca s-o apere?

— La care din aceste întrebări vrei să răspund mai întâi? Ce-ar fi să le luăm în ordine? mai spuse el, nelăsându-i timp să strige din nou. Ştii exact cine sunt. Nu m-am amestecat în treburile tale mai mult decât ar face-o orice prieten nesigur şi preocupat, şi nu, nu te consider lipsită nici de minte, nici de voinţă. Te găsesc o femeie încăpăţânată, dură şi potenţial periculoasă.

— Habar n-ai tu cât de periculoasă, băiatule.

— Ameninţarea ar avea mai multă greutate dacă ţi-ai scoate calotele astea de funcţionar. Strică imaginea.

Din gâtlejul ei erupse un sunet sugrumat, când îşi coborî privirea şi-şi descoperi degetarele de cauciuc cafeniu rămase încă pe degete. Dintr-o mişcare rapidă şi le smulse, aruncându-le spre el. La fel de prompt şi de rapid, Byron le prinse înainte de a-l lovi în faţă.

— Bună lovitură, comentă el. Pariez c-ai jucat base-ball în şcoală.

— Credeam că pot avea încredere în tine.

Din motive pe care nu dorea să le analizeze, acest gând îi făcu

ochii s-o usture.

— Ba chiar, un moment, ca o proastă, am crezut că s-ar putea să te plac. Acum văd că prima impresie, de jeg arogant, încrezut şi misogin se aplică total.

Sentimentul de trădare îi era întru totul la fel de acut ca furia.

— Mă clătinam, când m-ai găsit pe faleză, eram vulnerabilă. Tot ce ţi-am spus atunci a fost confidenţial. N-aveai dreptul să te duci să-i spui lui Josh.

Byron puse calotele de cauciuc pe birou.

— Nu i-am spus lui Josh nimic despre ziua aia pe faleză.

— Nu te cred. Te-ai dus la el…

— Eu nu mint, o întrerupse el tăios; Kate întrezări oţelul de sub lustru. Da, m-am dus la el. Uneori, e nevoie de cineva din afara familiei ca să pună cărţile pe masă. Iar familia ta e zdrobită de ceea ce ţi s-a întâmplat, Kate. Şi încă mai îngrijorată de felul cum te comporţi.

— Comportamentul meu nu…

— … mă priveşte, încheie Byron în locul ei. Curios, cum ceva atât de inofensiv ca discuţia mea cu Josh te-a băgat într-o vrie de răzbunare şi violenţă, câtă vreme acuzaţia de delapidare te face să te ghemuieşti în poziţie foetală şi să-ţi sugi degetul.

— Nu ştii ce fac, ce simt. Şi n-ai niciun drept să mă judeci.

— Nu, ai perfectă dreptate. Iar dacă n-ai mai fi atât de preocupată de tine însăţi, ai vedea că nimeni nu încearcă să emită vreo judecată. Dar, ca om din afară, îţi pot spune că familia ta suferă pentru tine.

Roşeaţa i se şterse, până când rămase albă în obraji.

— Nu-mi ţine tu predici despre familia mea. Să nu îndrăzneşti. Rezolv problema în felul meu, tocmai datorită familiei.

Byron îşi înclină capul.

— Adică?

— Adică nici asta nu te priveşte, îşi apăsă ochii cu degetele, într-un efort de a se stăpâni. Nimeni şi nimic nu e mai important pentru mine decât familia.

Byron o crezu fără ezitare, acest lucru nefăcând decât să-i adâncească părerea de rău pentru ea.

— Felul în care încerci să rezolvi situaţia nu duce nicăieri.

— Tu de unde naiba ştii?

— De la oamenii cu care vorbesc, răspunse el blând, fără nervozitatea tăioasă dinainte. Margo, Laura, Josh. Ştiu cât de îngrijorat şi de furios aş fi, dacă era sora mea la mijloc.

— Ei bine, nu e sora ta.

Din voce răzbătu iarăşi furia.

— Sunt capabilă să mă descurc singură. Josh are destule pe cap fără a i-l mai împuia şi cu vina ăsta.

— Chiar crezi că e vorba de vreo vină?

Kate bâjbâi un moment, apoi îşi reveni.

— Nu-mi răstălmăci cuvintele, De Witt.

— Au fost cuvintele tale, Powell. Acum, dacă ai terminat cu criza, putem discuta.

— Criză…

— Am auzit că ai talent, dar acum, după o demonstraţie la prima mână, văd că relatările erau atenuate.

În veci n-ar fi crezut că acel cafeniu închis şi sticlos s-ar fi putut transforma în foc, dacă n-o vedea întâmplându-se în ochii ei.

— Ţi-arăt eu criză.

Dintr-o mişcare, mătură aproape toate hârtiile de pe birou şi ridică pumnul.

— Ieşi de-acolo.

— A, mă ispiteşti.

Glasul îi era de un calm ameninţător, ochii primejdios de reci.

— În viaţa mea n-am lovit o femeie. Şi nici n-am găsit până acum necesar să fac declaraţia asta. Dar mă ispiteşti, Katherine, să bat toate recordurile. Aşa că, stai jos sau ieşi afară.

— Nu stau jos şi nu ies până nu…

Se întrerupse, cu un ţipăt sugrumat, apăsându-şi o mână sub sâni.

Byron ieşi în sfârşit de după birou, înjurând încontinuu.

— La dracu. La dracu să te ia! Ce te-a apucat?

— Nu m-atinge.

Apăsarea fierbinte îi făcea ochii să lăcrimeze, dar începu să se zbată, când Byron o conduse spre un scaun.

— O să stai jos. Vei încerca să te relaxezi. Şi dacă în treizeci de secunde nu-ţi revine culoarea în obraji, îţi duc fundul ăla slăbănog la spital.

— Lasă-mă-n pace doar.

Îşi căută pe dibuite antiacidele, ştiind că parcă ar fi încercat să stingă un incendiu în pădure cu un pistol cu apă.

— Îmi revin într-un minut.

— Cât de des ţi se întâmplă?

— Nu te priveşte.

Ţipă de durere când Byron îi apăsă abdomenul cu două degete.

— Ţi-ai scos apendicele?

— Jos labele de pe mine, doctore Aumădoare.

Byron continuă s-o maseze pe partea dinăuntru a încheieturii mâinii, încruntat.

— Iar ai sărit peste mese?

Înainte de a apuca să-i scape, îi prinse faţa între mâini, privind-o lung, obiectiv. Culoarea îi revenea în obraji, încet, iar ochii erau mai plini de furie decât de durere. Byron însă distinse şi altele.

— Nu dormi. Eşti obosită, supraîncordată şi subnutrită. Aşa înţelegi tu să rezolvi problema?

Stomacul îi zvâcni într-un ecou al durerii şi al nervilor.

— Vreau să mă laşi în pace.

— Nu căpătăm întotdeauna ceea ce vrem. Eşti extenuată, Kate, şi, până nu începi să ai mai multă grijă de tine, va trebui s-o facă altcineva în locul tău. Stai nemişcată, îi ordonă el cu un murmur absent, ţinându-i o mână pe umăr, în timp ce se uita la ceas. Sunt ocupat aici până la şase. Trec să te iau la şapte. Te găsesc la magazin sau acasă?

— Ce naiba vorbeşti? Nu merg nicăieri cu tine.

— Îmi dau seama că sunt nemulţumit pentru că am acţionat prost. Se pare că scoţi la iveala tot ce am mai rău în mine, adăugă el, mai mult pentru sine. Deci, vei lua o masă decentă şi vei avea posibilitatea să discuţi despre crampele astea ale tale într-un mod civilizat.

O sperie cu stilul calm pe care şi-l asuma, cu licărul de căldură din ochi care o avertizau că în orice moment fi putut să renunţe la maniera liniştită.

— Nu vreau să iau cina cu tine şi n-am chef să fiu civilizată.

Îngândurat, Byron se balansa pe călcâie, ajungând cu ochii la nivelul ochilor ei.

— Hai să încercăm aşa. Faci cum zic eu, sau pun mâna pe telefon şi-o sun pe Laura. Ar trebui să ajungă aici cam în două minute, iar atunci am să-i spun că de două ori până acum te-am văzut îndoindu-te de mijloc, albă la faţă.

— N-ai niciun drept.

— Nu, Kate, ce am eu aici e ciocanul. Ăsta bate toate drepturile de le merg fulgii.

Se uită din nou la ceas.

— Am o conferinţă peste vreo cinci minute, altfel am lămuri mai multe acum. Întrucât cel mai rezonabil lucru pentru tine e să te duci acasă şi să te odihneşti, presupun că ai să te întorci la magazin. Trec să te iau la şapte.

Prinsă la înghesuială, îl înghionti în lături şi se ridică în picioare.

— Închidem la şase.

— Atunci, va trebui să aştepţi, nu-i aşa? Şi nu trânti uşa când ieşi.

Bineînţeles că o trânti, iar Byron se pomeni nevoit să zâmbească. Însă zâmbetul îi pieri când luă receptorul şi formă grăbit un număr.

— Cu doamna doctor Margaret De Witt, vă rog. Fiul ei.

Încă o privire la ceas îi provocă o înjurătură moderată.

— Nu, nu pot să aştept. Vreţi s-o rugaţi să mă sune când se eliberează? La birou până la şase, acasă după şapte. Mulţumesc.

Închise, apoi începu să pună în ordine hârtiile împrăştiate de

Kate. Aproape amuzat, băgă în buzunar degetarele de cauciuc pe care le lăsase în urma ei. Se îndoia că ar fi apreciat că o sunase pe mama lui, internista, ca să-i ceară prin telefon un diagnostic bazat pe simptomele ei.

Cineva însă trebuia să-i poarte de grijă. Indiferent dacă ea dorea sau nu.

Capitolul 7

Avea să fie calmă. Kate şi-o făgăduia. Se făcuse de râs, dând buzna în biroul lui Byron, strigând ca turbată. N-ar fi deranjat-o atât de mult, dacă dădea vreun rezultat. Nimic nu era mai rău decât o criză sănătoasă de nervi înăbuşită prin raţiune, răbdare şi calm. Era mai mult decât umilitor. Nu-i prea plăcea nici să primească ordine. Încruntându-se, privi prin magazinul pe care tocmai îl închisese. Putea pleca pur şi simplu, cugetă ea, bătând cu degetele în tejghea. Putea să iasă, să se ducă oriunde voia. Acasă, la o plimbare cu maşina, la Templeton House, ca să ia cina. Poate că asta ar fi fost varianta cea mai fericită, îşi spuse, frecându-şi absentă stomacul care o înjunghia dureros. Îi era foame, atâta tot. O masă bună la Templeton House, o seară cu Laura şi fetele i-ar fi alungat toate crampele şi nervii.

Aşa i-ar fi trebuit lui Byron, dacă venea acolo să se ia de ea şi n-o găsea. Căci, cu siguranţă, asta avea de gând. Să calmeze victima cu ajutorul raţiunii, cu promisiuni de discuţii liniştite, şi-apoi, pac, drept între ochi.

Şi, tot din acest motiv, ştia ea, stătea pe loc. Kate Powell nu fugea niciodată din calea unei provocări. N-avea decât să vină, îşi spuse înverşunată, începând să se învârtă prin magazin. Îl putea manevra pe Byron De Witt şi-n somn. Bărbaţii ca el erau atât de obişnuiţi să-şi facă mendrele cu un zâmbet scurt, un cuvânt murmurat, încât nu ştiau cum să se comporte cu o femeie care se ţinea bine pe picioare.

În plus, acum, când finanţele i se cam strâmtoraseră, recunoştea avantajele unei mese gratuite.

Crampele îi reveniră, ca un ecou, dezvelindu-şi colţii. Nervii, îşi spuse ea din nou. Bineînţeles că era nervoasă. Ştia mai bine ca oricine

că Pretences abia putea suporta trei salarii, menţinându-se pe linia de plutire. Aveau noroc că răzbiseră prin primul an. Dar sorţii erau în continuare împotriva lor.

Se încruntă spre un rinocer de sticlă aurie, palidă, stilizat. Cât timp, se întrebă Kate, aveau să mai poată vinde asemenea aiureli? Eticheta cu preţul o făcea să râdă. Nouă sute de dolari? Ce om cu mintea întreagă s-ar fi scobit prin buzunare după aproape o mie de dolari pentru un obiect atât de ridicol?

Margo, conchise ea, şi buzele i se arcuiră iarăşi în jos. Margo avea ochi ager la tot ce era scump, ridicol şi vandabil.

Dacă Pretences se ducea la canal, Margo n-ar fi avut nicio problemă. Acum îl avea pe Josh, un copil pe drum, o casă frumoasă. Nici pe departe împrejurările din urmă cu un an, medita Kate, bucurându-se pentru prietena ei.

Dar mai avea şi grija Laurei şi a fetelor. Nici ele n-ar fi murit de foame, ştia bine. Familia Templeton n-ar fi îngăduit-o. Aveau să locuiască la Templeton House, unde aveau mult mai mult decât un simplu acoperiş deasupra capetelor. Era un cămin adevărat. Întrucât era prea mândră ca să se atingă de beneficiile acţiunilor Templeton, Laura putea lucra la hotel, câştigându-şi existenţa, şi încă onorabil. Dar cât de grav i-ar fi fost atins orgoliul, dacă firma pe care o fondase ea însăşi eşua?

Kate descoperise multe despre dificultăţile de a exista cu orgoliul rănit.

Trebuia să facă muncă de magazin. Era visul lui Margo şi devenise şi al Laurei. Şi rămăsese singurul lucru de care se mai putea agăţa Kate. De toate micile ei planuri ordonate se alesese praful. Gata cu parteneriatul la Bittle, gata cu posibilităţile de a-şi întemeia propria firmă, cândva, în viitor. Adio placă brumoasă de alamă pe uşa biroului. Adio birou, îşi mai spuse ea, aşezându-se pe o banchetă de lemn pictat.

În acel moment avea insomnii şi migrene care nu treceau niciodată complet, un stomac care refuza să stea cuminte şi

magazinul Pretences.

Pretences, repetă ea, cu un uşor surâs. Margo îi găsise un nume inspirat. Toate cele trei patroane erau pline de iluzii.

Bătaia în uşă o făcu să tresară, apoi să înjure şi în sfârşit să-şi îndrepte umerii, ridicându-se să deschidă. Îl împinse pe Byron în lături, ieşi pe mica verandă împodobită cu flori şi îşi ridică privirea.

Circulaţia pietonilor şi a maşinilor forfotea prin faţa ei cu toată zarva şi agitaţia obişnuite. Turişti, îşi spuse ea absentă, în căutarea locului potrivit unde să savureze o cină de vacanţă. Membri ai forţei de muncă în drum spre casă după o zi grea. Perechi ieşite la plimbare. Unde-şi avea locul Kate Powell?

— Nu vin fiindcă mi-ai spus tu să vin, începu ea, fără nicio introducere. Vin fiindcă vreau să am ocazia de a discuta calm şi clar situaţia, şi fiindcă mi-e foame.

— Perfect, o apucă el de cot. Luăm maşina mea. Am reuşit să găsesc un loc de parcare, vis-à-vis. E o zonă aglomerată.

— Vad bun, zise Kate, în timp ce Byron o conducea spre bordură. La o aruncătură de băţ de debarcaderul pescarilor şi de apă. Turiştii joacă un rol important în vânzările noastre, dar vin să cumpere de la noi şi mulţi localnici.

Doi tineri pe o bicicletă tandem închiriată trecură prin spatele ei, râzând ca nişte hiene. Era o seară frumoasă, plină de lumină blândă şi parfumuri discrete. O noapte pentru plimbări pe plajă, reflectă Kate, sau pentru a arunca firimituri de pâine pescăruşilor, cum făcea chiar în acel moment perechea de lângă apă. O noapte, îşi mai spuse ea, pentru perechi. Îşi roase buza, în timp ce Byron o conducea peste drum.

— Te pot urma. În fond, sunt zeci de restaurante, la doar câţiva paşi.

— Luăm maşina mea, repetă el, manevrând-o blând, dar ferm prin parcarea aglomerată. Şi, când terminăm, te aduc înapoi la a ta.

— Am face economie de timp şi ar fi mult mai eficient dacă…

— Kate.

Byron se răsuci privind-o, privind-o cu adevărat, cu remarca de nemulţumire oprită în vârful limbii. Femeia aia era extenuată.

— De ce nu încerci ceva nou? Lasă-te purtată de curent.

Deschise portiera din dreapta a Mustangului de lux, aşteptându-i, cu oarecare amuzament, ridicarea nervoasă din umeri. Nu-l dezamăgi.

Kate îl privi cum ocolea capota. Îşi scosese cravata şi avea cămaşa descheiată la guler. Înfăţişarea lejeră şi sportivă se potrivea cu umerii aceia de atlet, cu părul ciufulit de vânt. Se hotărî să-şi revizuiască strategia, aşteptând până se aşezau la masă ca să-şi înceapă predica pe care o plănuise.

Putea, la nevoie, să conducă o conversaţie convenţională chiar şi cu cei mai mari maeştri ai fleacurilor.

— Deci, îţi plac maşinile clasice.

Byron se aşeză la volan. În momentul când răsuci cheia, din radio explodă Marvin Qaye. Îl dădu mai încet, cu un bombănit, înainte de a porni maşina prin parcare.

— Mustang ’65 cu un 289 V-8. O asemenea maşină nu e doar un mijloc de transport. E un angajament.

— Zău?

Lui Kate îi plăceau fotoliile-cupă crem, mersul de panteră dresată al maşinii, dar nu se putea gândi la nimic mai nepractic decât a avea o maşină mai bătrână decât ea însăşi.

— Nu-ţi mănâncă mult timp cu întreţinerea, cu găsitul pieselor de schimb?

— Tocmai ăsta-i angajamentul. Merge ca un vis, adăugă el, mângâind afectuos bordul, în timp ce se înscria în trafic. A fost prima.

— Prima ce? Prima ta maşină?

— Exact, zâmbi Byron, văzându-i privirea mirată Am cumpărat-o când aveam şaptesprezece ani. Are peste două sute de mii de mile la bord şi încă mai toarce ca un pisoi.

Kate ar fi spus mai degrabă că rage ca un leu dar o privea.

— Nimeni nu păstrează prima maşină. E la fel ca prima iubire.

— Întocmai.

Încetini şi coti la un colţ.

— Întâmplător, prima iubire am avut-o pe canapeaua din spate, într-o noapte dulce de vară. Drăgălaşa Lisa Montgomery, oftă el, nostalgic. Mi-a deschis o fereastră spre paradis, Dumnezeu s-o binecuvânteze.

— O fereastră spre paradis.

Incapabilă să se abţină, Kate îşi lungi gâtul, studiind bancheta imaculată din spate. Nu-i era foarte greu să-şi imagineze cele două trupuri tinere înlănţuite.

— Şi totul, pe canapeaua din spate a unui Mustang vechi.

— Mustang Clasic, o corectă el. La fel ca Lisa Montgomery.

— Dar pe ea n-ai păstrat-o.

— Nu poţi păstra totul, numai amintirile. Tu mai ţii minte când a fost prima dată?

— În camera de cămin de la colegiu. A luat încet startul.

Marvjn Gaye îi cedase locul lui Wilson Pickett. Kate începu să bată tactul cu piciorul.

— Era căpitan al echipei de dezbateri şi m-a sedus cu argumentul lui că sexul, pe lângă naştere şi moarte, e suprema experienţă a vieţii omeneşti.

— Bună, asta. Va trebui s-o-ncerc şi eu cândva.

Kate îi privi pieziş profilul. Eroul perfect, judecă ea, doar o idee cam colţuros.

— Nu cred că ai nevoie de citate.

— Nu strică niciodată să ţii câteva în rezervă. Şi ce s-a întâmplat cu căpitanul echipei de dezbateri?

— Era obişnuit să aibă ultimul cuvânt, în maximum trei minute. Capacitatea asta se implica şi în suprema experienţă a vieţii omeneşti.

— Aha, îşi învinse Byron un zâmbet. Mare păcat.

— Nu neapărat. M-a învăţat să nu-mi fac speranţe nerealiste şi să

nu depind de altcineva ca să-mi satisfac necesităţile fundamentale.

Kate scrută peisajul. Privirea ei se opri, încordându-se din nou.

— De ce suntem pe Seventeen Mile?

— E o şosea agreabilă. Îmi place s-o iau zilnic pe aici. Ţi-am spus că am reuşit să închiriez casa pe care o voi cumpăra, până lichidăm formalităţile?

— Nu mi-ai spus.

Însă pricepea aluzia.

— Ziceai că mergem să mâncăm de cină şi să avem o discuţie civilizată.

— Asta şi facem. În acelaşi timp, poţi arunca o privire la favoarea pe care mi-ai făcut-o.

Exact în timp ce Kate formula câteva argumente contra, Byron coti pe o alee şi opri în spatele unui Corvette lucios.

— De ce ai nevoie de două maşini?

— Nu nevoia e problema. Oricum, am patru maşini, celelalte două sunt acasă, la Atlanta.

— Patru, murmură ea, găsindu-i amuzant micul banc.

— Chevy ’57, 283 inci cubi, V-8. Bleu ciel, laterale Ibe, numai echipamente originale.

În glas i se simţea afecţiunea.

— Întru totul la fel de aristocratică precum cântecele care s-au compus despre ea

— Billie Jo Spears. Kate le avea eu muzica.

După care, punându-şi mâna peste a ei, îşi ridică privirea spre casă. Kate era destul de relaxată ca să nu se retragă.

— E superbă, nu-i aşa?

— Drăguţă.

Numai lemn şi sticlă, medita ea, terase cu două niveluri, flori înflorind deja necontrolat, minunaţii chiparoşi plecaţi, cu magia lor.

— Am mai văzut-o şi-nainte.

— Pe dinafară.

Ştiind că nu l-ar fi aşteptat să ocolească până la portiera ei, i-o

deschise pe dinăuntru. Şi inhală mirosul simplu de săpun. Plăcându-i, îşi lăsă privirea să se abată alene de la gura ei înspre ochi.

— Vei fi o altă premieră.

— Poftim?

Doamne, îşi pierdea minţile sau chiar începea să aştepte cu nerăbdare tonul acela tăios?

— Prima mea invitată.

Coborî din maşină, luându-şi servieta şi sacoul. În timp ce porneau pe alee, o luă de mână, amical.

— Poţi auzi marea, îi atrase el atenţia. E destul de aproape. Am zărit şi câteva foci.

Era fermecător – aproape prea fermecător, îşi spuse Kate. Decorul, sunetele, mirosul de trandafiri şi de iasomie înflorită noaptea. Ceea ce mai rămăsese din lumina soarelui în asfinţit se revărsa viu, sfâşietor, peste cerul de la apus. Umbrele răsucite ale copacilor erau prelungi şi intense.

— Mulţi turişti vin prin zona asta, spuse ea, căutând să risipească vraja. N-or să te deranjeze?

— Nu. Casa e departe de drum, iar dormitoarele au ferestrele spre mare.

Răsuci cheia în broască.

— Nu e decât o singură problemă.

Se bucura să audă. Perfecţiunea o irita.

— Care?

— Nu prea am mobilă.

Deschise uşa, dovedindu-şi spusele.

N-ar fi trebuit să se simtă încântată. Podele goale, pereţi goi, spaţiu gol. Şi totuşi, găsea delicios modul cum vestibulul se continua într-o cameră. Cel mai simplu bun venit posibil. Uşile largi, de sticlă, de pe peretele opus, explodau în orbitorul amurg, aproape cerând să fie deschise larg spre el.

Podelele galbene de brad luceau sub picioare, când păşi înăuntru,

trecând peste ele. Nu exista niciun covor, pentru a îmblânzi oceanul acela de lustru.

Avea să-şi ia unul, îşi imagină ea. Era practic, logic, dar, îşi spuse, ar fi fost şi un mare păcat.

Văzând de-afară casa, nu bănuise că plafoanele erau atât de înalte, nici că scara care urca la etaj era de culoare deschisă, la fel de deschisă ca barele de lemn sculptat ale balustradei ornamentale ce înconjura parterul etajului.

Putea observa cât se iscusit şi de simplu se transforma o încăpere în cealaltă, casa părând astfel un unic şi enorm spaţiu de viaţă. Pereţi albi, podele aurii şi frumoasa lumină sângerie de la apus.

— Splendidă privelişte, izbuti ea să spună, întrebându-se de ce i se umeziseră palmele.

Cu mişcări nepăsătoare, se apropie de o ladă pe care se afla un sistem stereo sofisticat. Singura piesă de mobilier era un fotoliu-pat cam jerpelit, având braţele lipite cu izolier-band.

— Ai strictul necesar, din câte văd.

— Viaţa fără muzică n-are niciun rost. Fotoliul l-am luat la o ocazie. E atât de groaznic, încât e de-a dreptul minunat. Bei ceva?

— Doar un sifon sau apă.

Alcoolul era tăiat de pe listă, din mai multe motive, Byron era unul dintre ele.

— Am nişte apă minerală Templeton. Kate zâmbi.

— Înseamnă că o ai pe cea mai bună.

— Am să te iau într-un tur al casei, după ce pun cina la încălzit. Hai în bucătărie să-mi ţii de urât.

— Ştii să găteşti?

Simplul şoc al descoperirii fu acela care o făcu să-l urmeze.

— De fapt, da. Îţi plac tărâţele şi măruntaiele, aşa-i?

Aşteptă o clipă, se întoarse şi avu satisfacţia de a-i vedea expresia de oroare de pe faţă.

— Glumeam. Ce zici de fructe de mare?

— Fără scârboşenii d-alea de raci.

— Ştiu să fac un etoufée de crab delicios, dar îl păstrăm pentru când ne vom cunoaşte mai bine. Dacă restul casei încă nu m-a consacrat, ăsta neapărat trebuie să reuşească.

Bucătăria era decorată cu faianţă albă şi maro spectaculoasă, cu o insulă centrală care sclipea ca un aisberg. O banchetă încastrată în perete se arcuia prin faţa ferestrei largi cu vedere spre peluza verde intensă, plină de flori.

— Sub zero, comentă Byron, plimbându-şi cu drag mâna peste uşa de oţel inoxidabil a frigiderului încăpător. Cuptor cu convecţie, gamă Jenn-Air, dulapuri de tec.

Pe bufet stătea o fructieră mare, albastră, plină cu fructe proaspete, lucioase. Junghiurile din stomac o înştiinţau pe Kate că, dacă nu mânca în viitorul cel mai apropiat, avea să moară.

— Îţi place să găteşti?

— Mă relaxează.

— O.K., atunci, de ce nu te relaxezi? Eu stau şi mă uit.

Fu nevoită să admită că era un spectacol impresionant.

Sorbea apă de la gheaţă, în timp ce Byron tăia în felii o gamă variată de legume şi zarzavaturi multicolore. Avea mişcări iuţi şi, din câte-şi putea da Kate seama, profesioniste. Intrigată, se apropie, privindu-i mâinile.

Mâini foarte frumoase, acum, că avea ocazia să se uite mai bine. Degete lungi, palme late, cu o manichiură îngrijită care nu le răpea din masculinitatea elementară.

— Ai urmat, ca să zic aşa, un curs sau ceva?

— Sau ceva. Aveam un bucătar, Maurice.

Byron transformă un ardei gras roşu în fâşii prelungi, egale.

— Mi-a spus că mă va învăţa cum să boxez. Eram înalt şi costeliv, iar la şcoală mă băteau cu regularitate de făceam pe mine.

Kate făcu un pas înapoi, studiindu-l cu atenţie. Umeri laţi, talie zveltă, şolduri înguste. Membre lungi, cu siguranţă. Şi, cu mânecile suflecate pentru gătit, putea vedea o pereche de antebraţe care arătau periculoase la limită.

— Ce s-a întâmplat? Steroizi?

Chicotind, Byron începu să lucreze energic la o ceapă.

— Un timp, mi-au crescut numai braţele şi picioarele, apoi m-am apucat de lucru, dar aveam vreo doişpe ani şi eram de o stângăcie jalnică.

— Mda…

Kate luă o înghiţitură, amintindu-şi propria ei adolescenţă. Problema era că ei nu-i crescuse niciodată nimic. Tot puiul pipernicit al generaţiei era, reflectă ea.

— E o vârstă ingrată.

— Aşa că Maurice a spus că mă va învăţa să mă apăr, dar trebuia să învăţ să gătesc. După părerea lui, nu era decât încă un mod de a deveni stăpân pe viaţa mea.

Turnă ulei într-o tigaie mare de fontă, pusă deja la încălzit pe aragaz.

— În vreo şase luni, i-am învineţit fundul lui Curt Bodine – pe-atunci, el era pacostea vieţii mele.

— Eu o aveam pe Candy Dorall, azi Litchfield, interveni pe ton de conversaţie Kate. Ea era beleaua mea.

— Înțepata aia fără speranţă de Candace Litchfield? Roşcovană, cu o mutră de vulpe fudulă şi un mic chicotit enervant?

Oricine o descria pe Candy atât de adecvat merita un surâs.

— Cred că s-ar putea să-mi placi, la urma urmei.

— I-ai dat vreodată un pumn în nasul ăla obraznic?

— Nu-i nasul ei. Şi-a făcut rinoplastie.

Kate gustă o felie de ardei iute.

— Nu, dar am înghesuit-o goală în dulapul de la vestiar. De două ori.

— Nu-i rău, dar astea-s de-ale fetelor. Eu, unul, l-am bătut măr pe Curt, salvându-mi mândria masculină în timp ce mi-am câştigat şi reputaţia de macho cuvenită. Şi am putut produce un souffle de ciocolată de să moară lumea.

Când Kate râse, Byron se opri, întorcându-se spre ea.

— Ia mai fă o dată.

Cum nu-i răspunse, clătină din cap.

— Zău c-ar trebui să râzi mai mult, Katherine. E un sunet fascinant. Surprinzător de plin şi de profund. Ca unul pe care te-ai aştepta să-l auzi plutind afară pe fereastra unui bordel din New Orleans.

— Sunt convinsă că ăsta e un compliment.

Ridică din nou paharul cu apă, impunându-şi să nu-şi abată ochii dintr-ai lui.

— Dar rareori râd cu stomacul gol.

— Se rezolvă.

Byron aruncă usturoi tocat mărunt în uleiul încins. Mirosul se răspândi imediat, delicios. Urmă ceapa, iar Kate începu să saliveze.

Ridicând capacul unei oale acoperite, Byron vărsă în tigaie creveţi şi scoici scoase din carapace. Parcă ar fi privit un savant nebun în acţiune. Un pic de vin alb, un vârf de sare, câteva fire din ceva ce Byron îi spuse că era ghimbir ras. Învârtiri şi scuturături repezi, pentru a amesteca printre ele toate acele frumoase felii de legume.

În mai puţin timp decât i-ar fi trebuit ca să consulte un meniu, Kate se pomeni aşezată în faţa unei farfurii pline.

— E bună, spuse ea, după prima înghiţitură. Foarte bună. De ce nu lucrezi la serviciul alimentar?

— Gătitul e un hobby.

— Ca şi conversaţia şi maşinile vechi.

— Maşinile de soi ales.

Îi plăcea s-o vadă mâncând. Stabilise meniul cu dorinţa de a băga în ea ceva sănătos. Şi-o imagina consumând te miri ce porcării, când îşi amintea cât de cât să mănânce, cu gustări de tablete antiacide. Nici nu se mira că era aşa de slabă…

— Aş putea să te învăţ.

— Ce să mă-nveţi?

— Să găteşti.

Kate înfipse furculiţa într-un crevete.

— N-am spus că nu ştiu să gătesc.

— Ştii?

— Nu, dar n-am spus că nu ştiu. Şi nici n-am nevoie, câtă vreme se găsesc semipreparate şi cuptoare cu microunde.

Întrucât îi refuzase vinul oferit, se mulţumi şi el cu apă minerală.

— Pariez că ai un loc rezervat la McDonald-ul cu mâncarea servită în maşină.

— Şi? E rapid, e comod şi mă satură.

— N-am nimic împotriva câte unui cartof prăjit, din când în când, dar când devine o piatră de hotar a dietei…

— Nu-ncepe, Byron. De-asta am venit aici, în primul rând.

Amintindu-şi planul, trecu la lucruri serioase.

— Nu-mi place ca oamenii, şi mai ales cei pe care abia îi cunosc, să se amestece în viaţa mea.

— Deci, trebuie să ne cunoaștem mai bine.

— Ba nu trebuie.

Era o ciudăţenie, îşi dădu Kate seama, cât de repede ajunsese distrasă, interesată şi destinsă. Timpul fugise ca vântul, când ea nu intenţionase decât să-i arate latura mai tăioasă a ceea ce-avea în minte.

— Poate că ai avut intenţii bune, dar n-aveai voie să i te adresezi lui Josh.

— Ai nişte ochi fabuloşi, spuse el, privindu-i cum se îngustau bănuitori. Nu ştiu dacă pentru că sunt atât de mari, atât de închişi la culoare, sau fiindcă ai faţa îngustă, dar zău că fac toţi banii.

— Asta-i una din replicile tale rezervate?

— Nu, e o observaţie. Întâmplător, îţi privesc faţa şi-mi trece prin minte că e plină de contraste. Pomeţii înalţi, din New England, gura lată, sexy, nasul unghiular, ochii mari, de căprioară. N-ar trebui să se potrivească şi totuşi sunt armonioase. Arată şi mai bine când nu eşti palidă şi obosită, dar asta le adaugă o anume fragilitate, destul de deconcertantă.

Kate se foi în loc.

— Nu sunt fragilă. Nu sunt obosită. Iar faţa mea nu are nicio legătură cu ce discutam.

— Numai că mie-mi place. Mi-a plăcut din prima clipă, chiar când pe tine nu te plăceam. Acum, mă întreb, Kate, continuă, punându-şi o mână peste a ei, cu degetele înlănţuite. De ce ţi-ai dat atâta osteneală ca să te asiguri că nu mă uit de două ori în direcţia ta?

— N-a fost nevoie să-mi dau deloc osteneală. Nu-s genul tău, cum nici tu nu eşti al meu.

— Nu, nu eşti, confirmă Byron. Şi totuşi, uneori îmi place să degust ceva… diferit.

— Nu sunt o nouă reţetă, îşi desprinse ea mâna, împingând farfuria deoparte. Şi am venit aici ca să avem, cum ai denumit-o tu, o discuţie civilizată.

— Mie mi se pare foarte civilizată.

— Lasă-mă cu tonul ăsta rezonabil.

Fu nevoită să închidă strâns ochii şi să numere până la zece. Ajunse la cinci.

— Nu pot să sufăr tonul ăsta rezonabil. Am fost de acord să iau cina cu tine, ca să mă fac clar înţeleasă şi ca s-o pot face fără a-mi pierde calmul, cum mi s-a întâmplat azi.

Pentru a-şi accentua cuvintele, se aplecă puţin înainte şi avu surpriza să vadă că pupilele lui aveau în jur o aureolă aurie îngustă.

— Nu vreau să-ţi bagi nasul în viaţa mea. Mai limpede de-atât nu ştiu cum să spun.

— E foarte limpede.

Întrucât se părea că terminaseră masa, Byron luă farfuriile şi le duse pe bufet. Aşezându-se la loc, scoase o havană din buzunar şi o aprinse.

— Dar e o problemă. Îmi trezeşti interesul.

— Mda, sigur.

— Ţi se pare greu de crezut? suflă el fumul, pe gânduri. Şi mie mi s-a părut la fel, iniţial. Apoi, mi-am dat seama ce anume mă îndemnase. Simt imboldul de a rezolva enigmele şi rebusurile.

Pentru mine, răspunsurile şi soluţiile sunt esenţiale. Vrei cafea?

— Nu, nu vreau cafea.

Nu ştia că o scotea din minţi, cu modul lui de la trece de la un subiect la altul cu accentul ăla sudist, tărăgănat? Ba sigur că ştia.

— Şi nu-s o enigmă, nici un rebus.

— Ba eşti. Uită-te la tine, Kate. Îţi croieşti drum prin viaţă cu încrâncenare.

Întinse mâna, desfăcându-i cu forţa pumnul.

— Aproape pot vedea că, orice carburant te osteneşti să bagi în tine, ţi-l mănâncă nervii. Ai o familie iubitoare, o bază solidă, o minte excelentă, dar te agăţi de detalii, de parcă ar fi nişte iţe înnodate. Niciodată nu te gândeşti să tai pur şi simplu nodul gordian. Şi totuşi, când te confrunţi cu nedreptatea, cu insulta de a fi fost concediată dintr-o slujbă care ocupa un loc esenţial în viaţa ta, stai pe loc şi nu faci nimic.

O irita, o durea şi o umplea de ruşine. Şi, fiindcă nu putea să-i explice, nici lui, nici celor care ţineau la ea, fierbea pe dinăuntru.

— Fac ceea ce-mi merge. Şi n-am venit aici pentru o analiză.

— N-am terminat, replică el ponderat. Ţi-e teamă să fii vulnerabilă, ţi-e ruşine chiar. Eşti o femeie practică şi totuşi îţi dai seama că eşti sleită fizic şi nu faci nimic nici în privinţa asta. Eşti o femeie cinstită, dar îţi consumi toată energia pentru a nega că poate exista fie şi doar o undă de atracţie moderată între noi. Prin urmare, mă interesezi.

Trase un ultim fum din trabuc şi îl stinse.

— Enigma ta mă interesează.

Kate se ridică încet în picioare, pentru a dovedi în ochii amândurora că încă se mai controla.

— Îmi dau seama că ţi-ar fi dificil – ba, aproape imposibil – să înţelegi că nu mă interesezi. Nu sunt vulnerabilă, nu sunt bolnavă şi nu sunt atrasă de tine nici măcar moderat.

— Mă rog, se destinse Byron, ridicându-se. Cel puţin una din afirmaţiile astea o putem pune la încercare.

Rămase cu ochii într-ai ei, atenţi, în timp ce o cuprindea cu o mână de ceafă.

— Doar dacă nu cumva ţi-e teamă că te înşeli.

— Nu mă înşel. Şi nu vreau să…

Byron conchise că era mai simplu să n-o lase să termine. Femeia asta ar fi putut contrazice şi morţii. Îşi lăsă gura peste a ei, încet, doar cu o undă de apăsare şi făgăduială. Când mâinile ei i se repeziră pe piept, îi învălui talia cu un braţ, trăgând-o uşor mai aproape.

Pentru propria lui plăcere, îşi trecu limba peste buzele ei, după care pătrunse înăuntru, iar când se despărţiră, îşi spuse, prosteşte, că putea auzi începând să se întredeschidă o nouă fereastră spre paradis.

Apoi Kate începu să tremure, iar Byron uită să se mai distreze pe seama amândurora. Când se retrase, văzu că încă mai era palidă, cu ochii umbriţi, înceţoşaţi. Încercând-o, îi depuse câte o sărutare uşoară pe fiecare parte a gurii, privind cum îi tresăreau genele.

— Eu nu… nu pot… Doamne…

Mâna apăsată pe pieptul lui se strânse pumn.

— Nu am nici timp, nici poftă de aşa ceva.

— De ce?

Fiindcă i se învârtea capul, pulsul i-o luase razna, iar sângele îi curgea într-o direcţie în care n-o mai făcuse niciodată.

— Nu eşti genul meu.

Gura aceea iscusită se ridică la colţuri.

— Nici tu nu eşti genul meu. Ca să vezi!

— Bărbaţii care arată ca tine sunt întotdeauna nişte nimicuri.

Ştia ea ce ştia, ştia de-o mie de ori mai bine, dar nu-şi putea opri mâinile să nu-i mângâie pieptul, să apuce părul acela minunat, cu vârfuri aurii.

— E o lege. Buzele lui se arcuiră.

— Legea cui?

I-ar fi putut riposta prompt, numai să se fi putut concentra.

— Of, la naiba, murmură el, şi-şi trase gura înapoi spre a ei.

Nervii şi nevoile păreau să-i pulseze din trup în valuri repezi, lacome. Byron nu li se putea împotrivi, abia mai putu rezista, odată ce gura ei porni la asalt. Ar fi trebuit să ştie că nu credea în preludiile încete şi treptate, nici în dulcegăria uşoară a unei seducţii leneşe. Dar nu se aşteptase ca revendicările fierbinţi ca focul ale acelei guri mobile să-i submineze simţul înnăscut al raţiunii. Cât ai clipi, începu din nou să o guste, s-o devoreze. Braţele i se strânseră în jurul ei, uitând de oasele prelungi, fragile, de carnea puţină şi gingaşă. Îşi folosi dinţii, căci gura aceea, acea gură lată şi senzuală părea să fi fost făurită anume pentru ospăţul lui. Mirosul de săpun era absurd de sexy. Aproape îi putea simţi gustul, în timp ce-i prăda gâtul cu sărutări fierbinţi, sălbatice.

— Numai fiindcă n-am mai avut relaţii sexuale de atâta vreme… gâfâi ea o explicaţie raţională, exact în momentul când ochii i se încrucişau.

— Cum vrei tu.

Îşi încleşta mâinile pe fundul ei mic, încordat, şi-şi înăbuşi un geamăt în gâtul ei.

— Un an… îngăimă ea. Bine, aproape doi, dar după primele luni nu mai prea… Iisuse, atinge-mă. Urlu dacă nu mă atingi.

— Unde? Aproape intră în panică. Nu-i mai putea deosebi o parte de cealaltă. Se afundase în ea toată. Instinctul îl făcu să-i smulgă poalele bluzei albe, apretate, din cordonul fustei, orbecăind la nasturi.

— La etaj…

Înjură îmbelşugat, când nasturii refuzară să cedeze. Nu-i mai rămăsese destulă judecată ca să fie copleşit de tremurul degetelor.

— Trebuie să urcăm sus. Am un pat…

Disperată, Kate îl apucă de mână şi şi-o apăsă ea însăşi pe sân.

— Ai o podea, uite-aici. Izbuti să râdă.

— Încep să-mi placă femeile practice.

— N-ai văzut încă nimic…

Şi, atunci, o izbi. Primul val de durere fu urmat atât de repede de

al doilea, încât abia mai apucă să icnească, sufocată.

— Ce-i? Ce e? Te-am lovit?

— Nu, nu-i nimic…

Încercă s-o îndrepte, când Kate se cocoşă.

— Doar un junghi. E…

Însă arsura se răspândea ca un foc în savană, iar frica izbucni prin ea, când îşi simţi pielea îmbrobonându-se de o sudoare rece.

— Lasă-mă doar un minut.

Orbeşte, întinse mâna să se ţină de ceva şi ar fi căzut, dacă Byron n-o prindea.

— Ducă-se toate dracu', explodară cuvintele printre dinţii lui strânşi. La dracu cu ele. Te duc la spital.

— Nu. Stai.

Disperată să-şi revină, îşi propti un braţ sub sâni şi apăsă.

— Du-mă acasă, atât.

— Poţi s-aştepţi.

Ca un războinic cu prada pe umăr, o scoase din casă.

— Păstrează-ţi suflul şi urlă la mine mai târziu. În clipa asta, faci ce ţi se spune.

— Am zis să mă duci acasă.

Nu se osteni să se opună, când Byron o legă cu centura de siguranţă, în maşină. Toată energia trebuia să i se concentreze pe înfruntarea durerii.

Byron scoase maşina în marşarier de pe alee, fără o vorbă, în timp ce Kate scotea instinctiv pastilele din tubul Tums pe care-l avea în buzunar. Smulse receptorul telefonului de bord şi formă un număr.

— Mamă…

Demară cu viteză, luând curbele din zbor şi întrerupând scuza mamei sale că nu-i telefonase.

— Nu-i nimic. Ascultă, am o prietenă, vreo sută cinci livre, în jur de douăşcinci de ani.

Înjură încet, proptind receptorul pe umăr în timp ce schimba vitezele.

— Nu e asta, spuse, ca răspuns la inevitabilul chicotit. Chiar acum o duc la spital. Are dureri abdominale. Par să revină cu regularitate.

— E doar stresul, îngăimă Kate, printre respiraţii subţiri. Şi mâncarea ta prost gătită…

— Da, ea e. Poate vorbi şi e conştientă. Nu ştiu.

Aruncă o privire scurtă spre ea.

— Vreo operaţie abdominală, Kate?

— Nu. Nu-mi vorbi.

— Mda, aş zice că trece printr-o perioadă de mare stres şi în cea mai mare parte îl ţine în ea. Am mâncat acu vreo patruşcinci, cincizeci de minute, răspunse el la întrebările repezite ale mamei sale. Nu, fără alcool, nici cafeină. Dar trăieşte naibii din cafea şi înghite Tums-urile ca pe nişte dropsuri cu ciocolată. Ai arsuri? o întrebă el pe Kate.

— Doar o indigestie, mârâi ea. Durerea slăbea. „Nu-i aşa? Te rog, Doamne, nu-i aşa că slăbeşte?“

— Da.

Ascultă din nou, dând din cap. Era conştient, în chip sumbru, de direcţia în care se îndreptau întrebările doctoriţei.

— Cât de des ai junghiul ăla, sub stern?

— Nu te priveşte.

— N-ar fi tocmai bine să mă înfurii în clipa asta, Kate. Crede-mă. Cât de des?

— Foarte des. Ei, şi? Nu mă duci la niciun spital.

— Şi crampele la stomac?

Întrucât îi descria simptomele cu maximă precizie, Kate închise ochii şi nu-l mai luă în seamă.

Îi mai vorbi un moment mamei sale, apăsând pe accelerator.

— Mulţumesc, bănuiam eu. O să am grijă. Mda, te ţin la curent. Sigur. Pa.

Închise, rămânând cu ochii atenţi la drum.

— Felicitări, vaco. Ţi-ai tras un ulceraş drăguţ foc.

Capitolul 8

Nici pomeneală să aibă ulcer. Kate se încuraja cu acest gând, imaginându-şi cât de ridicol avea să arate Byron, pentru că o adusese în goana mare la spital, cu un caz de arsuri pe bază nervoasă.

Ulcerele erau pentru fraierii refulaţi care nu ştiau cum să-şi exprime emoţiile şi se temeau să privească în faţă ceea ce aveau pe dinăuntru. Kate socotea că-şi exprima emoţiile de minune şi cu toate ocaziile.

Pur şi simplu avea de-a face cu mai mult stres decât de obicei. Cui nu i-ar fi făcut figuri stomacul, după două luni ca acelea prin care tocmai trecuse ea? Dar se descurca bine, îşi spuse, închizând strâns ochii în calea apăsării neîncetate. O rezolva în felul ei.

În momentul când Byron oprea maşina, avea să-i explice din nou, calm, că de Kate Powell nu avea grijă decât Kate Powell.

Şi urma să aibă, ba bine că nu. Numai să-şi fi putut trage respiraţia. Byron însă frână brusc în faţa secţiei de urgenţă, ieşi valvârtej din maşină şi o trase afară de pe scaun înainte de a fi apucat să chiţăie măcar.

După care, fu şi mai rău, căci ajunsese înăuntru, printre toate sunetele şi mirosurile spitalului. Camerele de urgenţă arătau la fel, pretutindeni. Aerul dinăuntru trăsnea a disperare, teamă şi sânge proaspăt. Antiseptice, alcool, transpiraţie. Foşnetul pantofilor cu talpă de crep şi scârţâitul rotilelor pe linoleum. O paralizau. Abia putu să nu se strângă ghem, pe scaunul de plastic tare unde o lăsase.

— Stai aici, îi ordonă el scurt, înainte de a porni spre sora de la internări.

Nici măcar nu-l auzi.

O asaltau crâmpeie de amintiri. Auzea urletul ascuţit, disperat, al

sirenelor, vedea luminile roşii pulsând, rotindu-se. Din nou avea opt ani, iar palpitaţia profundă dinăuntrul ei o durea ca o rană. Şi sânge – îi simţea mirosul.

Nu al ei. Sau, foarte puţin din sângele ei. Contuzii, aşa le numiseră. Lacerații minore. O comoţie uşoară. Nimic care să-i pună viaţa în pericol. Nimic care să-i schimbe viaţa.

Dar pe părinţii săi îi duseseră, chiar în timp ce Kate ţipa după mama ei. Şi nu se mai întorseseră niciodată.

— E seara ta norocoasă, spuse Byron, înapoindu-se. N-au prea multe cazuri. Au să se uite la tine chiar acum.

— Nu pot sta aici, murmură ea. Nu suport spitalul.

— Asta-i recreaţia, puştoaico. Aici sunt medicii.

O ridică în picioare, surprins când Kate se supuse ca un căţel ascultător, i-o dădu în primire unei surori şi se aşeză să aştepte.

Kate îşi spuse că, dacă coopera, aveau să-i dea drumul mai repede. Şi trebuiau să-i dea drumul. Nu mai era un copil care nu avea de ales. Intră în zona strâmtă de consultaţii, cutremurându-se scurt la auzul perdelei care se închise în urma ei.

— Ia să vedem ce-avem aici.

Doctoriţa de gardă era tânără şi drăguţă. Faţă rotundă, ochi înguşti, dincolo de ochelarii cu ramă metalică, păr, brunet, strâns într-o parte cu nişte agrafe simple.

Data trecută fusese un bărbat, îşi aminti Kate, Şi acela era tânăr, dar avea ochi obosiţi şi bătrâneşti. Mecanic, răspunse la întrebările standard. Nu, nu avea nicio alergie, nu suferise nicio operaţie, nu urma niciun tratament.

— De ce nu vă întindeţi, domnişoară Powell? Eu sunt doctoriţa Hudd. Vă voi examina. Aveţi dureri acum?

— Nu, nu prea.

Doctoriţa îşi înălţă o sprânceană.

— Nu, sau nu prea?

Kate închise ochii, încercând să se desprindă de trecut.

— Puţin.

— Spuneţi-mi când cresc.

Mâini uşoare, îşi spuse Kate, când începură s-o palpeze. Doctorii păreau să aibă întotdeauna mâini uşoare. Apoi sâsâi când doctoriţa o apăsă sub stern.

— Aici e locul, mm? Cât de des se întâmplă?

— Se întâmplă.

— Simţiţi că jena apare după masă, să zicem, cam la o oră după ce mâncaţi?

— Uneori…

Oftă.

— Şi când beţi alcool?

— Da.

— Vomaţi vreodată?

— Nu.

Îşi şterse cu o mână fata asudată.

— Ameţeli?

— Nu. Mă rog, nu prea.

Buzele nerujate ale doctoriţei Hudd se ţuguiară, apăsând-o cu degetele pe încheietura mâinii.

— Aveţi pulsul cam accelerat.

— Nu vreau să rămân aici, declară sec Kate. Detest spitalele.

— Mda, cunosc sentimentul. În timp ce făcea însemnări pe o foaie de observaţie, doctoriţa continuă.

— Descrieţi-mi durerile.

Kate privi în tavan, închipuindu-şi că vorbea singură, cu voce tare.

— E o arsură în torace sau un junghi…

N-avea să rămână acolo, îşi reaminti ea, calmă. Pe masa aia, după perdelele acelea.

— Mai mult ca nişte crampe de foame puternice, în stomac. Pot deveni destul de intense.

— Vă cred. Ce măsuri luaţi?

— Pentru arsuri, răspunse ea surd. Cu Mylanta.

Chicotind, doctorița o bătu pe dosul mâinii.

— Treceți prin mult stres, domnișoară Powell?

„Tatăl meu a fost un hoț, mi-am pierdut slujba, iar sticleții pot să-mi bată la ușă din clipă-n clipă. Nu pot face nimic, nimic care să nu înrăutățească și mai mult situația.“

— Cine nu trece?

Încercă să nu se smucească, în momentul când doctorița îi ridică pleoapa și-i verifică reacțiile pupilelor cu o lanternă.

— De când aveți simptomele acestea?

— Cam dintotdeauna. Nu știu. S-au agravat în ultimele două luni.

— Dormiți bine?

— Nu.

— Luați ceva pentru somn?

— Nu.

— Dureri de cap?

— Am destule. Nuprin, adăugă ea, anticipând întrebarea, Excedrină. Alternativ.

— Mm-hmmm. Când v-ați făcut ultima vizită medicală?

Când Kate nu răspunse, doctorița se rezemă de spătar, strângându-și din nou buzele.

— Atât de demult, mm? Cine e medicul dumneavoastră curant?

— Merg la Minelli o dată pe an, la control. Nu mă prea îmbolnăvesc.

— În momentul de față, faceți o imitație foarte reușită. Voi răspunde și eu, cu o imitație de examinare. Să vedem tensiunea.

Kate se supuse. Acum era mai calmă, convinsă că aproape scăpase de calvar. Presupunea că doctorița avea să-i completeze o rețetă și se termina totul.

— Tensiunea cam mărișoară, inima puternică. Sunteți subponderală, domnișoară Powell. Țineți regim?

— Nu. Niciodată.

— Norocoasă mai sunteți, comentă Hudd, cu o privire analitică. O privire pe care Kate o recunoscu și oftă.

— N-am dezordini nutritive, doamnă doctor. Nici bulimie, nici anorexie. Nu mă îmbuib, nu fac purgaţii, nu iau pastile. Dintotdeauna am fost slabă.

— Deci, n-aţi slăbit în ultima vreme?

— Câteva livre, poate, recunoscu Kate. Am un apetit cam sporadic. Ascultaţi, am avut unele probleme la serviciu şi m-au stresat. Atâta tot. Credeţi-mă, dacă aveam de ales, preferam să am linii curbe, nu frânte.

— Ei, când vom rezolva problema asta, ar trebui să le puneţi la loc. După ce facem câteva analize…

Mâna lui Kate se repezi în sus, apucând-o pe a doctoriţei de încheietură.

— Analize? Ce fel de analize?

— Nimic care să implice camere de tortură, vă promit. Avem nevoie de nişte radiografii, un bariu, cu siguranţă. Şi vă recomand o radioscopie superioară. Ca să reperăm şi să eliminăm.

— Nu vreau niciun fel de analize, daţi-mi o pilulă şi lăsaţi-mă să plec de aici.

— Domnişoară Powell, nu-i chiar aşa de simplu. Vom face radioscopia cât se poate de repede. Radiografiile încerc să le programez pentru dimineaţă la prima oră. Imediat ce vă internăm…

Panica era albă, îşi dădu seama Kate. Camere albe şi femei în uniforme albe.

— Nu mă veţi ţine aici.

— Doar până mâine, o linişti doctoriţa. Nu că n-aş respecta diagnosticul prietenului dumneavoastră…

— Nu e prietenul meu.

— Mă rog, eu să fiu în locul dumneavoastră, m-aş ocupa de problema asta, dar, în orice caz, nu e medic.

— Maică-sa este. A vorbit cu ea la telefon, pe drum încoace. Întrebaţi-l. Vreau să-l chemaţi aici. Chemaţi-l imediat.

— Bine. Încercaţi să vă calmaţi. Merg să vorbesc cu el. Staţi doar liniştită şi căutaţi să vă relaxaţi.

Rămasă singură, Kate se străduí să respire adânc, regulat. Teroarea însă îi dădea târcoale.

— Încă mai discuţi, începu Byron, intrând în salon.

Kate sări ca un arc.

— Nu pot sta aici.

Îl apucă de cămaşă, cu mâini tremurătoare.

— Trebuie să mă scoţi.

— Ei, ascultă, Kate…

— Nu pot rămâne peste noapte aici. Nu-mi pot petrece noaptea într-un spital. Nu pot.

Vocea îi coborî într-o şoaptă frântă. Părinţii mei.

În primul moment, nu înţelese. Voia să-i cheme pe soţii Templeton din Franţa, ca s-o susţină? Apoi îşi aminti: propriii ei părinţi muriseră. Într-un accident de maşină. La spital.

Şi îşi dădu seama că tot ceea ce luase drept durere şi enervare în ochii ei, nu era decât groază curată.

— Bine, puiule.

Ca s-o liniştească, îi apăsă buzele pe frunte.

— Nu te speria. N-ai să rămâi.

— Nu pot.

Kate îşi simţi respiraţia întretăindu-se, simţi isteria începându-şi urcuşul slinos.

— N-ai să stai aici. Îţi promit.

Îi cuprinse faţa în palme, până când ochii ei umezi îi întâlniră pe ai lui.

— Îţi promit, Kate. Merg să vorbesc cu doctoriţa şi pe urmă te duc acasă.

Isteria se retrase, înlocuită de încredere.

— În regulă.

Închise ochii.

— În regulă.

— Lasă-mă doar un minut.

Trecu dincolo de perdea, cu doctoriţa.

— Are o fobie. Nu-mi dădusem seama.

— Ascultaţi, domnule De Witt, celor mai mulţi oameni nu le place să stea în spital. Sunt unele momente când nici chiar mie nu-mi place.

— Nu vorbesc despre împotrivirea normală. Neputincios, îşi trecu o mână prin păr. Şi eu am crezut la început că nu-i decât atât. Dar e mult mai mult. Ştiţi, părinţii ei au murit în nu ştiu ce accident, când era mică. Nu cunosc detaliile, dar trebuie să fi existat şi o internare în spital. O cuprinde panica la gândul de a sta aici şi nu e panicardă din fire.

— Are nevoie de analize, insistă doctoriţa.

— Doamnă doctor… Hudd, da? Doamnă doctor Hudd, are ulcer. Simptome ca la carte! O ştim amândoi.

— Fiindcă aşa a spus mama dumneavoastră?

— Mama mea e şefa clinicii de medicină internă la Atlanta General.

Sprâncenele doctoriţei săriră în sus.

— Doamna doctor Margaret De Witt? Oftă din nou. Impresionant, i-am citit mai multe articole. Deşi tind să fiu de acord cu diagnosticul dumneaei, sunt convinsă că mi-ar aproba procedura. Se indică un ulcer duodenal clar, dar nu pot elimina şi alte posibilităţi. Aceste analize sunt standard.

— Iar dacă pacienta e atât de tulburată, zdrobită emoţional, şi ideea unor analize agravează situaţia preexistentă?

Aşteptă un moment.

— Niciunul dintre noi n-o va putea sili să şi le facă. Va ieşi singură de-aici şi va continua să înghită Tums-uri pân-o să facă în stomac o gaură prin care se poate marca la golf.

— Nu, n-o pot obliga să facă analizele, replică iritată Hudd. Şi-i pot da medicaţia, în schimbul promisiunii că revine ca pacientă ambulatorie pentru o radiografie cu bariu, dacă simptomele se repetă.

— Am eu grijă să vină.

— N-ar strica. Are tensiune mare, greutate sub normal. Adună stresul în ea. Aş zice că o paşte un break-down.

— Mă ocup eu de ea.

Doctoriţa Hudd ezită o clipă, măsurându-l cu privirea. Apoi, dădu din cap şi spuse:

— Nu mă îndoiesc. Întinse mâna spre perdea, aruncând o privire în urmă. Tatăl dumneavoastră e doctorul Byron De Witt?

— Chirurgul toracic.

— Iar dumneavoastră lucraţi…

— În domeniul hotelier. Surâse fermecător. Dar surorile mele sunt doctoriţe. Toate trei. În fiecare familie e o oaie neagră.

— Îmi pare rău, murmură Kate.

Îşi ţinea capul pe spate, rezemat de tetiera maşinii. Şi ochii închişi.

— Tu respectă doar prescripţiile medicului, ia-ţi doctoriile, odihneşte-te. Şi mai lasă-te de prostii.

Kate ştia că o spusese ca s-o înveselească şi încercă să-i facă hatârul.

— Şi tocmai mi-era poftă. N-am vrut să-ntreb până nu eram sigură că reuşim marea evadare, dar cum ai convins-o să-mi dea drumul?

— Raţiune, farmec, compromis. Şi invocând numele mamei mele. E o personalitate.

— Aha…

— Şi printr-o promisiune, adăugă el, că, dacă ţi se mai întâmplă, vii la radiografii, ca pacient ambulatoriu.

Îşi puse o mână peste a ea şi i-o strânse.

— N-o poţi trece cu vederea, Kate. Trebuie să ai grijă de situaţia asta şi de tine.

Kate tăcu din nou. Era peste măsură de penibil. Iar prin stomac, continuau s-o lingă micile flăcări fierbinţi ale panicii.

Când deschise iarăşi ochii, văzu în lumina lunii întinderea din Big Sur, marginile falezelor, liziera pădurilor, curba largă a drumului

ascuns prin voaluri subţiri de ceaţă. Ochii i se umplură de lacrimi. Îi ceruse s-o ducă acasă, iar el înţelesese. Casa ei era Templeton House.

Luminile ardeau la ferestre. O aştepta o căldură primitoare şi la fel de sigură ca răsăritul soarelui. Simţea mirosul florilor, al mării. Chiar înainte ca maşina să se fi oprit complet în capătul aleii, uşa se deschise larg şi apăru Laura, în goană.

— O, iubito, eşti bine?

Cu poalele capotului învolburate în jurul picioarelor, smuci de portiera maşinii şi aproape că o absorbi pe Kate în braţe.

— Eram atât de îngrijorată!

— Nu-i nimic. E o prostie. Am… Apoi o zări pe Ann ieşind şi aproape se prăbuşi.

— Gata, fetiţă dragă, gânguri servitoarea, cuprinzând-o pe-după mijloc, ia hai să mergem noi acum în casă.

— Eu…

Dar îi era atât de uşor să-şi reazeme capul pe umărul lui Ann. Acolo se găseau amintiri cu fursecuri calde şi ceai dulce. Cu cearşafuri fine şi mâini răcoroase.

— Byron, aruncă Laura o privire distrată spre el. Îţi sunt atât de recunoscătoare că ai telefonat. Nu…

Se uită spre Kate, ajunsă deja la jumătatea drumului spre casă, cu Ann.

— Te rog, intră. Să-ţi dau o cafea.

— Nu, pornesc spre casă.

Era clar că Laurei nu-i mai păsa de nimeni, numai de Kate.

— Trec eu mai târziu, să văd ce face. Du-te.

— Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc atât de mult.

Şi o zbughi.

Byron o privi ajungând-o din urmă pe Kate şi încadrând-o pe cealaltă parte. Toate trei se strecurară în casă, ca una.

Dormi douăsprezece ore, trezindu-se odihnită şi buimacă. Se afla în camera adolescenţei sale. Tapetul era acelaşi, cu subtilele dungi

pastelate. Jaluzelele din ultima perioadă fuseseră înlocuite cu perdele din dantelă care se unduiau în dreptul ferestrelor deschise. Fuseseră ale bunicii lui Kate. Stătuseră agăţate în dormitorul mamei ei. Mătuşa Susie se gândise că aveau s-o mângâie la instalarea în Templeton House şi avusese dreptate.

O mângâiau şi acum.

Multe dimineţi stătuse Kate culcată în patul cel moale şi mare, cu baldachin, privind unduirea acelor perdele. Şi-şi simţise părinţii aproape.

Dac-ar fi putut doar să le vorbească, îşi spuse. Doar să încerce să-nţeleagă de ce făcuse tatăl ei ceea ce făcuse. Dar ce mângâiere ar fi putut găsi în asta? Ce scuză putea s-o justifice?

Trebuia să se concentreze asupra prezentului. Trebuia să găsească o cale de a trăi în prezent. Şi totuşi, cum ar fi putut să nu alunece spre trecut?

Din cauza casei, mai ales, bănuia ea. Conţinea atâtea amintiri. Acolo existau istorie, epoci, oameni, fantome. La fel ca falezele, ca pădurile, ca acei chiparoşi cu forme ciudate, aveau o anume vrajă.

Se întoarse cu faţa în perna înfăţată cu in. Ann avea întotdeauna grijă ca aşternutul să aibă un parfum slab de lămâie. Pe noptieră erau flori, o vază Waterford plină cu frezii înmiresmate. De ea era rezemat un bilet. Recunoscând scrisul Laurei, întinse mâna să-l ia.

„Kate, n-am vrut să te trezesc când am plecat. Margo şi cu mine stăm în dimineaţa asta la magazin. Nu vreau să apari pe-acolo. Annie a acceptat să te încuie în cameră, la nevoie. Trebuie să-ţi iei doza următoare la unsprezece fix, doar dacă nu dormi până mai târziu. Una dintre noi va trece pe acasă la ora mesei. Trebuie să stai în pat. Dacă ne mai sperii vreodată aşa… las-că te ameninţ eu personal, mai bine. Te iubesc, Laura.“

Exact stilul ei, medita Kate, punând scrisoarea deoparte. Dar nu prea putea sta în pat toată ziua. În pat, avea prea mult timp de gândire. Nu, se hotărî să-i zică pe nume: timp de rumegat. Deci, avea să găsească ea ceva de făcut care s-o împiedice să rumege. Trebuia să

fie pe undeva servieta. Numai să…

— Şi cam ce crezi că faci, domnişoară?

Ann Sullivan stătea în uşă, cu o tavă în mâini şi o luminiţă severă în ochi.

— Voiam să… merg la baie. Atâta tot.

Prudentă, Kate termină coborârea din pat şi se furişă în baia alăturată.

Zâmbind, Ann puse tava jos şi se duse să aranjeze pernele. Toate fetele ei socoteau că puteau să zacă în pat când erau cu moralul la pământ, reflectă ea. Dar numai Margo avea talentul ăsta. Aşteptă, cu spatele drept ca al unui soldat, până când Kate reveni. Atunci, servitoarea se mulţumi să arate spre pat.

— Şi acum, voi avea grijă să mănânci, să-ţi iei doctoriile şi să fii cuminte.

Cu eficacitate blândă, Ann îi potrivi tava în poală.

— Ulcer, aşa-i? Ei bine, n-o să ne culcăm pe-o ureche. Ba bine ca nu. Doamna Williamson ţi-a pregătit o omletă bună şi pâine prăjită. Şi aici ai ceai de plante. Zice că muşeţelul o să-ţi liniştească măruntaiele. Şi fructele să le mănânci. Pepenele e numai bun.

— Da, doamnă.

Se simţea în stare să mănânce ore-n şir.

— Annie, îmi pare rău.

— Pentru ce? Că ai fost căpoasă? E şi cazul să-ţi pară.

Se aşeză însă pe marginea patului şi, în stilul confirmat de veacuri, îi puse o mână pe frunte pentru a-i lua febra.

— Te speteşti cu munca până dai în boală. Şi uită-te la dumneata, domnişoară Kate, nimica, numai un sac de oase. Să mănânci ouăle astea până la ultima îmbucătură.

— Eu credeam că sunt arsuri la stomac, murmură ea, apoi îşi muşcă buza. Sau cancer.

— Ce-s prostiile-astea? o apucă Ann de bărbie, copleşită. Te speriaseşi că aveai cancer şi nu făceai nimic?

— Păi, am crezut că dacă sunt simple arsuri, le duc pe picioare. Iar

dacă era cancer, oricum muream.

Se strâmbă, văzându-i expresia încruntată violent.

— Mă simt ca o proastă.

— Mă bucur s-aud, că asta şi eşti.

Annie îi turnă un ceai.

— Domnişoară Kate, eu te iubesc mult, da niciodată-n viaţa mea n-am fost mai supărată pe cineva. Ba nici nu te gândi! Să nu te prind că dai apă la şoareci cât te cert!

Kate îşi trase nasul, luă şerveţelul oferit de Ann şi suflă cu putere.

— Îmi pare rău, repetă ea.

— Atunci, să-ţi pară.

Exasperată, servitoarea îi dădu încă un şerveţel.

— Credeam că Margo e singura dintre voi care poate să mă scoată din minţi. Oi fi aşteptat mata s-o faci, fata mea, da' ai întrecut-o. I-ai spus vreodată familiei că te simţi rău? Te-ai gândit o clipă ce-ar însemna pentru noi să ajungi în spital?

— Am crezut că pot să-i fac faţă singură.

— E, şi n-ai putut, este?

— Da.

— Mănâncă-ţi ouăle până nu se răcesc. Şi doamna Williamson, la bucătărie, se dă de ceasul morţii pentru dumneata. Şi Joe, grădinarul, care şi-a tăiat preţioasele frezii ca să te trezeşti mata cu ele la cap. Ca să nu mai zic de Margo, care m-a ţinut treizeci de minute şi mai bine la telefon, azi-dimineaţă, aşa de agitată e. Şi domnul Josh, care-a venit şi s-a uitat să vadă ce faci înainte să plece la lucru. Şi crezi că domnişoara Laura a pus pleoapă pe pleoapă azi-noapte?

În timp ce-i ţinea predica, Ann îngrămădea pe pâinea prăjită gem de afine din conservă, apoi îi dădu tartina.

— Ca să nu mai zic de ce-au să simtă domnul şi doamna Templeton, când au s-audă.

— O, Annie, te rog, nu…

— Să nu le spun? întrebă Ann, cu o privire feroce. Asta voiai să

zici, domnişorico? Să nu le spun eu oamenilor care te-au iubit şi au ţinut la mata, care ţi-au dat o casă şi-o familie?

Nimeni, îşi spuse nefericită Kate, nu ştia să îngrămădească mai bine gemul pe pâine sau ruşinea în suflet decât Ann Sullivan.

— Nu, am să le telefonez chiar eu. Astăzi.

— Aşa-i mai bine. Şi când te simţi mai bine, o să te duci să-i mulţumeşti domnului De Witt în persoană c-a avut grijă de dumneata.

— Am…

Prevăzând o nouă umilinţă, Kate începu să se joace cu omleta.

— I-am mulţumit.

— Şi-o să-i mai mulţumeşti o dată.

Ridică privirea când o cameristă bătu încet în uşa deschisă.

— Mă scuzaţi. Tocmai au sosit astea, pentru domnişoara Powell.

Şi aduse o cutie prelungă de la florărie, punând-o la picioarele patului.

— Mulţumesc, Jenny. Stai doar o clipă, să vedem ce vază folosim. Nu, mata termină de mâncat, continuă Ann. Pe-astea le despachetez eu.

Desfăcu funda, deschise capacul şi odaia se umplu cu miros de trandafiri. Două duzini de boboci cu tulpini lungi, pe un strat de verdeaţă lucioasă. Îşi îngădui un oftat scăzut, feminin.

— Ad-o p-aia de Baccarat, da, Jenny? Cea înaltă, e în vitrina din bibliotecă.

— Da, doamnă.

— Acum ştiu că sunt bolnavă. Înveselită, Kate culese plicul. Când mă gândesc că Margo mi-a trimis un buchet de flori…!

Scoţând însă cartea de vizită, rămase cu gura căscată.

— Nu-s de la Margo, cred.

Cu privilegiul vârstei şi al afecţiunii, Ann îi smulse cartonaşul dintre degete şi citi.

— „Fii liniştită, Byron.“ Măi, măi, măi.

— Nu-i niciun „măi“ la mijloc. Îi pare rău pentru mine, atâta.

— Două duzini de trandafiri galbeni înseamnă mai mult decât o biată milă, fetiţo. Asta tinde spre idilă.

— Cam greu.

— Seducţie, cel puţin.

Kate îşi amintea îmbrăţişarea nestăpânită din bucătărie. Fierbinte, intensă, întreruptă brutal.

— Poate. Oarecum. Dac-aş fi genul de sedus.

— Toate suntem. Mulţumesc, Jenny. Continui eu. Ann luă vaza de la cameristă şi intră în baie s-o umple cu apă. Când se întoarse, nu fu surprinsă, şi deloc nemulţumită, s-o vadă pe Kate mirosind gânditoare, unul dintre boboci.

— Bea-ţi ceaiul acum, până le aranjez eu pe astea. Te relaxează să aranjezi florile.

Luă o foarfecă dintr-un birou vechi, întinse pe scrin hârtia de mătase în care fuseseră învelite florile şi se apucă de treabă.

— E o treabă care se face pe îndelete, cu plăcere. Când le bagi pe toate odată într-o vază mai la-ndemână, n-ai nicio bucurie.

Kate îşi abătu gândurile dinspre înşirarea unei liste cu toate calităţile lui Byron De Witt. Încrezător, bun, băgăreţ, sexy, încurcă-lume. Sexy.

— Termini treaba mai repede.

— Numai după asta te ţii. După părerea mea, domnişoară Kate, mata ai fost întotdeauna grăbită să termini treaba, orice-ar fi fost. Ai uitat plăcerea de a o face. Să te pripeşti cu câte ceva ca să ajungi la următorul ceva o fi poate productiv, da' distractiv nu-i.

— Şi eu mă distrez, murmură Kate.

— Ei, nu zău? Din câte-am văzut, până şi căutările săptămânale după comoară ţi le-ai transformat într-o corvoadă ca la program. Şi dacă, prin cine ştie ce noroc orb în goana matale după eficienţă, ai da peste zestrea Seraphinei, ce-ai face?

— Ce-aş face cu ea?

— Asta te-am întrebat. Ai folosi bogăţiile să porneşti în jurul lumii, să te-ntinzi alene pe-o plajă, să-ţi cumperi o maşină frumoasă?

Sau le-ai investi în fonduri mutuale şi obligaţiuni scutite de impozit?

— Investiţi cum se cuvine, banii se înmulţesc.

Ann strecură uşor o tulpină în vază.

— Şi pentru ce? Ca să se-ngrămădească frumuşel în cine ştie ce seif? Asta-i singurul mijloc ca să-ţi atingi scopul, sau e chiar scopul mijloacelor? Nu că n-ai fi lucrat îngrijit ca să m-ajuţi să-mi durez un cuibar frumos cu ouă de aur, iubito, dar trebuie să mai ai şi visuri pe lumea asta. Şi uneori e mai bine să nu le poţi atinge cu una, cu două.

— Am unele planuri.

— Eu n-am zis planuri, visuri am zis.

Ce ciudat, medita Ann. Propria ei fiică visase întotdeauna prea mult. Domnişoara Laura avusese visuri simple, care-i zdrobiseră inima. Iar micuţa domnişoară Kate niciodată nu-şi îngăduise să viseze destul.

— Ce-aştepţi, scumpo? Să ajungi bătrână ca mine înainte să-ţi faci chefurile, să te distrezi?

— Nu eşti bătrână, Annie, spuse încet Kate. Tu nu vei fi niciodată bătrână.

— Asta zi-le-o ridurilor care-mi încolţesc pe faţă cu fiecare zi.

Zâmbea însă când se întoarse.

— Ce-aştepţi, Katie?

— Nu ştiu exact.

Privirea i se îndreptă spre vaza de cristal din spatele lui Ann, plină ochi cu flori galbene care străluceau ca razele soarelui. Ar fi putut, dacă-şi bătea capul, să numere de câte ori primise trandafiri de la vreun bărbat.

— Nici nu m-am gândit cu-adevărat.

— Atunci, e timpul să te gândeşti. Cap de listă e ce-o face pe Kate fericită. Că la liste, ştiu că te pricepi. Dumnezeu mi-e martor, adăugă ea cu însufleţire, după care se duse la dulap să scoată halatul pe care Kate şi-l lăsa întotdeauna în camera ei din Templeton House. Acum, poţi să stai o vreme pe terasă, la soare. Stai acolo şi nu face nimic, doar visează puţintel.

Capitolul 9

Săptămâna de răsfăţ a fost un medicament impecabil. Pentru Kate a reprezentat aproape o supradoză.

Şi totuşi, ori de câte ori începea să facă valuri că voia să plece acasă şi să se reapuce de lucru, toţi cei aflaţi destul de aproape ca s-o audă, ce repezeau la ea.

Spunându-şi că avea să întoarcă o foaie nouă, fie şi cu preţul vieţii, se străduia să se lase în voia lor, purtată de curent, luând realitatea aşa cum era. Şi se întreba cum putea trăi cineva astfel. Îşi reaminti că era o seară minunată. Că stătea în grădină, cu un copil ghemuit pe genunchi şi altul la picioare. Ulcerul ei – dacă era ulcer – nu-i mai făcuse probleme de câteva zile.

Şi găsise acolo, în casa copilăriei ei, o pace căreia îi simţise lipsa.

— Aş vrea să poţi sta cu noi la nesfârşit, mătuşă Kate, îşi ridică privirea Kayla, cu ochii cenuşii şi blânzi pe faţa ei de îngeraş. Niciodată nu te-am lăsa să fii prea bolnavă sau prea îngrijorată.

— Mătuşa Margo spune că eşti o cusurgioaică profesionistă, chicoti Ali, amuzată de hazul termenului, în timp ce lăcuia atentă unghiile lui Kate cu o ojă roz. Ce-i ăla cusur?

— Mătuşa Margo.

Nu era destul de rău, îşi spuse Kate, că urma să aibă nişte unghii roz-aprins, fără a mai adăuga şi insulta pe lângă ultragiul fizic?

— Norocul ei că-mi place cum îi stă.

— Dacă nu te-ai întoarce în apartamentul tău, am putea să ne jucăm cu tine în fiecare zi.

Pentru Kayla, asta era mita supremă.

— Iar tu şi mama aţi organiza ceaiuri cum spunea Annie că făceaţi când eraţi mici.

— Putem avea cu toţii ceaiuri, când vin în vizită, îi aminti Kate. Aşa, e mai deosebit.

— Dar dacă ai locui aici, n-ar trebui să plăteşti chirie, zise Ali, punând la loc capacul flaconului cu lac, arătând mult prea înţeleaptă pentru o fată de zece ani. Până nu te repui pe picioare financiar.

Pe buzele lui Kate se ivi un nou surâs.

— Pe-asta de unde-ai auzit-o?

— Tu spui mereu chestii de-astea, surâse Ali, lipindu-şi obrazul de genunchiul lui Kate. Iar acum mama lucrează mult şi nimic nu mai e ca înainte. E mai bine cu tine aici.

— Şi mie îmi place să stau cu voi.

Înduioşată şi cu inima frântă, Kate mângâie părul buclat al lui Ali. Un fluture galben ca razele soarelui trecu prin apropiere, aşezându-se graţios între petalele unei petunii roşii. Un moment, Kate mângâie fetiţa, privind cum se desfăceau şi se strângeau uşor aripile fluturelui, în timp ce se hrănea.

Cât de greu ar fi fost, se întrebă ea, să rămână acolo pur şi simplu, aşa, pentru totdeauna? Doar să se lase să plutească. Să uite totul. N-ar fi fost greu deloc, îşi dădu seama Kate. Şi nu cumva aceasta era o parte din motivul pentru care nu o putea face?

— Trebuie să mă întorc acasă. Dar asta nu înseamnă că n-am să-mi petrec mult timp cu voi. Fiecare duminică, fără-ndoială, ca să găsim tot aurul Seraphinei.

Îşi ridică privirea uşurată, auzind zgomot de paşi. Dacă mai dura mult, ar fi fost gata să accepte tot ce-i cereau nepoatele.

— Uite şi cusurul.

Margo se mulţumi să-şi ridice elegant o sprânceană, când fetele chicotiră.

— O iau ca pe o glumă privată. Sunt prea activată ca să mă supăr pe tine. Uite!

Ridicându-şi tunica lucioasă de în, se trase de elasticul pantalonilor.

— Azi-dimineaţă nu mi-am mai putut încheia fermoarul fustei.

Începe să se vadă.

Cu faţa strălucitoare, se întoarse din profil:

— Observi?

— Parc-ai fi o balenă eşuată pe plajă, replică sec Kate, dar Kayla sări în picioare şi alergă să-şi lipească urechea de pântecul lui Margo.

— Încă nu îl aud, se plânse ea. Eşti sigură că ăla micu' e aici?

— Absolut sigură, dar de chestia cu ăla nu pot să garantez.

Deodată, buzele începură să-i tremure şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Kate, a mişcat. Azi după-amiază, ajutam o clientă să aleagă între un Armani şi un Donna Karan, şi am simţit o… un fel de palpitaţie. Am simţit copilaşul mişcând. Am simţit… am simţit.

Se întrerupse, izbucnind în lacrimi necontrolate.

— O, Iisuse!

Ridicându-se, Kate le strânse lângă ea pe fetele care priveau cu ochii holbaţi şi le înghionti spre cărarea pietruită.

— E bine aşa, le asigură ea. Plânge de fericire. Spuneţi-i doamnei Williamson că vrem o carafă întreagă de limonadă, din aia pe care o face ea să sfârâie.

Răsucindu-se din nou spre Margo, o îmbrăţişă strâns.

— Adineauri glumisem. Nu eşti grasă.

— Vreau să fiu grasă, suspină Margo. Vreau să umblu ca raţa. Vreau să nu mai pot dormi pe burtă.

— O.K., o bătu Kate pe umăr, oscilând între amuzament şi îngrijorare. O.K., iubito, aşa va fi. Ba chiar, cred că ai şi început să mergi ca raţa. Puţin.

— Serios? Margo îşi trase nasul, apoi îşi reveni. Of, ia uite la mine. Am înnebunit. În ultima vreme fac mereu figura asta. Am simţit copilul mişcând, Kate. Voi avea un bebeluş. Habar n-am ce-nseamnă să fii mamă. Mi-e aşa de frică. Sunt atât de fericită. La naiba, mi-am stricat rimelul.

— Slavă Domnului, îşi revine.

Ea însăşi cam zguduită, o aşeză pe Margo într-un fotoliu.

— Ce face Josh când te-apucă accesele astea de plâns?

— Îmi dă şerveţelele.

— Excelent. Fără prea multă speranţă, începu să se caute prin buzunare. N-am la mine.

— Am eu..

Margo îşi suflă nasul, apoi oftă.

— Hormonii dracu'…

Se tamponă la ochi cu un alt şerveţel, apoi îşi trecu o mână expertă peste coada franţuzească fantezistă.

— Am venit aici să văd cum te simţi.

— Spre deosebire de tine, în burta mea nu pare să se întâmple nimic. O duc minunat. Cred că povestea aia cu ulcerul nu era decât o gogoaşă.

Restabilită, Margo îşi arcui o sprânceană.

— Ei, nu zău. Chiar aşa crezi?

Kate, recunoscându-i tonul, se şi pregăti de luptă.

— Nu-ncepe.

— Trei zile am aşteptat ca să încep. Dar acum te simţi bine. Aşa că-ţi pot spune că eşti o idioată insensibilă şi egoistă. Pe toţi cei destul de slabi de minte ca să se îngrijească de tine i-ai băgat într-o vrie de spaime.

— A, şi ar fi fost sensibil şi altruist din partea mea dacă mă văicăream şi mă plângeam – treabă la care tu eşti expertă – şi…

— Ai grijă de tine, o întrerupse Margo. Consultă un medic. Sau, nu, nu tu, tu eşti prea deşteaptă, prea ocupată pentru aşa ceva.

— Nu mă mai bate la cap.

— Fetiţo, tocmai ţi l-am apucat şi-am să ţi-l bat ca la fasole. De-o săptămână încheiată, toată lumea te mângâie pe căpăţână şi te cocoloşeşte. Acum, poţi înghiţi şi o doză de realitate. Domnul şi doamna Templeton sunt pe drum încoace.

Kate se simţi cuprinsă de vinovăţie.

— De ce? Nu e nevoie să facă atâta drum. Nu-i decât un fleac de ulcer.

— A, acum recunoşti că e ulcer, sări iarăşi Margo în sus, începând să se învârtă în jurul scaunului. Dacă ăsta era un program în douăşpe trepte, s-ar zice că ai rezolvat etapa întâi. Ar fi luat primul avion, din clipa când i-a sunat Laura, dar ea şi Josh i-au convins că totul e sub control şi să-şi termine mai întâi treburile. Însă nimic nu-i poate opri să vadă cu ochii lor că draga lor Kate e bine.

— Am vorbit şi eu cu ei. Le-am spus că nu e nimic grav.

— Nu, sigur, nimic grav. Te-au suspendat sub suspiciune de delapidare şi ai ajuns la urgenţă. Niciun motiv de îngrijorare.

Îşi propti mâinile în şolduri.

— Cine naiba te crezi?

— Am…

— Josh e furios, aruncă toată vina pe Bittle şi-şi dă cu pumnii-n cap că nu li s-a repezit la beregată în clipa când te-au pocnit.

— N-are nicio legătură una eu alta, sări şi Kate în picioare, egalând strigătele lui Margo decibel cu decibel. Josh n-are niciun amestec în povestea asta.

— Tipic pentru tine. Absolut tipic. Nimeni nu are niciun amestec când e vorba de tine. De-asta se învinuia Laura singură că n-a fost atentă cum te simţi, ce faci. Te doare-n cot.

Cu limonada efervescentă plescăind într-o carafă de sticlă, Laura veni aproape în fugă spre tărăboiul luptei.

— Ce se întâmplă aici? Margo, nu mai ţipa la ea.

— Gura! răcniră Margo şi Kate la unison, întorcându-se spre Laura.

— V-am auzit tocmai din bucătărie.

Făcând un efort să nu trântească sticla pe sticlă, Laura puse carafa pe masă. Cu ochii dilataţi de fascinaţie, fiicele ei urmăreau duelul trilateral.

— A trebuit să ţip, insistă Margo. Ca să-i intre sunetul în capul ăla greu. Tu eşti prea ocupată să-ţi plângi singură de milă ca să mai şi urli.

— N-o târî pe Laura în treaba asta.

Însă, exact în timp ce o spunea, Kate se răsuci spre Laura.

— Şi ţie cine-ţi dă voie să te acuzi singură de problemele mele? Nu tu răspunzi pentru mine.

— Doamnelor…

Nesigur dacă să fie amuzat sau prevăzător, Josh apăru în spatele nepoatelor sale, luându-le din mâini paharele pe care le aduseseră.

— Aşa se începe o petrecere?

— Tu să nu te bagi!

Vocea lui Kate vibra de furie.

— Toţi, nu vă băgaţi în viaţa mea. N-am nevoie să fiu privegheată şi îngrijită. Sunt absolut capabilă

— Să te îmbolnăveşti, sfârşi Margo înaintea ei.

— Tot omul se îmbolnăveşte! mugi Kate. Toată lumea are dureri.

— Iar cei capabili caută ajutor. Laura îi puse mâinile pe umeri, aşezând-o cu forţa pe un fotoliu. Dacă aveai măcar puţină minte, te duceai la doctor şi te internai în spital să-ţi faci analizele. Şi când colo, tu te porţi ca o idioată şi aduci gâlceavă în toată familia.

— N-am putut merge la spital. Ştii bine că nu pot… Nu pot.

Amintindu-şi, Laura îşi frecă faţa cu mâinile. „Uite unde te-aduc nervii," îşi spuse ea. „Să loveşti o prietenă care suferă."

— O.K., se aşeză ea pe braţul fotoliului lui Kate, mai îmblânzită; văzând ochii lui Margo, observă că şi ea îşi amintea spaima din copilărie care o cutremura pe Kate. Acum s-a terminat. Trebuie să-ncepi să-ţi porţi de grijă, ca să nu se mai repete.

— Ceea ce-nseamnă că trebuie să exersezi să devii o fiinţă omenească, adăugă şi Margo, dar fără pic de ironie.

— Mai sunt furioase? şopti Kayla, încă ţinându-se cu o mână de pantalonul lui Josh.

— Puţin, poate, dar cred că nu mai e niciun pericol.

— Mama nu ţipă niciodată, îşi roase unghiile Ali, neliniştită. Niciodată nu ţipă.

— La mine ţipa. E nevoie de mult ca s-o facă să zbiere. Trebuie să fie ceva foarte, foarte important. Şi, odată, mi-a tras un pumn drept

în nas, povesti Josh.

Fascinată, Kayla întinse mâna, pipăind nasul lui Josh, care se aplecă.

— Ţi-a curs sânge şi toate alea?

— Şi toate, alea. Au trebuit s-o ia de pe mine Kate şi Margo. Pe urmă, s-a simţit tare prost.

Apoi, zâmbi şi zise:

— Cu toate că eu începusem. Ce-aţi zice să bem puţină limonadă?

Ali trecu în spatele unchiului ei, studiindu-şi mama cu ochi curioşi şi analitici.

Trebuia s-o facă, îşi reaminti Kate. Era duminică dimineaţă. Mătuşa şi unchiul ei urmau să sosească pe la jumătatea după amiezei. Înainte de a se întâlni cu ei, trebuia să-l vadă pe Byron.

Era noul ei plan pentru o viaţă sănătoasă. „Rezolvă-ţi problemele personale şi emoţionale la fel de atent ca şi pe cele practice.“ De ce, se întrebă ea, îi era atât de greu?

Sperase, în secret, să nu-l găsească acasă. Mulţi oameni ieşeau duminica dimineaţa la o gustare sau pe plajă. Oriunde. Însă ambele maşini erau pe alee. Încă de când şi-o parcă pe a sa în spatele lor, putu auzi muzica bubuind prin ferestre; Creedence Clearwater Revival. Stătu un moment ascultând avertismentele fierbinţi ale lui John Fogerty despre o lună nefastă la răsărit.

Spera să nu fie un semn de rău augur.

Era greu să reconcilieze un om cu înfăţişarea lui – rafinată, elegantă – şi o vizibilă preferinţă pentru rock josnic-şi-murdar şi Motown nervos. Dar, în fond, nu venise acolo ca să-i analizeze gusturile muzicale. Venise să-i mulţumească şi apoi să întoarcă pagina peste acel capitol stânjenitor din viaţa ei.

Făcându-şi curaj din mers, Kate cobori din maşină şi porni spre casă. Avea să fie dezinvoltă, scurtă, amicală, veselă. Avea să transforme totul într-o glumă pe seama ei, să-şi exprime aprecierea cuvenită pentru consideraţia şi grija lui. Şi să plece.

Trase aer în piept, îşi frecă mâinile pe coapsele blugilor, apoi bătu

la uşă. Şi râse de ea însăşi. Nici Superman n-ar fi auzit un ciocănit peste urletele muzicii. Apăsă cu putere pe butonul soneriei. La auzul notelor mărunte ale refrenului „Ole, ole, toată gaşca-aicea e", căscă gura şocată, după care se scuturã de râs. Distrându-se de absurdul situaţiei, apăsă a doua oară, apoi a treia.

Byron veni să deschidă, – transpirat şi incredibil de sexy, într-un şort zdrenţuit şi o bluză de corp cu mânecile smulse.

— Melodia soneriei nu-i a mea, spuse el imediat. N-o pot schimba până după lichidare.

— Pariez că la fel le spui tuturor.

Îşi îngădui un studiu prelung, complet.

— Te-am întrerupt de la o partidă de lupte?

— Ridicam greutăţi, făcu el un pas înapoi. Intră.

— Ascultă, pot reveni când nu eşti ocupat să tragi de fiare.

Christoase, avea nişte muşchi uluitori. Peste tot. Cum îi scăpaseră?

— Oricum, aproape terminasem. Gatorade? ridică el sticla şi, când Kate clătină din cap, trase singur o duşcă. Cum te simţi?

— Bine. De-asta am trecut. Ca să…

Byron se aplecă şi închise uşa în urma ei, făcând-o să tresară.

— Ca să-ţi spun că mi-e bine. Şi să-ţi mulţumesc pentru… tot. Pentru flori. Au fost frumoase.

— Vreun puseu?

— Nu. Nu-i mare lucru. Serios. Nervoasă, ridică din umeri, frecându-şi palmele. Un om din zece se-alege cu câte un ulcer peptic. Şi la toate nivelurile socio-economice. Nu există nicio probă clară că-i afectează, înţelegi, numai pe cei care trec prin mult stres şi au programe neregulate.

— Făcurăm cercetări, este? jucă pe buzele lui un surâs.

— Păi, mi s-a părut logic. Generalităţi.

— M-m. Şi cercetările tale ţi-au dezvăluit şi că oamenii cu anxietăţi cronice tind să fie mai susceptibili şi să-şi agraveze boala?

Kate îşi înfundă în buzunare mâinile neastâmpărate.

— Poate.

— Stai jos, îi indică el singurul scaun, înainte de a se întoarce să dea muzica mai încet.

— Nu pot rămâne. Azi sosesc unchiul şi mătuşa mea.

— Avionul aterizează abia la două jumate.

Ştiuse, desigur. Kate se pomeni răsucindu-şi degetele încleştate şi-şi impuse să se oprească.

— Da, dar am treburi, şi tu la fel. Aşa că, dacă…

O salvă un tropăit mărunt şi apariţia a doi bulgări de blană galbenă, în goană.

— O, Doamne!

Instinctiv, îngenunche şi prinse în braţe căţeii care delirau de fericire.

— O, ce drăgălaşi sunt. Nu suntem noi nişte dulci? Nu suntem minunaţi?

Aprobând în unanimitate, începură să-i scalde faţa cu limbi nerăbdătoare, scheunând şi zbătându-se, căţărându-se unul peste altul ca să ajungă mai aproape.

— El e Nip şi el e Tuck, o informă Byron, în timp ce se lăsa în jos lângă ei.

— Care-i unul, care-i altul?

Byron făcu un căţel să-şi dea ochii peste cap de extaz, scărpinându-i blana de pe burtă.

— Nu ştiu. Mă gândeam c-o să iasă la iveală cu timpul. Nu-i am decât de două zile.

Kate alese unul să-l mângâie, uitând complet că abia aşteptase să plece aşa cum venise.

— Ce sunt?

— Un pic de-ici, un pic de colo. Puţin setter, puţin labrador…

Înainte ca al doilea căţel s-o poată tuli, îl pupă pe bot.

— S-au ţinut după tine până acasă, aşa-i?

— I-am adoptat de la ecarisaj. Au opt săptămâni.

Byron găsi pe jos resturile unui os ronţăit bine şi îl aruncă

alunecând peste podelele lustruite, pentru a fi fugărit de câini.

— Te superi dacă te-ntreb ce-ai să faci cu doi căței acasă, când eşti la serviciu?

— O să-i iau cu mine – un timp. Cred că pot îngrădi o parte din curte, şi-şi vor ține companie unul altuia, cât lipsesc.

Năvăliră înapoi, sărind asupra lui.

— Voiam să-mi iau doar unul, dar… în fine, sunt frați, şi mi s-a părut mai cinstit aşa.

Privind-o, văzu că îi zâmbea.

— Ce e?

— Nici n-ar crede omul, văzându-te.

— Ce să creadă?

— Că eşti un fraier.

Byron ridică din umeri şi aruncă din nou osul.

— Aş zice că o femeie practică aşa cum eşti tu trebuie să vadă avantajele de a-i lua pe amândoi. Un câine de rezervă e o soluție înțeleaptă.

— Mhm, exact.

— Iisuse, Kate, ai intrat vreodată într-un adăpost din alea? Ți se frânge inima.

Suportă sărutările umede, băloase, ale cățeilor care reveniseră.

— Se face o treabă excelentă – să nu mă înțelegi greşit – dar atâția câini şi pisici, aşteptând doar să vină cineva să-i ia. Sau…

— Mda. Sau.

Întinse mâna, mângâindu-l pe cel care i se aşezase în poală.

— I-ai salvat.

Reveni cu privirea spre el.

— Ai talent la aşa ceva.

Byron o apucă de pulpă şi o trase spre el până li se ciocniră genunchii.

— Tind să mă ataşez de ceea ce salvez. Arăți bine.

Anticipându-i reacția, îi păstră mâna pe picior, împiedicând-o să se retragă.

— Odihnită.

— Toată săptămâna n-am făcut decât să mă odihnesc, şi să mănânc, zâmbi ea. Am pus pe mine trei livre.

— Ei, ţine-o tot aşa.

— S-ar putea să nu-ţi pară cine ştie ce, asule, dar mi-am petrecut aproape toată viaţa încercând să-mi formez ceva asemănător cu o siluetă. Am încercat tot ce se găseşte la coada revistelor şi a suplimentelor de duminică.

Fu nevoit să zâmbească.

— Fugi d-aci.

— Nu, serios. Concuram cu Margo – care cred că are formele din naştere – şi cu trupul mlădios şi feminin al Laurei. Întotdeauna am arătat ca fratele lor mai mic şi subalimentat.

— Nu arăţi ca fratele mai mic al nimănui, Kate.

Simţindu-se absurd de flatată, ridică din umeri.

— În pofida uluitorului câştig în greutate şi a lipsei de simptome, o întrerupse el, ai să-ţi vizitezi medicul curant.

— Nu prea am de ales. Toată familia s-a înhăitat contra mea.

— De-asta există familiile. Mare sperietură ne-ai tras.

— Ştiu. Am ascultat conferinţe de la experţi, despre obiceiurile mele nepăsătoare şi egoiste.

Zâmbind, Byron o bătu pe coapse şi zise:

— Usturătoare?

— De zile mari. Chiar mă gândeam să-mi tatuez „Iertare!“ pe frunte, ca să nu mă mai tot repet. Şi, că tot veni vorba de scuze…

Suflă prelung, făcând să-i fluture zulufii.

— Voiam să-ncerc să scap de-aici fără să mai aduc vorba şi de asta, dar încerc să mă reformez.

Sprâncenele i se îmbinară, ca întotdeauna când trebuia să se confrunte cu o problemă spinoasă sau cu o sarcină neliniştitoare. Se aplicau ambele cazuri.

— În seara aia, înainte de a avea micul… atac, noi tocmai…

— Coboram spre podea, din câte-mi amintesc, completă Byron,

mângâind după ureche cățelul care-i adormise în brațe. Se pare că pân-la urmă, tot acolo am ajuns.

— Vreau să spun că situația mi-a scăpat din mână. E vina mea, la fel de mult ca și a ta.

— Vinile se stabilesc atunci când iese ceva prost.

— Tocmai asta e.

Ar fi trebuit să se-aștepte să nu-i fie simplu. Nip sau Tuck îi sforăia pe coapsă. Își făcu de lucru scărpinându-l în creștet.

— Nu ne… Nu mă reped în pat cu bărbații pe care abia îi cunosc.

— Trebuia să se întâmple pe jos, îi aminti el; încă îi era greu să treacă prin bucătărie fără a-și închipui cum ar fi fost. Și niciodată n-am crezut asta despre tine. Altfel, nu treceau doi ani fără să ai relații sexuale.

Kate rămase cu gura căscată.

— Ideea asta de unde ți-a mai venit?

— Ai menționat-o tu, replică el în treacăt, când încercam să te debarasez de haine.

Kate închise gura, expirând pe nas.

— Aha. Ei bine, asta nu face decât să-mi accentueze argumentul.

Stânjenită, îl privi cum ridica ușor cățelușul din brațe și îl punea deoparte, unde acesta se ghemui, adormind și mai adânc.

— Ceea ce s-a întâmplat n-a fost decât un moment trecător.

Byron repetă procedura cu al doilea cățel. Inima lui Kate începu să bubuie.

— O izbucnire hormonală.

Nici măcar n-o atinse, aplecându-se doar înainte, până când gura i-o găsi cu precizie pe a ei.

Kate aproape că-și simți mintea înclinându-se într-o parte, cu creierii începând să se scurgă afară. Mă rog, avea nevoie de o diversiune, nu? De o descărcare pentru toată tensiunea. Părea cel mai de bun simț lucru din lume, să-și desfacă picioarele, să-i cuprindă talia cu ele și să se afunde.

— Asta nu face decât s-o dovedească, preciză ea încet.

Îşi trecu degetele prin părul lui, apucând cu putere.

— Dovedeşte că am dreptate.

— Gura, Kate.

— O.K..

Era minunat, brutal de fierbinte. Nici nu ştiuse până atunci cât de frig îi fusese. Până când obrajii lui neraşi îi frecară aspru pielea, nu ştiuse cât de moale putea fi. Nici cât de mulţumitor că avea o piele atât de moale.

Scoase un geamăt prelung, de mulţumire, în timp ce mâinile lui se strecurau sub tricou ca să-i mângâie spatele, înconjurând-o pentru a-i cuprinde şi strânge sânii apucaţi de mâncărimi. Trecerea degetelor mari peste sfârcuri îi trimise o lance de fierbinţeală prin mijloc, vibrând dureros sub pântec. Arcuindu-se pe spate îşi coborî capul până când gura lui înlocui mâinile.

Byron începu s-o sugă prin bumbac, chinuindu-se cu fantezii ale senzaţiei pielii ei, ale gustului, lunecându-i pe sub limbă. Era atât de… subţire. Torsul acela îngust, aproape băieţesc, n-ar fi trebuit să-l atragă niciodată. Nu exista arcuirea femeiască a şoldurilor şi avea sânii mici.

Şi tari, şi calzi.

Felul cum se freca de el, acea nervoasă dorinţă a femeii ce se clatină deja pe muchie, era neruşinat de excitant. Dorea, trebuia, s-o împingă înapoi, să sfâşie materialul şi să se înfigă în ea până urlau amândoi.

În schimb, reveni cu gura spre ea, îşi strecură o mână între cele două trupuri şi o catapultă peste margine, în cădere liberă. Se cutremură, când pe Kate o zgudui o convulsie, îşi ordonă să respire, când capul ei îi căzu moale pe umăr.

„Ei bine, îşi spuse el, atâta ar trebui să fie de ajuns pentru unul din noi.“

Kate avu nevoie de un moment pentru a-şi da seama că se oprise, că nu făcea decât s-o ţină în braţe.

— Ce…? bâigui ea. De ce?…

Întrebările ei năucite aproape că-l făcură să zâmbească.

— Am ajuns la concluzia că nu vreau să fie o izbucnire hormonală. Pentru niciunul dintre noi.

O îndepărtă, studiindu-i faţa congestionată, ochii grei, sticloşi.

— E mai bine acum?

— Nu cred…

Nu putea crede nimic.

— Nu ştiu… Nu vrei să…?

Byron îi cotropi gura sub a lui, într-un sărut cu gust de frustrare neagră, învârtejită.

— Cu asta, ţi-am răspuns la întrebare?

Apucând-o de umeri, o scutură scurt, satisfăcător.

— Încerci să mă zăpăceşti.

O parte din creier începea să i se regenereze şi, odată cu el, şi temperamentul.

— Asta-i o versiune perversă după *Lumină de gaz*?

De astă dată, Byron surâse.

— Dumnezeule, mare pacoste mai eşti pe capul omului. Ascultă aici, Katherine. Te doresc. Habar n-am de ce, dar te doresc de mama focului. Dacă mi-aş urma primul instinct, ai zăcea lată pe spate, goală, iar eu m-aş simţi mult mai bine decât mă simt în clipa asta. Dar să fiu al dracului dacă după aia n-ai să te ridici susţinând că nu te-am ajutat decât să-ţi potoleşti setea sexuală.

Ochii i se limpeziră la loc, fulgerător.

— E hidos ce spui.

— Mda, este. Şi exact aşa ai fi raţionat şi tu. Nu-ţi dau ocazia. Ceea ce fac e să-ţi dau timp să te acomodezi cu ideea să mă ai ca amant.

— Ca să vezi ce…

— Taci din gură, măcar o dată, o întrerupse el calm. O vom lua încet, vom ieşi împreună în lume, vom avea câteva conversaţii rezonabile, ne vom descifra unul pe altul treptat.

— Cu alte cuvinte, va fi numai în stilul tău.

Byron îşi înclină capul, a încuviinţare.

— Mda, în două vorbe.

Când Kate încercă să se smulgă, se rezumă să ofteze, ţinând-o pe loc.

— Iubito, sunt la fel de încăpăţânat ca tine şi de-o mie de ori mai puternic. Asta mă pune în avantaj.

— N-ai să mă ţii aici când eu nu vreau.

O sărută amical pe nas.

— Oi fi tu scorţoasă, dar ai braţele subţiri ca două scobitori. Ne putem ocupa şi de asta, adăugă, neluându-i în seamă sunetele sugrumate. De fapt, niciun moment nu e mai bun decât cel prezent.

Kate crezuse că avusese parte de toate şocurile pe care le putea înfrunta într-o singură dimineaţă, dar suferi unul nou, când Byron o săltă în braţe, aruncându-şi-o peste umăr.

— Eşti nebun? Lasă-mă jos, javră plină de muşchi. Te-arunc în pârnaie pentru agresiune.

— Tocmai de muşchi era vorba, replică el moale, cărând-o în camera alăturată. Crede-mă, nimic nu se compară cu o gimnastică bună, ca să-ţi eliberezi tensiunea. Ţinând seama de ulcerul şi de dorinţa ta de a câştiga în greutate, ar trebui să adaugi şi asta la programul zilnic.

O depuse jos, prinse în mână pumnul pe care-l repezise spre el şi i-l strânse afectuos.

— Ar fi cazul să poţi pune puţină putere la baza directei ăsteia. Vom începe cu bicepşii.

— Ce văd, nu-i adevărat, murmură ea, închizând ochii. Nici măcar nu sunt aici.

— Trebuie să lucrăm şi la dietă şi nutriţie, dar ajungem noi şi acolo.

Aveau să ajungă la multe, îşi spuse el, imediat ce nu ar mai fi arătat de parcă ar fi putut-o doborî doar cu o suflare.

— În clipa asta, cred c-ar trebui să începi cu ganterele de trei livre.

Luă două greutăţi metalice de pe un raft.

— Faci cinci ridicări.. Va trebui să-ţi cumperi nişte greutăţi de fete.

Kate deschise ochii din nou.

— Ai zis greutăţi de fete?

— Nimic jignitor. Se găsesc nişte seturi învelite în plastic colorat, foarte drăguţe.

Îi puse câte o ganteră în fiecare mână şi-i strânse degetele în jurul barelor. Singurul lucru care o împiedică să le dea drumul pe jos fu curiozitatea.

— De ce faci asta?

— Adică, pe lângă faptul că mă simt în mod inexplicabil atras de tine? îi zâmbi el, potrivindu-i coatele pe lângă trup. Cred că încep să te plac. Acum, imaginează-ţi că le ridici şi le cobori pe astea prin noroi. Concentrează-te asupra bicepşilor şi ţine coatele pe loc.

— Nu vreau să ridic greutăţi.

Ăsta era omul care cu doar câteva minute în urmă îi provocase un orgasm dur şi pârjolitor?

— Vreau să dau cu ele-n tine.

— Gândeşte-te numai cu cât mă vei putea lovi mai tare când vei fi pus un pic de muşchi.

Îi conduse braţele în jos, apoi în sus.

— Uite-aşa, dar rezistă în ambele sensuri.

— Sunt prea uşoare. E o prostie.

— N-au să-ţi mai pară atât de uşoare, după câteva serii. O să te treacă frumos năduşelile, până termin cu tine.

Kate îi adresă un surâs dulce.

— Mda, la asta mă gândisem şi-nainte.

Încântată de răspuns, coborî greutăţile, le ridică… Apoi, iarăşi îi trecu un fulger prin creier.

— Fir-ai al dracu', Byron, iar mă salvezi?

Păşi în spatele ei, potrivindu-i bine umerii.

— Taci şi pompează, puştiule. Detaliile le lămurim mai târziu.

Capitolul 10

Întotdeauna era plăcut să-i aibă pe mătuşa Susan şi pe unchiul Tommy acasă. Kate se îngrijorase să nu i se vadă ceva pe faţă – sau, mai rău, să nu observe ceva pe ale lor. Cunoaşterea delictelor din trecut, îndoiala faţă de propria ei nevinovăţie. Dar nu văzuse decât îngrijorare şi bunăvoinţă.

Vizita lor mai însemna şi să-şi prelungească şederea la Templeton House. Îi era greu să-i vadă în fiecare zi, când în minte o bombardau întrebările acelea pe care încerca să le ignore. Întrebări pe care nu se putea încumeta să le adreseze.

Folosea sistemul de a bătători calea pe care intenţiona s-o urmeze. Ziua, la magazin, muncind, pentru a-şi solicita creierul şi a-i da o ocupaţie. Seara, cu familia, ca să-şi aline inima. Câte o întâlnire cu Byron, ca să se învioreze.

Byron era un element nou. Văzându-l, punându-şi întrebări despre el, îi era mai uşor să nu rumege întorsătura pe care o luase viaţa ei. Se hotărâse să-l considere un experiment de tip nou. Kate prefera acest termen în locul celui de „legătură". Iar ca experiment, nu era deloc neplăcut. Câteva seri la restaurant, un film când şi când, eventual câte o plimbare pe faleză.

Şi mai erau şi acele sărutări prelungi, aţâţătoare, cu care lui Byron părea să-i placă enorm să se desfete. Sărutări care-i făceau inima să se zbată în piept ca un păstrăv pe uscat. Apoi se sfârşeau, lăsând-o chinuită de dor şi derută. Şi de mâncărimi.

Întreaga relaţie – nu întregul experiment, se corectă ea – îl lăsa mult prea stăpân pe situaţie. Acum, că se simţea puţin mai sigură – bine, mai sănătoasă – avea să se ocupe de restabilirea echilibrului puterii. Frumos spectacol.

Susan Templeton stătea în uşă, ţinându-şi soţul de braţ.

— Kate a noastră niciodată n-a visat destul cu ochii deschişi, nu-i aşa, Tommy?

— Nu fata noastră cea raţională.

Thomas închise uşa biroului în urma lor. Elaborase logistica respectivei manevre împreună cu soţia sa şi, punând planul în aplicare, încadrară micul birou unde Kate se prefăcuse că lucra.

— Încercam să calculez bugetul de reclamă pentru trimestrul viitor, zise ea punând monitorul pe screensaver. Dacă aveţi un strop de minte, ascundeţi-vă aici până nu vă pune Margo la treabă.

— I-am promis vreo două ore, îi făcu Thomas cu ochiul. Crede că m-a dus cu zăhărelul, dar îmi place să lucrez la casieria aia de tip vechi.

— Poate-mi vinzi câteva ponturi despre comerţ. Nu-i prea prind şpilul.

— Îndrăgeşte obiectele pe care le vinzi, Katie, fetiţo, chiar dacă le deteşti.

Aruncă un ochi experimentat prin birou, observând rafturile ordonate, spaţiul de muncă bine organizat.

— Cineva a făcut ordine pe-aici.

— Nimeni nu pune mai bine la locul lor lucrurile, şi oamenii.

Susan îşi puse o mână peste a lui Kate, privind-o cu ochii ei albaştri.

— De ce nu l-ai pus şi pe Bittle la punct?

Kate clătină din cap. Întrucât aştepta de câteva zile ca unul dintre ei să abordeze subiectul, nu intră în panică. Avea explicaţia pregătită.

— Nu e important.

Ochii lui Susan însă, rămaseră aţintiţi asupra ei, calmi, răbdători, în aşteptare.

— Era prea important, se corectă Kate. Nu voi lăsa să mă afecteze.

— Acum, ascultă aici, fetiţa…

— Tommy, murmură Susan.

— Nu, reteză el intervenţia soţiei, cu o ieşire nervoasă; spre deosebire de ai lui Susan, ochii lui cenuşii ca ardezia scânteiau. Ştiu că vrei să tratezi delicat problema, Susie, dar al dracului să fiu dacă eu aşa am să fac.

Se apropie de birou, înalt, bine clădit, obişnuit să domine, fie în afaceri, fie în familie.

— Mă aşteptam la mai mult din partea ta, Kate. Să te laşi călcată în picioare, să cedezi fără luptă… Să întorci spatele unui lucru pentru care ai muncit toată viaţa. Mai rău, să te-mbolnăveşti din cauza asta, în loc de a-i ţine piept. Mi-e ruşine pentru tine.

Erau cuvinte pe care nu i le mai spusese niciodată. Cuvinte pe care Kate se străduise toată viaţa să nu-i dea prilejul să i le spună. Acum, o lovire ca un dos de palmă.

— N-am… N-am pus mâna pe niciun ban.

— Bineînţeles că n-ai luat niciun ban.

— Am făcut tot ce-am putut. Ştiu că v-am dezamăgit, îmi pare rău.

— Nu de noi vorbeam, se răsti Thomas. De tine e vorba. Te-ai lăsat învinsă.

— Ba nu, am…

Ruşine. Îi era ruşine cu ea. Şi era furios:

— Tot ce-am avut am dedicat muncii ăsteia. Am încercat să… am crezut că eram pe drumul spre parteneriat şi atunci aş fi…

— Deci, la prima lovitură, te prăbuşeşti? se aplecă Thomas înainte, îndreptând un deget spre ea, ăsta ţi-e răspunsul?

— Nu…

Incapabilă să-l privească în faţă, îşi studie mâinile.

— Nu. Aveau dovezi. Nu ştiu cum, fiindcă vă jur că n-am luat niciun ban.

— Ai puţină încredere şi în noi, Katherine, spuse încet Susan.

— Dar aveau formularele, semnătura mea. Respiraţia i se oprea în plămâni. Dacă forţam, poate ar fi intentat o acţiune. Era posibil să compar în instanţă. Ar fi trebuit să… Voi ar fi trebuit… Ştiu că

oamenii şuşotesc şi e penibil pentru noi. Dar dacă o lăsăm în pace, o să treacă. Va trece şi gata.

De astă dată, Susan ridică o mână înainte ca soţul ei s-o poată întrerupe. Şi ea era obişnuită cu autoritatea.

— Te preocupă faptul că ne-am fi jenat.

— Toate se reflectă. Toate sunt unul şi acelaşi lucru, nu?

Închise strâns ochii.

— Ştiu ce se reflectă asupra voastră. Dacă aş putea doar să aştept până trece, să-mi întemeiez ceva aici, cu magazinul. Ştiu că vă sunt datoare.

— Astea ce baliverne mai sunt? explodă Thomas.

— Taci, Tommy.

Susan se rezemă de spătar, împreunându-şi mâinile.

— Aş dori s-o lăsăm pe Kate să termine. Ce ne datorezi, Kate?

— Totul.

Îşi ridică ochii plini de lacrimi.

— Totul. Totul… Detest faptul că v-am dezamăgit, ştiind că v-am dezamăgit. Nu l-am putut împiedica, nu m-am putut pregăti pentru lucrul ăsta. Dacă l-aş putea îndrepta, dacă aş putea să mă întorc şi să îndrept…

Se întrerupse, cutremurată, dându-şi seama că amesteca trecutul şi prezentul.

— Ştiu cât de mult mi-aţi dăruit şi voiam să mă răscumpăr. Odată ce deveneam parteneră…

— Ar fi fost un beneficiu firesc al investiţiei noastre, conchise Susan; se ridică în picioare, încet, căci o furnicau toţi muşchii din trup. E jignitor, arogant şi crud.

— Mătuşă Susie…

— Taci. Chiar crezi că aşteptăm vreo răsplată pentru că te iubim? Cum îndrăzneşti să crezi una ca asta?

— Dar voiam să…

— Ştiu ce voiai.

Aproape tremurând de furie, Susan se ţinu strâns de umărul

soţului ei.

— Crezi că te-am luat în casa noastră, în viaţa noastră, fiindcă ne era milă de biata fată orfană? Crezi că a fost caritate, mai rău, genul de caritate care se asociază cu obligaţii şi pretenţii? A, da, continuă ea, pornită. Templetonii sunt cunoscuţi pentru operele lor de binefacere. Presupun că ţi-am dat de mâncare, te-am îmbrăcat, te-am educat, fiindcă voiam să ne vadă comunitatea mărinimia. Şi te-am iubit, te-am consolat, te-am admirat, te-am învăţat să fii disciplinată, fiindcă ne aşteptam să iasă din tine o femeie de afaceri realizată, care să ne răsplătească timpul şi eforturile consumate, prin importanța poziţiei ei.

În loc să întrerupă gândurile pe care nici el nu le-ar fi putut spune mai bine, Thomas îi dădu lui Kate o batistă, pentru a-şi şterge ochii înlăcrimaţi.

Susan se rezemă pe birou. Avea vocea scăzută, scăzută îi rămăsese chiar şi la furie.

— Da, ne-a fost milă de fetiţa care-şi pierduse părinţii atât de tragic, de brutal, de nedrept. Ne dureau inimile după copila care arăta aşa de pierdută şi de curajoasă. Dar am să-ţi spun ceva, Katherine Louise Powell, în clipa când ai intrat pe uşa Casei Templeton, ai devenit a noastră. A noastră. Din acel moment, ai fost copilul meu, şi încă mai eşti. Iar singurele lucruri pe care mi le datorează copiii mei mie sau tatălui lor sunt iubirea şi respectul. Niciodată, niciodată, să nu-mi mai arunci iubirea în faţă.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră, lăsând uşa să se închidă încet în urma ei.

Thomas pufni prelung. Tiradele soţiei sale erau puţine şi rare, dar de o inteligenţă sclipitoare.

— Ai intrat în rahat, nu-i aşa, Katie, fetiţo?

— Of, unchiule Tommy…

Vedea lumea pe care încercase să şi-o adune la loc sfărâmându-i-se în mâini.

— Nu ştiu ce să fac.

— Începe prin a veni aici.

După ce Kate se târî pe genunchii lui Thomas şi-şi îngropa faţa la pieptul lui, acesta începu s-o legene.

— Niciodată n-am ştiut cum un copil aşa de deştept poate fi atât de prost.

— Am încurcat totul. Nu ştiu ce să fac. Pur şi simplu nu ştiu cum s-o dreg. Ce se întâmplă cu mine?

— Destule, aş zice, dar nimic de neîndreptat.

— S-a supărat pe mine aşa de rău.

— Ei, şi asta se poate aranja. Ştii care-i una din problemele tale, Kate? Te-ai concentrat atât de mult timp asupra cifrelor, încât crezi că toate trebuie să se adune şi să dea un singur rezultat. Numai că la oameni şi la sentimente nu se aplică.

— Niciodată n-am vrut să vă bag pe niciunul din voi în aşa ceva. Să vă rănesc, să vă amintesc că…

Se întrerupse, scuturând cu furie din cap.

— Întotdeauna am vrut să fiu cea mai bună, pentru voi. Cea mai bună în şcoală, la sport… La toate.

— Iar noi ţi-am admirat spiritul competitiv, dar nu şi când a început să-ţi roadă o gaură în burtă.

Cu lacrimile epuizate, îşi rezemă capul de umărul lui. Laşitatea, îşi spuse, era aceea care-i perforase stomacul. Acum trebuia să privească în faţă totul, tot ce fusese, ce era şi ce avea să fie.

— Voi îndrepta totul, unchiule Tommy.

— Urmează-mi sfatul şi lasă-i lui Susie puţin timp să se liniştească. Devine tare de ureche când are nervii pe jăratic.

Kate trase adânc aer în piept şi se ridică.

— Cred că voi începe cu Bittle.

Pe chipul lui Thomas se ivi un zâmbet enorm.

— Asta-i Kate a mea.

În parcarea firmei Bittle and Associates, Kate îşi potrivi oglinda retrovizoare pentru a-şi studia faţa cu o ultimă privire critică. Margo

făcuse un mic miracol. O târâse pe Kate la etaj şi, cu comprese reci, picături de ochi, loţiuni şi machiaj, ştersese toate urmele. Kate trase concluzia că nu mai arăta ca şi cum ar fi stat douăzeci de minute urlând ca un copil dojenit. Arăta eficientă, stăpânită şi hotărâtă.

Aşa era perfect.

Îşi spuse că n-o deranja faptul că discuţiile încetară când intră în holul de la parter. N-o deranjau privirile lungi şi murmurele, zâmbetele crispate şi saluturile pline de curiozitate. De fapt, nu făceau decât să-i deschidă ochii.

Puţinii oameni care o întâmpinară cu căldură, care se abătură din drum ca s-o oprească în timp ce urca spre etajul întâi, îi demonstrară că îşi făcuse la Bittle mai mulţi prieteni decât ştia.

Nu fu necesar decât un colţ pe coridor pentru a o aduce pe Kate faţă în faţă cu Dragonul. Newman îşi arcui sprânceana, aruncându-i o privire scurtă, îngheţată.

— Domnişoară Powell, vă pot ajuta?

— Merg la Marty.

— Aveţi fixată audienţă?

Kate îşi ridică bărbia. Degetele i se strânseră pe mânerul servietei.

— O rezolv cu Marty şi secretara lui. De ce nu vă duceţi să-i spuneţi domnului Bittle senior că asociata căzută în dizgraţie a invadat sfintele holuri?

Ca un gardian elveţian protejând regalitatea, Newman îşi schimbă poziţia.

— Nu văd niciun motiv ca să…

— Kate.

Roger scoase capul din birou, îşi rostogoli ochii în orbite, la spatele lui Newman, şi zâmbi radios.

— Mă bucur că te văd. Speram să treci pe-aici. A, domnişoară Newman, am raportul acela care-i trebuia domnului Bittle senior.

Ca un magician scoţând un iepure din pălărie, Roger scoase un teanc de hârtii.

— Era nerăbdător să-l primească.

— Foarte bine.

Newman îi aruncă lui Kate o ultimă privire prevenitoare şi plecă grăbită pe culoar.

— Mulţumesc, murmură Kate. Cred că mai aveam puţin şi ne păruiam.

— Eu pariam pe tine. Îi puse pe umăr o mână încurajatoare.

— Situaţia asta pute rău. Ţi-aş fi telefonat, dar nu ştiam ce să spun.

Lăsă mâna jos, vârând-o în buzunar.

— Cum să mă port.

— Nu contează. Nici eu n-aş fi avut nimic de spus.

Până acum. Acum, avea o mulţime de lucruri de spus.

— Ascultă, o înghionti Roger spre uşa biroului său, deşi, observă cu ciudă Kate, n-o invită înăuntru. Nu ştiu ce presiuni aplică avocatul tău.

— Avocatul meu?

— Templeton. Partenerii s-au închis la sfat, după ce a venit şi i-a stârnit. O fi bine, nu ştiu. Trebuie să procedăm cum crezi tu că e ideal. Îţi pot spune că părerile partenerilor sunt împărţite, dacă să dea sau nu curs şi să deschidă acţiune judecătorească.

Fruntea i se încreţise şi vorbea cu glas scăzut şi dramatic, ca un conspirator.

— Amanda conduce atacul, iar Bittle junior o susţine. Deduc că seniorul şi Calvin sunt la mijloc, iar Marty se împotriveşte din răsputeri.

— E întotdeauna util să ştii cine e în colţul tău şi cine ţi se repede la beregată, murmură Kate.

— Şi toată nebunia asta numai pentru şapteşcinci de bătrâne nenorocite, făcu Roger dezgustat. Doar n-ai omorât pe nimeni.

Kate făcu un pas înapoi, studiindu-i chipul.

— Un furt tot furt rămâne, că-s şapteşcinci de cenţi, că-s şapteşcinci de mii. Şi n-am luat niciun ban.

— N-am spus c-ai luat. Nu în sensul ăsta am vorbit.

În glas însă i se simţea îndoiala, chiar şi când îi strânse mâna.

— Vreau să zic că toată lumea a reacţionat exagerat. Mi-au dat impresia că, dacă ai veni cu banii, totul s-ar face uitat.

Încet, ferm, Kate îşi retrase mâna.

— Oare?

— Ştiu că oricum pică prost, dar, ce naiba, Kate, Templetonii strănută atâţia bani în fiecare zi. Ar zădărnici posibilitatea de a fi acuzată, de a-ţi distruge naibii toată viaţa. Uneori, trebuie să alegi între o piatră şi o celulă.

— Şi uneori trebuie să rezişti. Mulţumesc pentru sfat.

— Kate…

Făcu un pas după ea, dar Kate nu se mai opri, nici nu privi în urmă. Ridicând din umeri, Roger reveni în birou.

Vestea se răspândise deja. Marty o întâmpină personal la uşă. Îi întinse mâna, strângându-i-o prietenos, profesional.

— Kate, mă bucur că ai venit. Intră.

— Ar fi trebuit să vin mai demult, începu ea, urmându-l prin faţa secretarei, care se străduia să pară ocupată şi indiferentă.

— Mă gândeam eu. Vrei ceva? O cafea?

— Nu.

Era acelaşi Marty dintotdeauna, îşi spuse ea, aşezându-se. De la mânecile şifonate ale cămăşii, până la zâmbetul afabil.

— M-am lăsat. Mai întâi, vreau să-ţi spun că-ţi mulţumesc pentru că m-ai primit.

— Ştiu că n-ai delapidat niciun ban, Kate.

Declaraţia lui simplă îi reteză frumoasa tiradă introductivă pe care şi-o pregătise.

— Dacă ştii asta, atunci de ce… Bine, de ce?

— Ştiu, răspunse el, fiindcă te cunosc. Semnăturile, formularele, indicau altceva, dar sunt sigur, cum te văd şi cum mă vezi că există o altă explicaţie.

Ridică un deget, dându-i de înţeles că nu terminase; ci îşi formula gândurile. Gestul aproape o făcu să zâmbească, atât de familiar era.

Atât de propriu lui Marty.

— Anumite persoane… cred că sunt atât de convins în privinţa asta, pentru că aş fi… atras de tine.

— Ei, asta-i o prostie.

— De fapt, sunt… am fost. Sunt.

Oprindu-se, îşi frecă obrajii ce i se înroşeau rapid.

— Kate, îmi iubesc soţia. Niciodată n-aş încerca să… adică, în afara câte unui gând ocazional, pe care nu l-aş pune nicicând în aplicare. Niciodată n-aş… Niciodată, încheie el, lăsând-o literalmente amuţită.

— Hm, fu singurul ei răspuns la care se putu gândi.

— N-am abordat subiectul ca să nu se simtă penibil vreunul dintre noi. Deşi se pare că tocmai asta am reuşit.

Îşi drese glasul, ridicându-se, şi turnă cafea în două ceşti, cu gesturi nervoase. În timp ce i-o întindea pe una, îşi aminti.

— Scuză-mă, ai spus că nu vrei.

— O iau.

Ce mai însemna o mică arsură ulterioară, pe lângă şocul ăsta năucitor?

— Mulţumesc.

— Am menţionat-o numai pentru că oamenii care mă cunosc bine au cam observat că… Nu spun că tu m-ai fi încurajat cu ceva, sau că, dacă da, aş fi făcut eu ceva.

— Încep să înţeleg, Marty, îşi lăsă ea aerul să se reverse încet printre buze, studiindu-i chipul lat, inofensiv. Sunt flatată.

— Cam tulbură apele, ca să zic aşa. Îmi pare rău. Dar simt că antecedentele tale la firma asta vorbesc de la sine. Voi continua să fac tot ce pot ca să împiedic depunerea unei plângeri oficiale şi să clarific definitiv situaţia.

— Cred că nu te-am apreciat destul, cât timp am lucrat aici, spuse ea punând cana deoparte şi ridicându-se. Marty, vreau să vorbesc cu partenerii. Cu toţi. Cred că e timpul să iau poziţie.

Marty dădu din cap, ca şi cum n-ar fi aşteptat decât s-o spună.

— Voi vedea dacă pot să aranjez.

Nu dură mult. O fi fost el considerat mascota firmei Bittle, dar ştia ce butoane să apese. În treizeci de minute, Kate stătea din nou aşezată la masa lungă şi lustruită din sala de conferinţe.

Conform strategiei pe care şi-o conturase pe drum, privi în ochii fiecărui partener, după care îşi fixă ferm privirea asupra lui Bittle senior.

— Am venit azi aici, fără avocat, într-un efort de a păstra întâlnirea asta neoficială. Personală, chiar. Îmi dau seama că timpul dumneavoastră e preţios şi vă sunt recunoscătoare fiecăruia că vi-l sacrificaţi pentru a asculta ceea ce am de spus.

Tăcu, privind din nou spre chipurile din jurul mesei şi adresându-se iarăşi fondatorului şi partenerului principal:

— Am lucrat pentru firma asta aproape şase ani. Mi-am dedicat ei viaţa profesională şi o mare parte din viaţa personală. Scopurile mele nu erau lipsite de egoism. M-am străduit din răsputeri să aduc cât mai multe conturi, să satisfac conturile repartizate mie şi să le menţin viabile pentru a mări beneficiile şi reputaţia companiei Bittle, cu ţelul final de a mă aşeza la masa asta, în calitate de parteneră. Nici măcar o dată, în tot timpul angajării mele aici, n-am luat un singur ban din vreun cont. Am fost crescută, după cum ştiţi, domnule Bittle, de oameni care pun mare preţ pe integritate.

— Cele care rămân în discuţie sunt conturile dumitale, domnişoară Powell, interveni răspicat Amanda. Semnătură dumitale. Dacă ai venit azi aici cu o explicaţie, suntem gata s-o auzim.

— N-am venit pentru explicaţii. N-am venit să răspund la întrebări, nici ca să le pun. Am venit aici ca să fac o declaraţie. N-am comis nimic ilegal sau neetic. Dacă în conturi există discrepanţe, nu eu sunt răspunzătoare pentru ele. Sunt pregătită să fac această declaraţie, dacă e necesar, în faţa fiecărui client implicat. La fel cum sunt pregătită să mă prezint în instanţă şi să mă apăr împotrivă respectivelor acuzaţii.

Mâinile începeau să-i tremure, aşa că şi le încleşta strâns una de alta, pe sub masă.

— Dacă nu se fac niciun fel de acuzaţii, iar problema nu se rezolvă satisfăcător în interval de treizeci de zile, îi voi recomanda avocatului meu să dea în judecată firma Bittle and Associates pentru concediere nejustificată şi calomnie.

— Îndrăzneşti să ameninţi firma asta.

Deşi glasul îi era scăzut şi sacadat, mâna lui Lawrence se strânse pumn pe masă.

— Nu e o ameninţare, replică ea rece, cu toate că stomacul îi palpita şi o înjunghia. Cariera mea a fost sabotată, reputaţia defăimată. Dacă vă închipuiţi că voi sta cu mâinile în sân şi nu voi lua nicio măsură, atunci nu mă mir că mă credeţi în stare să delapidez din conturi. Fiindcă înseamnă că nu mă cunoaşteţi deloc.

Bittle senior se rezemă de spătar. Îşi împreună vârfurile degetelor, îngândurat.

— Ţi-a trebuit câtva timp ca să ajungi la atitudinea asta, Kate.

— Da, mi-a trebuit. Munca de-aici însemna totul pentru mine. Încep să cred că totul e cam mult spus. N-aş fi putut fura de la dumneavoastră, domnule Bittle. Dintre toţi oamenii, dumneavoastră mă cunoaşteţi cel mai bine ca să fiţi sigur de acest lucru.

Aşteptă un moment, dorind s-o ţină minte, personal.

— Dacă doriţi un subiect de meditaţie, continuă ea, puneţi-vă următoarea întrebare: de ce aş fi şterpelit şaptezeci şi cinci de mii amărâte, când, dacă aveam nevoie sau doream bani, n-ar fi trebuit decât să cer familiei mele? De ce să fi muncit pe brânci pentru firma asta, atâţia ani, când puteam obţine oricând o poziţie la vârf în organizaţia Templeton?

— Ne-am pus aceste întrebări, Kate, răspunse Bittle. Şi chiar ele sunt motivul pentru care problema încă nu e rezolvată.

Kate se ridică încet.

— Atunci, vă voi da eu răspunsul. Nu sunt sigură că e agreabil, dar ştiu că răspunsul constă în mândrie. Sunt prea al dracului de

mândră ca să fi luat din firma asta un singur dolar care nu era al meu. Şi sunt prea mândră ca să stau nefăcând nimic când sunt acuzată de delapidare. Doamnă Devin, domnilor, vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

Abătându-şi privirea, zâmbi.

— Mulţumesc, Marty.

Niciun murmur nu o urmă până la uşă.

Se opri din tremurat când ajunse pe Şoseaua 1 şi-şi dădu seama încotro o purta instinctul. Încă dinainte de a trage maşina pe acostament, pentru a ieşi să facă o plimbare spre faleze, se calmase din nou.

Erau garduri de reparat, treburi de făcut, responsabilităţi de onorat. Un moment, însă, fu numai Kate şi vuietul liniştitor al mării. În ziua aceea era albastră ca safirul, acel albastru perfect care-i cheamă pe îndrăgostiţi, pe poeţi şi pe piraţi. Spuma, departe jos sub argilă şi stânci, era ca o volbură de dantelă pe tivul unei rochii de catifea.

Coborî o bucată de drum, bucurându-se de vârtejurile vântului şi de gustul sărat al mării care-l aroma. Ierburi şi flori sălbatice sfidau elementele naturii şi creşteau cu multă caznă din solul subţire şi crăpăturile stâncilor. Pe deasupra se roteau pescăruşi, cu piepturile albe ca lumina lunii şi razele aurii ale soarelui sclipindu-le pe aripile întinse.

Pe apă scânteiau diamante şi, mai departe, crestele înspumate ale valurilor goneau peste mare ca nişte cai pur sânge. Muzica nu înceta niciodată, îşi spuse ea. Şipotul şi foşnetele, trosnetele şi tunetele, ţipetele de o ireală feminitate ale pescăruşilor. Cât de des venise acolo ca să stea, să privească, să mediteze? Nu putea număra câte ore.

Uneori, era atrasă acolo numai ca să privească, alteori pentru a sta în solitudine şi a analiza vreo problemă spinoasă. În primii ani petrecuţi la Templeton House, venise pe faleză, deasupra mării, sub

cer, ca să jelească în linişte ceea ce pierduse. Şi pentru a se lupta cu vina de a fi fericită în noua ei viaţă.

În acele locuri nu visa, întotdeauna îşi spusese că pentru asta să aştepte încă un an, şi încă unul. Întotdeauna avusese prioritate prezentul. Ceea ce avea de făcut acum.

Stând pe marginea de o lăţime comodă, se întrebă ce avea de făcut acum.

Să-i telefoneze lui Josh şi să-i spună să continue cu pregătirile unui proces contra firmei Bittle? Probabil că aşa trebuia. Oricât de dificilă şi potenţial periculoasă ar fi fost o asemenea acţiune, nu mai putea ignora – sau să se prefacă a ignora – efectul faptei asupra vieţii ei. Nu era laşă din naştere, nici din educaţie. Sosise momentul să aibă de-a face cu acea parte din ea însăşi care se temea mereu de eşec.

Într-un fel, bănuia Kate, se comportase ca Seraphina, aruncându-şi la figurat viaţa într-o prăpastie, în loc de a juca mâna care-i fusese servită. Toate astea se sfârşiseră deja. Cam târziu, recunoscu ea, dar făcuse ceea ce trebuia. Atitudinea tip Templeton, îşi spuse, cu un surâs, în timp ce începea să coboare pe o cărare în pantă, denivelată şi întortocheată; Unchiul Tommy spunea întotdeauna că nu puteai fi înjunghiat în spate dacă stăteai cu faţa spre atacatori.

Primul pas necesar fusese acela de a-i face faţă mătuşii. Cumva, reuşise să îndrepte şi acea situaţie. Kate privi în urmă şi, cu toate că ajunsese prea în josul pantei ca să mai vadă casa, şi-o putu imagina.

Mereu acolo, reflectă ea, înaltă, solidă, aşteptând. Oferind adăpost. Nu o primise pe Margo când i se dărâmase toată viaţa în jur? Pe Laura, şi pe fete, în timpul celei mai dificile perioade din existenţa lor?

O primise şi pe ea, îşi spuse Kate, când fusese pierdută, speriată şi amorţită de durere. La fel cum o aştepta şi acum.

Da, făcuse ceea ce se cuvenea, repetă ea în gând, privind iarăşi spre mare. Nu capitulase. În sfârşit îşi amintise că o luptă zdravănă

şi zgomotoasă era de preferat în locul unui abandon tăcut şi demn.

Râse puţin, trăgând adânc aer în piept. Dracu' să-l ia de abandon, decise ea. Nu era mai acceptabil decât o săritură laşă de pe faleză. Pierderea unei slujbe, a unui ţel, a unui bărbat, nu însemna un sfârşit. Nu era decât un nou început.

Byron De Witt era un alt pas pe care trebuia să-l facă, hotărî Kate. Şi în privinţa aceea sosise momentul unui nou început. Individul o scotea din minţi cu răbdarea lui şi trecuse de mult momentul în care Kate mai putuse redeveni stăpână pe situaţie. Poate că avea să-i facă o vizită mai târziu şi să sară pe el.

Gândul la o asemenea imagine o făcu să râdă sonor, îndelung. „Închipuie-ți reacţia lui, reflectă, ţinându-se de burtă. Ce face un gentleman sudist cuviincios când o femeie dă cu el de pământ şi începe să-i smulgă hainele?" Şi n-ar fi fost oare fascinant să afle?

Voia să fie îmbrăţişată, atinsă, posedată, îşi dădu ea seama, în timp ce râsul din stomac i se topea într-o dorinţă caldă, lichidă. Dar nu de oricine. De cineva care o putea privi aşa ca el, în felul acela profund, ca şi cum ar fi putut zări în ea locuri pe care nici ea încă nu îndrăznise să le exploreze.

Dorea misterul acelui lucru, dorea să-şi măsoare forţele în faţa unui bărbat destul de puternic ca să aştepte ceea ce voia de la ea.

Ce naiba, recunoscu Kate, îl dorea.

Dacă era destul de tare ca să-şi adune curajul şi să-i înfrunte pe partenerii de la Bittle, dacă îi rămăsese înăuntru suficient pentru a rezolva răul făcut mătuşii pe care o adora, atunci însemna că avea al dracului de mult curaj pentru a-l mânui şi pe Byron De Witt.

Era timpul să înceteze cu planurile şi să treacă la fapte.

Întorcându-se, porni în sus pe cărarea îngustă.

Era chiar acolo, ca şi cum ar fi aşteptat-o. La început, nu făcu decât să privească fix, convinsă că avea vedenii. Nu trecuse chiar adineaori pe acolo? Nu pieptănaseră ea, Laura şi Margo fiecare palmă de loc a acelei porţiuni de faleză în ultimele luni?

Încet, ca şi cum oasele i-ar fi fost bătrâne şi sfărâmicioase, se

aplecă. Moneda era încălzită de soare, sclipind ca o bucată de aur, ceea ce, cu siguranţă, şi era. Îi pipăi textura, faţa netedă a monarhului spaniol mort de mult. O întoarse în palmă de două ori, citind de fiecare dată anul, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca acesta să se schimbe. Sau pur şi simplu să dispară, ca un vis la deşteptare.

1845.

Comoara Seraphinei, acea mică parte din ea, îi fusese aruncată la picioare.

Capitolul 11

La întoarcerea spre Pretences, Kate bătu toate recordurile. Nici chiar poliţistul care o opri ca să-i ţină o predică despre regulamentul circulaţiei pe drumurile publice şi să-i aplice o amendă pentru viteză nu reuşi s-o prost dispună său s-o încetinească. Ajunse la Monterey în mai puţin de douăzeci de minute.

Prea agitată ca să caute un spaţiu de parcare autorizată, o tăie printre maşini, opri pe banda a doua şi se repezi prin zidul de turişti care se plimbau.

Avea ochii sălbatici de-a binelea.

— Am vrut să telefonez încă din maşină…

Gâfâind, îşi apăsă ambele mâini peste inima care-i bătea, în timp ce Margo o privea cu gura căscată.

— Nu mai am aer, observă ea. Trebuie să iau mai în serios exerciţiile alea ale lui Byron.

— Ai avut un accident, se repezi Margo de lângă clienta pe care o servea, ajungând la Kate cu o secundă înaintea lui Thomas. Acesta o striga pe Susan, grăbindu-se s-o prindă pe Kate de braţ.

— Ai păţit ceva? Mai bine stai jos.

Şi o cără aproape în braţe spre un scaun.

— N-am nimic. N-am avut niciun accident. Adrenalina i se ridicase atât de tare, încât era surprinsă că n-o vedeau cu toţii ricoşând din pereţi.

— Ei, a fost un incident cu un skateboard, dar am scăpat amândoi nevătămaţi. N-am telefonat fiindcă prin telefon nu mi s-ar fi părut destul de dramatic.

Apoi izbucni în râs, atât de tare şi profund, încât fu nevoită să se apuce de coaste. Mâna lui Margo se apropie ca un şarpe şi-i apăsă

capul între genunchi.

— Recapătă-ţi respiraţia, îi ordonă Margo. O fi avut un puseu: Mai bine să chemăm medicul.

— Nu, nu, nu…

Continuând să râdă, Kate băgă mâna în buzunar şi ridică moneda, ca pe un trofeu.

— Ia priviţi!

— La naiba, Kate, cum a ajuns la tine moneda mea?

— Nu-i a ta, o smulse Kate înapoi, înainte ca Margo s-o fi putut înhăţa. Asta-i a mea.

Sări în picioare şi o sărută apăsat pe gură.

— A mea. Am găsit-o pe faleză. Zăcea acolo, la vedere. Uite, nici măcar nisip sau sare nu avea pe ea. Stătea pur şi simplu.

După ce se convinse că roşeaţa intensă din obrajii lui Kate nu se potrivea cu un acces de ulcer, Margo schimbă o privire tăcută cu Thomas.

— Stai jos, Kate, revino-ţi. Lasă-mă să termin aici.

— Nu mă crede, zâmbi Kate, în timp ce Margo pornea înapoi spre clientă. Crede că i-am furat-o pe-a ei şi-am înnebunit. Din cauza stresului.

Lăsându-şi capul să cadă pe spate, începu să râdă ca o descreierată.

— Ne omoară stresul ăsta.

— Poate puţină apă… murmură Thomas, ridicându-şi privirea uşurat, când soţia lui apăru grăbită pe scară. Pe Kate par s-o fi apucat puţin istericalele.

Cu o eficienţă calmă, Susan luă sticla de şampanie din frapieră şi turnă o jumătate de pahar.

— Bea, ordonă ea. Şi pe urmă, respiră.

— O.K., se supuse Kate, deşi nu se putea opri din chicotit. Toţi vă uitaţi la mine de parcă mi-ar fi crescut încă un cap. Nu mi-a sărit o doagă, unchiule Tommy. Pe cuvântul meu. Doar că am găsit o parte din zestrea Seraphinei. Mă plimbam pe faleză şi era acolo.

Strălucitoare ca un penny şi de-o mie de ori mai valoroasă.

— Era acolo, şuieră Margo, în timp ce trecea pe-alături, ducând o cutie de Limoges în formă de pălărie de pai. Pe dracu'. Du-o sus, vrei, doamnă Templeton? Vin şi eu de îndată ce pot.

— Bună idee, fu Kate de acord. Acolo e mai multă şampanie. Ne va trebui multă.

Vârî moneda la loc în buzunar, jucându-se cu ea în timp ce urca scara arcuită. Toate la timpul lor, îşi impuse şi, de cum păşi în bucătărie, se răsuci.

— Trebuie să-ţi vorbesc, mătuşă Susie.

— Hmm.

Cu spinarea băţoasă, Susan se apropie de aragaz şi puse un ibric la fiert. Lucarnele mici şi drăguţe erau deschise în calea brizei şi a tuturor zgomotelor şi fluierăturilor care se auzeau vara pe Gannery Row. Susan însă nu spuse nimic.

— Tot mai eşti supărată pe mine, îşi trase Kate respiraţia şi triumful. Merit. Nu ştiu cum să-mi cer scuze, dar nu suport gândul că te-am lovit.

— Eu nu suport gândul că simţi ceea ce simţi.

Kate îşi foi picioarele în loc. Privind frumosul vas de sticlă cu picior, plin de fructe proaspete, care stătea pe bufet, încercă să-şi găsească cuvintele.

— Niciodată nu mi-aţi dăruit nimic însoţit de obligaţii. Eu le-am agăţat acolo.

Susan se întoarse, privind-o în ochi.

— De ce?

— Nu mă pricep să explic lucruri care nu se ordonează clar. Mi-e mai uşor cu faptele decât cu sentimentele.

— Dar faptele le cunosc deja, nu? replică Susan calmă. Va trebui să faci o încercare de a-ţi explica sentimentele, dacă vrem să ne lămurim, Kate.

— Ştiu. Te iubesc atât de mult, mătuşă Susie. Cuvintele şi emoţia lor simplă retezară un strat din furia lui Susan. Însă nedumerirea

continua să existe şi, sub ea, durerea.

— Nu m-am îndoit niciun moment, Kate. Mă întreb de ce te-ai îndoi acum de cât de mult te iubesc eu pe tine.

— Nu mă îndoiesc. Doar că…

Ştiind că deja bâjbâia, Kate se lăsă pe un scaun, împreunându-şi mâinile pe bufet.

— Când am venit eu la voi, eraţi deja o unitate. Un întreg Templeton House, tu şi unchiul Tommy, toţi atât de deschişi şi desăvârşiţi. Ca o fantezie. O familie.

Cuvintele i se încălecau, în graba de a fi rostite.

— Era Josh, prinţul moştenitor, moştenitorul evident, deştept, fiul de aur. Laura prinţesa, dulce şi drăgălaşă şi bună. Margo, mica regină. Uluitoare, efectiv strălucitoare şi atât de sigură de locul ei. Şi apoi, eu, lovită, slăbănoagă şi stângace. Eu eram răţuşca cea urâtă. Văd că te superi, spuse ea, când ochii lui Susan se învăpăiară. Altfel nu ştiu cum s-o descriu.

Cu deliberare, îşi impuse s-o lase mai încet, să-şi aleagă cuvintele cu mai multă grijă.

— Aţi fost atât de buni cu mine. Nu mă refer numai la casă, la haine, la mâncare. Nu la obiecte mă refer, mătuşă Susie, deşi erau năucitoare pentru un copil care provenea din mediul meu de categorie abia mijlocie.

— Crezi că te-am fi tratat altfel dacă nu aveam anumite avantaje?

— Nu, clătină Kate repede din cap. Categoric, nu. Şi asta nu era decât cu atât mai buimăcitor.

Oprindu-se, îşi privi mâinile. Când îşi ridică din nou ochii, îi luceau de ameninţarea lacrimilor.

— Cu atât mai buimăcitor, repetă ea, acum, fiindcă… am aflat despre tatăl meu.

Susan continuă doar s-o privească, înclinându-şi atentă capul.

— Ai aflat?

— Despre ce a făcut. Despre acuzaţiile împotriva lui. Îngrețoșată şi îngrozită, Kate văzu fruntea mătuşii sale încreţindu-se, pentru a se

limpezi apoi treptat.

— Aha… oftă Susan prelung, lung de tot. Doamne, uitasem.

— U… Uitaseşi?

Stupefiată, Kate îşi trecu o mână prin păr.

— Uitaseşi că a fost un hoţ? Uitaseşi că a furat, a fost inculpat, că i-aţi plătit datoriile şi aţi luat-o pe fiica lui în casa voastră? Fiica unui…

— Termină.

Era un ordin tăios, nu compătimirea pe care ar fi preferat-o Susan. Dar o cunoştea ea pe Kate a ei.

— Nu te afli în poziţia de a judeca fapta de acum douăzeci de ani a unui om, ceea ce s-a întâmplat în mintea sau în sufletul lui.

— A furat, insistă Kate. A delapidat fonduri. Ştiaţi totul când m-aţi înfiat. Ştiaţi ce făcuse, ce era. Iar acum, şi eu sunt suspectată, în esenţă, pentru acelaşi lucru.

— Şi-mi devine foarte clar de ce ai stat şi ai înghiţit şi te-ai îmbolnăvit. Of, biet copil necugetat!

Susan păşi înainte, cuprinzându-i faţa în mâini.

— De ce nu ne-ai spus? De ce nu ne-ai înştiinţat şi pe noi ce gândeai, ce simţeai? Te-am fi ajutat să răzbeşti mai uşor.

— De ce nu mi-aţi spus voi mie? De ce nu mi-aţi spus ce făcuse?

— În ce scop? Un copil zdrobit de durere are şi-aşa de purtat o povară destul de grea. A comis o greşeală şi şi-ar fi plătit-o.

— Aţi plătit-o voi, încercă ea să-şi înghită nodul din gât, nereuşind. Aţi restituit suma, din banii voştri. Pentru mine.

— Crezi că asta contează, că Thomas sau eu am stat măcar un moment pe gânduri? Numai tu contai, Kate. Numai tu.

Îi mângâie părul.

— Cum ai aflat?

— De la un om, un client care a apelat la mine. Era prieten cu tată. Credea că ştiam.

— Îmi pare rău că ai descoperit în felul ăsta, îşi lăsă Susan mâinile să cadă, păşind înapoi. Poate-ar fi trebuit să-ţi spunem, când ai mai

crescut, dar după un timp ne-a ieşit pur şi simplu din minte. Ce potriveală, murmură ea, sfâşiată. Ai aflat-o la scurt timp înaintea problemei de la Bittle?

— Cu vreo două luni în urmă. Am cercetat, am găsit articole din ziare, am angajat un detectiv.

— Kate, îşi apăsă Susan ochii, cu degetele, obosită. De ce? Dacă aveai nevoie să ştii, să înţelegi, ţi-am fi explicat. Nu trebuia decât să întrebi.

— Dacă voiaţi să vorbiţi despre asta, aţi fi făcut-o.

După un moment, Susan dădu din cap.

— Bine. În regulă, aşa e.

— Trebuia doar să ştiu, cu certitudine. Apoi, am încercat să las totul în urmă. Am încercat, mătuşă Susie, să uit, să îngrop… Poate-aş fi reuşit, nu ştiu. Dar apoi, dintr-o dată, m-am pomenit în toiul situaţiei ăsteia. Discrepanţa de fonduri din conturile clienţilor mei, explicaţia pe care am dat-o, investigaţiile interne, suspendarea.

Vocea i se sparse ca sticla, dar se forţă să continue.

— A fost un coşmar, ca un ecou al celor ce trebuie să i se fi întâmplat tatălui meu. Pur şi simplu nu mai eram capabilă să funcţionez, să ripostez, nici măcar să gândesc. Mi-era atât de teamă.

Îşi strânse buzele cu putere.

— Nu m-am crezut în stare să vă spun. Mi-era ruşine să vă spun şi mă temeam că aţi crede… că, fie şi doar o clipă, aţi fi crezut că era posibil s-o fi făcut. Fiindcă o făcuse şi el. Aş fi suportat orice, numai asta nu.

— Nu mă mai pot supăra iarăşi pe tine, nici chiar pentru o asemenea neghiobie. Ţi-a fost foarte greu, Kate.

Susan o îmbrăţişă.

— O să se afle totul, murmură Kate. Ştiu că se va afla şi că oamenii vor vorbi. Unii vor presupune că am luat bani, fiindcă tatăl meu a luat bani. Nu credeam că aş putea suporta una ca asta. Dar pot.

Se rezemă de spătar, ştergându-şi lacrimile.

— Pot suporta, dar îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că vă atinge

şi pe voi.

— Mi-am crescut copiii ca să stea pe picioarele lor şi să înţeleagă că familia rămâne unită. Cred că partea a doua din asta ai uitat-o, un timp.

— Poate. Mătuşă Susie…

Trebuia să termine, să pună capăt la toate.

— Niciodată nu m-aţi făcut să mă simt ca o străină, din primul moment când m-aţi adus în casă. Niciodată nu m-aţi tratat ca pe o datorie sau o obligaţie. Dar eu simţeam datoria, obligaţia şi voiam mereu să fiu cea mai bună. Niciodată n-am vrut să vă întrebaţi dacă procedaserăţi bine adoptându-mă, iubindu-mă.

Cu propria-i inimă încă îndurerată, Susan îşi încrucişă braţele la piept.

— Crezi că ne măsurăm iubirea după realizările oamenilor la care ţinem?

— Nu. Dar eu da… înainte. E defectul meu, mătuşă Susie, nu al vostru. La început, mă culcam seara întrebându-mă dacă până dimineaţă n-aveaţi să vă răzgândiţi şi să mă alungaţi.

— Oh, Kate!

— Apoi, am ştiut că n-aţi fi făcut-o. Ştiam că n-aţi fi făcut-o, repetă ea. M-aţi integrat în familie, în întreg. Şi-mi pare rău dacă vă supără sau vă doare, dar vă sunt datoare pentru asta. Vă sunt datoare, ţie şi unchiului Tommy, pentru că sunteţi cine şi ce sunteţi. Fără voi, aş fi fost pierdută.

— Te-ai gândit vreodată, Kate, ce ai făcut ca să ne desăvârşeşti vieţile?

— M-am gândit ce puteam face ca să fiţi mândri de mine. Nu puteam fi la fel de frumoasă ca Margo, de o generozitate înnăscută atât de mare ca a Laurei, dar puteam fi isteaţă, puteam munci din greu, puteam să fac planuri, să fiu raţională şi să înving. Asta doream pentru mine şi pentru voi, Şi… mai e un lucru pe care ar trebui să-l ştiţi…

Susan se întoarse să stingă focul sub ibricul care dăduse în clocot,

dar nu turnă apa fierbinte peste ceaiul care o aştepta.

— Ce anume, Kate?

— Eram atât de fericită la Templeton House şi mă gândeam că n-aş fi ajuns acolo, cu voi, cu toată lumea, dacă în noaptea aceea nu era gheaţă pe drum, dacă nu plecam de-acasă şi maşina n-ar fi derapat, răsturnându-se. Dacă părinţii mei n-ar fi murit.

Îşi ridică ochii spre Susan.

— Şi voiam să fiu acolo şi, pe măsură ce treceau anii, vă iubeam mult mai mult decât îmi aminteam că-i iubisem pe ei vreodată. Şi mi se părea îngrozitor să mă bucur că eram cu voi, nu cu ei.

— Şi ai ocrotit atâţia ani sămânţa asta mică şi urâtă.

Susan clătină din cap. Se întreba dacă părinţii şi copiii lor se înţelegeau cu adevărat unii pe alţii.

— Erai un copil, abia aveai opt ani. Luni de zile ai avut coşmaruri şi ai suferit mai mult decât e cazul pentru un copil. De ce să plăteşti tu în continuare o faptă asupra căreia n-ai avut niciun control? Kate, o mângâie ea uşor cu degetele pe tâmple. De ce să nu fi fost tu fericită? Îţi era mai bine dacă te-ai fi agăţat cu încăpăţânare de suferinţă, durere şi nefericire?

— Nu.

— Deci, ai ales în schimb vinovăţia?

— Se părea că lucrul cel mai bun care mi se întâmplase în viaţa mea era consecinţa celui mai rău. Niciodată n-am putut înţelege. Parcă aş fi început să trăiesc în momentul morţii lor. Ştiam că, dacă s-ar fi întâmplat un miracol şi apăreau părinţii mei la uşa Casei Templeton, aş fi alergat la voi şi v-aş fi implorat să nu mă daţi.

— Kate!

Susan clătină din cap, netezindu-i părul negru din jurul feţei.

— Dacă Dumnezeu Atotputernicul ar fi venit la uşă, L-aş fi oprit cu ghearele şi cu dinţii să mi te ia. Şi nu mă simt câtuşi de puţin vinovată pentru asta. Ceea ce s-a întâmplat n-a fost nici din vina ta, nici dintr-a mea. Nu e nimic de înţeles. Există, şi atât.

Aproape crezând-o, Kate dădu din cap.

— Te rog, spune-mi că mă ierţi.

Făcând un pas înapoi, Susan o privi atentă. Fata ei, îşi spuse. Un dar pe care-l primise în urma unei tragedii. Atât de complicată, atât de stratificată. Atât de nepreţuită.

— Dacă simţi că trebuie să-mi fii datoare pentru cum ai spus tu – că te-am integrat în întreg, plata constă în a te accepta drept cea care eşti, ceea ce ai făcut din tine. Atunci, vom fi chit.

— Mă voi strădui, dar între timp…

— Eşti iertată. Însă, continuă ea, în timp ce Kate îşi trăgea nasul, în continuare vom lucra împreună la restul problemei ăsteia. Împreună, Kate. Când Bittle are de-a face cu un Templeton, va avea de-a face cu toţi.

— O.K., îşi şterse Kate o lacrimă cu degetul. Mă simt mai bine.

— Sunt convinsă, se arcuiră buzele lui Susan. Şi eu. Cu ochii mari şi cam scoasă din minţi, Margo năvăli în bucătărie.

— Ia arată-mi moneda aia, ceru ea, înfigându-şi mâna în buzunarul lui Kate înainte ca prietena ei să poată schiţa vreo mişcare.

— Alo!

— O, Doamne, se holbă Margo la monedă, apoi la dublonul din aceeaşi serie pe care-l ţinea în mâna cealaltă. M-am uitat în poşetă. Efectiv crezusem că-mi jucai vreo farsă idioată. Sunt la fel.

Şi cumva, lumea reveni la locul ei.

— Încercasem să-ţi spun, începu Kate, apoi gemu, când Margo o înşfăcă, strângând-o din răsputeri.

— Sunt la fel! răcni ea din nou, ridicând monedele în faţa lui Susan. Uite, doamnă Templeton! Seraphina.

— Sunt, categoric, din locul şi timpul respectiv.

Făcând un efort, Susan se încruntă spre cele două monede.

— Pe asta tocmai ai găsit-o tu, Kate.

— Ba nu, pe asta, smulse Kate banul din mâna stângă a lui Margo, cu o mişcare posesivă. Ea mea, declară ea.

— Nu-mi vine să cred, la atâtea luni după ce am găsit-o pe prima.

Atâtea luni, în care am căutat şi am greblat şi am cărat peste tot tâmpenia aia de detector de metale. Şi tu ai dat peste ea, hodoronc-tronc.

— Era acolo, şi gata.

— Exact! exclamă Margo triumfătoare. Exact cum şi prima fusese acolo. E un semn.

Kate îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-i o vrajă, Margo. Doar noroc. Este o diferenţă, întâmplător, am trecut pe-acolo după ce moneda a fost desprinsă sau adusă de valuri sau mai ştiu eu ce.

— Ha! fu singura replică posibilă a lui Margo. Trebuie să-i spunem Laurei. O, cine naiba să mai ţină minte unde e, cu programul ăla al ei dement?

— Dacă te-ai osteni să consulţi programul săptămânal pe care l-am afişat în birou, ai şti exact unde e.

Cu un sentiment de superioritate, Kate se uită la ceas.

— Dacă nu mă înşală memoria, e la hotel, pentru încă treizeci de minute, apoi are o întâlnire cu profesoara lui Ali. După aia…

— După aia nu ne mai trebuie. O să…

Se opri brusc.

— La naiba, nu putem închide magazinul în toiul după-amiezei.

— Duceţi-vă, îi spuse Susan. Tommy şi cu mine ne putem ocupa de magazin, o oră.

— Serios? Margo se lumină la faţă. Nu v-aş fi cerut-o, dar e atât de emoţionant şi suntem împreună în povestea asta.

— Întotdeauna aţi fost împreună, îi aminti Susan.

A sărit în sus.

Margo se învârtea prin hol, după scurta întâlnire cu Laura.

— E-aşa de enervant că trebuie să aşteptăm până duminică pentru a merge să căutăm, dar cu programul ei avem mare noroc că putem şi atunci.

— Nu crezi că şi-a luat în cârcă îngrozitor de multe?

Kate scrută holul spaţios, cu plantele sale pretenţioase în jardiniere, aproape sperând să-l vadă pe Byron în trecere spre vreo misiune importantă. În schimb, văzu clienţi care se plimbau agale, liftieri agitaţi, un grup de femei stând lângă uşa rotativă, cu nişte genţi de cumpărături îngrămădite la picioare şi o expresie de extenuare fericită pe feţe.

— Ştiu că-i place să-şi umple timpul, continuă Kate. Şi probabil o ajută să nu se mai gândească la… diverse. Dar abia dacă-i mai rămâne un minut pe zi pentru ea însăşi.

— A, în sfârşit ai observat.

Apoi, Margo clătină din cap, oftând.

— Nu mai pot s-o pisez. Când i-am sugerat că magazinul probabil şi-ar putea permite un vânzător cu jumătate de normă şi că ar fi bine s-o lase şi ea mai moale aici, aproape că mi-a luat gâtul.

Absentă, îşi frecă abdomenul cu o mână liniştitoare, în timp ce copilul dădea şuturi.

— Ştiu că grosul salariului ei de-aici de la hotel e rezervat pentru studiile copiilor.

— Ticălosul ăla de Peter…

Dinţii lui Kate începură să scrâşnească numai gândindu-se.

— Destul c-a fost o lichea scârboasă, să ia banii Laurei, dar să-i mai ia şi pe ai propriilor lor copii… Asta-l pune şi mai prejos decât lichelele. Putea să-i frigă fundul ăla împuţit în instanţă.

— Aşa aş fi făcut şi eu, fu Margo de acord.

Amuzată, observă că doi bărbaţi din salonul pluşat al holului încercau să-i capteze atenţia.

— Şi tu la fel. Laura trebuie s-o rezolve în stilul ei.

— Iar stilul ei înseamnă să lucreze în două locuri, să crească doi copii, să întreţină un personal complet fiindcă e prea bleagă ca să dea pe careva afară. Nu poate continua la nesfârşit să muncească douăzeci de ore din douăzeci şi patru, Margo.

— Încearcă tu să i-o spui.

Din obişnuinţă, le adresă celor doi bărbaţi plini de speranţe un

surâs scurt, cochet.

— Lasă-i în pace pe agenţii ăia de asigurări, îi ordonă Kate.

— Asta sunt? Margo îşi aranjă pe spate părul lung, nepăsătoare. Oricum, Josh şi cu mine am forţat-o pe Laura cât de tare am putut. Nici nu se clinteşte. Nimeni nu ţi-ar putea spune să-ţi iei o vacanţă, nu? Să consulţi un medic?

— O.K., O.K.

Era ultimul lucru pe care Kate voia să-l ia la forfecat.

— Am avut motive şi-am să ţi le explic când vom avea mai mult timp. Trebuia să-ţi fi spus dinainte.

— Ce?

— Vorbim noi, îi promise ea, după care, spre uimirea prietenei sale, se aplecă s-o sărute. Te iubesc, Margo.

— O.K., ce-ai mai încurcat?

— Nimic. Sau, în fine, totul, – dar tocmai încep să le dreg. Acum, să revenim la Laura. Va trebui să facem mai mult ca să-i uşurăm sarcinile. Poate să-i luăm fetele de pe cap, câteva ore pe săptămână. Sau să-i facem unele dintre comisioanele alea pe care le are întotdeauna, cu milioanele. Iar grijile astea îmi strică tot cheful.

Scoase moneda din buzunar pentru a-i privi luciul.

— Odată ce găsim zestrea Seraphinei, restul nu va mai avea nicio importanţă.

— Dacă o găsim, eu am să deschid o filială Pretences nouă. În Carmel, cred.

Surprinsă, Kate îşi ridică privirea spre faţa lui Margo.

— Aş fi crezut că pleci într-o croazieră în jurul lumii, sau îţi faci o nouă garderobă de mare lux.

— Oamenii se mai şi schimbă, ridică Margo din umeri. Dar s-ar putea să adaug o croazieră scurtă şi un tur pe Rodeo Drive.

— Ce uşurare, să ştii că nu se schimbă prea mult.

Şi totuşi, poate da, medita Kate. Poate chiar era cazul.

— Ascultă, am ceva de făcut. Poţi să te ocupi tu de magazin până la ora închiderii?

— Cu domnul şi doamna Templeton acolo, nici eu nu trebuie să mă mai întorc.

Chicotind, Margo îi scoase cheile maşinii.

— Dacă i-aş putea ţine în magazin o lună ne-am dubla profiturile. A, salută-l pe Byron din partea mea.

— N-am zis că mă întâlnesc cu Byron.

Margo îi aruncă un zâmbet şiret peste umăr, în timp ce se îndepărta.

— Mie-mi spui?

O demoraliza să-şi dea seama că era atât de transparentă. O demoraliza suficient pentru ca aproape să nu mai urce la mansardă. Încă mai era în conflict cu ea însăşi, când coborî din lift. Aflând că domnul De Witt era în conferinţă, conchise că era mai bine aşa.

Coborî iar la parter, dar în loc s-o ia spre maşină, merse în direcţia bazinului. Rezemându-se de zidul din piatră care îl înconjura, privi jocul fântânii din curte, oamenii aşezaţi la mesele atrăgătoare de sticlă, unde beau răcoritoare multicolore sub umbrelele vesele. Zări ecusoanele cu nume prinse la rever care-i identificau pe participanţii la convenţie ce se recreau între seminarii.

În şezlongurile cu dungi din jurul piscinei arcuite, cu dale, stăteau tolănite trupuri unse cu bronzol. Se citeau reviste şi best-seller-uri, căştile stereo erau la urechi. Chelneri în uniforme pastelate serveau băuturi şi gustări de la bufetul piscinei. Alţi clienţi se bălăceau în apă, sau se mulţumeau să plutească, visători.

Ăştia ştiau să se relaxeze, îşi spuse Kate. De ce nu dobândise niciodată acest talent atât de simplu? Dacă se întindea într-un şezlong, ar fi adormit în cinci minute. Aşa era antrenat trupul ei. Sau, dacă somnul o ocolea, neliniştea ar fi făcut-o să se ridice şi să plece, cu mintea ordonându-i să nu piardă timpul.

Întrucât părea să fie o zi marcată cu literă roşie în viaţa lui Kate Powell, se hotărî să încerce puţin şi pierderea de timp. Se aşeză pe un scaun de la bar şi comandă un produs cu promiţătoarea denumire de Monterey Sunset. Zăbovi cu el aproape o jumătate de oră, prinzând

crâmpeie de conversaţie. Apoi, mai comandă unul.

Nu era chiar atât de rea acea pierdere de timp, conchise Kate. Mai ales când se simţea aşa de golită pe dinăuntru. O senzaţie plăcută, îşi dădu ea seama. Ca şi cum s-ar fi purificat de ceva ce-o rosese prea mult timp.

Era vremea să-şi repare acele ciobituri ale vieţii, sau poate să nu le mai ia în seamă pe unele şi să meargă înainte. Senzaţia aceea de gol era promiţătoare, inspirând posibilităţi de a o umple.

Luându-şi paharul porni prin grădinile hotelului, amintindu-şi să deguste parfumurile de camelii, iasomie, să aprecieze nuanţele vii ale bougainvilleelor abundente.

Se aşeză pe o banchetă de piatră, lângă doi chiparoşi, întrebându-se cum reuşeau unii să nu facă nimic, fără a-şi pierde minţile.

Probabil că ar fi fost cel mai bine să încerce în etape, se hotărî ea. La fel ca în cazul exerciţiilor, o oră de prima dată putea fi prea mult. Se ridică, cu gândul să revină la magazin şi să verifice inventarul, când îi auzi glasul.

— Neapărat să revezi mâine detaliile cu domnişoara Templeton. Trebuie să fie la curent cu schimbările astea.

— Da, domnule, dar va fi necesar mai mult personal, cel puţin încă doi chelneri şi un barman în plus.

— Încă trei chelneri. Vrem să meargă ca pe roate. Cred că domnişoara Templeton va fi de acord că e cea mai bună poziţie pentru instalarea celui de-al treilea bar. Nu e cazul ca personalul să alerge printre oaspeţi cu frapierele, nu? Fii atentă, Lydia, domnișoara Templeton ţine mult să ia pulsul ăsta anume.

— Am înţeles, dar oamenii ăştia se tot răzgândesc.

— E dreptul lor. Problema noastră e să le facem cheful. Ceea ce vreau să discut cu tine, Lydia, e instalaţia complementară de cafea, pe terasa de la est, în fiecare dimineaţă. Am rafinat-o puţin la staţiune, acum două săptămâni, şi merge bine.

În timp ce vorbea, o văzu pe Kate aşezată pe banca de piatră, cu

un pahar drăguţ în mână şi un surâs calm pe buze. Şi-şi pierdu şirul gândurilor.

— Domnule De Witt? insistă Lydia. Instalaţia de cafea?

— Ăă, da, exact. Vezi de memoriu cu asistenta mea. Totul e expus clar. Anunţă-mă şi pe mine ce părere ai.

N-o împinse chiar, dar intenţia era clară.

— Vom revedea totul cu domnişoara Templeton, mâine dimineaţă.

După ce Lydia plecă, Byron se opri în dreptul banchetei, privind spre Kate.

— Salut.

— Salut. Exersez.

— Exersezi ce?

— Să nu fac nimic.

Byron avu impresia că dăduse peste un faun într-o grădină fermecată – ochii aceia întunecaţi, adânci, oblici în chip ciudat, mirosul cald şi umed al florilor.

— Cum merge?

— Nu-i atât de uşor pe cât pare. Eram gata să renunţ.

— Hai să-i mai acordăm un minut, propuse el, aşezându-se alături.

— Nu ştiam că şefii se interesează de mărunţişuri precum instalaţiile complementare de cafea.

— Fiecare detaliu e câte o piesă şi toate piesele alcătuiesc întregul. Şi a propos de detalii, îi întoarse Byron faţa spre el, atingându-i buzele cu ale lui, arăţi minunat. Serios. Aş zice că ai reînviat.

— Mă simt reînviată. E o poveste lungă.

— Aş vrea s-o aud, zâmbi Byron.

— Cred că mi-ar plăcea să ţi-o spun.

Bănuia că era un om căruia îi putea povesti. Ba nu, se corectă ea, ştia cu-adevărat.

— Venisem să-i povestesc Laurei o parte, apoi m-am hotărât să mai rămân pe-aici şi să încerc experimentul cu nimicul.

Byron îşi înfruntă dezamăgirea. După cum o găsise, stând acolo, crezuse că pe el îl aştepta.

— Vrei să intrăm în amănunte, la cină?

— Mi-ar face mare plăcere, se ridică ea, întinzându-i mâna. Dacă găteşti tu.

Ezită. Fusese foarte atent să evite momentele de completă singurătate cu ea. Când erau singuri, i se părea că uita de mărunţişuri ca sincronizarea şi fineţurile. Acum, Kate stătea în faţa lui, cu mâna întinsă şi buzele arcuite într-un mod care-i dădeau de înţeles că îi înţelegea dilema. Şi-i plăcea.

— Perfect. Îmi acord o şansă de a încerca friptura la grătar de care am auzit acum câteva zile.

— Uite cum facem, aduc eu desertul şi ne întâlnim acolo.

— Pare un adevărat plan.

Spre a-i pune pe amândoi la încercare, Kate se înălţă pe vârfuri şi-şi lăsă gura uşor, stăruitor, peste a lui.

— Sunt o planificatoare extraordinară.

Byron rămase pe loc, cu mâinile îndesate adânc în buzunare, în timp ce ea se îndepărta. Trase concluzia că unuia dintre ei aveau să i se dejoace toate planurile. Cu siguranţă, ar fi fost interesat de văzut care era ghinionistul.

Glazurate, cu cremă, decadente, eclerurile de ciocolată păruseră alegerea perfectă. Kate puse cutia de la cofetărie pe masa din bucătăria lui şi-l privi prin geam. Lăsase uşa descuiată, ca o invitaţie. Ea o acceptase, intrase într-un vuiet de Bruce Springsteen arzător şi observase că mai adăugase două piese de mobilier pe lângă fotoliul uzat.

Măsuţa joasă de cafea cu furnir în formă de eşichier părea un unicat scump, la fel ca lampa de sticlă colorată şi covorul gros, cu modele geometrice. Recunoscu că murea de curiozitate să vadă şi restul casei, dar îşi impuse să intre în bucătărie.

Şi iată-l, în curtea din spate, luptându-se cu căţeii pentru o şosetă.

Arăta la fel de firesc, în blugi şi tricou, ca mai devreme, cu costum şi cravată de mătase. Kate îşi dorea să-şi fi sacrificat puţin timp pentru a trece pe-acasă să se schimbe în… orice, îşi spuse ea, în afară de acel taior pedant, cu dungi cât acul şi pantofii decenţi. Făcând un compromis, îşi scoase jacheta şi-şi descheie nasturele de sus al bluzei, înainte de a merge să i se alăture.

Ieşi pe terasa din lemn de sequoia. O punte, observă ea, pe care Byron şi-o însuşise doar adăugând ghivece cu geranium, pansele şi cârcei de viţă. Un grătar cu gaz, complex şi cam înfricoşător, lucea nou-nouţ lângă uşile duble de sticlă, iar o pereche de scaune cu perne adânci, bleumarin, erau aşezate cu faţa spre peluza ce cobora către mare.

Împrejmuise curtea, remarcă ea, cu şipci de lemn, pentru a-şi ţine căţeii dragi înăuntru, fără însă a bloca vederea. Lângă trepte se afla o poartă, oferind un acces uşor la mare.

De-a lungul gardului, la intervale regulate, plantase ceva. Kate văzu plante tinere şi fragede şi pâsla în care erau împachetate cu grijă. Îşi imagină că el însuşi săpase pământul. Un fel de viţă agăţătoare cu flori, bănui ea, care, cu timpul, avea să crească, revărsându-şi culorile peste gard.

Răbdător om, Byron De Witt, medită Kate. Un om căruia avea să-i placă să vadă cum creştea viţa, înflorind şi încurcându-se tot mai dens, an de an.

Şi ştia că avea să cunoască o satisfacţie calmă la apariţia primului boboc. Atunci, avea să-l îngrijească. Omului acestuia îi plăcea să îngrijească diverse lucruri!

Căţeluşii lătrau, marea murmura, iar vântul fremăta uşor prin frunzele tremurânde ale chiparoşilor. Văzând cum culoarea cerului albastru se închidea spre indigo, Kate simţi o palpitaţie iute în jurul inimii. Se părea că existau pe lume locuri perfecte. Byron îl găsise pe unul dintre acestea şi îl luase în stăpânire.

La fel de perfect arăta şi el, observă Kate, cu părul fluturându-i în vânt şi căţeii la picioare. Constituţia aceea longilină, musculoasă,

care o făcea să-i lase gura apă, era cuprinsă strâns şi sexy în doc şi bumbac. Reacţia ei faţă de această imagine, faţă de el, consta în a se agăţa şi a sfâşia cu unghiile şi cu dinţii. Dorea să guste şi să posede. Dorea să fie posedată.

Dorea.

Cu picioare nu tocmai sigure, coborî cele câteva trepte până în curte. Căţeluşii se repeziră spre ea, lătrând şi ţopăind. Chiar şi când se ghemui să-i primească în braţe, rămase cu ochii spre Byron.

— Ce-ai plantat de-a lungul gardului?

— Glicină. Va dura puţin până se acomodează.

Privi spre gard.

— Dar va merita aşteptarea. Întotdeauna am avut, crescută pe un suport din faţa dormitorului meu, în Georgia. E un miros care te urmăreşte.

— Deja ai făcut o treabă excelentă cu locuinţa asta. Aici, afară, e senzaţional. Probabil a durat mult ca să adaugi toate detaliile astea.

— Când găseşti ceea ce cauţi, nu te zgârceşti cu grija.

Se apropie de ea.

— Dacă vrei, putem face o plimbare pe plajă, după masă.

Îi mângâie părul cu o mână, cam la fel cum făcuse cu blana câinilor. Apoi, se retrase un pas.

— Prinde, pocni el de două ori din degete. Şezi.

Dând frenetic din cozi, cei doi căţei se aşezară. Îi puse să dea laba şi, după oarecare ezitare, să se culce, deşi trupurile le palpitau de agitaţie reprimată.

— Foarte impresionant, comentă Kate. Toată lumea îţi respectă ordinele?

— Totul e să ceri destul de des, în modul cel mai potrivit.

Scoase din buzunarul de la spate doi biscuiţi pentru câini.

— Şi de obicei dă rezultate şi mita.

Câinii înhăţară tratăţiile şi se repeziră mai încolo să se ospăteze.

— Am pus un Bordeaux roşu şi bun să respire. Ce-ar fi să stau, iar tu să-mi povesteşti despre ziua asta interesantă?

Kate îşi ridică mâna, punându-i-o pe piept. Simţindu-i căldura, ritmul.

— Cred că vreau să-ţi spun ceva.

— O.K. Să mergem în casă.

Considera că era mai prudent să intre în bucătăria viu luminată, departe de asfinţitul somptuos şi văzduhul seducător al serii.

Kate, însă, îşi păstră mâna pe pieptul lui, apropiindu-se şi mai mult. Probabil din cauza culorii, îşi spuse Byron, ochii ei străluceau atât de erotic prin umbrele amurgului.

— Intenţionam să evit bărbaţii ca tine, pe plan personal, începu ea. Urma să fie un fel de principiu, o regulă de bază. Ţin foarte mult la reguli şi principii.

Byron îşi arcui o sprânceană.

— Şi la generalităţi?

— Da, şi la generalităţi, fiindcă de obicei au un sâmbure de adevăr, altfel n-ar fi ajuns să se generalizeze. Am hotărât, după câteva experienţe ghinioniste, că atunci când cineva, sau ceva, arată prea bine, probabil că nu-mi aduce noroc. S-ar putea să nu-mi aduci noroc, Byron.

— Mult ai lucrat la teoria asta?

— De fapt, da, însă s-ar putea să mai aibă nevoie de unele ajustări. În orice caz, prima oară când te-am întâlnit, nu mi-ai plăcut.

— Ia te uită ce surpriză!

Kate zâmbi şi, spre descumpănirea lui, se apropie şi mai mult.

— Nu mi-ai plăcut, fiindcă începusem să te doresc din prima clipă, îmi era incomod. Înţelegi, prefer să doresc lucruri tangibile şi care se pot dobândi în timp, cu planificare, şi efort. Nu-mi place să mă simt incomod, nici să doresc un om pe care nu-l înţeleg, care după toate probabilităţile îmi aduce ghinion şi nu corespunde cerinţelor mele.

— A, ai şi cerinţe?

Nu-l încânta deloc senzaţia de a fi enervat şi excitat în acelaşi timp.

— Absolut. Una dintre principalele rigori constă în lipsa cererii. Nu cred că eşti un om care nu cere, iar asta, fără îndoială, va fi cea mai mare greşeală a mea. Iar unul dintre celelalte lucruri pe care le detest rău, rău de tot, e să fac greşeli. Dar încerc să fiu mai îngăduitoare cu mine însămi.

— Şi asta-i o chestie pe care o exersezi, ca aia cu a nu face nimic?

— Exact.

— Înţeleg. Ei, acum că am stabilit faptul că relaţia asta incipientă cu mine e un exerciţiu pentru toleranţa personală, pun masa.

Kate râse şi-şi ridică pe pieptul lui şi cealaltă mână.

— Te irit. Nu ştiu de ce mi se pare atât de comic.

— Nu mă mir, Katherine. Ai o fire abrazivă şi contradictorie şi fără rival în a aţâţa lucrurile.

— Ai dreptate, perfectă dreptate. Îngrozitor cât de uşor mă înţelegi. Şi cu cât ai tu mai multă răbdare, cu atât mai îndemnată mă simt eu să te înfrunt. Suntem totalmente nepotriviţi unul pentru celălalt, Byron.

— Te contrazice cineva? îşi încovoie el degetele peste încheieturile ei, hotărât să-i dea mâinile la o parte.

— Du-mă în pat, îi ceru Kate simplu, strecurându-şi mâinile prin strânsoarea lui largă, spre umeri. Acum.

Capitolul 12

Nu era un om uşor de şocat. Dar cererea simplă a lui Kate îl clătină la fel de eficient ca un croşeu scurt de stânga. Fusese convins că ea punea capăt legăturii care abia începuse între ei. Se pregătise să se înfurie rece, dar să-şi impună să nu-i pese.

Întrucât era clar că ar fi fost imprudent s-o atingă, îşi ţinu braţele pe lângă trup.

— Vrei să te duc în pat, acum, fiindcă e o greşeală, fiindcă ai teoretizat că-ţi port ghinion şi fiindcă suntem complet nepotriviţi unul pentru celălalt?

— Da. Şi pentru că vreau să te văd gol.

Byron reuşi să râdă şi ar fi făcut un pas înapoi, dar Kate îşi încleşta mâinile după ceafa lui.

— Cred că trebuie să beau ceva, murmură el.

— Byron, nu mă face să te iau cu răul.

— Am făcut condiţie fizică. Oarecum. Cred că te-aş putea pune sluj, dacă trebuie.

Spunându-şi să fie amuzat, Byron o ciupi uşor de bicepşi. Muşchii mici cedară ca plastilina.

— Mda, eşti o amazoană în toată regula, iubito.

— Mă doreşti, începu ea să-și croiască drum cu muşcături mărunte pe gâtul lui. Că de nu, va trebui să te omor.

Puţinul sânge care-i mai rămăsese în cap se repezi drept sub pântec.

— Cred că viaţa mea e în siguranţă, Kate…

Mâinile ei i se repeziră prompt la copca blugilor.

— Nu… Christoase!

Şi-i trase fermoarul.

— Draci… bombăni Byron, lăsându-se în voia animalului din el atâta timp cât să-i prade gura cu a lui.

Kate scoase un sunet din gâtlej, ca o pisică torcând cu prada în labe.

— Stai aşa.

O apucă de umeri, împingând-o înapoi.

— Stai doar un minut dracului.

Gâfâi să respire o dată, şi încă o dată.

— Ştii care-i problema cu tăvălelile?

— Nu, care-i problema cu ele?

— Încerc să-mi amintesc.

I-ar fi venit să-şi frece faţa cu mâinile, dar nu voia să le elibereze pe ale ei.

— Gata, mi-am amintit. Oricât de mulţumitoare sunt pe moment, rămâi cu un sentiment de insatisfacţie. Aici, n-o să fie aşa. Asta nu va fi o tăvăleală. Va trebui să accepţi situaţia.

Ce-l apucase? Bărbaţii nu obişnuiau să complice sexul.

— Bine, o să-i zicem altcumva.

— Apar obligaţii, Kate.

Cu mâinile încă pe umerii ei, începu s-o împingă încet înapoi spre casă. Deja o putea vedea goală şi sclipitoare.

— Încredere. Cinste. Afecţiune. Odată ce te ating, nimeni nu te va mai atinge în afară de mine.

— Să ştii că tipii nu stau tocmai la coadă împrejurul cvartalului aşteptând să-şi pună mâinile pe mine.

Picioarele i se ciocniră de scară. Instinctiv, urcă o treaptă, şi încă una. Byron o privea într-un mod care o făcea să se simtă nervoasă şi nerăbdătoare în acelaşi timp. Ca şi cum ar fi privit dincolo de ea, la o fiinţă pe care nimeni n-o mai văzuse, nici măcar ea însăşi.

— Nu mă culc cu cine se nimereşte.

— Şi nici eu. Consider intimitatea o treabă serioasă. Iar cu tine voi fi intim, Kate, şi-n pat, şi în afara lui. Asta-i ultimul meu cuvânt.

— Ascultă…

Gâtul o frigea de uscăciune, iar hormonii îi zburdau veseli prin trup.

— Nu-i un contract de afaceri.

— Nu, o împinse Byron de-a-ndăratelea, cu uşurinţă, prin bucătărie. E unul personal. Mult mai implicant, mult mai important. Pui cărţile pe masă.

O luă în braţe.

— Eu definesc termenii.

— Şi… Dar poate că am şi eu termeni.

— Atunci, mai bine arată-i. Târgul e pe cale să se încheie.

— Trebuie să avem o relaţie simplă.

— Nu se discută.

În capătul scării, coti la stânga, ducând-o pe o uşă până într-o cameră scăldată de ultimele lumini ale cerului de la apus.

— Suntem majori, vaccinaţi, fără obligaţii, începu ea, vorbind acum mai repede. E o relaţie fizică reciprocă.

— Sexul înseamnă mai mult decât simplul contact fizic.

Zâmbind, o aşeză pe pat.

— Cred că va trebui să-ţi arăt.

O sărută, cu o întâlnire îndelungă, înceată, leneşă, a buzelor, care stărui până începu să-i vibreze fiecare nerv din trup, precum corzile ciupite ale unei harpe. Cu dorinţa întărâtată Kate îl trase mai aproape, astfel că toată căldura ce se învolbura prin ea păru să se concentreze în cele două guri.

Ar fi putut-o înfuleca dintr-o singură muşcătură lacomă. Ştiind asta, Byron se retrase puţin.

— Iubito, acolo de unde vin eu, ne potrivim ritmurile.

Îşi înlănţui degetele printre ale ei, pentru a nu-i putea doborî garda cu mâinile acelea înguste şi nervoase.

— Acum, relaxează-te.

Coborându-şi capul, începu să-i presare sărutări pe linia bărbiei.

— Şi bucură-te.

Pe gât.

— Avem tot timpul.

Kate se temea să n-o omoare cu răbdarea lui, să n-o sfâşie în bucăţi cu atâta gentileţe. Avea buzele moi, netede, delicioase, distrugător de încete, pe când îi cutreierau faţa. De fiecare dată când le întâlneau pe ale ei, Byron adâncea cu încă puţin sărutul, îl încălzea cu încă o câtime. Din sârme încinse, muşchii i se înmuiau precum ceara topită.

Schimbarea îl excita nemilos. Sunetul respiraţiei ei, căzută, adâncă şi lentă, fiorul câte unui suspin sfârşit în geamăt, în oftat. Nerăbdarea ei tremurătoare luneca într-o docilitate lipsită de judecată. Când îi descheie bluza, dezvăluind combinezonul alb şi simplu de dedesubt, Kate nu scoase decât un murmur de plăcere.

Fascinat de simplitatea formelor ei, îşi plimbă vârfurile degetelor peste bumbacul moale, apoi peste pielea şi mai moale. Cea mai subtilă dintre curbe, medita el, în timp ce respiraţia lui Kate începea să se accelereze iarăşi sub atingerile sale abia simţite. Înlănțuind din nou degetele amândurora, îndepărtă în lături bumbacul cu gura, trecându-şi limba peste sfârcul ei, fulgerător.

Kate reacţiona arcuindu-se, cu un geamăt înăbuşit. Atât de mică, observă el, atât de puternică. De sensibilă. Petrecându-şi limba pe sub material, îi umezi şi celălalt sân, pentru a o simţi zguduindu-se sub el.

Aşa că supse încet, delicat, mulţumit în chip tenebros de felul cum se zbătea dedesubt, de scâncetele repezi şi neajutorate care-i răsunau din gât pe măsură ce el mărea apăsarea şi viteza.

Când simţi că era gata să moară dacă nu se afunda în ea, când şoldurile ei ajunseră să pistoneze de parcă ar fi explodat dacă n-o umplea, se retrase şi coborî din pat.

— Ce? Ce? se ridică ea în capul oaselor, disperată.

— Se duce lumina, răspunse încet Byron. Nu te pot vedea. Vreau să te văd.

Se auzi scrâşnetul aspru ai unui chibrit scăpărat, văpaia de lumină se îmblânzi, când flacăra atinse feştila unei lumânări, apoi o a doua

şi o a treia, iar camera se îmbogăţi pe neaşteptate, romantic, cu lumina pâlpâitoare.

Kate îşi apăsă o mână pe sân, şocată să-şi dea seama că nervii înfierbântaţi şi trepidanţi erau ai ei. Ce-i făcea? Vru să-l întrebe, dar se temea de răspuns.

Apoi, Byron îşi trase tricoul peste cap, aruncându-l în lături. Kate slobozi un oftat de uşurare. Acum – acum avea să se întâmple. Şi toate acele senzaţii aveau să se contopească în ceva de înţeles.

Byron se descălţă. O surprinse doar puţin când îi scoase şi ei pantofii, după care îi trecu mâna în susul piciorului până sub tivul fustei adunate pe coapse.

— Vrei să-ţi scoţi bluza?

Aproape hipnotizată, îl privi clipind din ochi.

— Cum? A…

— Încet, continuă el, punându-i o mână peste a ei înainte de a apuca să se retragă. Fără grabă.

Kate făcu ceea ce-i ceruse, căci avea membrele extrem de îngreunate. Privirea lui porni alene, dinspre faţa ei, în josul torsului şi din nou înapoi, înainte de a-i lua din mâini materialul subţire, punându-l deoparte. Rămase cu ochii în ochii ei, când o culcă la loc.

— Te uiţi la mine încontinuu, murmură ea.

Pielea îi tremura, când Byron îşi strecură mâinile şi mai sus sub fustă, când îşi încârligă degetele pe sub elasticul dresului şi începu să-l tragă în jos.

— Nu ştiu ce aştepţi.

— Nici eu. Mă gândeam să aflăm împreună.

Coborându-şi capul îşi apăsă buzele pe partea interioară a coapsei ei.

— Acum ştiu de ce mergi întotdeauna ca şi cum ai fi întârziat cu zece minute la o întâlnire. Din cauza picioarelor. A picioarelor ăstora care nu se mai termină.

— Byron…

Ardea toată. Doamne Dumnezeule, el nu simţea?

— Nu mai suport.

Ba avea să suporte, îşi spuse Byron, descheindu-i fusta.

— Încă nici n-am început.

I-o scoase şi se cutremură la vederea acelui trup zvelt şi unghiular în patul lui. Rezemându-se într-un genunchi, o cuprinse în căuşul palmei. Kate se arcui înapoi, apăsându-se cu disperare în mâna lui.

Ochii i se adumbriră primejdios în timp ce-i privea faţa, jocul de senzaţii şi lumini, tremurul neputincios al genelor şi al buzelor. Apoi, deplinul abandon de sine, dăruirea, când o zgudui orgasmul.

Pradă unei dorinţe şi mai năvalnice decât a ei, îi acoperi sânul cu gura, începând s-o conducă iarăşi, neînduplecat, spre culme.

— Nu pot…

Aproape îngrozită de ceea ce smulsese din ea, de ceea ce părea să creeze într-însa, îl apucă de păr.

— Nu mai…

— Ba cum să nu poţi.

Gâfâise cuvintele, înainte de a-şi contopi gura cu a ei. Căldura şiroia din ea, pompată prin toţi porii. Niciodată nu mai cunoscuse o femeie care să răspundă şi să reziste atât de puternic în acelaşi timp. Nevoia, imboldul de a-i demonstra că el era acela, singurul, care îi putea smulge asemenea reacţii, frângându-i orice rezistenţă, îl făcu să amâne uriaşa plăcere finală, spre a mai explora labirintul torturant al senzaţiilor.

Părea a fi stăpân pe trupul ei. Kate nu mai avea niciun control de sine şi-şi pierduse voinţa de a-l găsi.. Mâinile lui, buzele erau pretutindeni şi de fiecare dată când credea că avea să se repeadă spre final, Byron o făcea să erupă iarăşi, pentru a continua apoi cu răbdare.

Era conştientă dureros de trupul ei, şi de al lui, de contopirea şi contrastele lor, de galopul pulsurilor. Lumina lumânărilor pâlpâia pe chipul lui, pe muşchii aceia întinşi şi lucioşi, făcându-l să arate aproape insuportabil de frumos. Gustul lui era puternic, ca un drog tenebros şi cu efect încet, care i se infiltrase deja în sânge pentru a o

face dependentă.

Byron se încordă deasupra ei, aşteptându-i ochii să se deschidă şi să se limpezească.

— Nu te doream, spuse el, cu glasul încordat la limita controlului. Apoi, n-am mai dorit nimic altceva. Să înţelegi asta.

— Pentru Dumnezeu, Byron. Acum!

— Acum, repetă el ca un ecou şi se afundă înăuntru. Dar nu chiar acum.

Ceaţa caldă şi roşie care-i învăluise mintea se răcea încet. Deveni conştientă de lumea din afara propriului ei trup. Pâlpâirea lumânărilor continua să oscileze peste pleoapele ei închise, în forme uşoare, suprarealiste. Vântul nocturn se înteţise, făcând să foşnească perdelele de la ferestre. Auzi din nou muzica, pulsaţia groasă, bas, a boxelor stereo de jos, vaietul de răspuns al unui saxofon tenor. Mirosul de ceară fierbinte, scursă, de sudoare şi sex.

Îi simţea gustul în gură şi trupul solid, material, sub ea. O întorsese, astfel că zăcea întinsă deasupra. Atent, bănuia Kate, să n-o strivească. Gentleman până la capăt.

Cum să joace mai departe? se întrebă ea. Cum să se poarte în urma unui act atât de sălbatic şi de spectaculos? Iniţierea era una, participarea era, în mod clar şi fabulos, cu totul altceva. Însă era convinsă că acele prime câteva momente de după aveau să stabilească precedentul pentru modul cum aveau să continue.

— Îţi aud efectiv mintea ţăcănind în ralenti, murmură Byron; în glas i se simţea o undă de amuzament, când îi netezi părul ciufulit. E fascinant. Nu ştiu să mă mai fi atras vreodată atât de mult creierul unei femei.

Când Kate dădu să-şi schimbe poziţia, îşi coborî mâinile pe spatele ei, strângând-o amical de fund.

— Nu, încă nu te mişca. Mintea ta mi-a luat-o înainte.

Riscă să ridice capul pentru a-l privi. Ochii aceia verzi, răpitori, erau pe jumătate închişi. Gura care atât de recent îi băgase sistemul în viteza a patra se îmblânzise într-un uşor surâs. Conchise că era

imaginea perfectă a animalului mascul pe deplin satisfăcut.

— Va fi stânjenitor? se întrebă ea cu voce tare.

— Nu neapărat. Mi se pare că încoace ne îndreptam, din primul moment când ne-am cunoscut. Indiferent că o ştiam sau nu.

— Ceea ce aduce următoarea întrebare.

Ah, mintea aia organizată, practică şi ordonată, îşi spuse el.

— Şi anume, încotro o apucăm de-acum încolo? Va trebui să discutăm despre asta.

O rostogoli pe spate şi, înainte de a apuca să mai spună ceva, îi cotropi gură într-un sărut prelung, adânc, tulburător.

— Dar, mai întâi, cele practice.

Apoi o culese de pe pat, în braţe. Corpul ei zvâcni din nou. Era atât de ciudat, să fie dusă astfel, să cunoască excitanta vulnerabilitate de a fi învinsă pe plan fizic.

— Nu-s sigură că-mi place felul cum procedezi.

— Când te hotărăşti, anunţă-mă şi pe mine. Până atunci, votez pentru un duş şi o cină. Mor de foame.

Nu, n-avea să fie stânjenitor, conchise ea. De fapt, era uluitor de plăcut să poarte unul dintre tricourile lui decolorate, ascultând vocalizele scrâşnite ale lui Bob Seger măcinând pietre. Byron îi încredinţase misiunea de a încropi o salată, în timp ce el frigea biftecurile. Găsea agreabil procesul – culorile şi texturile zarzavaturilor pe care i le pusese în faţă. Mirosul lor de grădină vara. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de conştientă de mâncăruri. Îi plăcea să mănânce, îşi spuse Kate, dar principalul stimulent fusese întotdeauna gustul. Acum, hotărî ea, era mai mult de-atât. Era şi senzaţia mâncării, felul cum diversele ingrediente se suprapuneau, în armonie sau contrast.

Straturile umede, ca nişte pene, ale unui miez de anghinare, tăria vioaie a unui morcov, elasticitatea subtilă a castravetelui, delicateţea salatei verzi.

Puse jos cuţitul de bucătărie şi clipi din ochi. Ce naiba o apucase? Romanţa salatei? Doamne sfinte! Cu grijă, îşi umplu pe jumătate

paharul cu vinul pe care Byron îl pusese pe bufet să respire. Deşi nu avusese nicio criză recentă, încă mai era prevăzătoare cu alcoolul. Luă uşor o sorbitură de vin.

Îl vedea prin uşile de sticlă, vorbind cu câinii în timp ce întorcea fripturile. Flăcările şi fumul se învălătuceau.

Găteau împreună, îşi spuse ea. Purta bluza lui. Câinii cereau bucăţele şi cânta muzica.

Un asemenea calm casnic. Înspăimântător.

— Iubito… deschise Byron uşile. Vrei să-mi torni şi mie un pahar de-acolo? Fripturile astea sunt aproape gata.

— Sigur.

„Uşurel, fetiţo", se preveni ea. Nu era decât o seară plăcută între doi adulţi cu putere de consimţământ. Nimic pentru care s-o apuce pandaliile.

— Mulţumesc, luă Byron paharul pe care i-l aduse, învârtind vinul înainte de al bea. Vrei să mâncăm aici, afară? E o noapte frumoasă.

— O.K.

Şi e mai romantic, îşi spuse Kate, în timp ce scotea tacâmurile. De ce n-ar fi savurat puţin vin şi licăr de stele cu bărbatul care tocmai îi devenise amant? Nu era nimic rău în asta.

— Iar ţi-a apărut cuta aia între sprâncene, comentă el, gustându-i cu o expresie aprobatoare salata. Aia care-ţi vine când încerci să-ţi calculezi concluzia.

— În momentul de faţă, calculez cât pot mânca din friptura asta fără să explodez, îşi mai tăie ea o bucată, cu ochii spre farfurie. E delicioasă.

— Deşi găsesc o satisfacţie surprinzătoare în a te hrăni, nu mâncarea îţi zburdă ţie prin minte ca o bilă de flipper.

Dori să-i ceară să-l privească, apoi adoptă o cale mai directă. Îi puse o mână pe coapsa goală, privind cum i se repezeau ochii spre el.

— Ce-ar fi să-ţi uşurez sarcina? Vreau ca în noaptea asta să rămâi

cu mine.

Kate îşi luă paharul de vin, începând să se joace cu piciorul acestuia.

— N-am haine la mine.

— Deci ne vom scula devreme, ca să ai timp să treci pe la tine şi să te schimbi înainte de a începe lucrul.

Întinse mâna, trecându-i un deget peste gât. Ce gât lung şi zvelt…

— Vreau să fac din nou dragoste cu tine. Vreau să dormim împreună. Ţi se pare destul de simplu?

Întrucât ar fi trebuit să fie simplu, dădu din cap.

— Rămân, dar n-am chef de bombăneli când va suna deşteptătorul, la şase.

Byron se mulţumi să zâmbească. Rareori i se întâmpla ca la ora şase să nu fie deja în picioare, făcând jogging pe plajă.

— Cum vrei. Acum, mai e ceva. Am pomenit de nişte obligaţii. N-am glumit.

Asta încercase Kate să-şi păstreze încuiat cu grijă în fundul minţii. Căutând să-şi aleagă cuvintele cu cât mai multă atenţie, continuă să mănânce.

— Nu-s încurcată cu nimeni, începu ea.

— Ba eşti. Eşti încurcată cu mine.

Un fior scurt, prevenitor, o străbătu pe şira spinării.

— Voiam să spun că nu sunt încurcată cu altcineva. Nu intenţionez să mai am relaţii cu nimeni cât timp suntem… încurcaţi. Oricum ar părea după felul cum am venit aici astă seară, pentru mine sexul nu e lipsit de importanţă.

— La tine, nimic nu e lipsit de importanţă.

Îşi umplu până sus paharul cu vin, apoi pe al ei.

— Dar sexul e partea cea mai uşoară. Nu cere multă gândire, instinctele se înghesuie, trupul preia iniţiativa.

Rămase cu privirea spre faţa ei. Avea ochii precauţi, observă el, ca aceia ai unei căprioare care a întâlnit pe neaşteptate un ţap în pădure. Sau un vânător.

— Am anumite sentimente pentru tine.

Inima lui Kate bubui scurt. Tăie carnea, cu cuţitul şi furculiţa, de parcă dimensiunile şi forma exactă ar fi fost fundamentale.

— Cred că am clarificat asta.

— Nu doar dorinţe, Katherine. Sentimente. Plănuisem să mi le pun în ordine înainte de a fi ajuns în faza asta. Dar…

Ridică din umeri, luă o îmbucătură, o lăsă să-i asimileze cuvintele.

— Îmi plac hărţile.

Creierul ei, deja derutat, intră în stare de confuzie completă.

— Hărţile?

— Punctele de interes. Drumurile dintr-un loc în altul, îmi place să le descifrez. Unul dintre motivele pentru care mă interesează hotelurile este acela că sunt ca o lume. Autoconţinute, pline de mişcare, de spaţii şi oameni.

În timp ce vorbea, tăie osul de pe carnea rămasă, apoi făcu la fel şi cu al lui Kate. Îi oferi câte un ospăţ fiecăruia dintre câinii care-l priveau cu ochii mari.

— Hotelurile nu sunt niciodată cu adevărat staţionare. Numai clădirile stau pe loc. Înăuntru însă au loc naşteri, decese, politică, pasiuni, sărbătoriri şi tragedii. Ca price lume, înaintează mai mult sau mai puţin pe un anumit drum, pe un anume traseu. Dar ocolişurile, surprizele, problemele nu lipsesc niciodată. Le explorezi, le guşti, le rezolvi. Îmi place.

Kate cugetă, în timp ce Byron se rezema de spătar, aprinzându-şi o havană. Nici moartă n-ar fi înţeles cum trecuseră de la o discuţie despre relaţia lor la una pe teme profesionale, dar n-o deranja. Relaxată din nou, luă paharul.

— De-asta eşti aşa de priceput în meserie. Mătuşa şi unchiul meu te consideră cel mai bun, şi sunt foarte cusurgii.

— În general, ne dăm toată silinţa, când ne place ceva.

O privi printr-un văl de fum.

— Şi tu îmi placi.

Zâmbetul ei se întinse încet pe buze, în vreme ce se apleca spre el.

— Atunci e bine.

— Eşti un ocoliş, murmură Byron, luându-i mâna înainte de a deveni prea ocupată şi ridicând-o la buze. Când fac harta lumii prin care circul la un moment dat, prevăd întotdeauna câteva ocoluri.

— Sunt un ocol.

Era destul de jignită ca să-şi smulgă mâna.

— Grozav compliment.

— Asta se şi dorea, îi zâmbi el. Cât timp merg pe drumul ăsta alternativ care mă intrigă şi mă atrage foarte mult, nu intenţionez să mă întreb cât timp îmi va trebui ca să ajung la capăt.

— Şi mă târăşti şi pe mine după tine? Asta era?

— Aş prefera să spun că mergem împreună. Unde vom ajunge, depinde de amândoi. Dar ştiu un lucru.. Vreau să te am lângă mine. Încă n-am înţeles complet de ce, însă nu pot trece peste dorinţă. Ajunge doar să te privesc.

Nimeni n-o făcuse să se simtă mai dorită. Nu folosea cuvinte suave, insinuante, nu închina ode ochilor ei şi totuşi se simţea vitală, vie şi foarte dorită.

— Nu sunt sigură dacă sunt sedusă sau zăpăcită, dar se pare că şi pentru mine ajunge atât.

— Bine.

Cea mai mare parte a tensiunii pe care o ţinuse în el se risipise, când îi ridică din nou mâna la buze.

— Acum, că eşti relaxată, ce-ar fi să-mi povesteşti despre fascinanta ta zi?

— Ziua de azi? îl privi ea, cu ochii absolut goi de orice expresie; apoi i se limpeziră, strălucitori. O, Iisuse, ziua de azi! Uitasem complet.

— Nici nu-ţi pot spune cât mă mulţumeşte.

Îi puse iarăşi o mână pe coapsă, lunecând încet cu ea în sus.

— Dacă vrei să mai uiţi de ea un timp…

— Nu, chicoti ea, dându-i categorică mâna la o parte. Ardeam de nerăbdare să-ţi povestesc, pe urmă m-am gândit să te iau în pat şi a

mai coborât cu câteva poziţii pe lista de priorităţi.

— Ce-ar fi să mă mai iei o dată în pat şi să vorbim mai târziu?

— Nu, fugi ea să n-o ajungă. Te-am avut deja. Bisul poate să mai aştepte.

— Fâsâitul pe care-l auzi e amorul meu propriu dezumflându-se, se rezemă Byron pe spate, cu trabucul şi vinul, gesticulând cu paharul. O.K., puştoaico, vorbeşte.

Kate se întrebă ce-avea să simtă, spunând pur şi simplu, cu voce tare:

— În martie, am aflat că tatăl meu delapidase fonduri de la o agenţie publicitară unde a lucrat înainte de a muri.

Expiră prelung, apăsându-şi stomacul cu o mână.

— Doamne!

Era piesa de a cărei lipsă fusese sigur, potrivindu-se acum la locul ei, îşi spuse Byron.

— În martie, repetă el, studiindu-i faţa. Înainte nu ştiuseşi?

— Nu, nimic. Mă aştept mereu ca lumea să fie şocată. Tu de ce nu eşti şocat?

— Oamenii mai fac şi greşeli.

Iar glasul i se îmblânzi, când realiză cât de mult suferise.

— Ţi-a tăiat genunchii sub tine, este?

— N-am suportat prea grozav vestea. Crezusem că voi putea, c-am s-o îngrop, s-o las în urmă. N-a mers.

— N-ai vorbit cu nimeni?

— N-am putut. Margo aflase că era gravidă, Laura are atâtea pe cap şi… mi-era ruşine. La asta se reduce totul. N-am putut privi adevărul în faţă.

„Şi te-ai îmbolnăvit, îşi spuse Byron, de grijă, stres şi vinovăţie."

— Apoi, ai încasat-o la Bittle.

— Nu mi se părea posibil să se întâmple cu adevărat. Un fel de banc cosmic. M-a paralizat, Byron. Niciodată nu m-am mai temut atât de tare de ceva, nici nu m-am mai simţit la fel de neputincioasă. Singura soluţie mi se părea aceea de a ignora totul. Avea să treacă,

într-un fel, să treacă şi gata. Îmi făceam de lucru cu altele, nu mă gândeam, nu reacţionam şi avea să se remedieze.

— Unii muşcă, murmură el, alţii se prăbuşesc, iar alţii îşi sapă tranşeele.

— Iar eu mi-am tras plapuma peste cap. Ei, şi asta a fost, ridică ea paharul, parcă toastând pentru propria-i sănătate. Am vorbit cu mătuşa şi unchiul meu. În loc să se amelioreze, situaţia s-a înrăutăţit. S-au simţit jigniţi. Am încercat să le explic de ce le eram recunoscătoare, ei şi unchiului Tommy, şi m-am exprimat greşit. Sau chiar am greşit şi a ieşit prost. Mătuşa s-a înfuriat atât de rău pe mine! Nu-mi amintesc s-o mai fi văzut niciodată atât de furioasă.

— Te iubeşte, Kate. O să vă lămuriţi.

— M-a şi iertat. Sau, în cea mai mare parte. Dar asta m-a făcut să-mi dau seama că trebuie să înfrunt realitatea. Toată. Azi m-am dus la Bittle.

— Acum, îţi sapi şi tu tranşeele.

La răspunsul lui, Kate expiră tremurător.

— Era de mult timpul.

— Şi-acum ai să-ţi dai cu pumnii în cap fiindcă n-ai fost doamna de fier, fiindcă ai avut nevoie de timp ca să-ţi aduni resursele?

Colţul gurii ei tresări. Exact asta fusese tentată să facă. Se părea că o cunoştea foarte, foarte bine.

— Nu, mă voi concentra să rezolv situaţia.

— Nu era nevoie să te duci singură la Bittle.

Îi privi mâna care o acoperea pe a ei. Ce-i făcuse să-i ofere atât de uşor sprijinul? se întrebă Kate. Şi ce o făcea pe ea să conteze atât de mult pe oferta lui?

— Ba nu, a trebuit să merg singură. Ca să-mi dovedesc mie însămi şi tuturor celor de la Bittle că eram în stare. În şcoală, am jucat baseball. Eram o bună trăgătoare. Două în out, o fugă înapoi, intră Kate la cutie. Mă concentram asupra senzaţiei bâtei în mâini, fiindcă stomacul îmi ardea şi-mi tremurau genunchii. Dacă mă concentram asupra lemnului solid pe care-l simţeam în mâini şi nu-mi

desprindeam ochii dintr-ai aruncătorului, tot speriată eram, dar nu ştia nimeni.

— Am încredere în tine că poţi transforma un joc într-o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Baseball-ul e pe viaţă şi pe moarte, mai ales în fund la a noua, zâmbi ea vag. La fel m-am simţit şi când am intrat la Bittle. Două în out, fundul de la a noua şi deja trăseseră două lovituri pe lângă mine, în timp ce stăteam acolo cu bâta pe umăr.

— Deci, ţi-ai zis că dacă tot te prăbuşeşti, măcar să cazi legănându-te.

— Mda, ai priceput.

— Iubito, am fost aruncător de start în tot timpul colegiului. Prin tot statul am mers. Îi mâncam la micul dejun pe trăgătorii ca tine.

Când Kate râse, o parte din îngrijorarea lui Byron se risipi. Stătu un moment să soarbă din vin, studiind cerul spuzit cu stele.

— M-am simţit bine. Normal. Până şi teama părea firească, fiindcă făceam ceva. Am cerut o întrunire a partenerilor şi am apărut din nou în sala de conferinţe, la fel ca în ziua când mă concediaseră. Numai că de data asta, am ripostat.

Inspiră adânc, înainte de a se lansa într-o relatare detaliată a celor petrecute în sala de conferinţe. Byron o asculta, admirându-i felul cum vocea îi devenea mai puternică, ochii mai duri. Poate că vulnerabilitatea ei îl atrăgea, dar nici această femeie hotărâtă şi plină de-încredere nu era cu nimic mai puţin atrăgătoare.

— Şi eşti pregătită să înfrunţi ploaia radioactivă, dacă depun o plângere în instanţă?

— Sunt pregătită să lupt şi să suport consecinţele. Şi sunt gata sa mă gândesc serios cine m-o fi lucrat. Fiindcă cineva a făcut-o. Fie mă luase la ochi, fie am fost cea mai la îndemână. Cineva însă s-a folosit de mine ca să înşele firma şi clienţii, şi n-o să scape.

— Te pot ajuta.

Ridică o mână, înainte de a apuca ea să obiecteze.

— Mă pricep la oameni. Şi toată viaţa mea adultă am avut de-a

face cu intrigile şi furtişagurile mărunte dintr-o mare organizaţie. Tu eşti expertă la cifre, eu cunosc mai bine personalităţile, motivaţiile.

O văzu răsucind ideea în minte, cântărind posibilităţile. Zâmbi.

— Hai să ne întoarcem la baseball. Tu eşti trăgătorul, eu aruncătorul. Tu fentezi. Eu rafinez.

— Nici măcar nu cunoşti vreun om dintre cei implicaţi.

Urma să aibă el grijă de asta, îşi spuse înverşunat Byron, dar continuă să rămână calm.

— Atunci, vorbeşte-mi tu despre ei. Eşti destul de practică să recunoşti avantajele unui punct de vedere obiectiv.

— Cred că n-ar strica. Mulţumesc.

— Putem începe mâine munca la biografii. Acum îmi dau seama de ce erai activată. Ai avut o zi teribilă.

— Şi mi-a trebuit un oarecare efort ca să mă calmez, după treaba de la Bittle. Pe urmă, am ştiut că trebuia să-i fac faţă mătuşii Susie. Am mers să mă calmez pe faleză şi…

Sări din scaun.

— Iisuse, uitasem! Nici nu-mi vine să cred am putut efectiv uita! Dumnezeule, ce-am făcut cu ea?

Se bătu prosteşte peste şolduri, apoi îşi aminti că nu avea pe ea decât un tricou mult prea larg.

— În buzunar. Vin imediat. Stai aici.

Se repezi glonţ înăuntru, cu Byron rămas în urma ei, clătinând din cap. Femeia asta era o masă de contradicţii, conchise el, ridicându-se să strângă masa. N-avea niciun rost să-şi readucă aminte că prefera genul calm, liniştitor şi sofisticat. Ca Laura, probabil. Manierată, citită, bine crescută.

Şi totuşi, faţă de Laura nu simţise niciodată o asemenea dorinţă fierbinte, incandescentă. Nici faţă de altă femeie, la o adică în schimb, cea care îl fascina mereu era Kate, ocolişul ăsta plin de hopuri şi, adeseori, inconveniente.

Şi oare cam cum ar fi reacţionat complicata şi turbulenta sa Kate, dacă i-ar fi spus că începea să creadă că se îndrăgostea de ea?

— Ha!

Triumfătoare, năvăli înapoi în bucătărie, gata să se lăfăiască în uimirea lui. Zâmbi mândră, în timp ce Byron o privea lung, intens, cu ochi întunecoşi.

— Am găsit-o.

Era roşie la faţă şi şifonată. Părul scurt îi stătea ca ţepii unui arici, iar picioarele acelea lungi luceau palid-aurii de sub marginea tricoului. Nici nu avea ceva ce să se poată numi siluetă, era mai mult oase decât curbe. Puţinul rimel cu care-şi bătuse capul i se întinsese sub ochi. Avea nasul strâmb. Nu observase până acum? O uşoară deviaţie de sept, iar gura, cu siguranţă, era mult prea mare pentru faţa aia îngustă.

— Nu eşti frumoasă, declară el calm, făcând-o să se încrunte. De ce pari frumoasă, când nu eşti?

— Cât vin ai băut, De Witt?

— Ai faţa aiurea.

Parcă pentru a şi-o dovedi, ocoli bufetul ca să se uite mai de aproape.

— S-ar zice că cine ţi-a montat-o a pus câteva piese de schimb ale feţei altcuiva.

— E extrem de fascinant, replică ea nerăbdătoare. Dar…

— La prima vedere, trupul tău pare să aparţină unui băiat adolescent, numai braţe şi picioare.

— Mulţumesc foarte mult, Mister Univers. Ai terminat cu criticile nesolicitate la adresa înfăţişării mele?

— Aproape.

Buzele i se arcuiră puţin, când îi urmări bărbia cu o mână.

— Îmi place cum arăţi. Nu-mi dau seama de ce, dar îmi place felul cum arăţi, cum te mişti.

O cuprinse cu braţele, trăgând-o spre el.

— Şi cum miroşi.

— Ăsta-i un mod inedit de a mă seduce.

— Şi gustul tău, continuă Byron, plimbându-şi buzele peste gâtul

ei.

— Un mod surprinzător de eficace, îngăimă Kate, printre fiori. Dar voiam neapărat să te uiţi la asta.

O ridică de la podea, aşezând-o pe bufet, apoi îşi strecură mâna la spatele ei, cuprinzându-i fesa goală.

— Voi face dragoste cu tine aici.

Strânse în dinţi sfârcul care împungea materialul subţire.

— Ai ceva împotrivă?

— Nu.

— Bine.

Capul ei căzu pe spate.

— Cum vrei tu.

Mulţumit, îşi frecă buzele de ale ei.

— Ce voiai să-mi arăţi?

— Nimic. Doar asta.

Byron prinse moneda care-i alunecase printre degete, privind-o întrebător.

— Spaniolă. Un dublon, cred. Nu era a lui Margo?

— Nu. E a mea. Eu am găsit-o.

Trase aer în piept, prelung, tremurător, apoi expiră.

— Dumnezeule, cum reuşeşti? Parcă mi-ai răsuci un comutator în cap. Am găsit-o, repetă ea, chinuindu-se să-şi separe gândirea de simţire. Azi, pe faleză. Zăcea în praf. Zestrea Seraphinei. Ai auzit legenda.

— Sigur.

Intrigat, învârti moneda în mână.

— Îndrăgostiţii fără noroc. Tânăra fată spaniolă rămasă în Monterey când băiatul iubit pleacă la luptă cu americanii. Ea află că a fost ucis şi, disperată, se aruncă de pe faleză.

Îşi ridică privirea dinspre aur, către ochii ei.

— De pe faleza din faţa Casei Templeton, se spune.

— A avut o zestre, adăugă Kate.

— Exact. Un sipet plin cu darurile ei de nuntă, primit de la un tată

iubitor şi darnic. O variantă spune că l-a ascuns ca să-l apere de năvălitori până la întoarcerea iubitului ei. Alta zice că l-a luat cu ea în mare.

— Ei bine, îi culese Kate moneda din palmă, eu o prefer pe prima.

— N-aţi trecut prin ciur luni de zile falezele alea, tu, Laura şi Margo?

— Şi? Margo a găsit un ban anul trecut, acum am găsit şi eu unul.

— În ritmul ăsta, veţi fi mai bogate decât în cele mai avântate visuri ale voastre cam pe la jumătatea mileniului următor. Crezi în legende?

— Şi ce? se foi ea, gata să se îmbufneze. Seraphina a existat. Există documente, şi…

— Nu, o sărută el uşor. Nu strica totul. E frumos de ştiut că poţi crede pur şi simplu. Şi e şi mai frumos să ştiu că vrei să cred şi eu.

Kate îi studie chipul.

— Ei, şi crezi?

Byron luă monedă şi o puse pe bufet, lăsând-o să strălucească asemenea unei promisiuni.

— Bineînţeles, răspunse el simplu.

Capitolul 13

Furtuna bombarda coasta cu stropi de ploaie torenţială, o mătura cu vânturi turbate. Uşurarea că sezonul periculos de uscat putea fi evitat cu ajutorul umezelii necontenite se confrunta cu îngrijorarea inundaţiilor şi a alunecărilor de teren.

Kate încerca să nu ia vremea urâtă ca pe un afront personal. Dar nu încăpea nicio îndoială că o împiedica să-şi intensifice căutările de comori. Chiar şi când ploile se potoliră, faleza rămase prea udă ca să poată fi explorată în siguranţă.

Deci, trebuia să aştepte.

Avea, categoric, destule ocupaţii. Sezonul de vară al magazinului Pretences era în plin avânt. Turiştii se înghesuiau pe Cannery Row, umpleau debarcaderul, făceau coadă la acvariu. Parcurile de distracţii răsunau de jocuri electronice şi zornăit de jetoane, iar familiile se plimbau pe trotuare lingând îngheţată din cornete de zahăr.

Agitata atmosferă de carnaval de pe străzi era un dulce cântec pentru afaceri.

Unii veneau să dea de mâncare la pescăruşi şi să privească ambarcaţiunile. Alţii soseau să admire strada pe care o imortalizase Steinbeck. Iar alţii se desfătau în eterna primăvară a localităţii Monterey sau străbăteau drumul arcuit din lungul coastei.

Pe mulţi, vitrinele iscusit aranjate ale lui Margo îi ademeneau să intre şi să studieze produsele. Iar cei care le cercetau cumpărau adesea.

— Iarăşi îţi văd simbolul dolarului în ochi, murmură Laura.

— Am crescut cu zece la sută faţă de anul trecut în perioada asta, se întoarse Kate de la birou. După calculele mele, Margo ar trebui

să-şi poată achita datoriile până la sfârşitul trimestrului următor. Când ne va ajunge sezonul de sărbători, vom fi efectiv în creştere.

Cu ochii îngustaţi, Laura se apropie.

— Credeam că suntem deja în câştig.

— Nu în sens tehnic.

În timp ce vorbea, Kate continua să tasteze pe keyboard.

— Încasăm un procentaj minim, în loc de salariu. Avem fondul de reaprovizionare. Apoi, mai sunt şi cheltuielile de funcţionare.

Lucra cu o mână, în timp ce pe cealaltă o întinse după ceaşca cu ceai – încercând să-şi închipuie că era cafea.

— Iniţial, grosul stocului a fost proprietatea lui Margo, iar ea şi-a tras partea leului din profituri, pentru a se achita faţă de creditori. Treptat, ne formăm un nou stoc, care e achiziţionat prin…

— Kate, scuteşte-mă de detalii. Lucrăm în pierdere?

— Înainte, da, dar…

— Eu am încasat bani în fiecare lună.

— Sigur că da. Trebuie să trăieşti. Trebuie să trăim, se corectă ea repede, văzând vinovăţia care înceţoşa ochii Laurei.

Dându-şi seama că era necesar să-i explice şi s-o încurajeze, puse ceaşca jos şi se abţinu să mai atingă tastele.

— Uite cum merge, Laura. Luăm ceea ce ne trebuie, ceea ce avem dreptul – iar restul îl investim mai departe în afaceri. Fiecare dintre noi are cheltuieli personale, pe lângă regia magazinului. După ce astea sunt rezolvate, reinvestim profitul. Dacă există.

— Iar dacă nu există, suntem în deficit, ceea ce înseamnă…

— Înseamnă realitate. Nu e nimic neobişnuit în a opera în pierdere, când ai o firmă nouă.

Kate îşi stăpâni un oftat, întrebându-se de ce nu începuse discuţia altfel.

— Uită un moment toate registrele. Ceea ce-ţi spun e de bine. Vom încheia anul ăsta calendaristic nu doar extrăgând o sumă minimă pentru existenţă şi plătind datorii vechi. Vom scoate profit. Profit real. Se întâmplă rar într-o afacere care abia şi-a început al

doilea an. După perspectivele mele, vom avea un câştig net de ordinul zecilor de mii.

— Deci, e O.K.? întrebă prudentă Laura.

— Mda, e O.K.

Zâmbind, Kate îşi trecu degetele peste tastele computerului ca şi cum ar fi fost copiii ei adoraţi.

— Dacă licitaţia de caritate merge la fel de bine ca anul trecut, am reuşit.

— Asta voiam să discutăm.

Laura ezită, încruntându-se spre cifrele de pe ecran.

— Chiar o ducem bine?

— Dacă nu poţi avea încredere în contabila ta, atunci în cine să mai ai?

— Exact.

Trebuia s-o creadă.

— Ei, atunci, nu va fi nicio problemă să tai câteva cecuri.

— Ai venit în locul potrivit.

Fredonând, Kate luă actele de la Laura, după care se înecă.

— Ce naiba-s astea?

— Răcoritoare, îi adresă Laura un zâmbet luminos şi plin de speranţă. Divertisment. A, şi reclamă. Toate în legătură cu licitaţia.

— Christoase, plătim muzica aia de cameră adormitoare a unei găşti de netoţi? Nu putem băga un C.D.? I-am spus lui Margo…

— Kate, e vorba de imagine. Iar acest trio nu e o gaşcă de netoţi. Sunt foarte talentaţi.

O bătu pe umăr pe deplin conştientă de ce Margo îi propusese să-i înainteze ea notele de plată.

— Lucrează sindicalizat, la fel ca şi chelnerii.

Mârâind, Kate accesă carnetul de cecuri.

— Margo trebuie să le facă pe toate cât mai înzorzonat şi ca la paradă.

— De-asta o iubim. Gândeşte-te numai cum va cânta casa după licitaţie. Toţi clienţii ăia bogaţi şi materialişti, cu venituri mari, de

care se pot dispensa.

— Încerci să mă duci cu zăhărelul.

— Şi reuşesc?

— Mai zi o dată venituri mari de care se pot dispensa.

— Venituri mari de care se pot dispensa.

— O.K., mă simt mai bine.

— Zău? În regulă.

Laura se strâmbă, ţinându-şi respiraţia.

— Şi în legătură cu parada modei pe care am pregătit-o pentru decembrie? Mai eşti de acord că-i o idee bună?

— E o idee excelentă. Un eveniment special, bine executat, nu numai că se amortizează, ci are şi potenţialul de a genera o clientelă nouă.

— Exact cum mă gândeam şi eu. O.K., uite bugetul preliminar.

Închise strâns ochii, în timp ce trântea cifrele în poala lui Kate. Auzi protestul şi, când deschise ochii, o văzu pe Kate trăgându-se de spatele bluzei.

— Ce faci?

— Încerc să scot cuţitul pe care tocmai mi l-ai înfipt în spate. Iisuse Christoase, Laura, avem hainele, tu ţi-ai tapat de manechine comitetele. La ce-ţi mai trebuie atâţia bani?

— Decoraţiuni, reclame, răcoritoare. Toate sunt pe listă. E negociabil, adăugă ea, bătând în retragere. Consider-o o listă a dorinţelor. Eu trebuie să mă duc înapoi.

Scoţând nişte zgomote din gât, Kate se încruntă spre uşă. Problema era, conchise ea, că ambele sale partenere erau prea obişnuite să fie bogate pentru a înţelege pe deplin faptul că nu mai erau. Sau, că Pretences nu era, preciză ea.

Margo se căsătorise din dragoste, dar cu un Templeton, iar Templeton însemna bani.

Laura era o Templeton şi, deşi jupuită de fostul soţ, avea să păstreze oricând accesul la milioane. Pur şi simplu nu putea înţelege.

Îi revenea bunei şi practicei Kate, conchise ea, să ţină lucrurile în

echilibru.

Când uşa se deschise din nou, nu se osteni să se întoarcă.

— Nu mă bate la cap, Laura. Jur c-am să-ţi tai dorinţele de pe lista asta până nu vei mai putea servi decât acadele şi apă minerală.

— Kate.

Vocea Laurei era destul de calmă pentru a o face să se răsucească în scaun.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce…?

Se întrerupse, la vederea bărbatului care stătea lângă Laura. De vreo cincizeci de ani, judecă ea, cu fruntea mai prelungită decât una pe care ea ar fi putut-o numi în mod legitim înaltă. Obrajii începeau să i se fleşcăie şi avea ochi căprui, maţi. Costumul era îngrijit şi ieftin. Undeva, pe parcurs, perforase câteva găuri în plus la cureaua de piele cafenie pentru a i se potrivi pe burtă.

Însă încălţările, erau cele care o descumpăniră. N-ar fi putut spune de ce pantofii aceia negri lustruiţi, cu noduri duble la şireturi, indicau un copoi.

— Kate, dumnealui e detectivul Kusack. Vrea să stea de vorbă cu tine.

Nu era sigură cum reuşise să se ridice, când nu-şi mai simţea picioarele. Dar stătea cu faţa spre el, surprinsă oarecum că aveau ochii la acelaşi nivel.

— Sunt arestată?

— Nu, domnişoară. Am să vă pun câteva întrebări cu privire la un incident de la Bittle and Associates.

Avea un glas ca pietrişul rostogolindu-se pe glass-papier. Îi amintea prosteşte de rock and roll-ul scrâşnit al lui Bob Seger.

— Cred că aş dori să-mi chem avocatul.

— Margo i-a telefonat deja lui Josh, spuse Laura trecând lângă Kate.

— Cum doriţi, domnişoară Powell.

Kusack îşi scoase în afară buza de jos, măsurând-o pe Kate cu privirea.

— Poate ar fi mai bine pentru toţi dacă ne-am întâlni cu dumnealui la secţie. Veniţi cu mine şi voi încerca să nu vă răpesc prea mult timp. Văd că sunteţi ocupate.

— Perfect, puse Kate o mână pe braţul Laurei, înainte ca aceasta să poată păşi înainte. E-n regulă. Nu-ţi face griji. Am să-ţi telefonez.

— Vin şi eu cu tine.

— Nu.

Cu degetele îngheţate, Kate îşi luă poşeta.

— Te sun de îndată ce pot.

Fu introdusă într-o cameră de interogatoriu concepută spre a intimida. Pe plan intelectual, ştia acest lucru. Pereţii simpli, masa zgâriată din mijloc şi scaunele incomode, oglinda lată care, evident, ascundea un geam unidirecţional, toate făceau parte dintr-un decor amenajat pentru a ajuta poliţia să obţină informaţii de la suspecţi. Indiferent cât de mult îi ordona latura ei practică să nu se lase afectată, lui Kate i se încreţea pielea pe trup.

Fiindcă ea era suspecta.

Îl avea alături pe Josh, cu un aspect deosebit de avocăţesc, în costumul gri de comandă şi cravata cu dungi discrete. Kusack îşi împreună mâinile pe masă. Mâini mari, observă distrată Kate, împodobite doar cu o verighetă subţire. Era un rozător, îşi spuse ea, privindu-i cu fascinaţie surdă unghiile crestate, dureros de scurte.

Preţ de câteva secunde nu domni decât o tăcere grea, ca în momentele de nerăbdare dinainte de ridicarea cortinei la începutul unui spectacol important. Această imagine aproape că-i smulse din gât un bolborosit de râs isteric.

Actul întâi, scena unu, cu ea în rolul principal.

— Vă pot oferi ceva, domnişoară Powell?

Kusack îi privi muşchii tresărind la auzul glasului său, când privirea i se repezi dinspre mâinile lui către faţă.

— O cafea? O Cola?

— Nu. Nimic.

— Domnule detectiv Kusack, clienta mea a venit aici, la cererea dumneavoastră, pentru a coopera.

Vorbind rece şi dur, cu glasul său cultivat, Josh strânse încurajator mâna încordată a lui Kate, pe sub masă.

— Nimeni nu doreşte mai mult ca problema să se elucideze. Domnişoara Powell vrea să facă o declaraţie.

— Apreciez acest lucru, domnule Templeton. Domnişoară Powell, aş dori să-mi răspundeţi la câteva întrebări, ca să mi se poată clarifica situaţia.

Îi adresă un fel de zâmbet blând, ca de unchi, care-i făcu măruntaiele să palpite.

— Vă voi citi drepturile. Nu e decât sistemul de rigoare, aşa trebuie să procedăm.

Recită cuvintele pe care le ştia pe de rost oricine văzuse vreun episod de serial poliţist, de la Kojak la N.Y.P.D. Blue. Kate privi magnetofonul care înregistra tăcut fiecare cuvânt, fiecare inflexiune.

— Vă înţelegeţi drepturile, domnişoară Powell?

Îşi mută ochii, privind într-ai lui. Cortina se ridicase, îşi spuse ea. A dracului să fie dacă avea să încurce borcanele.

— Da, le înţeleg.

— Aţi lucrat la firma de contabilitate Bittle and Associates din…

Începu să dea paginile unui caiet cu urechi-de-măgar, citind datele.

— Da, m-au angajat imediat ce am absolvit şcoala.

— La Harvard, nu? Trebuie să ai multă minte ca să intri la Harvard. Şi văd că aţi absolvit cu bursă Baker.

— Am muncit pentru ea.

— Nu mă îndoiesc, replică el indiferent. Ce fel de muncă aţi făcut la Bittle?

— Pregătire fiscală, planificare financiară şi funciară. Consultanţă de investiţii. Uneori, lucram în tandem cu brokerul câte unui client, pentru a constitui sau dezvolta câte un portofoliu.

Josh ridică un deget.

— Vreau să se consemneze că, în perioada ei de angajare la această firmă, clienta mea a mărit cifra de afaceri aducând noi conturi. Dosarul ei nu era numai imaculat, ci chiar superior.

— H-hm. Şi cum procedaţi ca să aduceţi noi conturi, domnişoară Powell?

— Prin contacte, prin reţele. Recomandări din conturile curente.

Kusack o purtă prin activităţile cotidiene ale muncii ei, cu întrebări lente, formulate calm, până când Kate începu să se relaxeze.

Detectivul clătină din cap, scărpinându-se în creştet.

— Eu, unul, nu pricep o iotă din toate formularele astea pe care Unchiul Sam vrea să le completăm. Obişnuiam să mă aşez în fiecare an cu ele întinse pe masa din bucătărie. Şi cu o sticlă de Jack, ca să-mi alunge durerile.

Zâmbi triumfător.

— Până la urmă, nevasta-mea s-a săturat. Acum, le duc pe toate în fiecare lună aprilie la H & R Block şi le arunc în braţele ălora de-acolo.

— Sunteţi un caz foarte tipic, domnule detectiv Kusack.

— Regulile se schimbă încontinuu, nu-i aşa? surâse el din nou. Cineva ca dumneavoastră trebuie să înţeleagă regulile. Şi modalităţile de a le ocoli.

Când Josh obiectă faţă de tonul întrebării, Kate clătină din cap.

— Nu, pot răspunde la asta. Înţeleg regulile, domnule detectiv Kusack. Sarcina mea constă în a recunoaşte ce e alb şi ce e negru şi unde se află nuanţele de cenuşiu. Un bun economist foloseşte sistemul pentru a-l ocoli ori de câte ori e posibil.

— Ca un joc, nu-i aşa?

— Da, într-un fel. Dar şi jocul are regulile lui. N-aş fi rezistat nicio lună, la o firmă cu structura şi reputaţia companiei Bittle, dacă nu aplicam regulile. Un contabil care măsluieşte formularele fiscale sau înşală I.R.S.-ul se pune în pericol şi pe el însuşi şi clienţii. N-am fost învăţată să trişez.

— Aţi crescut aici, în Monterey, nu-i aşa? Aţi fost pupila soţilor

Thomas şi Susan Templeton.

— Părinţii mei au murit când aveam opt ani. Am…

— Tatăl dumneavoastră avusese unele probleme financiare înainte de a muri, comentă Kusack, privind-o pe Kate cum se albea la faţă.

— Acuzaţiile pronunţate şi nerezolvate niciodată privitoare la tatăl clientei mele, cu douăzeci de ani în urmă, nu au nicio relevanţă în cazul de faţă, declară Josh.

— Doar generalităţi, domnule consilier. Şi o coincidenţă interesantă.

— N-am fost informată despre problemele tatălui meu până nu demult, reuşi Kate să spună.

Cum aflase atât de repede? se întrebă ea. De ce se interesase?

— Cum spuneam, amândoi părinţii mei au murit când eram mică. Am crescut în Templeton House, în zona Big Sur.

Trase aer în piept, fără zgomot.

— Familia Templeton nu m-a considerat, nici nu m-a tratat ca pe un copil înfiat, ci ca pe propria lor fiică.

— Ştiţi, m-aş fi aşteptat să vă angajeze în organizaţia Templeton. O femeie cu calităţile dumneavoastră, iar ei au atâtea hoteluri şi fabrici…

— N-am dorit eu să intru în organizaţia Templeton.

— Ei, şi de ce?

— Fiindcă nu voiam să mai primesc nimic de la ei. Voiam să mă descurc de una singură. Mi-au respectat hotărârea.

— Iar uşa a rămas deschisă, interveni Josh. Oricând doreşte, Kate poate intra. Domnule detectiv, nu văd ce legătură are acest subiect de interogatoriu cu problema curentă.

— Stabileam doar nişte baze.

În pofida magnetofonului, continua să facă însemnări mărunte în caietul său jerpelit.

— Domnişoară Powell, ce salariu aţi avut la Bittle, în perioada lichidării?

— Cincizeci şi două de mii cinci sute, plus prime.

— Cincizeci şi două de mii.

Dând din cap, îşi răsfoi caietul, parcă pentru a confirma datele.

— E o mare reducere financiară pentru cineva care a avut la dispoziţie o locuinţă ca Templeton House.

— Erau bani munciţi şi-mi ajungeau pentru necesităţile mele.

Simţea un pârâiaş de sudoare rece prelingându-i-se pe spate.

— Ştiu cum să fac banii să sporească. Şi, într-un an de nivel mediu, adăugam douăzeci de mii, sub formă de prime.

— Anul trecut aţi deschis o firmă.

— Cu surorile mele. Cu Margo şi Laura Templeton, preciză Kate.

— Riscant lucru, să deschizi o firmă. Ochii cei opaci rămaseră aţintiţi asupra ei. Şi costisitor.

— Vă pot oferi toate statisticile, toate cifrele.

— Vă place să mergeţi la risc, domnişoară Powell.

— Ba nu-mi place deloc. Nu în sensul strict al cuvântului, ca la Vegas sau la curse. Sorţii favorizează întotdeauna casa. Dar apreciez riscul unei investiţii inteligente şi precaute. Şi exact aşa considerăm că e Pretences.

— Unele afaceri au mare nevoie să fie alimentate. Ceva în genul acestui magazin al dumneavoastră, păstrând stocul, cu toate cheltuielile de întreţinere…

— Registrele mele sunt curate. Puteţi să…

— Kate, îi puse Josh o mână pe braţ, prevenitor.

— Nu, i-o dădu ea la o parte, înfuriată de-a binelea. Insinuează că aş fi adoptat calea cea mai simplă, fiindcă la fel a făcut şi tatăl meu. Că am delapidat de la Bittle, pentru a ţine Pretences pe linia de plutire, şi nu înghit. Am muncit prea mult ca să punem magazinul pe roate. Mai ales Margo. Nu admit, Josh. Nu va spune că magazinul nostru e implicat.

Îl pârjoli pe Kusack cu o privire arzătoare.

— Puteţi ridica registrele de la magazin oricând. Puteţi să le parcurgeţi filă cu filă.

— Apreciez oferta, domnişoară Powell, replică moale Kusack; deschise un dosar şi scoase câteva hârtii. Recunoaşteţi aceste formulare?

— Desigur. Este formularul 1040 pe care l-am completat pentru Sid Sun, iar celălalt este duplicatul cu modificări.

— E semnătura dumneavoastră?

— Da, pe ambele exemplare. Şi, nu, nu pot da nicio explicaţie.

— Şi aceste imprimate pentru retrageri pe computer din conturile cu angajament legal scris ale firmei Bittle?

— E numele meu, codul meu.

— Cine avea acces la computerul dumneavoastră de la birou?

— Toată lumea.

— Şi la codul de securitate?

— Nimeni în afară de mine, din câte ştiu.

— Nu l-aţi dat nimănui?

— Nu.

— Îl ţineaţi în minte.

— Desigur.

Kusack rămase cu ochii spre ea, aplecându-se înainte.

— Trebuie să aveţi vreun truc, ca să ţineţi minte tot felul de numere.

— Sunt foarte pricepută. Majoritatea oamenilor ţin minte numere. Asigurări sociale, numere P.I.N., numere de telefon, date.

— Eu, unul, trec totul pe hârtie. Altfel, le-aş încurca. Cred că nu trebuie să vă faceţi asemenea griji.

— Eu nu…

— Kate, o întrerupse din nou Josh, înfruntându-i cu o expresie calmă nervozitatea din privire. Unde înregistrezi numerele?

— În cap, spuse ea obosită. Nu uit niciodată. De ani de zile n-a mai trebuit să caut codul de securitate.

Cu buzele ţuguiate, Kusack îşi examina unghiile roase.

— Şi unde l-aţi căuta, dacă ar fi nevoie?

— În Filofax, dar…

Lăsă fraza neterminată, când înţelese realitatea.

— În Filofax, repetă ea. Acolo am totul.

Îşi înhăţă poşeta, cotrobăi prin ea şi scoase carnetul gros, legat în piele.

— De rezervă, spuse ea, deschizându-l. Rezerva e prima regulă. Poftim.

Găsi pagina, aproape izbucnind în râs.

— Viaţa mea, în numere.

Kusack îşi scarpină bărbia.

— Iar pe acesta îl purtaţi la dumneavoastră.

— Tocmai am spus că e viaţa mea. E adevărat, în sens literal. Întotdeauna îl ţin în poşetă.

— Şi unde vă ţineţi poşeta – să zicem, în timpul orelor de program?

— În birou.

— Şi o duceţi oriunde vă deplasaţi. Ştiu că nici nevastă-mea nu face un pas fără agenda de buzunar.

— Numai dacă ieşeam din clădire. Josh, îl strânse ea de mână. Numai dacă părăseam clădirea. Oricine din firmă ar fi putut lua codul. Christoase, absolut oricine.

Închise strâns ochii.

— Trebuia să-mi fi dat seama dinainte. Nu m-am gândit deloc.

— Totuşi, pe toate formulare apare semnătura dumneavoastră, domnişoară Powell, îi aminti Kusack.

— E o plastografie, se răsti ea, ridicându-se în picioare. Ascultaţi-mă. Credeţi că aş risca totul, tot pentru ce am muncit, tot ce mi s-a dat, pentru şapteşcinci de miare amărâte? Dacă banii ar fi fost atât de importanţi pentru mine, puteam să ridic receptorul, să le telefonez unchiului şi mătuşii mele, să-l sun pe Josh şi mi-ar fi dat de două ori pe-atâta, fără a-mi pune o singură întrebare. Nu sunt hoaţă şi, dacă eram, fiţi sigur că mi-aş fi acoperit urmele mult mai bine. Ce idiot şi-ar folosi propriul cod, propriul nume, lăsând o urmă atât de penibil de evidentă?

— Ştiți, domnişoară Powell, îşi împreună iarăşi Kusack mâinile pe masă, şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare. Am să vă spun care e părerea mea. Persoana trebuia să fie una din trei: proastă, disperată sau foarte, foarte inteligentă.

— Eu sunt foarte inteligentă.

— Într-adevăr, domnişoară Powell, confirmă Kusack, dând uşor din cap. Într-adevăr. Sunteţi destul de inteligentă ca să ştiţi că şaptezeci şi cinci de bătrâne nu-s un mizilic. Destul de inteligentă ca să puteţi ascunde banii într-un loc greu de găsit.

— Domnule detectiv, clienta mea neagă orice cunoştinţă despre banii respectivi. Dovezile nu sunt numai circumstanţiale, ci şi foarte discutabile. Ştim amândoi că nu puteţi constitui un caz numai cu atâta şi ne-aţi răpit destul timp.

— Vă apreciez cooperarea.

Kusack aranjă hârtiile şi le puse la loc în dosar.

— Domnişoară, continuă el, în timp ce Josh o conducea la uşă, încă o întrebare. Cum v-aţi spart nasul?

— Poftim?

— Nasul, repetă Kusack, cu un surâs vag. Cum vi l-aţi rupt?

Nedumerită, Kate ridică mâna, frecându-şi-l, pentru a simţi familiara deviaţie.

— În fund pe-a noua, forţând o dublă într-o pomană triplă, ca să-l imit prost pe Pete Rose. Am dat cu el în genunchiul jucătorului de câmp.

Dinţii detectivului sclipiră.

— Safe, sau out?

— Safe.

O privi ieşind, după care deschise din nou dosarul şi studie încă o dată semnăturile de pe formulare. Proastă, disperată, sau foarte, foarte inteligentă, îşi spuse el iarăşi.

Capitolul 14

— Nu mă crede.

Reacţionase în momentul închiderii uşii. Toată furia şi convingerea îi pieriră, risipite de frică.

— Nu-s chiar atât de sigur, murmură Josh, conducând-o afară din zona de interogatoriu; îi simţea trupul vibrând prin mâna pe care i-o ţinea pe spate. Dar ceea ce contează e că nu au probe. Sunt insuficiente ca să le prezinte la procuratură, iar Kusack ştie.

— Contează.

Kate îşi apăsă o mână pe stomacul care o durea. De data asta, spera, nu din cauza ulcerului. Slabă consolare însă, când celălalt diagnostic includea ruşinea şi teama.

— Contează părerea lui, a lui Bittle, a tuturor. Oricât de mult aş vrea eu să nu fie aşa, contează.

— Ascultă-mă, o întoarse Josh cu faţa spre el, pe culoar, ţinându-i mâinile pe umeri. Te-ai descurcat de minune. Ba chiar, mai mult decât minunat. N-a fost, poate, chiar calea pe care ţi-aş fi recomandat-o eu în calitate de avocat, dar a dat rezultate. Consemnările din Filofaxul tău deschid o zonă de cercetare cu totul nouă. Acum, gândeşte-te cine te-a condus într-acolo.

— Tu.

Când Josh clătină din cap, Kate se încruntă. Întrucât el o aştepta, îşi impuse să judece limpede.

— El. Kusack. El mi-a cerut să-i spun că aveam codul notat undeva.

— Undeva într-un loc accesibil, îi mângâiară uşor mâinile lui Josh umerii. Acum, vreau să laşi problema asta deoparte. Vorbesc serios, Kate, continuă el, în momentul când deschise gura să protesteze.

Lasă-l pe Kusack să-şi facă meseria, lasă-mă şi pe mine să mi-o fac pe-a mea. Trebuie să ai oameni alături de tine. Iar ăsta e un lucru pe care nu vreau să-l mai uiţi.

— Mi-e frică, îşi strânse Kate cu putere buzele, încercând să vorbească normal, chiar şi mărturisind. Singura oară când nu mi-a fost frică a fost când m-a înfuriat. Acum, iarăşi m-au apucat toate spaimele. De ce a adus vorba de tatăl meu, Josh? De unde ştia? Ce motiv a avut să-mi cerceteze trecutul până atât de departe?

— Nu ştiu. Voi afla.

— Înseamnă că ştiu şi cei de la Bittle.

Disperarea i se lăsa în stomac ca un bolovan.

— Dacă Kusack ştie, ştiu şi partenerii. Poate ştiau dinainte şi de-asta…

— Kate, termină.

— Dar dacă nu vor afla niciodată cine a făcut-o? Dacă nu află, atunci voi rămâne pentru totdeauna…

— Am spus să încetezi. Vom afla. E o promisiune nu a avocatului, ci a fratelui tău mai mare.

O strânse la piept, sărutând-o pe creştet, după care îl zări pe Byron apropiindu-se pe culoar, cu paşi întinşi. Recunoştea furia abia stăpânită când o vedea şi conchise că era exact lucrul necesar pentru Kate ca să-şi alunge din minte interogatoriul.

— By, ai picat la ţanc. O duci tu pe Kate acasă, da?

Kate se răsuci pe călcâie, nedumerită şi jenată.

— Ce cauţi aici?

— Mi-a dat Laura de urmă.

Îi aruncă lui Josh o privire indicând clar că aveau să vorbească mai târziu şi începu s-o conducă pe Kate spre capătul coridorului.

— Hai să ieşim de-aici.

— Trebuie să mă-întorc la magazin. Margo e singură.

— Margo îşi poate purta de grijă şi fără tine.

O trase pe trepte, pe lângă recepţie, până în stradă, unde soarele strălucea orbitor.

— Te simţi bine?

— Mda. Puţin cam întoarsă pe dos, dar O.K. Byron venise cu Vette-ul, maşina sa cu două locuri, aerodinamică, de un negru lucios, agresiv. Faptul de a se aşeza într-un autovehicul vechi de treizeci de ani nu făcea decât ca întreaga zi să pară şi mai suprarealistă.

— Nu trebuia să faci atâta drum până aici.

— Evident.

Scârbit de propria-i neputinţă, Byron ambala cu furie motorul.

— Dacă aveai nevoie de ajutorul meu, mi-ai fi telefonat. Acum, ţi l-am băgat pe gât.

— Nu puteai face nimic, începu Kate, după care tresări, la vederea privirii crunte pe care i-o aruncă Byron înainte de a se repezi afară din parcare. Nu m-au inculpat cu nimic.

— Ei, e ziua noastră norocoasă, nu?

Voia să conducă. Voia să conducă repede, ca să-şi mai risipească o parte din furia care-i fierbea în suflet, înainte de a da pe dinafară, arzându-i pe amândoi. Pentru a elimina orice posibilitate de conversaţie, dădu la maximum volumul staţiei stereo din maşină, iar acordurile turbate de ghitară ale lui Eric Clapton începură să pârjolească aerul din jur.

Perfect, reflectă Kate, închizând ochii. Muzică rea, maşină agresivă şi temperament îndrăcit din sud. Îşi spuse că migrena care se cocea şi foarte probabila vizită a vechiului ei amic, domnul Ulcer, erau suficiente motive de îngrijorare.

Îşi găsi ochelarii de soare în poşetă şi şi-i puse, înainte de a înghiţi pe uscat medicamentele. Prin lentilele colorate, lumina părea mai calmă, mai blândă. Vântul şfichiuia, răcorindu-i obrajii încinşi. Nu trebuia decât să-şi lase capul pe spate, să-şi ridice faţa, să vadă cerul.

Byron nu mai spuse nimic, dar lansă maşina pe Şoseaua 1 ca o spadă neagră şi strălucitoare tăind prin mare şi stâncă. Se repezi printr-un nor lăsat la pământ, izbucni din vaporii subţiri şi mugi din nou în lumina soarelui.

De când primise telefonul Laurei îşi înfruntase sentimentele de neputinţă şi de furie turbată. Poliţia a chemat-o pe Kate la interogatoriu. Nu ştim ce vor face. A venit un detectiv la magazin şi a luat-o.

Rezonanţa de spaimă din vocea de obicei calmă a Laurei declanşase în Byron o violentă reacţie în lanţ. Teama fusese alimentată de durere. Kate nu-l chemase.

Şi-o imaginase singură – nu contase asigurarea Laurei că Josh era cu ea. Şi-o închipuise singură, speriată, la discreţia acuzaţiilor. Fantezia sa suprasolicitată o reprezentase cu cătuşe la mâini şi lanţuri la picioare.

Şi nu putea face nimic, decât să aştepte.

Iar acum, stătea lângă el, cu ochii apăraţi de ochelarii negri care-i făceau pielea să arate, prin contrast, şi mai palidă. Îşi ţinea mâinile încleştate în poală, într-o nemişcare înşelătoare, până observă că falangele i se albiseră. Şi-i spusese că nu avea nevoie de el.

Fără a sta să-şi analizeze impulsul, trase maşina pe marginea drumului. În dreptul falezei de la Templeton House, unde plânsese cândva pe umărul lui.

Kate deschise ochii. Nu se miră deloc că oprise acolo, într-un loc unde se îngemănau pacea şi dramatismul. Înainte de a apuca să întindă mâna spre clanţă, Byron se aplecă peste ea, pentru a deschide el însuşi portiera.

Un vechi obicei, conchise Kate. La nervii lui, gestul nu se putea considera curtenitor.

În tăcere, merseră spre marginea falezei.

— De ce nu m-ai chemat?

Nu voise să înceapă cu întrebarea asta, dar îi ieşise singură pe gură.

— Nu m-am gândit.

Se răsuci spre ea atât de rapid, de neaşteptat, încât Kate se împletici înapoi cu un pas, strivind sub picior un mănunchi de floricele albe de câmp.

— Nu, nici nu era de aşteptat. Unde naiba mă plasez pe agenda aia a ta, Katherine?

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Nu m-am gândit fiindcă…

— Fiindcă n-ai nevoie de nimeni decât de Kate, replică el. Fiindcă nu vrei să ai nevoie de nimeni care ţi-ar putea dezechilibra registrul dintre profituri-şi-pierderi din cap. N-aş fi fost de niciun folos practic, aşa că de ce să te deranjezi?

— Nu-i adevărat.

Cum ar fi putut face faţă acum unei certe? se întrebă ea. Cum putea lua furia aceea care-i strălucea în ochi? Simţea o nevoie cumplită de a-şi acoperi doar urechile cu palmele, închizând strâns ochii, ca să nu mai vadă şi să nu mai audă nimic. Ca să poată fi singură, în întuneric.

— Nu înţeleg de ce eşti atât de supărat pe mine, dar acum pur şi simplu nu mai am energie ca să te înfrunt.

Byron o apucă de braţ înainte de a avea timp să se întoarcă.

— Bine. Atunci poţi măcar s-asculţi. Încearcă să-ţi imaginezi cum a fost să aflu de la altcineva că te luase poliţia. Să vizualizez ceea ce putea să ţi se întâmple, prin ce treceai şi să nu am nicio putere de a schimba lucrurile.

— Tocmai asta e. Nu puteai face nimic.

— Aş fi putut fi acolo, strigă el, pentru a se face auzit peste vântul care-i răvăşea părul cu degete sălbatice. Aş fi putut să-ţi fiu alături. Puteai să ştii că exista cineva care ţine la tine. Dar nici măcar nu te-ai gândit.

— La naiba, Byron, nu mai puteam gândi deloc.

Se smuci de lângă el, pornind pe cărarea falezei. Măcar cu câţiva paşi să se îndepărteze de acea revărsare emoţională, de avalanşa, de inundaţia furiei, înainte de a se sfărâma în bucăţi.

— Parcă aş fi fost cu mintea blocată sau îngheţată. Eram prea speriată ca să mai judec. N-a fost nimic personal.

— Eu o iau la un nivel foarte personal. Avem o relaţie, Kate.

Aşteptă, până când Kate se răsuci încet, privindu-l cu ochii

ascunşi sub ochelarii de soare. Cu un oarecare efort îşi stăpâni nervii şi vorbi mai departe, cu un calm măsurat:

— Am crezut că am spus destul de clar ce înseamnă asta pentru mine. Dacă nu poţi accepta termenii de bază ai unei relaţii cu mine, atunci ne pierdem vremea.

Nu crezuse că s-ar mai fi putut strecura ceva pe lângă durerea de cap, junghiurile din stomac, clocotul ruşinii în sânge. Însă nu pusese la socoteală şi deznădejdea. Într-un fel, deznădejdea reuşea întotdeauna să-şi facă loc.

Ochii o usturau când îl privi, stând în soare şi vânt.

— Ei bine, scandalul ăsta pune cu siguranţă capacul, pe ziua de azi.

Porni pe lângă el cu gândul de a fugi la Templeton House, să intre şi să lase totul afară.

— Fir-ai a dracului! o răsuci Byron în loc, strivindu-i gura într-un sărut cu gust de amară frustrare. Cum poţi fi atât de căpoasă?

O zgâlţâi, apoi o sărută din nou, până când Kate se întrebă de ce creierul ei suprasolicitat nu imploda pur şi simplu.

— Tu nu eşti în stare să vezi nimic, dacă nu-i în linie dreaptă?

— Sunt obosită.

Îşi detesta, îşi ura tremurul din voce.

— Şi umilită. Şi speriată. Şi lasă-mă-n pace.

— Nimic nu mi-ar conveni mai mult decât să te las în pace. Să plec şi să trec pe răboj un pariu pierdut.

Îi scoase ochelarii şi-i băgă în buzunar. Dorea să-i vadă ochii, iar acum recunoscu fierbând în ei aceeaşi furie şi durere care se răsuceau şi înlăuntrul lui.

— Crezi că am nevoie de tot tumultul şi complicaţiile pe care le-ai adus în viaţa mea? Chiar crezi că aş înghiţi toate astea numai fiindcă ne potrivim la pat?

— Nu e nevoie să le înghiţi, îşi strânse Kate pumnii pe pieptul lui. Nu eşti obligat să înghiţi nimic.

— Fii sigură că nu. Şi totuşi o fac, fiindcă cred că m-am îndrăgostit

de tine.

Kate ar fi fost mai puţin surprinsă dacă o lua pur şi simplu pe sus şi o arunca de pe faleză. Într-o încercare de a-şi păstra întregi minţile, îşi apăsă tâmpla cu o mână.

— Ţi-e greu să găseşti un răspuns? întrebă el, cu glasul tăios şi lin ca o spadă proaspăt unsă. Nu mă mir. Emoţiile nu se înscriu în coloanele tale ordonate, nu?

— Nu ştiu ce-ar trebui să-ţi spun. E nedrept.

— Nu de dreptate e vorba aici. Şi, pe moment, nu-mi place situaţia cu nimic mai mult decât ţie. Eşti departe de-a fi fata visurilor mele, Katherine.

Aceste cuvinte îi limpeziră ochii.

— Acum ştiu ce să spun. Du-te dracului!

— Slabă imaginaţie, conchise el. Acum, bagă-ţi asta în cipurile alea ale tale de computer din creier, o ridică el pe vârfuri, până ajunseră cu ochii la acelaşi nivel. Nu-mi place să fac greşeli mai mult decât ţie, aşa că voi aştepta, cu răbdare, să aflu exact ce simt pentru tine. Dacă ajung la concluzia că eşti ceea ce vreau, atunci te voi avea.

Ochii ei se îngustară, sclipind cu luminiţe ameninţătoare.

— Ce romantism incredibil!

Imediat, Byron îşi arcui buzele cu un umor sincer.

— Îţi dau eu romantism, Kate, cu vârf şi-ndesat.

— Poţi să-ţi iei concepţia asta de romantism diform şi să ţi-o…

O întrerupse cu un sărut uşor şi calm.

— Eram îngrijorat pentru tine, murmură el. Mi-era teamă pentru tine. Şi mă doare că n-ai apelat la mine.

— N-am vrut să…

Se smulse, înainte de a i se topi complet oasele..

— Răstălmăceşti totul. Încerci să mă zăpăceşti.

Lăsându-se pradă durerii, Kate închise ochi.

— O, Doamne, cât mă doare capul…

— Ştiu. Se vede.

Ca un părinte alinându-şi copilul, îi atinse cu buzele tâmpla

stângă, apoi pe cea dreaptă.

— Hai să stăm jos.

O aşeză pe o stâncă, după care trecu în spatele ei ca să-i maseze muşchii încordaţi ai gâtului şi-ai umerilor.

— Vreau să am grijă de tine, Kate.

— Eu nu vreau să aibă nimeni grijă de mine.

— Ştiu.

Peste capul ei, privi cum lucea marea sub razele soarelui care răzbăteau printr-un nor. N-avea ce face, presupunea Byron, cum nici el nu-şi putea stăpâni propria nevoie de a apăra şi a ocroti.

— Trebuie să ajungem la un compromis. Eşti importantă pentru mine.

— Ştiu. Şi tu eşti important pentru mine, dar…

— Asta-i un loc bun de popas, o opri el. Îţi cer să te gândeşti la mine. Şi să accepţi faptul că poţi apela la mine. Pentru lucruri mărunte ca şi pentru cele mari. Eşti în stare de atâta lucru?

— Pot să-ncerc.

Ar fi vrut să creadă că medicamentele îşi făceau în sfârşit efectul, alungându-i durerea. Însă o parte din ea, partea pe care mult timp o socotise necugetată, găsea că era din pricina mării şi a falezei. Şi a lui.

— Byron, n-am vrut să te rănesc. Nu suport să rănesc oamenii la care ţin. E cel mai rău lucru pentru mine.

— Ştiu.

Îi apăsă baza gâtului cu degetele mari, căutând nodurile îndărătnice de tensiune. Şi zâmbi, când Kate se rezemă de el, pe spate.

— Când te-am văzut în secţia de poliţie m-am simţit prost.

— Şi pe-asta o ştiu.

— Ei, mă bucur că sunt atât de străvezie.

— Ştiu eu unde să mă uit. Pare să fie un soi de talent înnăscut. E unul dintre motivele pentru care cred că s-ar putea să mă fi îndrăgostit de tine.

Simţi încordarea revenindu-i brusc în muşchi.

— Destinde-te, îi propuse. S-ar putea ca amândoi să fim nevoiţi să acceptăm situaţia.

— Viaţa mea e, ca să mă exprim cu menajamente, răscolită complet.

Kate rămase cu privirea drept spre orizont. Cerul întâlnea marea întotdeauna, medita ea, oricât de departe. Dar oamenii nu găseau, nu puteau găsi întotdeauna acel punct de întâlnire.

— Îmi mai cunosc şi propriile limite, continuă ea. Nu sunt gata pentru un salt de genul ăsta.

— Nici eu însumi nu-s sigur. Dar, dacă-l fac, te voi lua cu mine.

Ocoli piatra, pentru a se aşeza lângă ea.

— Mă pricep foarte bine să rezolv complicaţiile, Kate. Te pot rezolva şi pe tine.

Când Kate deschise gura, i-o apăsă cu degetele şi zise:

— Ba deloc, iarăşi ai să te încordezi. Vei spune doar că nu te laşi rezolvată, iar atunci eu ar trebui să spun ceva despre faptul că, dacă laşi pe cineva să preia din când în când controlul, nu vei mai avea atâtea dureri de cap. Şi pe urmă o s-o ţinem tot aşa, până când vreunul din noi iarăşi o să se enerveze.

Kate se încruntă.

— Nu-mi place modul tău de a lupta.

— Pe surorile mele le scotea mereu din minţi. Suellen spunea că folosesc raţiunea ca pe un uppercut de stânga.

— Ai o soră numită Suellen?

Byron înălţă dintr-o sprânceană.

— Din Pe aripile vântului. Mama ne-a ales tuturor numele din literatură. Te deranjează cu ceva?

— Nu, îşi culese ea o scamă de pe fustă. Doar că sună atât de sudist.

Chicoti, întrebându-se dacă-şi dădea seama că vorbea de parcă Sudul ar fi fost pe altă planetă.

— Iubito, suntem sudişti. Suellen, Charlotte, de la Bronte, Meg, din Femeiuştile.

— Şi Byron, ca Lordul.

— Exact.

— N-ai nici paloarea poetului, nici piciorul diform, dar eşti totuşi atrăgător într-un fel oarecum visător.

— Mă flatezi, o sărută el uşor, drept răspuns. Cred că te simţi mai bine.

— Şi eu cred.

— Deci, o cuprinse Byron cu braţul pe după umeri, cum a fost ziua de azi?

Cu un râs slab, Kate îşi întoarse faţa, frecându-şi-o în adâncitura gâtului său.

— Un rahat. Împuţit rău, rău de tot.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Poate.

Nu-i era chiar atât de greu să se rezeme de un umăr puternic, conchise ea, ajungea numai să se concentreze.

— Ar trebui s-o sun pe Laura. I-am spus că-i telefonez.

— Îi va spune Josh că eşti cu mine. N-o să-şi facă griji.

— Ba o să-şi facă, indiferent dacă o sun sau nu. Laura îşi face griji pentru toată lumea.

Lăsă liniştea s-o calmeze un moment, după care începu cu apariţia lui Kusack la magazin.

Byron n-o întrerupse, ascultând doar, judecând, cugetând.

— Nu cred că m-a crezut. După felul în care se tot uita la mine, cu un soi de răbdare ca a unei pisici, înţelegi? Când l-a menţionat pe tatăl meu, pur şi simplu mi-a încremenit creierul. Ştiu că ar fi trebuit să fiu pregătită. De la bun început, am ştiut care avea să fie momentul cel mai greu şi trebuia să mă aştept. Dar n-am reuşit.

— Te-a durut, murmură Byron. Mai rău decât toate celelalte.

— Da.

Kate îşi duse mâna înapoi, apucând-o pe a lui, nedumerită şi uşurată că o înţelegea atât de uşor.

— M-a durut faptul că acest străin, acest poliţist, îl întina pe omul

pe care eu căutam să mi-l amintesc. Cel care depăna visuri ridicole pentru mine, cel despre care încerc să cred că nu mi-a dorit decât binele. Şi nu-l pot apăra, Byron, fiindcă fapta lui contravine tuturor valorilor în care cred eu.

— Asta nu înseamnă că nu ţi-ai iubit tatăl şi nu ai dreptul să-ţi aminteşti părţile lui cele mai bune.

— Mă străduiesc, murmură ea. Problema e că trebuie să rămân concentrată asupra celor ce se întâmplă acum. E mai greu decât mi-am imaginat. Când Kusack a scos formularele n-am putut explica de ce ambele exemplare purtau semnătura mea. Însă Josh părea să considere că a mers bine, mai ales povestea cu codul de siguranţă.

— Furt electronic la un loc cu microcipurile. Spuneai că totul a început cam acum un an şi jumătate. Cine a avut acces la computerul tău, în intervalul ăsta de timp?

— Zeci de oameni.

„Şi nu de-asta situaţia e atât de disperată?“ se întrebă Kate, în sinea ei.

— Asta nu-i mare lucru, la Bittle. E o firmă solidă.

— Deci, cine are nevoie de bani, cine e isteţ şi cine te-ar arăta pe tine cu degetul?

— Cine n-are nevoie de bani? ripostă ea, iritată, fiindcă mintea-i refuza s-o apuce pe o cale logică. Bittle angajează numai oameni deştepţi şi nu cunosc pe nimeni din cadrul firmei care să fi avut ceva personal cu mine.

— Poate nu era atât personal, cât mai comod. O sumă de bani prudentă, murmură el. Ca o încercare sau un mod de a lichida nişte datorii mici şi enervante. Şi momentul, Kate, ai avut în vedere momentul?

— Nu te urmăresc.

— De ce acum, de ce prin tine? Să fie oare doar o coincidenţă că ai aflat despre tatăl tău cam prin aceeaşi perioadă când s-au observat delapidările?

— Ce altceva ar putea fi?

— Poate că a aflat şi altcineva şi s-a folosit de asta.

— N-am spus nimănui.

— Şi ce-ai făcut? În ziua când ai aflat, ce-ai făcut?

— Am stat la birou, simţind că se învârtea totul cu mine. Nu-mi venea să cred, aşa că am verificat.

Ar fi putut să parieze pe asta.

— Cum?

— Am accesat biblioteca din New Hampshire, am cerut faxuri după articolele de ziar, am luat legătura cu avocatul care se ocupase de detalii. Am angajat un detectiv.

Byron stătu pe gânduri. Fiecare dintre aceste măsuri genera noi date. Telefoane înregistrate, documente computerizate, urme.

— Şi ai notat data în Filofax.

— Păi da, numele, numerele de telefon, dar…

— Iar transmisiile în şi din New Hampshire erau pe computer?

— Am…

Începea să înţeleagă şi să simtă că iarăşi i se făcea rău.

— Da. Documentaţia faxurilor expediate şi primite. Dacă voia cineva să se uite. Dar totuşi, ar fi trebuit să-mi aibă parola şi…

— Care e notată în Filofax, completă el. Cine ar fi fost omul a cărui ieşire din biroul tău să pară cel mai puţin suspectă, în lipsa ta?

— Oricare dintre parteneri, cred. Unul dintre asistenţii executivi.

Ridică din umeri, deloc surprinsă să constate că din nou i se încordaseră.

— Ce naiba, oricare dintre ceilalţi contabili de pe etaj. Nimeni n-ar fi stat să se gândească, dacă vedea un asociat ieşind din biroul altui asociat.

— Atunci, ne vom concentra asupra ăstora. Al treilea Bittle despre care ai vorbit. Cine e… Marty?

— Marty n-ar delapida din propria lui companie. E de râsul lumii.

— Mai vedem. Până atunci, cum crezi că ar reacţiona dacă i-ai cere copii după formularele în chestiune?

— Nu ştiu.

— Şi ce-ar fi să aflăm?

O oră mai târziu, Kate închise telefonul din bucătăria lui Byron.

— Ar fi trebuit să ştiu că mă va servi. Va face copiile de îndată ce poate şi-o să ţi le aducă la hotel.

Se chinui să zâmbească.

— E ca o mică intrigă. Mă mir că nu mi-a cerut şi niscaiva parole. Efectiv, îi place.

— Omul nostru din interior.

— Ar fi trebuit să mă gândesc din capul locului la formula asta. Acum, pot adăuga că mă mai simt şi proastă, pe lângă toate celelalte.

— Emoţiile tind să înceţoşeze logica. Altfel şi mie mi-ar fi putut veni mai din timp ideea.

— Mă rog…

Nu era sigură că dorea să urmărească acea linie de gândire chiar în acel moment.

— Oricum, Marty mi-a spus că s-au hotărât să se adreseze poliţiei după răfuiala mea de alaltăieri. Tatăl lui nu-i deloc încântat, dar au supus la vot.

— Regreţi că le-ai spus totul în faţă?

— Nu, dar acum vor începe bârfele. Cu duiumul.

Încercând să ia totul cât mai uşor, îi zâmbi şi-i spuse:

— Cum te simţi, cu o amantă acuzată de delapidare şi de-o origine dubioasă?

— Cred că e nevoie de un test.

O strânse la piept, mângâind-o cu mâinile pe spate, până în păr, aşa cum Kate se şi aşteptase. Gura i se ridică spre a lui, deschizându-se.

— Cred că asta-nseamnă că azi după-amiază nu te mai întorci la serviciu.

— Ai ghicit.

Rămase cu gura ocupată, în timp ce o scotea pe Kate din bucătărie.

— Unde mergem? N-am făcut deja o aluzie la toată întinderea asta de duşumea pe care o ai aici?

Byron chicoti, cu buzele lipite de gâtul ei.

— Nu ţi-am arătat canapeaua mea cea nouă. Aha…

Îl lăsă s-o culce pe pernele generoase.

— E foarte frumoasă, murmură ea, în timp ce greutatea lui o afunda şi mai adânc în ele. Lungă…

Degetele lui Byron îi desfăcură bluza, dezvăluind-o, în timp ce Kate se arcuia sub atingerea lui.

— Moale…

— Ajungem atât de rar până în dormitor.

Își coborî capul, muşcând-o uşor de sâni.

— Voiam ceva… comod… la parter.

— Foarte drăguţ din partea ta.

Icni, când gura lui o cuprinse, absorbind.

Îi era atât de uşor să se lase în voia căldurii, să-şi desprindă mintea, să urmeze cerinţele propriului ei trup. Plăcerea. Senzaţiile. Gusturile şi texturile. Îi lărgi cravata, când gura lui o căută iarăşi pe-a ei, îi descheie nasturii care împiedicau pielea să se atingă de piele.

Dar Byron n-o lăsa să se grăbească, iar nerăbdarea îi secă, până ajunse să plutească, savurând.

Umeri puternici, laţi, părul de un auriu-închis la vârfuri, cutele subtile ale obrajilor. Torsul acela prelung, cu muşchi unduitori. Se desfăta în senzaţia acelor mâini netede lunecând peste ea, stăruind ici, apăsând colo, apoi aducând-o cu dibăcie spre un orgasm prelung, tremurător, care i se revărsă prin corp ca vinul fiert.

Lui Byron i se părea uluitor s-o privească, să-i urmărească umbrele de plăcere, tensiune şi eliberare care i se succedau pe faţă. Excitaţia îi ridicase sângele în obraji, făcându-i ochii să se întunece, lucitori precum coniacul vechi, bogat. Trupul de sub al lui se arcuia şi tremura şi se umezea erotic.

Gustul de săpun şi de sare dintre sâni îl fermeca. Senzaţia acelor

mâini înguste şi neliniştite delectându-se cu pielea lui îl încânta, în chip neguros. Nevoia de a fi înăuntrul ei, de a uni trup cu trup şi a se îngropa adânc era copleşitoare.

O umplu, cutremurându-se când muşchii aceia exotic de femeieşti se încleştară împrejuru-i. Şi tot nu era de ajuns.

O trase în sus până ajunse cu braţele petrecute pe după gâtul lui şi picioarele împrejurul taliei. Cu gura, îi înghiţi fiecare dintre gemetele ce-i vibrau din gât, după care îşi trecu buzele de-a lungul acelei coloane albe unde pulsul bătea ca o furie.

Kate îi gâfâi numele, orbită de singura pornire primordială de a atinge culmea. Şoldurile ei se mişcau, repede ca un pickhammer, în timp ce dorinţa creştea înnebunitoare, spre o plăcere de neîndurat. Voia să ceară, numai de i-ar fi ieşit cuvintele pe gură, dar în schimb îşi înfipse dinţii în umărul lui.

O fulgeră ca dogoarea unui cuptor prea încălzit, fierbinte şi violent. Ameţită, neputincioasă, se agăţă, după care simţi vraja pulsând între ei, când Byron se revărsa în jos.

Telefonul o trezi din somn peste o oră. Dezorientată, Kate bâjbâi după receptor, înainte de a-şi aminti că nu era acasă.

— Alo, da.

— Scuzaţi-mă, probabil am greşit numărul. Caut casa domnului Byron De Witt.

Buimăcită, Kate privi prin jur. Scrinul antic de stejar, pereţii de un verde cald, perdelele albe, acuarelele marine. Un lămâi ornamental înfloritor, într-o jardinieră lăcuită, lângă fereastră. Şi sunetul adormitor, necontenit, al mării.

Dormitorul lui Byron.

— Ăă… se ridică ea în capul oaselor, frecându-şi faţa cu o mână; cearceaful răcoros, de culoarea ivoriului, îi alunecă pe talie. Aici casa domnului De Witt.

— Aha, nu ştiam că şi-a şi luat o servitoare. Cred că e la serviciu. Voiam să-i las un mesaj pe robot. Spune-i că l-a căutat Lottie, bine,

scumpo? Mă poate găsi oricând, astă seară. Are numărul. Acum te las.

Înainte de a se fi trezit pe deplin, Kate rămase cu privirea spre receptor, ascultând bâzâitul aspru al tonului. Servitoare? Lottie? Are numărul? Ei, mama mă-sii.

Trânti telefonul şi se adună pe picioare. Parfumul lui îi mai dăinuia pe piele şi primea telefoane de la o paţachină pe nume Lottie. Tipic, conchise ea, căutându-şi în jur hainele. Care, îşi aminti, erau jos, unde le lăsase când Byron o adusese în pat. Ordonându-i să tragă un pui de somn. Iar ea fusese atât de înmuiată de amor, încât se supusese ca o oaie.

Nu-şi spusese ea de la bun început că bărbaţii ca el erau cu toţii la fel? Cu cât arătau mai bine, cu cât erau mai fermecători, cu atât erau nişte canalii mai neruşinate. Bărbaţii ca Byron aveau femei târându-se peste ei în fiecare zi a săptămânii.

Şi spusese că o iubea. Ce jigodie! Energizată de o îndreptăţită furie, coborî la parter şi-şi înşfăcă hainele. Porc. Lichea. Scârnăvie. Lăsând baltă dresul, îşi trase pe ea fusta şi bluza, dibuind cu nasturii, în timp ce Byron intra dinspre terasă cu câinii după el.

— Credeam că încă mai dormi.

Îl privi printre pleoape.

— Am luat câinii la o alergătură pe plajă. Mai târziu, ar trebui să coborâm şi noi. Furtuna a scos la mal nişte scoici frumoase.

Vorbind, intră în bucătărie. Kate îl urmă, cu paşi clătinaţi ca ai unui pistolar.

— Vrei o bere? Scoase capacul unei sticle, turnându-şi-o pe gât; când o coborî, îi zări lucirea de oţel din ochi. Probleme?

— Probleme? Nu, nicio problemă.

Înainte de a se putea stăpâni, strânse pumnul şi i-l trânti în burtă. Parcă ar fi dat într-o stâncă.

— Nu uita, când o vezi pe Lottie, să-i spui dracu' că nu-s servitoarea ta.

Byron şi frecă abdomenul, mai mult surprins decât incomodat.

— Hm?

— Vai ce inteligent! întotdeauna ripostezi atât de prompt, De Witt. Cum îţi permiţi? Cum îndrăzneşti să-mi spui lucruri ca alea pe care mi le-ai spus, să faci tot ce-ai făcut, şi să ai alături o… o vagaboandă ca Lottie?

Nu era prea clar, dar Byron bănuia că începea să se prindă.

— A telefonat Lottie? îndrăzni el.

Kate scoase din gât acelaşi sunet pe care i-l mai auzise o dată sau de două ori. Atât spre binele ei cât şi spre al lui propriu, Byron ridică o mână, retrăgându-se.

— O să te doară dacă mai dai în mine.

Privirea ei se abătu lateral, poposind asupra rastelului din bucătărie, plin de cuţite cu prăsele negre. N-o crezu nicio clipă. Totuşi, trecu între ea şi instrumentele tăioase.

— Acum, voi deduce că te-a trezit telefonul, şi era Lottie. Iar Lottie, apropo, nu e o vagaboandă.

— Ba eu zic că da şi, oricum, tot un jeg mincinos şi cu două feţe rămâi. Cât timp credeai c-o să scapi spunându-i că-s servitoarea ta? Iar mie cine-o să-mi spui că e?

Îi studie un moment faţa, încercând să-şi stăpânească licărul din ochi, când îi întâlniră pe ai ei.

— Sora mea.

— O, ce original! M-am dus de-aici.

— Nu te repezi.

Nu era prea greu s-o apuce cu un braţ de talie şi s-o trântească pe un scaun. Kate dădea din picioare, din mâini; dar Byron reuşi fără efort.

— Lottie, repetă el, în timp ce-o proptea iarăşi la loc, este sora mea.

— N-ai nicio soră numită Lottie! se răsti Kate. Idiotule, mi-ai spus numele surorilor tale acum câteva ore. Suellen, Meg şi…

— Charlotte, încheie el, fără a se deranja să-şi ascundă înfumurarea. Lottie. E pediatră, căsătorită, trei copii. Şi are exact acel

simţ sucit al umorului care ar putea-o face să aprecieze că iubita mea a făcut-o vagaboandă.

Văzu obrajii lui Kate împurpurându-se de jenă.

— Acum vrei berea?

— Nu.

Cu vocea crispată şi mândria călcată în picioare, se ridică de pe scaun.

— Îmi cer scuze. În mod normal nu mă reped la concluzii. A fost o zi grea şi plină de emoţii.

— Mhm.

„Lua-l-ar dracu'."

— Dormeam când a sunat şi nici nu m-a lăsat să scot o vorbă.

— Asta-i Lottie.

— Şi am crezut şi eu… Dormeam, repetă ea, eram furioasă. Eram chiaună. Eram…

— Geloasă, întregi Byron, împingând-o spre frigider. Perfect. Îmi place – până la un punct.

— Mie nu-mi place până la niciun punct. Îmi pare rău că te-am lovit.

— Va trebui să mai lucrezi la braţele astea dacă vrei să aibă vreun impact.

Îi ridică bărbia cu o mână.

— Nu te-ai fi repezit la cuţite, aşa-i?

— Sigur că nu.

Apoi le privi pieziş şi ridică din umeri.

— Probabil că nu.

Byron îşi lăsă mâna să cadă şi mai trase o duşcă de bere.

— Iubito, mă sperii.

— Îmi pare rău, sincer. N-am nicio scuză că m-am purtat aşa. A fost un reflex.

Îşi apăsă palmele laolaltă. Confesiunile erau întotdeauna dureroase.

— Acum doi ani, am fost încurcată cu unul. Nu mă încurc uşor şi

nu era genul pe care l-ai numi fidel.

— L-ai iubit?

— Nu, dar am avut încredere în el.

Byron dădu din cap, punând berea deoparte.

— Iar încrederea e mai fragilă decât iubirea.

Îi cuprinse faţa între mâini.

— În mine poţi avea încredere, Kate, spuse el, apăsându-i pe frunte buzele, după care se retrase, cu un zâmbet pe chip. Niciodată n-aş risca să-mi tai vreun apendice important cu un cuţit de bucătărie.

Simţindu-se pe cât de prost, pe atât de consolată, se cuibări în braţele lui Byron.

— Niciodată nu l-aş fi folosit.

Apoi buzele i se arcuiră, sub ale sale.

— Probabil.

Capitolul 15

— E incredibil de tâmpit.

Goală, Kate se foi, suflându-şi bretonul din ochi.

— Mă simt ca o idioată.

— Lasă-ţi părul în pace, ordonă Margo. Am muncit prea tare ca să încurci tu acum totul. Şi nu-ţi mai muşca buza.

— Nu pot suferi rujurile. De ce nu mă laşi să văd cum arăt?

Lungi gâtul, dar Margo acoperise oglinda din garderobă.

— Parc-aş fi un clovn, nu? Mă faci să arăt ca un bufon.

— De fapt, mai mult ca o boarfă de-un pol, dar îţi şade aşa de bine. Stai la un loc, ca să te bag în chestia asta.

Suferind cu stoicism, Kate ridică braţele, în timp ce Margo îi trăgea pe trup ceva ce părea a fi cine ştie ce instrument medieval de tortură.

— De ce-mi faci asta, Margo? Ţi-am tăiat cecul pentru trioul ăla idiot de coarde, nu? Am acceptat şi trufele deşi nu le înfulecă decât porcii şi-s hidos de scumpe.

Cu faţa crâncenă ca a unui general conducându-şi trupele în bătălie, Margo potrivi bustiera.

— Ai acceptat să-mi urmezi îndrumările pentru imaginea ta din seara asta. Recepţia anuală şi licitaţia de caritate sunt cel mai important eveniment al firmei Pretences. Aşa că nu te mai smiorcăi.

— Nu te mai juca cu ţâţele mele.

— O, dar îmi plac aşa de mult. Ia… făcu Margo un pas înapoi, după care dădu din cap satisfăcută. Nu mai am mult de lucru, dar…

— Ţine-o aşa, nu te lăsa, bombăni Kate, după care, privind în jos, îi săriră ochii din orbite:

— Iisuse, astea de unde-au mai apărut?

— Uluitor, este? În harnaşamentul potrivit, cățelandrii ăştia se ridică un-doi!

— Am sâni, îşi bătu Kate, uimită, umflătura de deasupra satinului negru cu dantelă. Şi brazdă.

— Totul e poziționarea corectă şi profitarea la maximum de ceea ce avem. Chiar şi când e aproape egal cu zero.

— Gura!

Zâmbind, Kate îşi coborî mâinile de-a lungul taliei.

— Ia uite, ce mai față!

— Şi-ncă n-ai văzut nimic. Acum pune-ți şi ăsta, îi aruncă Margo o fâşie subțire de dantelă elastică.

Kate studie portjartierul, trase de el, pufni.

— Faci bancuri.

— Să ştii că nu ți-l pun eu.

Margo îşi bătu uşor umflătura de sub tunica argintie sclipitoare.

— În şapte luni; şi ceasul merge, nu mai mi-e la fel de uşor să mă aplec ca altă dată.

— Mă simt ca la o probă de costume pentru un clip porno.

Dar, după puțin efort, Kate îşi încheie portjartierul la locul său.

— Mi-e cam greu să respir.

— Ciorapii, ordona Margo. Mai bine aşează-te ca să ți-i tragi.

Cu mâinile în şolduri, o supraveghea.

— Nu te grăbi, o să-ți fugă firele. Ăştia nu-s dresul tău de rezistență industrială.

Cu sprâncenele coborâte, Kate îi aruncă o privire.

— Trebuie neapărat să caşti gura?

— Da. Unde-o fi Laura? se întrebă Margo, începând să se plimbe în loc. Ar fi trebuit să fie aici. Iar dacă muzicanții nu apar în următoarele zece minute, nu vor mai avea timp să se instaleze înainte de a începe să sosească invitații.

— Totul va fi bine.

Trăgând de timp, Kate îşi netezi ciorapii pe picioare.

— Ştii, Margo, zău aşa, cred c-ar fi mai bine dacă în seara asta aş

ţine capul la fund. Cu norul ăsta deasupra, mă simt penibil.

— Laşo.

Kate se şi repezi.

— Nu-s laşă. Sunt un scandal.

— Iar anul trecut am fost eu scandalul, ridică Margo din umeri. Poate găsim o soluţie pentru ca la anul rolul să-i revină Laurei.

— Nu-i de râs.

— Asta nimeni n-o înţelege mai bine decât mine.

Îi puse o mână pe obrazul înroşit.

— Nimeni nu înţelege mai bine ca mine cât de speriată eşti în clipa asta.

— Aşa cred.

Mai liniştită, Kate îşi rezemă faţa în palma lui Margo.

— Doar că se lungeşte atât de mult. Tot aştept să apară Kusack ăla şi să mă ducă de-aici în cătuşe. Nu-i de-ajuns că ei nu pot dovedi c-am făcut-o, dar nici eu nu pot să dovedesc că n-am făcut-o.

— N-am să spun că ai s-o scoţi cu bine la capăt. Nici asta nu-i de-ajuns. Dar nimeni din cei care te cunosc n-o crede. Şi n-ai spus că Byron a găsit nu ştiu ce perspectivă nouă?

— Nu prea mi-a explicat.

Îşi mişcă umărul, trăgând de bareta elastică a portjartierului dantelat.

— Mormăia doar ceva însemnând că să nu-mi bat cu asta capul meu drăgălaş. Zău că nu suport.

— Bărbaţilor le place jocul de-a cavalerul alb, Kate. Nu face niciun rău dacă-i lăsăm, din când în când.

— Au trecut câteva săptămâni de când ne-a trimis Marty copiile. Le-am revăzut pe toate, rând cu rând, dar…

Lăsă fraza în aer.

— Ei bine, toţi am fost destul de ocupaţi şi încă nu m-au trezit din somn portavocele, strigând la mine că sunt înconjurată.

— Nicio grijă. Când se va întâmpla asta, nu-i vom lăsa să te ia vie. Dacă în seara asta atacă magazinul, îl punem pe Byron să te salveze

cu una din maşinile lui macho.

— Dacă mai ajunge. A trebuit să zboare la Los Angeles, azi dimineaţă. Credeam că ţi-am spus.

— O să vină la timp.

Nu era sigură.

Iar Kate refuza să se indispună pe tema asta.

— N-are importanţă.

— Eşti moartă după el.

— Ba nu-s. Avem o relaţie foarte matură, plină de satisfacţii reciproce.

Distrată, se trase iarăşi de baretă.

— Cum merg trăsnăile astea?

— Dumnezeule! Lasă-mă pe mine.

Pufnind, Margo îngenunche şi-i demonstră cum să-şi prindă ciorapul.

— Mă scuzaţi, se opri Laura în uşă, vârându-şi limba în obraz. Se pare că sunt de prisos. Poate aveţi ceva ce-aţi vrea să-mi împărtăşiţi şi mie.

— Altă cabotină, îşi coborî Kate privirea spre creştetul capului lui Margo, chicotind. Christoase, ăsta zic şi eu scandal. Fosta sex-symbol gravidă şi suspecta de delapidare îşi sărbătoresc stilul de viaţă alternativ.

— Pot să-mi aduc aparatul foto? întrebă Laura.

— Gata, proclamă Margo, apoi ridică o mână şi spuse: Nu te mai hlizi, Laura, şi ajută-mă.

— Scuze.

În timp ce o sălta pe Margo pe picioare, privirea Laurei căzu asupra lui Kate. Prietena ei stătea într-un elegant fotoliu Queen Anne, purtând o bustieră neagră, portjartier de dantelă asortat şi ciorapi fini.

— Ei, Kate, dar arăţi atât de… schimbată.

— Am tije, declară ea, ridicându-se. Margo mi le-a dat.

— La ce mai există prietenele? Poate vrei să termini cu îmbrăcatul,

dacă nu cumva ăsta ţi-e tot costumul pe seara asta. Muzicanţii au venit în urma mea.

— Excelent. Laura, i-o pui pe-aia bronz, fără umeri, până-n pământ, gesticula vag Margo, pornind spre sala magazinului. Vin imediat.

— De ce crede că trebuie să mă îmbrace alţii? De nu ştiu câţi ani mă îmbrac singură.

— Las-o să-şi facă pofta.

Laura luă rochia pe care o alesese Margo pentru Kate.

— O împiedică să se nelinişteaască. Şi… îşi ţuguie ea buzele, studiind rochia, are un ochi teribil. Asta o să-ţi vină senzaţional.

— Nu mai suport.

Oftând adânc, Kate păşi în rochie.

— Vreau să zic, ei îi vine perfect, îi place. Şi tu… ai arăta elegantă, în staniol. Eu niciodată n-am să pot purta ce-ai tu pe tine. În fond, ce e?

— O antichitate, răspunse Laura, examinându-şi taiorul de seară arămiu, croit strâmt. L-am luat la purtat ultima oară, înainte să-l scot la vânzare. Gata, ţi-am încheiat-o. Dă-te mai încolo, să te văd.

— Nu arăt aiurea, sper? N-am braţe tocmai rele. Adică, bicepşii mei sunt un adevărat eveniment. Şi la deltoizi lucrez. Umerii ososi nu-s foarte atractivi.

— Arăţi superb.

— Nu-mi prea pasă, dar nici să arăt ca o vacă n-am chef.

— O.K., suntem la fix, anunţă Margo, revenind grăbită; cu o mână îşi susţinea burta şi încerca să ignore hotărârea copilului de a i se proţăpi drept pe vezică; îşi înclină capul, îşi studie lung, cu ochii îngustaţi, creaţia, şi încuviinţă. Bine, bine într-adevăr. Acum, câteva tuşe de finisare.

— Of, ascultă…

— Of, mămico, chiar trebuie să port colierul ăla splendid cu pietre scumpe? scânci Margo, ridicându-l din cutie. O, te rog, nu şi cerceii ăia nemaipomeniţi.

Kate îşi dădu ochii peste cap, în timp ce Margo o împodobea.

— Îi poţi da seama ce-o să-i facă plodului ăstuia? În clipa când scoate capul, o să-l şi înfeşe în Armani, cu accesorii cu tot.

— Ţoapă ingrată. Margo scoase un spray de buzunar, pulverizând-o pe Kate fără a-i da timp să se ferească.

— Ştii că nu-l pot suferi.

— Păi altfel de ce te mai dădeam? Ia întoarce-te şi… tobele, vă rugăm!

Margo trase draperia de pe oglindă.

Cu gura căscată, Kate se holbă la imaginea oglindită. Rămăsese destul din Kate ca s-o recunoască, îşi spuse ea, cam năucă. Dar de unde apăruseră ochii ăia exotici şi gura de un neîndoielnic erotism? Silueta, cu forme veritabile, era drapată în bronz scânteietor, care făcea ca toată pielea expusă să pară lăcuită.

Îi drese glasul, se răsuci, apoi se mai învârti o dată.

— N-arăt rău, izbuti ea să spună.

— Un sandviş cu brânză gratinată n-arată rău, o corectă Margo. Scumpo, tu arăţi periculos.

— Cam aşa ceva, zâmbi Kate, privind cum se mişca mândră gura aceea de sirenă. La naiba, sper ca Byron s-ajungă aici. Stai numai să mă vadă…

Îşi dădea toată silinţa să ajungă. Drumul la Los Angeles fusese peste mână, dar necesar. În împrejurări normale ar fi aranjat să profite la maximum, verificând cu ochii lui hotelurile şi staţiunile din Santa Barbara, San Diego, San Francisco. Era important, ştia bine, ca lucrătorii fiecărui hotel Templeton să simtă acea legătură personală cu baza.

Josh se ocupa de fabrici, vii şi livezi, de uzine, şi continua să controleze prin sondaj filialele internaţionale. California însă era responsabilitatea lui Byron. Şi niciodată nu-şi lua uşor obligaţiile.

Apoi, mai erau de netezit pene ciufulite după domnia lui Peter Ridgeway, care, după toate semnele, fusese pe cât de rece, pe-atât de

eficientă.

Ştia ce se aştepta din partea lui – contribuţia personală pe baza căreia era fondată şi prospera firma Templeton. Amintirea numelor, a feţelor şi a amănuntelor.

Chiar în timp ce zbura înapoi, Byron îi dictase asistentului personal, prin telefon, un şir de memorii, expediase nenumărate faxuri şi rezolvase o ultimă întâlnire.

Acum era acasă, cu întârziere, dar se aşteptase la asta. Cu fineţea unei îndelungate obişnuinţe, îşi prinse repede butonii pe manşetele cămăşii de tuxedo[1]. Poate era bine să-i telefoneze lui Kate la magazin şi să-i spună că venea. O privire la ceas îi arătă că recepţia intrase în cea de-a doua oră. Era ocupată.

Oare îi simţea lipsa?

El aşa dorea. Voia să şi-o imagineze, privind spre uşă de fiecare dată când se deschidea. Şi sperând. Voia să se gândească la el, să-şi dorească să fie acolo, ca să poată împărtăşi împreună vreun comentariu sau observaţie despre ceilalţi participanţi. Cum fac întotdeauna perechile.

Abia aştepta să-i vadă în ochi acea expresie speculativă, când îl studia. Privirea care spunea atât de clar: Ce faci aici, De Witt? Ce se întâmplă între noi? Şi de ce?

Avea s-o ţină mereu cu căutarea răspunsului practic, al celui raţional. Iar el să bată mai departe calea emoţională.

Rezultatul, conchise Byron, potrivindu-şi cravata neagră, consta într-un amestec reuşit.

Era dispus s-o aştepte până ajungea la o concluzie.

Cel puţin, pentru un timp. Trebuia să rezolve criza, să lase toată urâţenia situaţiei în urma ei. Intenţiona s-o ajute. Şi putea să aştepte acest lucru, înainte de a privi spre viitor.

Când sună telefonul de lângă pat se gândi să lase răspunsul în seama robotului. Familia sau colegii, ar fi rezistat fără el câteva ore.

[1] Smoching.

Dar, în fond, Suellen îşi aştepta primul nepot şi…

— La naiba.

Smulse receptorul.

— De Witt.

Ascultă, întrebă, verifică. Şi, cu un surâs amar, închise. Se părea că avea de făcut un popas în drum spre petrecere.

Kusack încă nu plecase de la birou. Era seara de bridge a soţiei sale şi îi venise ei rândul să fie gazdă. Prefera sandvişul cu chiftele zemoase şi sucul călduţ cu sifon, de la birou, în locul micilor trataţii de cucoane servite de doamna Kusack. Îi plăcea indiscutabil mai mult mirosul de cafea stătută, ţârâiturile telefoanelor care-l zgâriau pe creier şi reclamaţiile şi smiorcăielile neîncetate ale colegilor, în locul parfumurilor înecăcioase, chicotelilor şi bârfelor de la clubul de bridge al doamnelor.

Oricând existau hârtii de revăzut. Deşi ar fi fost luat în râs dacă o recunoştea, îi plăcea conţopeala şi scurma prin hârţoage ca un Saint Bernard prin viscol. Încet şi ferm.

Îi plăcea caracterul lor tangibil, chiar şi ocolişurile ameţitoare ale argoului poliţienesc, atât de necesare în orice raport oficial. Se adaptase la computer mult mai uşor decât majoritatea copoilor de vârsta lui. Pentru Kusack, un keyboard era un keyboard, şi toată viaţa folosise ceea ce numea el metoda biblică de tastare – „caută şi vei găsi".

Nu-l trădase niciodată.

Bătea pe taste, zâmbind de unul singur spre literele ce apăreau pe display, când îl întrerupse un bărbat în tuxedo.

— Detectiv Kusack?

— Mda.

Se rezemă de spătar, măsurând costumul cu ochii săi de poliţist. Nu era de închiriat, deduse el. Croit pe măsură şi foarte scump.

— Nu-i seara balului de terminare al liceului şi oricum eşti prea bătrân pentru asta. Cu ce te pot ajuta?

— Sunt Byron De Witt. Am venit aici în legătură cu Katherine Powell.

Kusack mormăi, luându-şi cutia de suc.

— Credeam că pe avocatul ei îl cheamă Templeton.

— Nu sunt avocatul. Sunt… prietenul ei.

— M-hmmm. Ei bine, prietene, nu pot discuta problemele domnişoarei Powell cu oricine intră aici. Oricât de elegant se îmbracă.

— Kate nu mi-a spus ce fermecător eşti. Îmi dai voie?

— Simte-te ca acasă, răspunse acru Kusack; dorea monotonia hârtiilor sale, nu un taifas cu Făt-Frumos. Slujbaşii publici cu leafă mică îţi stau oricând la dispoziţie.

— Nu va dura mult. Am noi probe despre care bănuiesc că acţionează în favoarea domnişoarei Powell. Te interesează, Kusack, sau aştept până-ţi termini cina?

Kusack îşi plimbă limba peste dinţi şi privi a doua jumătate a tartinei cu chiftele.

— Informaţiile sunt întotdeauna binevenite, domnule De Witt, şi sunt avid să lucrez.

Cel puţin, până se evacuează clubul de bridge.

— Ce crezi că ai?

— Am obţinut copii ale documentelor în discuţie.

— Serios? se îngustară ochii opaci ai lui Kusack. Chiar le-ai obţinut? Şi cum ai reuşit?

— Fără a încălca nicio lege, domnule detectiv. Odată ce copiile au ajuns în posesia mea, am făcut ceea ce mi se părea, în calitatea mea de civil încurcă-lume, că trebuia să se facă de la bun început. Le-am trimis la un expert grafolog.

Rezemându-se pe spate, Kusack luă resturile cinei, făcându-i semn cu mâna liberă lui Byron să continue.

— Tocmai am primit raportul expertului, prin telefon. I-am cerut să mi-l faxeze.

Scoase foaia din buzunarul de la piept, o despături şi o puse pe

biroul lui Kusack.

— Fitzgerald, spuse detectivul, cu gura plină. Bun băiat! Considerat maestru în branşă.

La fel spusese şi Josh, reflectă Byron.

— Apelează la el, de peste zece ani, atât acuzatorii cât şi apărătorii.

— Mai mult apărătorii… apărătorii bănoşi, preciză Kusack; prinsese izul influenţei Templeton. Costă o avere împuţită rău.

Şi are un program foarte încărcat, îşi spuse Byron. De unde şi întârzierea răspunsului.

— Oricare i-ar fi taxa, domnule detectiv, are o reputaţie ireproşabilă. Dacă binevoieşti să-i citeşti raportul, vei vedea că…

— Nu e nevoie. Ştiu ce scrie.

Era o meschinărie, bănuia Kusack, dar îl mai însufleţea puţin să înţepe un om care părea să nu aibă niciun dram de grăsime în plus pe trup şi care putea purta un tuxedo fără să arate ca un maimuţoi.

Byron îşi împreună mâinile. Răbdarea fusese cea mai bună armă a lui, şi încă mai era.

— Deci, ai luat legătura cu Fitzgerald în problema asta.

— Nţ, scoase Kusack un şerveţel, ştergându-se la gură. Avem propriii noştri grafologi. Le-am primit concluzia finală acum două săptămâni.

Politicos, îşi camuflă un râgâit.

— Semnăturile de pe formularele modificate corespund perfect. Prea perfect, adăugă el, înainte ca Byron să-şi poată dezveli colţii. Nimeni nu-şi scrie numele în acelaşi mod exact şi precis de fiecare dată. Toate formularele falsificate poartă aceeaşi semnătură impecabilă, linie cu linie, buclă cu buclă. Copii. Probabil, reproduceri ale semnăturii domnişoarei Powell de pe un singur 1040.

— Dacă ştii asta, de ce mai stai aici? E iadul pe pământ pentru ea.

— Mda, am bănuit. Problema era că trebuia să pun liniuţele pe toate f-urile şi punctele, să rezolv toate întrebările. Aşa merg

treburile pe la noi. Mai avem şi alte linii de anchetă.

— Se poate, domnule detectiv, dar domnişoara Powell are dreptul să cunoască situaţia investigaţiei.

— Întâmplător, domnule De Witt, chiar în momentul ăsta îmi încheiam raportul asupra evoluţiei acestei anchete. Îl voi vizita pe domnul Bittle dimineaţă la prima oră, şi-mi voi continua investigaţiile.

— Cu siguranţă, nu crezi că şi-a copiat singură semnăturile.

— Ştii, cred că e destul de inteligentă pentru a fi făcut exact un lucru atât de abil, strânse Kusack şerveţelul ghemotoc, aruncându-l drept la ţintă într-un coş de gunoi ce dădea pe dinafară. Dar… nu cred că e nici atât de fraieră, nici atât de lacomă ca să-şi fi riscat slujba sau libertatea pentru şaptezeci şi cinci de miare împuţite.

Îşi învârti umerii, care înţepeniseră după atâtea ore petrecute la birou.

— Nu cred că şi le-ar fi riscat pentru nicio sumă de bani.

— Deci, o consideri nevinovată.

— Ştiu că e nevinovată, oftă uşor Kusack, potrivindu-şi pantalonii pe burtă. Ascultă, De Witt, fac de mult timp meseria asta. Ştiu cum să cercetez trecutul oamenilor, obiceiurile, slăbiciunile lor. Deducţia mea e că slăbiciunea domnişoarei Powell, dacă vrei să-i zici aşa, a fost că miza prea mult pe situaţia ei la Bittle. De ce ar fi periclitat un lucru pe care-l dorea atât de mult, pentru câţiva bani de distracţie? Nu joacă la cazino, nu se droghează, nu se culcă cu şeful. Dacă are nevoie de zorzoane, îi stau la dispoziţie fondurile familiei Templeton. Dar nici pe-astea nu le vrea. Munceşte şaizeci de ore pe săptămână la Bittle şi-şi extinde lista de clienţi. Asta îmi spune că e muncitoare şi ambiţioasă.

— I-ai fi putut da de înţeles că o credeai.

— Sarcina mea nu e să consolez sufletele neliniştite. Şi am motivele mele de a o ţine pe jăratic; în lumea reală, cazurile se constituie sau se compromit prin probe concludente. Iar recoltarea probelor concludente necesită timp. Acum, îţi sunt recunoscător că

mi l-ai adus pe ăsta, îi înapoie el raportul expertului. Dacă e de vreun folos, îi poţi spune domnişoarei Powell că departamentul nu plănuieşte s-o inculpe pentru nimic.

— Nu e de ajuns, răspunse Byron, ridicându-se.

— E un început. Am de luat urma la şapteşcinci de bătrâne, domnule De Witt. După care, vom termina.

Părea că trebuia să fie mulţumit cu atâta. Byron băgă raportul înapoi în buzunar, apoi îl privi lung pe Kusack.

— Niciun moment n-ai crezut-o vinovată.

— Încep orice anchetă cu mintea deschisă. Poate o făcuse, poate nu. După ce i-am consemnat declaraţia, am ştiut că n-o făcuse. Mi-a spus-o nasul.

Byron zâmbi curios.

— Nu mirosea a vinovăţie?

Râzând, Kusack se ridică şi se întinse.

— Eventual. S-ar putea spune că am un nas fin pentru vinovaţi. Mă refeream la nasul ei.

— Scuză-mă, clătină Byron din cap. Nu mai înţeleg.

— Oricine se-azvârle cu capul înainte într-a treia şi-şi face praf nasul ca să întindă o dublă, are curaj. Şi stil. Cineva care doreşte atât de tare să câştige, nu fură. Furtişagul e prea uşor, iar genul ăsta de furt, prea banal.

— Lunecând într-a treia, murmură Byron, cu un surâs prostesc. Deci, aşa şi l-a rupt. N-am întrebat-o niciodată.

Întrucât Kusack zâmbea şi el, Byron îi întinse mâna.

— Îţi mulţumesc pentru timpul acordat, domnule detectiv.

Mulţimea se rărea când Byron ajunse la Pretences.

Trei ore întârziere, îşi spuse el, cu o strâmbătură. Era clar că licitaţia se sfârşise şi nu mai rămăseseră decât cei care se lungeau la băutură sau conversaţii. Aroma iasomiei de noapte înflorită pe terasă se combina cu mirosurile de parfumuri şi vin.

O zări mai întâi pe Margo, flirtând cu soţul ei. În timp ce se grăbea

spre ea, începu s-o caute din priviri pe Kate.

— Margo, îmi pare rău că am întârziat atâta.

— Ai şi de ce, îl atinse ea, cu buzele bosumflate. Ai pierdut toată licitaţia. Acum, va trebui să vii săptămâna viitoare şi să cumperi ceva foarte, foarte scump.

— E minimum ce pot face. Totuşi, pari să fi avut succes.

„Când catadicseşti tu să te uiţi la mine," răspunse ea în gând, stăpânindu-şi un zâmbet ironic la vederea modului cum tot scruta încăperea.

— Am încasat cincisprezece mii şi ceva pentru Miercurea copilului. Nimic nu mă face mai fericită decât să adun bani pentru copiii handicapaţi.

Josh o îmbrăţişa de la spate, acoperindu-i protector abdomenul cu mâinile împreunate ale amândurora. Pântecul lui Margo se undui sub ele.

— Încearcă să nu arate prea încântată de numărul de cereri ca să fie reţinute anumite produse.

— E un eveniment de caritate, declară ea înţepată, râzând apoi. Şi săptămâna viitoare facem curăţenie. De fapt, Kate e în birou, unde înregistrează toate rezervările.

— Merg să-i spun că am venit. De fapt, mai…

Se întrerupse, în dilemă. La urma urmei, Josh era avocatul lui Kate.

— Nu, trebuie să-i spun ei mai întâi. Să nu vă duceţi niciunde.

Porni prin sală, chiar în momentul când Kate apăru pe uşa biroului.

— Iată-te, îi zâmbi ea fericită. Credeam că ai rămas la Los Angeles. Nu era nevoie să…

Se întrerupse, căci Byron o privea de parcă şi-ar fi făcut o lobotomie în drum spre casă.

— Ce este?

Reuşi să închidă gura şi să-şi repună plămânii în funcţiune.

— O.K., cine eşti şi ce-ai făcut cu Katherine Powell?

— Auzi, nu te vede omul câteva ore, şi… aa! se lumină ea la faţă, încercând o piruetă sofisticată. Uitasem. Margo a făcut-o. Ce părere ai?

Byron se întoarse mai întâi spre Margo.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, spuse el cu ardoare, după care o luă pe Kate de mână. Ce părere am? Am părerea că mi s-a oprit inima în piept.

Îi sărută degetele şi, nesăturându-se cu atât, gura.

— Mamăăă, făcu Kate un mic pas prudent înapoi, cam surprinsă de profunzimea ameţitoare a sărutării, ia te uită ce efect are asupra ta un pic de smac pe faţă şi-un sutien cu cupe.

Privirea lui Byron se abătu în jos.

— Acolo, dedesubt, ce ai?

— N-o să-ţi vină să crezi ce-i aici dedesubt.

— Cât mi-ar trebui ca să aflu?

Amuzată de reacţia lui Byron, Kate începu să se joace cu cravata lui.

— Pai, dacă ştii să-ţi joci cartea, putem…

— La dracu', o înhăţă el de mâini. E uimitor cum poate o femeie sexy să ia minţile unui bărbat. Am o veste pentru tine.

— Perfect. Dacă preferi să discuţi evenimentele curente, în loc de lenjeria mea…

— Nu mă distrage. Tocmai vin de la detectivul Kusack. De-asta am întârziat atât de mult.

— Ai fost la el?

Toată roşeaţa emoţiei i se risipi din obraji.

— Te-a chemat el? îmi pare rău, Byron. Nu există niciun motiv să fii amestecat.

— Nu, o scutură el uşor. Taci. M-am dus să-l văd fiindcă în sfârşit am primit raportul pe care-l aşteptam. I-am trimis unui expert grafolog recomandat de Josh documentele pe care mi le dăduse Marty Bittle.

— Expert grafolog? Dar nu mi-ai spus. Josh n-a scos o vorbă.

Înainte ca ochii ei să înceapă să scapere, Byron se grăbi să continue:

— Am vrut să aşteptăm până primeam rezultatele. Iar acum, le avem. Sunt nişte falsuri, Kate. Copii după semnătura ta.

— Copii, începură mâinile lui Kate să tremure într-ale lui. O poate dovedi?

— E unul dintre cei mai respectaţi oameni din ţară, în domeniul lui. Dar nu aveam nevoie de el. Kusack verificase deja semnăturile. Ştie că sunt false. Nu te consideră suspectă, Kate. Şi se pare că niciun moment nu te-a suspectat.

— M-a crezut.

— Primise raportul expertului lor cu puţin timp înainte de a i-l aduce pe al meu. Mâine dimineaţă îi va duce lui Bittle informaţiile şi raportul despre evoluţia anchetei.

— Nu… mai suport.

— Nu-i nimic, o sărută el pe frunte, ia-o încet.

— M-ai crezut, spuse ea cu voce tremurătoare. Din prima zi, pe faleză. Nici măcar nu mă cunoşteai, dar m-ai crezut.

— Aşa e, îi dădu el încă un sărut, zâmbind. Probabil din cauza nasului.

— Al cui nas?

— Îţi explic mai târziu. Haide, trebuie să-l punem pe Josh la curent.

— O.K. Byron… Kate îl strânse de braţ. Ai trecut pe la Kusack înainte de a veni aici. Asta a fost o faptă pe care i-ai atribui-o unui cavaler pe cal alb?

„Parc-ar fi o întrebare încuietoare," îşi spuse el.

— Se poate spune şi aşa.

— Bănuiam eu. Ascultă, n-aş vrea să devină un obicei, dar îţi mulţumesc.

Recunoscătoare şi mişcată, îi atinse buzele cu ale ei.

— Îţi mulţumesc foarte mult.

— Pentru puţin.

Întrucât nu voia să-i vadă ochii înlăcrimaţi, ci veseli, îi atinse cu un deget umărul dezgolit fermecător.

— Asta-nseamnă că voi ajunge să-ţi văd lenjeria?

Capitolul 16

Kate avea un concept de durată asupra destinaţiei dimineţilor de duminică. Erau pentru dormit. În tot timpul colegiului le folosise ca timp suplimentar de studiu, sau pentru a termina lucrări şi proiecte. Dar, odată ce intrase în lumea reală, începuse să atribuie acest răgaz leneviei.

Byron însă avea alt program.

— Trebuie să te împotriveşti pe ambele căi, îi spuse el. Izolează mental muşchiul la care lucrezi. Uite-aici, continuă, apăsându-i cu degetele tricepsul, în timp ce Kate ridica şi cobora gantera de două kilograme, pe deasupra umărului, până la spate. Nu lăsa braţul moale, îi comandă. Tragi în sus şi împingi în jos, ca prin mâl.

— Mâl. Exact.

Încercă să-şi imagineze o baltă de noroi gros, clefăitor, în locul unui pat bun şi moale, cu cearceafuri fine.

— Şi de ce-o fac?

— Fiindcă îţi prinde bine.

— Îmi prinde bine, bombăni ea, privindu-se în oglindă.

Crezuse că avea să se simtă ridicol în colanţii scurţi şi micul sutien sport. Dar nu era chiar atât de rău. În plus, trebuia să se uite şi la el. Un bărbat bine clădit, în maieu şi sort, nu făcea deloc rău la ochi.

— Acum, întinde. Nu uita întinderea. Treci la seria de strângeri pentru concentrare. Mai ştii?

— Da, da, da.

Se aşeză pe bancă, încruntându-se spre greutatea pe care o ridica şi-o cobora şi încercând să-şi imagineze bicepşii crescându-i. „Adio, slăbănoago de patruşase de kile," îşi spuse ea. „Salut, matahală."

— Şi când am terminat aici, faci frigănele, da?

— Aşa ne-am înţeles.

— Mi-am găsit antrenor personal şi bucătar-şef, îi aruncă ea un zâmbet. Mişţocuţ.

— Eşti o femeie norocoasă, Katherine. Acum, celălalt braţ. Concentrează-te.

Kate gemu, de-a lungul balansurilor şi al ridicărilor moi, al tracţiunilor dure şi-al extensiilor. Deşi Byron îşi terminase gimnastica de duminică înainte de a o scula din pat, pe amândoi îi trecuse o sudoare, la ora când declarară şedinţa încheiată.

— Deci, voi fi o namilă, mm?

Byron zâmbi, masându-i umerii şi coborând de-a lungul braţelor.

— Sigur că da, iubito. O să-ţi punem o pereche de bikini de-ăia mici, te ungem cu ulei şi te-aruncăm în concurs.

— Visezi.

— Nu eu, replică el sincer. Crede-mă. Mi-am descoperit o dorinţă latentă pentru femeile costelive. De fapt, chiar în momentul ăsta începe să-mi palpite inima.

— Chiar aşa?

Nu obiectă când mâinile lui îi ajunseră la spate, pentru a coborî să-i cuprindă posteriorul.

— Mă tem că da. Hmm… Degetele cutreierau, apucau.

— Să nu uit. Mâine, lucrăm la partea inferioară a trupului.

— Nu pot să sufăr genuflexiunile.

— Fiindcă nu le vezi din unghiul meu.

Privirea i se îndreptă spre oglinda din spatele ei, văzându-şi mâinile cum o luau în stăpânire, văzând-o cum se freca de el, văzându-i înfiorarea când îşi coborî gura spre minunata curbă dintre gâtul şi umărul ei.

Era aproape ridicol modul cum o dorea, modul cum nevoia i se însufleţea iar şi iar, în repetate rânduri. Ca o respiraţie, îşi spuse, înaintând cu muşcături mărunte spre ureche. Ca viaţa.

— Cred că ar trebui să terminăm programul matinal cu puţin aerobic.

Kate reuşi să scoată un sunet între geamăt şi oftat.

— Nu NordicTrack-ul, Byron. Te implor.

— La altceva mă gândeam.

Gura sa ocupată îi trecu peste obraz.

— Cred c-o să-ţi placă.

— Aha, prinse Kate ideea, când mâna lui Byron se ridică să-i cuprindă sânul. Ai spus că pentru antrenamentul general, aerobicul e esenţial.

— Lasă-te în mâinile mele şi atât.

— Speram să spui asta.

Ceda atât de uşor, îşi spuse el. Era atât de dornică. Felul cum i se mişca gura peste a lui, împerecherea limbilor, apăsarea trupurilor. Toate vechile lui fantezii despre femeia visurilor se ştergeau şi se schimbau, reapărând sub înfăţişarea ei. Numai a ei.

O imagine îi fulgeră prin minte. Kate, în seara aceea, îmbrăcată cu rochia subţire care-i lăsa umerii goi. Toată acea piele fină, curbele acelea surprinzătoare. Gura senzuală şi umedă.

Iar sub rochie găsise o fantezie lascivă de dantelă neagră. Apariţia ei fusese năucitoare şi atât de neaşteptată, atât de nepractică pentru practica sa Kate. Era o latură a ei pe care îi plăcuse nespus s-o exploreze. Iar faptul de a şti că o explorase atât de bine fusese brutal de erotic.

La fel de mult îl atrăgea şi acum, în echipamentul de gimnastică umed, pe care i-l putea scoate atât de uşor.

Amândoi erau goi până la mijloc când se răsturnară pe saltea.

Kate râse, rostogolindu-se odată cu el, în timp ce înlăturau ultimele bariere. Era minunat, să se simtă atât de… descătuşată, atât de complet eliberată. Încetase să se mai întrebe cum de ştia exact unde şi în ce fel s-o atingă. Ca şi cum ar fi ştiut dintotdeauna. Şi avea un trup atât de puternic, de tare. Parcă ar fi făcut dragoste cu un vis. Rostogolindu-se deasupra lui, îşi revărsă întreaga bucurie curată într-un sărut.

„Da, atinge-mă, “ îi ceru ea în gând. „Şi gustă-mă. Aici. Şi aici.

Lasă-mă şi pe mine. Şi iar. Şi mereu," îşi mai spuse, în timp ce inima îi bubuia şi sângele îi gonea prin vene. Iar şi iar, clipă de clipă, o putea umple cu atât de multe senzaţii contradictorii. Valul de căldură, fiorul îngheţat al nerăbdării, un tremur de lăcomie, fierbinţeala dăruirii.

Ar fi vrut să-l ţină în braţe la nesfârşit, să se cufunde în el. Să se piardă. Şi astfel îl absorbi în ea, tremurând cu un mic ţipăt, în acea scurtă clipă luminoasă a contopirii. Se arcui pe spate, savurând, chinuindu-se cu puterea, gemând sub textura mâinilor lui care îi torturau lunecoase sânii îndureraţi.

I le păstră acolo, strângându-le în degetele încordate, pe când începea să se mişte, îl năucea cu simpla ei înfăţişare. Boneta neagră de păr îi încadra faţa luminoasă. Respira îngreunat, întretăiat, printre buzele despărţite. Gâtul acela lebădă era arcuit înapoi, ochii de căprioară stăteau închişi. Lumina soarelui şiroia peste ea, atât de strălucitoare, atât de plină, încât parcă s-ar fi aflat undeva afară, într-o poiană înverzită. Şi-o putea imagina astfel, ca o Titania cu sânge fierbinte, pătimaşă şi suplă.

Dorea s-o ştie hrănindu-se, săturându-se. Kate însă acceleră ritmul, trăgându-l după ea. Gemetele şi ţipetele ei i se revărsară în sânge, până la o fuziune de impulsuri disperate.

Explodă sub ea, în ea. Cu un oftat prelung, glorios, Kate lunecă în jos, strivindu-i gura sub a ei.

Cânta sub duş. Lucru neobişnuit, chiar şi când era singură. Kate ştia prea bine că nu avea o voce ca un clopoţel. În timp ce se săpuneau şi se şamponau, Byron începu s-o acompanieze şi el, într-un falset mizerabil, chiar dacă pornit din inimă, după Proud Mary.

— Ike şi Tina n-aveau nimic ce să n-avem şi noi, conchise ea, în timp ce-şi ştergea părul.

— Nimic-nimic. Decât, poate, talent.

Byron îşi înfăşură un prosop pe şolduri, îşi frecă faţa şi se pregăti să se bărbierească.

— Eşti prima femeie cu care fac duş şi cântă la fel de prost ca mine.

Kate se îndreptă, privindu-l cum îşi săpunea obrajii.

— Ei, nu zău? Şi cam câte femei să fi fost?

— Dă mintea pe dinafară, îi zâmbi el, bucurându-se de raza laser din ochii ei. Iar un adevărat gentleman nu ţine niciodată socoteala.

Îl privi cum trăgea lama prin spumă, lăsând în urmă o dâră curată, netedă. Îi trecu prin minte că niciodată în viaţa ei nu mai văzuse un bărbat bărbierindu-se. Dacă nu-l includea şi pe Josh, iar fraţii nu se puneau la socoteală. Refuză însă să se lase distrasă de interesantul ritual masculin. În schimb, zâmbi dulce şi se uită peste umărul lui, în oglinda aurită.

— De ce nu mă laşi pe mine, iubitule?

Byron îşi arcui o sprânceană.

— Arăt eu atât de bătut în cap încât să-ţi dau pe mână un instrument tăios?

Clăti lama.

— N-aş crede.

— Laşule.

— Bineînţeles.

Kate pufni, îl muşcă de umăr, apoi porni spre dormitor să se îmbrace.

— Kate.

O aşteptă să se întoarcă, ţintuindu-l cu privirea aceea îngâmfată.

— Acum nu mai există decât o singură femeie.

Îi privi surâsul scurt, aproape sfios, ivindu-i-se pe chip, înainte de a ieşi pe uşă.

Îngândurat, Byron se spălă de spumă. Baia era plină de aburi fierbinţi şi de mirosurile lor amestecate. Kate îşi agăţase prosopul la uscat, ordonat, eficient. Borcănelul cu hidratantul ei de faţă stătea pe poliţă. Uitase să-l folosească. Nu uitase să-şi pună echipamentul de gimnastică în sac, nici să astupe la loc pasta de dinţi. Nu, niciodată n-ar fi omis vreun detaliu practic.

Pe cele suplimentare le uita, mai ales când era vorba de ea însăşi. Nu-şi permitea să piardă vremea prin magazine, visând şi cumpărându-şi aiureli. Nu uita să stingă luminile sau să mai sucească o dată câte un robinet, ca să nu picure.

Notele ei de plată erau întotdeauna achitate la timp, dar un popas ca să mănânce de prânz îi ieşea din minte, când o avea încărcată cu alte detalii.

Nici nu bănuia că avea nevoie de el, zâmbi Byron, în timp ce se apleca să se clătească de spuma rămasă. Şi nu ştia nici ceea ce tocmai descoperise el. Nu mai credea că poate s-ar fi îndrăgostit de ea. Ştia că ea, cu toate contrastele şi complexităţile ei, cu punctele ei tari şi cele slabe, era singura femeie pe care avea s-o iubească vreodată.

Se şterse pe faţă, îşi dădu cu aftershave şi trase concluzia că era momentul ideal ca să-i spună. Intră în dormitor. Kate stătea lângă pat, în colanţi negri şi un tricou vechi Yankees.

— Îl vezi? întrebă ea, agitând spre el un os ronţăit.

— Îl văd.

— Era în pantoful meu. Cum a scăpat şi pantoful de acelaşi tratament, nu-s sigură.

Aruncă osul spre Byron, după care îşi trecu mâinile prin păr, verificând cât de uscat era.

— Era Nip, de-asta-s sigură. Tuck e mult mai manierat. Săptămâna trecută a fost peştele ăla mort pe care-l găsise pe plajă. Trebuie să fie educat, Byron. E prea indisciplinat.

— Ei, Kate, aşa se vorbeşte despre copilul nostru?

Kate oftă, proptindu-şi mâinile în şolduri, şi rămase în aşteptare.

— Discut eu cu el. Dar sunt sigur că, dacă ai ţine seama de psihologia lui, ai fi de acord că-ţi bagă lucruri prin pantofi în semn de mare afecţiune.

— Ceea ce include şi momentul când a făcut pipi într-unul.

— Ei, sunt sigur că aia a fost doar o confuzie.

Îşi frecă gura cu o mână, prea diplomat ca să lase să i se vadă zâmbetul.

— Şi era afară. Îl scoseseşi ca să te plimbi pe plajă, aşa că… Văd că n-o înghiţi.

— Nu cred că ţi s-ar părea la fel de amuzant dacă ţi-ar folosi ţie încălţămintea drept depozit.

Ca la semnal, se auzi un lătrat frenetic şi tropăitul a două trupuri canine.

— Mă ocup eu, declară Kate. Tu eşti prea bleg.

— Mda, şi cine le-a cumpărat zgărzi cu numele pe ele? bombăni Byron.

— Cum?

— Nimic.

Retrăgându-se, îşi deschise sertarul cu lenjerie.

— Cobor imediat.

— Ca să prăjeşti frigăruile, îi aminti ea, repezindu-se să calmeze câinii. O.K., băieţi, gata cu gălăgia. Mai ţineţi-o voi aşa şi s-a zis cu plimbarea pe plajă. Şi nimeni n-o să se mai joace de-a ciorapul cu niciunul din voi.

Se repeziră ciocnindu-se de picioarele ei, două ghemotoace de blană şi labe în creştere alarmantă. Chiar în timp ce începea să-i ciufulească, o luară la fugă spre uşa din faţă, luând tărăboiul de la capăt.

— Ştiţi că puteţi ieşi prin spate, începu ea, după care se auzi melodia idioată a soneriei; Byron părea să fi decis că era un capriciu drăguţ şi o păstrase.

Ridicol de încântată, le zâmbi câinilor.

— Bravo, băieţaşi. Aţi dat alarma. Ascultaţi, dacă e cineva cu ceva de vânzare, n-am chef. Ia uitaţi, acum, arătaţi-vă colţii.

Le demonstra, dar căţeii nu făceau decât să se îmbulzească unul în altul, dând din cozi, cu rânjete canine.

— O rezolvăm noi, încheie Kate şi deschise uşa.

Buna dispoziţie i se prăbuşi.

— Domnule Bittle…

Instinctiv, apucă zgărzile, pentru a nu lăsa câinii să se repeadă

veseli la noii vizitatori.

— Domnule detectiv…

— Kate, îmi cer scuze că te deranjez duminică, începu Bittle, privind prudent spre câini. Domnul detectiv Kusack mi-a dat de înţeles că intenţiona să vorbească azi cu tine şi i-am cerut voie să vin şi eu.

— Avocatul dumneavoastră mi-a spus că vă pot găsi aici, adăugă Kusack. Sunteţi liberă să-l chemaţi, desigur, dacă doriţi să fie prezent.

— Credeam… mi s-a spus că nu mai sunt suspectă.

— Am venit să-mi cer scuze, o privi Kusack solemn drept în ochi. Putem intra?

— Da, desigur. Nip, Tuk, fără ţopăieli.

— Drăguţi câini, întinse Kusack o mână dolofană, care fu adulmecată şi linsă conştiincios. Am şi eu o căţea. A cam îmbătrânit.

— Vă rog, luaţi loc. Merg să-i scot din casă.

Câştigă astfel câteva minute ca să-şi revină. În timp ce câinii o luau la fugă ca doi maniaci prin curte, se întoarse şi-i întrebă:

— Doriţi o cafea?

— Nu te deranja, începu Bittle, dar Kusack se rezemă de spătarul vechiului fotoliu-pat şi spuse:

— Dacă tot faceţi…

— O fac eu, se oferi Byron, coborând scara.

— A, Byron… Se simţi cuprinsă de uşurare, îl cunoşti pe detectivul Kusack.

— Domnule detectiv.

— Domnule De Witt.

— Iar dumnealui e Lawrence Bittle.

— De la Bittle and Associates, preciză calm Byron. Ce faceţi?

— Aş zice că am făcut şi mai bine la viaţa mea, îi strânse Bittle mâna întinsă formal. Tommy mi-a vorbit de dumneata. Azi dimineaţă am făcut o rundă de golf.

— Mă duc să pun cafeaua.

Îi adresă lui Kusack o privire cât se poate de grăitoare, în sensul că orice subiect important de discuţie trebuia să aştepte până la revenirea lui.

— E frumos aici, comentă într-o doară detectivul.

Kate rămase pe loc, frământându-şi degetele.

— Se aranjează treptat-treptat. Byron nu se grăbeşte. Abia de două luni s-a instalat. A cerut să i se trimită câteva lucruri din Atlanta. De-acolo e. Din Atlanta.

„Nu mai îndruga verzi şi uscate, Kate," îşi ordonă. Nu reuşi.

— Şi caută diverse şi pe-aici. Mobilier şi altele.

— Grozav loc, se aşează mai bine Kusack, convins că era un fotoliu care ştia cum să primească omul. Un locatar mai din colo şi-a instalat o pistă de golf pe gazonul din faţă, clătină el din cap. Poate să iasă pe uşă şi să bage câteva mingi. Mă plimbam cu copiii pe-acolo. Mor după foci.

— Da, sunt minunate.

Muşcându-şi buzele, privi spre bucătărie.

— Uneori, le auzim lătrând. Domnule detectiv Kusack, aţi venit aici ca să mă interogaţi?

— Am să vă pun câteva întrebări…

Adulmecă aerul.

— Nimic nu se compară cu mirosul cafelei la fiert, nu-i aşa? Până şi otrava de la secţie miroase ca-n rai, înainte s-o guşti. De ce nu luaţi loc, domnişoară Powell? Vă mai spun o dată că vă puteţi chema avocatul, dar pentru ceea ce avem de discutat nu veţi avea nevoie de el.

— În regulă.

Decizia de a-l chema pe Josh, însă, avea să şi-o rezerve. N-avea să se lase ademenită cu mărunţişuri şi zâmbete părinteşti.

— Ce doriţi?

— Domnul De Witt v-a arătat raportul expertului său grafolog?

— Da. Aseară.

Kate se aşează pe braţul canapelei. De mai mult nu era în stare.

— Spunea că semnăturile erau copiate. Cineva mi-a reprodus semnătura pe formularele modificate. S-a folosit de semnătura, de clienţii, de reputaţia mea.

Se ridică din nou, când Byron intră cu o tavă.

— Îmi pare rău, spuse ea repede. Te-ai deranjat…

— Nu fi ridicolă, se integră Byron dezinvolt în stilul gazdei manierate. Cum doriţi cafeaua, domnule Bittle?

— Numai cu frişcă, mulţumesc.

— Domnule detectiv?

— Cum iese din ibric.

Gustă fiertura oferită de Byron.

— Ei, asta zic şi eu cafea. Mă pregăteam să revăd progresul investigaţiei, împreună cu domnişoara Powell. Îi explicam că şi concluziile noastre corespund celor ale expertului dumneavoastră independent. În momentul de faţă, toate semnele arată că s-a făcut o înscenare pentru ca dumneaei să suporte consecinţele, dacă discrepanţele erau descoperite. Cercetăm şi prin alte zone.

— Adică, alte persoane, spuse Kate, făcând un efort să nu clănţăne cu ceaşca în farfurioară.

— Vreau să spun că ancheta avansează. Aş dori să vă întreb dacă aveţi idee cine v-ar fi ales ca ţap ispăşitor. În firmă sunt multe conturi. Numai cele din competenţa dumneavoastră au fost atinse.

— Dacă cineva a făcut acest lucru anume ca să mă prejudicieze pe mine, n-am niciun indiciu.

— Poate îi eraţi doar la îndemână. Acuzaţiile împotriva tatălui dumneavoastră vă scoteau în evidenţă, poate i-au dat cuiva vreo idee.

— Nu ştia nimeni. Nici eu însămi n-am aflat decât recent, înainte de suspendare.

— Interesant. Şi cum aţi aflat?

Absentă, îşi frecă tâmpla cu un deget, începând să explice.

— V-aţi certat cu cineva? Vreun conflict? O ciocnire de orgolii, poate?

— N-am avut conflicte cu nimeni. Nu toţi cei din firmă îmi sunt prieteni apropiaţi şi confidenţi, dar colaborăm bine.

— Nicio ranchiună, vreo râcă meschină?

— Nimic ieşit din comun. Kate îşi puse cafeaua deoparte, aproape neatinsă. M-am dondănit cu Nancy, de la Facturi, pentru un referat rătăcit, în timpul scadenţei din aprilie. Atunci, toată lumea e nervoasă. Cred că l-am repezit pe Bill Feinstein pentru că mi-a luat jumătate din hârtia de computer, în loc să se ducă la magazie.

Zâmbi puţin.

— Ca să se răscumpere, mi-a adus în birou trei cutii. Domnişoara Newman nu mă simpatizează, însă ea nu agreează pe nimeni, în afară de domnul Bittle senior.

— Domnişoara Newman e eficientă şi cam teritorială, făcu el cu ochiul, în timp ce Kusack nota grăbit. Lucrează la mine de douăzeci de ani.

— N-am vrut să spun că ar fi putut face una ca asta, sări Kate în sus, îngrozită. Nici nu poate fi vorba! Nu vreau să acuz pe nimeni. Puteţi spune la fel de bine că Amanda Devin a făcut-o. Îşi păzeşte statutul de unică parteneră de sex feminin ca un şoim pândind vulturii. Sau… sau Mike Lloyd, de la poştă, fiindcă nu-şi poate permite să urmeze colegiul la zi. Sau Stu Cominsky, pentru că n-am vrut să ies cu el în oraş. Ori, Roger Thornhill, fiindcă am făcut-o.

— Lloyd, Cominsky şi Thornhill, murmură Kusack, scriind, iar Kate încetini.

— Scrieţi ce vreţi în caieţelul ăla, dar să ştiţi că eu nu dau vina pe nimeni, îşi ridică ea bărbia, hotărâtă. Ştiu ce senzaţie e.

— Domnişoară Powell, o privi Kusack, bătându-se cu ciotul de creion pe genunchi. Asta e o anchetă a poliţiei. Sunteţi implicată. Fiecare membru al fostei dumneavoastră firme va fi avut în vedere. E un proces lung. Cu cooperarea dumneavoastră, se poate scurta.

— Nu ştiu nimic, se încăpăţână Kate. Nu cunosc pe nimeni care să aibă o asemenea nevoie de bani, sau care să se gândească să mă implice pe mine într-un delict. Ştiu numai că deja am plătit tot

ce-aveam de gând să plătesc pentru un lucru pe care nu l-am făcut. Dacă doriţi să distrugeţi viaţa altcuiva, domnule detectiv, va trebui s-o faceţi fără mine.

— Vă apreciez atitudinea, domnişoară Powell. Sunteţi insultată şi nu vă pot acuza pentru asta. Vă faceţi meseria, tot ce aşteaptă lumea de la dumneavoastră, şi ceva pe deasupra. Vedeţi cum se apropia tot ceea ce ţinteaţi, şi deodată primiţi un pumn în gură.

— E un sumar reuşit şi foarte exact. Dacă aş şti cine mi-a dat pumnul, aş fi prima care să vă spun. Dar nu voi pune în poziţia în care am fost eu pe un om a cărui singură vină e aceea că m-a iritat.

— Mai gândiţi-vă, propuse detectivul. Aveţi o minte ageră. Odată ce vă hotărâţi să rezolvaţi enigma, presimt că veţi găsi o soluţie.

Kusack se ridică, iar Bittle îi urmă exemplul, spunând:

— Înainte să plecăm, Kate, aş dori să-mi mai acorzi un moment. Între patru ochi, dacă nimeni nu are nicio obiecţie.

— De acord. Eu…

Se uită la Byron.

— Poate doriţi să admiraţi priveliştea, domnule detectiv, gesticulă acesta, conducându-l spre uşile terasei. V-am auzit cumva spunând că aveţi un câine?

— Pe bătrâna Sadie. Urâtă ca păcatul, – dar dulce cât cuprinde.

Glasul i se îndepărtă, în timp ce Byron închidea uşile.

— O simplă scuză nu e de-ajuns, începu Bittle, fără niciun preambul. Nici pe departe nu-i de ajuns.

— Încerc să fiu dreaptă şi să înţeleg situaţia în care vă aflaţi, domnule Bittle. Vă e dificil. Mă ştiţi din copilărie, îmi cunoaşteţi familia. Ar fi trebuit să mă cunoaşteţi şi pe mine.

— Ai perfectă dreptate.

Părea foarte îmbătrânit. Foarte bătrân şi foarte istovit:

— Mi-am stricat prietenia cu unchiul tău, o prietenie care e foarte importantă pentru mine.

— Unchiul Tommy nu e ranchiunos.

— Nu, dar i-am lovit un copil şi nici unuia dintre noi nu-i e uşor

să ierte aşa ceva. Îţi pot spune, dacă foloseşte la ceva, că iniţial niciunul din noi n-a crezut că ai fi comis vreo infracţiune. Aveam nevoie de o explicaţie, iar reacţia ta faţă de întrebări a fost, ei bine, incriminatoare. Acum e de înţeles, în împrejurările existente, dar atunci…

— Atunci, nu ştiaţi despre tatăl meu, aşa e?

— Da. Am aflat mai târziu. În biroul tău era copia unui articol de ziar.

— Aha…

Nimic mai simplu, îşi spuse ea, şi mai prostesc. Probabil o uitase, când le îndesase pe toate în servietă.

— Înţeleg. Asta a făcut ca totul să arate şi mai prost.

— A înceţoşat problema. Ar trebui să-ţi spun că, atunci când a luat legătura cu mine detectivul Kusack, am fost enorm de uşurat şi nu din cale-afară de surprins. N-aş fi putut-o niciodată identifica pe femeia cunoscută de mine cu una capabilă să înşele.

— Dar le-aţi identificat suficient ca să mă suspendaţi, replică ea, auzindu-şi tensiunea tăioasă din voce.

— Da. Oricât de mult am regretat şi oricât regret acum, n-am avut încotro. Acum, am luat legătura cu toţi partenerii şi le-am comunicat noua informaţie. Ne întâlnim peste o oră ca să ne consultăm. Şi să discutăm faptul că avem un delapidator printre angajaţi.

Tăcu un moment, adunându-şi gândurile.

— Eşti foarte tânără. Ţi-ar fi greu să înţelegi visurile de-o viaţă şi modul cum se schimbă. La vârsta mea trebuie să fii foarte atent, foarte selectiv în materie de visuri. Începi să devii conştient că fiecare îţi poate fi ultimul. Firma asta a fost a mea aproape de când mă ştiu. Am cultivat-o, am năduşit pentru ea, mi-am crescut în ea copiii.

Zâmbi vag.

— O firmă de contabilitate nu pare visul de-o viaţă al nimănui.

— Înţeleg.

Ar fi vrut să-l atingă pe braţ, dar nu putu.

— Mă aşteptam. Reputaţia ei este şi a mea. Faptul de a o fi

vătămat astfel mă ajută să-mi dau seama cât de fragil poate fi chiar şi un vis atât de prozaic.

Kate nu putu să nu cedeze.

— E o firmă bună, domnule Bittle. Aţi întemeiat ceva solid. Oamenii care lucrează pentru dumneavoastră o fac fiindcă îi trataţi bine, fiindcă îi integraţi în întreg. Aşa ceva nu e tocmai prozaic.

— Aş dori să te gândeşti la o revenire. Îmi dau seama că te poţi simţi stânjenită s-o faci, până nu se rezolvă complet actuala problemă. Oricum, Bittle and Associates ar avea mare noroc dacă te-ai întoarce în sânul ei. Ca partener cu drepturi depline.

Când Kate nu răspunse, Bittle făcu un pas spre ea.

— Kate, nu ştiu dacă asta va înrăutăţi sau va ameliora situaţia între noi, dar vreau să ştii că oferta fusese deja discutată şi votată încă dinaintea acestui… acestui coşmar. Fuseseşi aprobată unanim.

Fu nevoită să se aşeze la loc pe braţul canapelei.

— Urma să mă faceţi parteneră?

— Marty te nominalizase. Sper că eşti informată că întotdeauna ai avut parte de încrederea şi sprijinul lui fără rezerve. Amanda ţi-a susţinut nominalizarea… Cred că de-asta a fost atât de aspră când a crezut că luaseşi bani prin angajament legal. Meritaseşi oferta, Kate. Sper că, după ce vei avea timp să te gândeşti, o vei accepta.

Îi era greu să înfrunte deznădejdea şi însufleţirea în acelaşi timp. Nu demult, s-ar fi repezit la o asemenea ofertă, ar fi apucat-o, ar fi strâns-o la piept. Deschise gura, convinsă că avea să-i iasă răspunsul pozitiv.

— Am într-adevăr nevoie de câtva timp, îşi auzi ea propriile cuvinte, cu un fel de surprindere vagă. Trebuie să mă gândesc în linişte.

— Sigur că da. Te rog, înainte de a avea în vedere să te duci altundeva, dă-ne o şansă să negociem.

— Aşa voi face.

Întinse mâna, exact în momentul când reveneau Byron şi detectivul.

— Vă mulţumesc că aţi venit.

Încă mai era cam ameţită când îi conduse pe Bittle şi pe detectivul Kusack la uşă, luându-şi rămas bun. În tăcerea care se lăsase, reveni în casă la Byron, privind în gol.

— Ei? o descusu el.

— Mi-a oferit un post de partener.

Pronunţase fiecare cuvânt rar, nesigură dacă le savura sau le cântărea.

— Şi nu doar ca să se răscumpere. O votaseră deja, înainte de a se fi încurcat totul. E dispus să negocieze termenii mei.

Byron înclină din cap.

— De ce nu zâmbeşti?

— Hm? Kate clipi din ochi, privindu-l, după care izbucni în râs. Un parteneriat!

Îşi aruncă braţele pe după gâtul lui, lăsându-l s-o învârtească.

— Byron, nici nu-ţi pot spune ce înseamnă asta pentru mine. Sunt prea ameţită ca să mi-o spun chiar şi mie însămi. E ca… e ca şi cum aş fi fost luată de la juniori şi angajată ca aruncător la Yankees.

— La Braves, o corectă el, suporter loial până în ultimul moment. Felicitări. Cred că ar trebui să avem mimoze la frigănelele alea.

— Hai, îl sărută ea apăsat. Şi ia-o uşor cu O.J.

— Un strop, pentru culoare, o asigură el, pe când intrau în bucătărie, braţ la braţ; îi dădu drumul, pentru a scoase şampania din frigider. Ei, nu te repezi la telefon?

Kate deschise dulăpiorul cu geam unde erau paharele.

— La telefon?

— Ca să-ţi anunţi familia?

— Nu. E o veste prea mare pentru telefon. Imediat ce mâncăm, zâmbi ea prosteşte la pocnetul dopului, mă duc la Templeton House. E nevoie de o nuanţă personală. Modul ideal de a-i trimite pe mătuşa Susie şi unchiul Tommy înapoi în Franţa.

În clipa când Byron termină de turnat, Kate ridică paharul şi toastă:

— Pentru contabili.

— E neapărată nevoie? scrâşni el printre dinţi.

— O.K., ce mama dracu. Pentru mine.

Bău, învârti o dată paharul şi mai luă o înghiţitură.

— Vii cu mine, nu-i aşa? O punem pe doamna Williamson să facă una din cinele alea ale ei incredibile. Luăm şi câinii. Putem… La ce te uiţi?

— La tine. Îmi place să te văd fericită.

— Fă odată frigănelele şi-ai să mă vezi în extaz. Sunt lihnită.

— Faceţi loc maestrului, vă rog, ceru Byron, luând ouăle, şi laptele. De ce n-am trece pe la tine ca să mai luăm din lucruri? Ne putem prelungi sărbătorirea cu nevoia de a mai rămâne o noapte.

— O.K.

Era prea înviorată ca să mai obiecteze, deşi încălca regula de a sta mai mult decât două nopţi la rând.

— Răspund eu, spuse ea, când sună telefonul. Tu găteşte acolo. Şi pune scorţişoară cât cuprinde. Alo? Laura, bună. Tocmai la tine mă gândeam.

Zâmbind, se aplecă să-l muşte de ureche pe Byron, care mustăcea.

— Voiam să venim mai târziu şi să ne invităm la cină. Am nişte veşti care… Ce?

Rămase tăcută, iar mâna pe care o ridicase să se joace prin părul lui Byron îi căzu pe lângă trup.

— Când? La… da. O, Doamne! O, Doamne, Dumnezeule! O.K., venim imediat. Am plecat. Margo e, spuse ea, bâjbâind să închidă telefonul portabil. Josh a dus-o la spital.

— Copilul?

— Nu ştiu. Nu ştiu nimic. E prea devreme pentru copil. A avut dureri şi puţină hemoragie. O, Doamne, Byron!

— Haide, apucă Byron mâna care se întindea spre el. Să mergem.

Capitolul 17

Era recunoscătoare că Byron conducea. Oricât şi-ar fi impus să fie calmă, ştia că i-ar fi tremurat mâinile. Prin minte îi fulgerau imagini cu Margo.

Erau imagini cu ele două în copilărie, aşezate pe faleză, aruncând flori spre mare, pentru Seraphina. Margo defilând prin dormitor cu primul ei sutien, încrezută şi formată, în timp ce Kate şi Laura o priveau cu invidia piepturilor lor plate. Margo ondulând părul lui Kate pentru balul de absolvire al gimnaziului şi strecurându-i apoi un prezervativ în poşetă – pentru orice eventualitate.

Margo la prima ei vizită acasă, după ce fugise la Hollywood ca să ajungă mare vedetă. Atât de lustruită şi frumoasă. Margo la Paris, după ce o pisase pe Kate să vină şi să vadă lumea aşa cum trebuia să fie.

Margo la Templeton House – mereu la Templeton House.

Disperată, după ce lumea ei se sfărâmase, furioasă, când o prietenă îi fusese lovită. Îndârjirea şi bravada sclipitoare, în timp ce încerca să-şi refacă viața.

Margo mireasă, mergând prin naos spre Josh, atât de scandalos de fermecătoare în kilometri ei de satin alb şi dantelă franţuzească. Plângând, când năvălise în magazin să anunţe că nu avea gripă, ci era însărcinată. Iarăşi plângând, la prima mişcare a copilului. Şi gângurind la vederea hăinuţelor pe care mama ei le cosea deja. Arătându-şi burta umflată, radiind când se unduia sub câte o lovitură a copilului.

Margo, mereu atât de pasională, de impulsivă şi de fascinată la gândul că urma să aibă un copilaş.

Copilul. Kate închise strâns ochii. O, Doamne, copilul!

— Nu vrea să ştie dacă e fată sau băiat, murmură Kate. A spus că vrea să fie o surpriză. Au şi ales numele. Suzanna dacă e fată, după mătuşa Susie şi Annie, şi John Templeton, dacă e băiat, după tatăl lui Margo şi unchiul Tommy. O, Byron, dacă…

— Nu te gândi la niciun „dacă". Abţine-te. Îşi desprinse mâna de pe schimbătorul de viteze atâta cât să i-o strângă pe a ei.

— Încerc.

La fel cum încerca să-şi stăpânească tremurul, când Byron opri în parkingul din faţa clădirii albe şi înalte.

— Să ne grăbim.

Dârdâia toată când ajunseră la uşă. Byron o trase înapoi, studiindu-i faţa.

— Pot intra eu, să aflu ce se întâmplă. Nu e nevoie să vii şi tu.

— Ba e. Pot rezista.

— Ştiu că poţi, răspunse el, înlănţuindu-şi degetele printre ale ei.

Margo era la maternitate. În timp ce străbăteau grăbiţi coridorul, Kate îşi alungă din simţire sunetele şi rosturile spitalului. Cel puţin, aripa asta îi trezea amintiri frumoase şi fericite. Fetiţele Laurei. Agitaţia şi fiorul de a fi participat la acele naşteri îi tociră tăişul cel mai ascuţit al panicii, îndemnând-o să-şi aducă aminte cum era să priveşti o formă de viaţă luptându-se să-şi înceapă existenţa.

Şi să-şi spună că acela era un loc al naşterilor, nu al morţii.

Prima faţă pe care o văzu fu a Laurei.

— Mă uitam după voi, o cuprinse ea în braţe, uşurată. Toţi sunt aici, în sala de aşteptare. Josh e cu Margo.

— Ce se întâmplă? E bine? Copilul?

— Totul e bine, din câte ştim.

Laura o conduse spre zona de aşteptare, străduindu-se să-şi păstreze aparenţa calmă.

— Se pare că i-au venit durerile prematur şi a avut hemoragie.

— O, Doamne!

— Au oprit sângerarea. Au oprit-o.

Trase adânc aer în piept să se calmeze, însă în ochi i se reflectau

spaimele lăuntrice.

— Annie a intrat la ea. Spune că Margo se ţine bine. Încearcă s-o stabilizeze, să-i oprească travaliul.

— E prea devreme, nu? Are abia şapte luni.

Kate intră în sala de aşteptare, văzu chipuri îngrijorate şi-şi înăbuşi necruţător propriile temeri.

— Annie, o apucă ea de ambele mâini. Va fi bine. Ştii cât de puternică şi încăpăţânată e.

— Arăta atât de mică în patul ăla, se frânse vocea lui Ann. Ca o fetiţă. E prea palidă. Ar trebui să-i facă oarece. E prea palidă.

— Annie, avem nevoie de nişte cafele, o cuprinse Susan cu un braţ pe după umeri. M-ajuţi să găsesc?

După ce o mângâie pe Kate cu o mână pe braţ, o conduse pe Annie de-acolo.

— O să aibă grijă Susie de ea, murmură Thomas; considerase de multe ori că în asemenea momente bărbaţii nu prea aveau ce face, decât să-şi imagineze o mulţime de lucruri. Acum stai jos, Katie fetiţo. Şi tu eşti palidă.

— Vreau s-o văd.

Pereţii se strângeau deja în jur, îngroşaţi de mirosul spaimei cu care echivala pentru ea orice spital.

— Unchiule Tommy, convinge-i să mă lase s-o văd.

— Sigur că da, o sărută el pe obraz, după care clătină din cap spre fiica lui: nu, tu rămâi aici. Dacă tot am venit, văd eu de fete. Deşi ar trebui să ştii că le e bine la grădiniţă.

— Sunt îngrijorate. Ali mai ales. O adoră pe Margo.

— Mă voi ocupa eu de ele. Femeile le las pe mâna ta, Byron.

— Nicio grijă. Staţi jos, murmură el, înghiontindu-le pe amândouă spre o canapea. Am s-o ajut pe mama voastră şi pe Ann cu cafelele.

Le văzu mâinile înlănţuindu-se, înainte de a se întoarce cu spatele.

— Îmi poţi spune ce s-a întâmplat? întrebă Kate.

— Josh mi-a telefonat din maşină. Nu voia să aştepte până venea

o ambulanţă. Încerca să pară calm, dar mi-am dat seama că era în panică. A spus că se simţise obosită şi avea unele dureri, după noaptea trecută. Azi dimineaţă, când s-au trezit, nu se simţea bine şi se plângea că o dor şalele.

— A muncit prea mult. Toate pregătirile alea pentru licitaţie. Ar fi trebuit s-o amânăm pe cea de anul ăsta.

„Ar fi trebuit să trag eu mai mult," îşi spuse Kate.

— La ultimul control, totul era perfect, interveni Laura, frecându-şi fruntea. Dar s-ar putea să ai dreptate. A spus că voia să facă un duş şi imediat a început să ţipe după el. Îi curgea sânge şi avea contracţii. Când am ajuns aici, o internaseră deja. N-am apucat s-o văd.

— Ne vor lăsa s-o vedem?

— Fii sigură că da.

Laura luă cafeaua oferită de Byron, amintindu-şi să-i mulţumească.

— Aşteptarea asta e un infern, se aşeză el lângă Kate. Mereu e aşa. Sora mea, Meg, a avut probleme cu primul. Travaliu treizeci de ore, pe care nu-l mai uiţi toată viaţa, când umbli.

„Vorbeşte," îşi ordonă. „Vorbeşte şi dă-le alt subiect de concentrare."

— Abigail era o voinică de nouă livre, iar Meg a jurat că-n veci n-avea să mai aibă copii. Şi a mai făcut doi.

— Mie mi-a fost atât de uşor, murmură Laura. Nouă ore cu Ali, numai cinci cu Kayla. Au lunecat afară, pur şi simplu.

— Memorie selectivă, o corectă Kate. Îmi amintesc clar cum mi-ai fracturat toate oasele mâinii, când eram în sala de naşteri. Asta, cu Ali. Iar cu Kayla, ai…

Sări în picioare, când în uşă apăru o soră. Kate ocoli măsuţa, gata de luptă.

— Vrem s-o vedem pe Margo Templeton. Imediat.

— Am fost informată, replică sec sora. Doamna Templeton doreşte să vă vadă. Va trebui să staţi cât mai puţin. Pe aici, vă rog.

Le conduse pe un coridor larg. Kate încercă să nu audă sunetul tălpilor de crep lipăind pe linoleum. Erau atât de multe uşi, îşi spuse ea. Uşi albe, toate închise. Atâţia oameni, în spatele lor. Paturi cu perdele în jur. Aparate care piuiau şi şuierau. Tuburi şi ace. Medici cu ochi trişti şi obosiţi, care veneau să-ţi spună că părinţii tăi muriseră, nu mai erau. Te lăsaseră singură.

— Kate, mângâie Laura mâna care se ţinea de a ei.

— Nu-i nimic, îşi impuse ea să rămână în prezent, relaxându-şi strânsoarea. Nu-ţi face griji.

Sora deschise uşa şi apăru salonul. Era proiectat spre a fi vesel, liniştitor. O cameră pentru întâmpinarea noii vieţi. Un balansoar, pereţi de culoarea caldă a ivoriului, plante prospere şi acordurile calme ale unei sonate de Chopin, toate alcătuiau un ansamblu senin.

Dar aparatul era acolo, semnalizând, şi taburetul pivotant folosit de doctori, şi patul, cu marginile sale protejate şi cearceafurile albe scrobite.

În pat zăcea Margo, palidă ca hârtia, cu părul ei superb tras pe spate. Câteva şuviţe desprinse i se ondulau umede în jurul feţei. Din punga agăţată pe suportul perfuziei de lângă pat picura un lichid limpede, printr-un furtun, până în braţul ei. Îşi apăra burta protector cu o mână, iar cealaltă-i era ţinută de Josh.

— Iată-vă, se arcuiră buzele ei, în timp ce strânse încurajator mâna bărbatului. Ia o pauză, Josh. Du-te.

Îşi frecă obrazul cu mâinile împreunate ale amândurora.

— Avem de vorbit ca între fete.

Josh ezită, sfâşiat vizibil între a-i îndeplini dorinţa şi a nu se îndepărta de ea cu mai mult decât un pas.

— Sunt afară.

Se aplecă s-o sărute şi-i mângâie abdomenul.

— Nu uita respiraţiile.

— Respir de ani de zile. Aproape că mi-am regularizat-o. Du-te şi te plimbă ca orice viitor tată.

— O cuminţim noi, îl asigură Laura, aşezându-se pe marginea

patului şi bătându-i coapsa.

— Sunt afară, repetă Josh şi aşteptă până ajunse în hol, pentru a-şi freca faţa cu mâinile nesigure.

— E speriat, murmură Margo. Greu l-ai vedea pe Josh speriat. Da' las' că-şi revine el.

— Sigur că da, fu Laura de acord, privind spre monitorul foetal care indica bătăile inimii copilului.

— Nu, vorbesc serios. N-am încurcat nimic. Doar timpul l-am dat înainte, atâta tot.

O privi pe Kate.

— Cred că e prima oară în viaţa mea când fac ceva înainte de momentul stabilit.

— Of, nu ştiu…

Străduindu-se să vorbească la fel de nepăsătoare, Kate se lăsă pe marginea patului, vis-à-vis de Laura.

— Te-ai dezvoltat repede.

Margo pufni.

— Ba bine că nu. Aoleo, iar începe una, continuă ea, cu voce tremurată, începând să respire rar în timpul contracţiei. Instinctiv, Kate o apucă de mână şi respiră odată cu ea.

— Sunt foarte uşoare, îngăimă Margo şi arătă cu capul spre perfuzie. Am aici ceva care cică le încetineşte. Speraseră să le oprească de tot, dar se pare că ăla micu' vrea afară. Cu şapte săptămâni mai devreme. O, Doamne!

Închise strâns ochii. Frica îi revenea pe ocolite, oricât de tare îşi impunea s-o alunge.

— Ar fi trebuit să dorm mai mult. Să stau în picioare mai puţin. Să…

— Mai termină, se răsti Kate. Nu-i momentul să-ţi plângi singură de milă.

— De fapt, travaliul e o ocazie ideală pentru auto-compasiune, mângâie liniştitor Laura pântecele lui Margo, amintindu-şi de naşterile ei. Dar nu şi pentru acuzaţii. Ai avut grijă de tine şi de copil.

— Şi ai profitat la maximum, îşi arcui Kate o sprânceană. De câte ori a trebuit să alerg în sus şi-n jos pe scările magazinului, fiindcă tu erai gravidă şi eu nu eram?

Îi venea să plângă, şi-şi promise un excelent acces de lacrimi, mai târziu.

— Şi poftele alea de după-amiază, când trebuia să mă duc la Debarcaderul Pescarului şi să-ţi aduc iaurt cu fragi de la gheaţă, cu sos de ciocolată? Crezi că mi-a fost uşor?

— Iaurtul nu era greu, sublinie Margo. De fapt, nici acum nu m-ar deranja să primesc puţin.

— Las-o baltă. N-ai decât să-ţi ronţăi gheaţa tocată.

— Am să procedez ca la carte, trase adânc Margo aer în piept. Ştiu că medicul e îngrijorat. Şi Josh e îngrijorat. Şi mami. Dar o voi face cum trebuie. Ştiţi bine că pot.

— Sigur că poţi, murmură Laura. Spitalul ăsta are una dintre cele mai bune maternităţi din ţară. Îi îngrijesc minunat pe prematuri. Am făcut parte din comitetul care a ajutat la colectarea fondurilor pentru noile echipamente, mai ţii minte?

— Cine mai poate să ţină minte toate comitetele din care ai făcut tu parte? comentă Kate. O să meargă perfect, Margo. Nimeni nu se concentrează pe ceea ce vrea şi nu ştie să câştige mai bine ca tine.

— Vreau copilul ăsta. Crezusem că-mi pot impune să înceteze travaliul, dar, în fine, se pare că puştiul mă moşteneşte deja. Azi o să se-ntâmple.

Buzele începură din nou să-i tremure.

— E aşa de mic…

— Şi al dracu', adăugă Kate.

— Mda, reuşi Margo să surâdă sincer. Dur de tot. Medicul încă mai speră să poată opri contracţiile, dar n-o să reuşească. Ştiu că azi va veni. Înţelegi? o întrebă ea pe Laura.

— Absolut.

— Şi face nazuri cu naşterea. Leit Josh. Voiam să fiţi aici. Amândouă. Tocmai am avut revelaţia unui eveniment măreţ,

zgomotos şi lacrimogen.

— Facem un bairam pe urmă, se întinse Kate s-o sărute pe obraz. Îţi promit.

Margo închise ochii, înfruntând următoarea contracţie.

— E puternică, îi spuse Laura lui Kate, în timp ce ieşeau pe coridor.

— Ştiu. Dar nu-mi place s-o văd speriată.

— Dacă perfuzia nu-i opreşte travaliul, nu peste mult timp va fi prea ocupată ca să-i mai ardă de spaime. Tot ce putem face e să aşteptăm.

Şi aşteptară, o oră, apoi încă una. Neliniştită, Kate se învârtea prin sala de aşteptare, mergea să bată la cap surorile şi bea prea multă cafea.

— Mănâncă, îi ordonă Byron, dându-i un sandviş.

— Ce-i asta?

— Ori de câte ori iese un sandviş dintr-un automat, nu întrebi ce e, taci şi-l mănânci.

Luă o muşcătură şi-şi spuse că probabil era ceva cu pui şi salată.

— Durează atât de mult.

— Nici trei ore, o corectă el. Miracolele au nevoie de timp.

— Probabil.

Considerându-l un combustibil necesar, mai luă o îmbucătură din sandviş.

— Ar trebui să fim acolo, cu ea. I-ar fi mai bine dacă ne-ar avea alături.

— Așteptarea e grea. Şi mai grea, pentru unii.

Îşi trecu degetele prin părul ei.

— Am putea face o plimbare pe-afară, să mai ieşi de-aici un timp.

— Nu. Mi-e bine.

Şi n-ar fi stricat naibii să-i fie într-adevăr.

— Mi-e mai uşor să mă concentrez asupra lui Margo decât să mă gândesc unde mă aflu. Fobiile sunt atât de…

— Omeneşti?

— Prosteşti, conchise ea. A fost o noapte oribilă în viaţa mea. Cea mai groaznică prin care a trebuit să trec vreodată, cred. Dar s-a întâmplat acum douăzeci de ani.

Abia cu o zi în urmă, dacă-şi lăsa mintea s-o ia razna.

— Oricum, am suportat spitalul de ambele daţi când a născut Laura. Poate mi-a fost mai uşor, fiindcă eram cu ea şi travaliul te ţine cu-adevărat ocupată. Dar şi acum e acelaşi lucru. Vreau să stau aici.

Înlănţuindu-şi degetele printre ale ei, o trase spre momentul prezent.

— Pe ce mizezi, băiat sau fată?

— Nu m-am gândit. Cât… cât de mare trebuie să fie un copil ca să aibă şanse?

— Va fi minunat, continuă Byron, ocolind întrebarea. Gândeşte-te din ce fond de gene provine. De multe ori crezi că un copil poate avea norocul de a moşteni cele mai reuşite trăsături ale părinţilor lui. Ştii, ochii mamei, bărbia tatălui. Orice. Ăsta o să dea de aur oriunde-o umbla. Până la a ajunge îngrozitor de râzgâiat.

— Glumeşti? Ar trebui să vezi ce cameră i-au pregătit Margo şi Josh. Mi-ar plăcea să locuiesc şi eu acolo.

Râse, abia observând că Byron îi dăduse ceai în loc de cafea.

— Au cumpărat un leagăn incredibil de antic, şi un landou englezesc de modă veche pe care l-au găsit în Bath. Săptămâna viitoare, urma să instalăm la Tracy Banks duşul pentru copii. Atâta bănet…

— Va trebui să-l consideraţi duş pentru după naştere. Ce-aţi luat?

— O prostie.

Începu să învârtă ceaşca în mâini, încercând să nu plângă, să nu urle sau să se repeadă pur şi simplu în sala de naşteri.

— Margo l-a obţinut prin proiectanţii italieni. Armani Special. Au o linie junior. Ridicol.

— I-aţi cumpărat copilului un Armani? izbucni Byron în râs, hohotind şi mai tare când Kate roşi.

— E o glumă, insistă ea. O simplă glumă. Se pomeni însă zâmbind

la rându-i.

— Cred că prima oară când o s-o scuipe copilul, eu o să înghit gluma.

— Eşti incredibil de dulce, îi cuprinse el faţa în mâini, sărutând-o. Incredibil.

— Nu-i vorba decât de bani.

Consolată, îşi rezemă capul pe umărul lui, privindu-şi familia. Laura venise de la fete şi stătea cu Ann. Mătuşa şi unchiul erau lângă fereastră. Braţul unchiului Tommy cuprindea umerii mătuşii Susie. Pe perete era prins un televizor. Actualităţile CNN de duminică anunţau ştiri despre o lume care nu avea nimic de-a face cu sala unde aşteptau.

Alţii veneau şi plecau, aducând cu ei frisoane de îngrijorare, nerăbdare, emoţie. Se auzeau ecourile reverberate ale sistemului de amplificare, paşii vioi şi eficienţi ai surorilor, câte un râset din când în când.

Văzu un tânăr conducându-şi pe culoar soţia enorm de gravidă, masându-i spatele cu o concentrare intensă, în timp ce femeia mergea cu paşi mici şi măsuraţi.

— Laurei îi plăcea mereu să se plimbe în timpul travaliului, murmură Kate.

— Hmm?

— Margo şi cu mine o plimbam pe rând, frecând-o pe spate, respirând odată cu ea.

— Şi soţul ei?

— Exact, scoase Kate un sunet dispreţuitor, privind spre Laura, ca să se asigure că nu o auzea. El n-avea timp pentru sistemul Lamaze. Nu-l considera necesar. Eu i-am fost antrenoare la ambele naşteri, cu Margo intercepţie.

— Crezusem că Margo locuia pe-atunci în Europa.

— Mda, dar s-a întors cu ocazia naşterilor. Kayla a venit cu câteva zile mai devreme, iar Margo era în deplasare. Plănuiserăm să petreacă ultima săptămână cu Laura, la Templeton House, dar când

a telefonat din avion, Laurei tocmai îi începuseră durerile. Până la urmă, Margo a venit de la aeroport direct la spital. Am stat cu ea, repetă Kate feroce. Până la capăt.

— Şi Ridgeway?

— A intrat în pas de vals după ce totul a fost spălat şi pus în ordine. A făcut o încercare pe care sunt sigură că o considera bărbătească de a-şi ascunde dezamăgirea că nou-născuţii nu aveau penis, apoi i-a dat Laurei nu ştiu ce cadou pretenţios şi dus a fost. Jigodia.

— Nu l-am cunoscut niciodată, medită Byron. Nu pot spune că mi-aş fi format o opinie favorabilă despre el, din ce-aud. În mod normal, prefer să-mi fac singur părerea, fără surse intermediare.

Tăcu un moment.

— Dar cred că în cazul ăsta pot face o excepţie, dispreţuindu-l din capul locului.

— Ai nimerit-o. Bine c-a scăpat Laura de el. De îndată ce nu se va mai simţi vinovată că s-a descotorosit de el, o s-o ducă minunat. Of, Doamne, de ce durează atâta? Nu mai suport.

Sări în picioare.

— Trebuie să ne anunţe ceva. Nu putem sta aici ca momâile.

O soră în uniformă verde apăru în uşă.

— Atunci, poate aţi dori să faceţi o mică plimbare.

— Margo, se înecă Ann, ridicându-se în picioare.

— Doamna Templeton se simte minunat. Iar domnul Templeton pluteşte undeva în vecinătatea celui de-al nouălea cer. Cât despre Templeton Junior, cred că aţi prefera să vedeţi cu ochii dumneavoastră. Haideţi cu mine, vă rog.

— Copilul, întinse Ann mâna, găsind-o pe-a lui Susan. A născut? Credeţi că e totul bine? O fi sănătos?

— Hai să vedem. Vino, bunicuţo, murmură Susan, conducând-o pe Ann.

— Mi-e frică.

Tremurând, Kate le urmă, de mână cu Byron.

— Sora zâmbea, nu? N-ar fi zâmbit, dacă se întâmpla ceva grav. Îţi dai seama după ochi. Îţi dai seama, dacă le priveşti în ochi. A spus că Margo e bine. N-a spus că Margo e bine?

— Exact aşa a spus. Te vor lăsa să vezi şi singură, curând. Şi ia uită-te aici.

Se apropiau de o uşă cu geam. Dincolo de ea stătea Josh, pe chip cu un zâmbet care bătea toate recordurile. Ţinea în braţe o bocceluţă cu un ciuf auriu, legat într-o fundă albastră.

— E băiat, se frânse glasul lui Thomas, rezemându-şi o mână pe sticlă. Uite-l pe nepoţelul nostru, Susie.

— Cinci livre, articulă Josh, înclinându-şi uşor fiul pentru ca familia să-l vadă. Cinci livre în cap. Zece degete. Şi la picioare, tot zece. Cinci livre în cap.

Îşi coborî capul, pentru a atinge cu buzele obrazul copilului.

— Ce mic e…

Cu ochii înotând în lacrimi, Kate o cuprinse pe Laura în braţe.

— Şi ce frumos…

— John Thomas Templeton, îşi lăsă Laura propriile lacrimi să se reverse. Bun venit acasă!

Îi gângurir, obiectând zgomotos când sosi o soră să-l ia. Iar când Josh veni spre ei, îl întâmpinară ca pe un erou învingător.

— Cinci livre, spuse el încă o dată, îngropându-şi chipul în părul mamei sale. Aţi auzit? Are cinci livre fix. Au spus că e foarte bine. Toate organele îi funcţionează perfect. Îl vor mai examina, fiindcă n-a stat destul la copt, dar…

— Mie mi s-a părut tocmai bun, interveni Byron. Ia un trabuc, tăticule.

— Iisuse, privi Josh havana pe care i-o oferea Byron. Tătic. Aha. Ar trebui ca eu să împart ţigări.

— Rezolvarea detaliilor face parte din munca atribuită mie. Bunico… Îi dădu Byron o havană lui Ann, care, spre încântarea tuturor, şi-o înfipse prompt în gură.

— Dar Margo, Josh? îl luă Laura de mână. Ce face?

— Uluitor. E cea mai uimitoare femeie. Băiatul a ieşit orăcăind. V-am spus?

Râzând, o ridică pe Laura în aer şi o sărută. Nici nu părea să poată înşira destul de repede cuvintele.

— Urla pur şi simplu. Şi, în clipa aia, Margo a izbucnit în râs. Era frântă şi amândoi eram pieriţi de frică. Şi imediat, a lunecat afară.

Năuc, îşi încleşta mâinile laolaltă, privindu-le.

— E cel mai incredibil lucru. Nici nu vă puteţi imagina. Mă rog, puteţi, dar trebuia să fiţi de faţă. El plângea, Margo râdea, iar doctorul, zice: „Ei, se pare că n-are nicio problemă cu ţevile.“ Nicio problemă cu ţevile, repetă Josh, cu glasul întretăiat. Nicio problemă cu el.

— Bineînţeles că nu, îl îmbrăţişă cu putere Thomas. E un Templeton.

— Nu că nu ne-am bucura să îl vedem, îi dădu Kate la o parte părul de pe faţă. Dar ne vor lăsa să intrăm şi la Margo?

— Nu ştiu. În câteva minute, cred. I-a cerut surorii să-i aducă poşeta.

Şi iarăşi zâmbi.

— Voia să-şi aranjeze machiajul.

— Tipic, se răsuci Kate, aruncându-şi braţele pe după gâtul lui Byron. Absolut tipic.

Capitolul 18

Săptămâna următoare apariţiei lui J.T. Templeton a fost febrilă şi complicată. Programul de la hotel nu-i permitea Laurei mai mult de câteva ore la magazin. Margo fiind ocupată cu fiul ei, rămăsese numai Kate să se ocupe de rezultatele reuşitei recepţii. Fiecare livrare le azvârlea pe fereastră planurile vagi de a căuta şi a angaja un vânzător cu jumătate de normă.

Kate era de capul ei.

Deschidea magazinul în fiecare zi şi învăţa să-şi controleze impulsurile de a grăbi vizitatorii să se hotărască. Deşi n-avea să înţeleagă niciodată farmecul pierderii timpului într-o prăvălie, îşi impunea să aprecieze faptul că altora le făcea plăcere.

Studia listele de inventar şi încerca să recunoască articolele mai ezoterice din stocul magazinului Pretences. De ce însă ar fi simţit cineva nevoia să deţină o cutiuţă de medicamente cu intarsii de sidef, rămânea mai presus de puterea ei de înţelegere.

Simpla sinceritate era luată uneori drept calitate, alteori drept insultă. Pentru fiecare femeie care aprecia să i se spună că o anume costumaţie nu-i venea bine, se găseau altele două pe care informaţia respectivă le făcea să se burzuluiască. Kate persevera, amintindu-şi că se putea închide cel puţin câte o oră zilnic în biroul din spate, singură, binecuvântat de singură, cu registrele ei. Acelea nu-i răspundeau la vorbă.

— Clientul are întotdeauna dreptate, murmură Kate pentru sine. Clientul are întotdeauna dreptate – chiar şi când clientul e un bou.

Ieşi din garderobă, unde o anumită clientă tocmai o informase că rochia Donna Karan era etichetată greşit. N-avea cum să fie de măsura zece, căci o strângea prea tare la şolduri.

— Prea strânsă pe şolduri… Batoza aia bătrână n-ar încăpea într-una de măsura zece nici dacă s-ar unge cu vaselină.

— Domnişoară, alo, domnişoară, pocni din degete altă clientă, ca şi cum i-ar fi semnalat unei chelneriţe exagerat de lente să-i mai aducă vin.

Kate scrâşni din dinţi, reuşind să zâmbească.

— Da, doamnă. Vă pot ajuta?

— Vreau să văd brăţara asta. Cea victoriană, cu şliduri. Nu, nu. Am spus victoriană cu şliduri, nu manşeta de aur.

— Scuzaţi.

Kate mai făcu o încercare, urmărind direcţia arătătorului femeii.

E fermecătoare, nu-i aşa? Plină de briz-brizuri tâmpite.

— Vreţi s-o încercaţi?

— Cât face?

„Are pe ea o etichetă, nu?“ Continuând să surâdă, Kate întoarse eticheta şi citi preţul.

— Şi ce-s pietrele-astea? Of, doamne, doar studiase, nu?

— Cred că granate şi… carneol, şi… Aia galbenă ce-o fi fost? Topaz? Chihlimbar? Citrin? Citrin, riscă ea, părându-i-se că suna mai victorian. În timp ce clienta studia brăţara, Kate se uită prin magazin. Norocul ei, îşi spuse. Era plin, iar Laura plecase pe ziua în curs. Mai avea trei ore de stat şi se gândea că, în trei ore, ceea ce-i mai rămânea din minte avea să semene cu un maldăr de orez rece.

Sunetul clopoţelului de la uşă o făcu aproape să scâncească. Iar când văzu cine intrase, îi veni să urle.

Candy Litchfield. Duşmanca ei de-o viaţă. Candy Litchfield, al cărei pas săltat şi aspect ţanţoş, cu o claie de păr roşcat şi un nas perfect, ascundea o inimă de păianjen.

Şi-şi mai adusese şi nişte amice, observă Kate, simţind că i se frângea inima. Matroane de societate, perfect educate, cu ochi sfredelitori şi pantofi italieneşti.

— Niciodată n-am găsit aici ceva care să-mi placă, anunţă Candy cu vocea ei veselă şi sonoră. Dar Millicent mi-a spus că a remarcat un

vaporizator de parfum care s-ar putea potrivi în colecţia mea. Fireşte, pe toate le vând la suprapreţ:

Porni agale prin magazin, toată numai invidie împachetată strâns în duşmănie.

— Vă mai pot arăta ceva? întrebă Kate clienta, care acum o studia pe Candy la fel de atentă ca brăţara.

— Nu…

Ezită, dar avariţia învinse şi îşi scoase cartea de credit.

— Vreţi s-o împachetaţi festiv, vă rog? E pentru ziua de naştere a fiicei mele.

— Desigur.

Puse brăţara în cutie, o ambala, o legă cu o panglică şi o introduse într-o pungă, nescăpând un moment din ochi evoluţia lui Candy. Două cliente plecară fără să fi cumpărat nimic, dar Kate refuză să pună acest lucru pe seama criticilor veninoase ale lui Candy.

Simţindu-se ca Gary Cooper în finalul filmului *La amiază*, ieşi de după tejghea pentru a le înfrunta de una singură.

— Ce doreşti, Candy?

— Studiez marfa într-o unitate comercială publică, zâmbi aceasta subţire, emanând un nu prea subtil damf de opiu. Cred că ar fi cazul să-mi oferi un pahar de şampanie destul de inferioară. Nu-i asta politica magazinului?

— Serveşte-te.

— Mi-a spus o prietenă că e aici o sticluţă de parfum care s-ar putea să-mi placă.

Aruncă o privire peste vitrine. Se opri asupra unui model seducător, în formă de trup de femeie, conturat splendid în sticlă roz, mată.

Mai degrabă şi-ar fi dezvăluit adevărata vârstă, decât să manifeste un singur licăr de interes.

— Habar n-am ce-o fi avut în cap, continuă ea, tărăgănat.

— Probabil, ţi-a confundat gusturile, zâmbi Kate. Adică, te-a confundat pe tine, în sensul că ai avea. Cum se mai prezintă şeptelul

de băieţi în ultima vreme?

Candy, care avea reputaţia de a degusta bărbaţi foarte tineri, printre soţi, se zbârli.

— Cum e să vinzi într-un magazin? Am auzit că te-au concediat. Furt din fondurile clienţilor, Kate. Ce… meschin!

— Probabil că cineva ţi-a cules prematur via din şanţ, Candy! Ai rămas în urmă.

— Ei, nu? îşi umplu cealaltă până sus un pahar cu şampanie. Nu zău? Toată lumea ştie că, având la spate influenţa Templetonilor, toate furtişagurile tale mărunte or să fie şterse cu buretele. Cum au fost şi ale lui taică-tău.

Zâmbetul îi deveni mai tăios, când văzu că nimerise în plin.

— Dar, în fond, de-acum încolo numai nişte tâmpiţi ţi-ar mai da conturile lor pe mână.

Sorbi, delicat.

— Nu iese fum fără foc, la urma urmei. Norocul tău că ai prieteni bogaţi care-or să-ţi arunce firimituri de la masa lor. Dar, în fond, tu ai avut noroc întotdeauna.

— Toată viaţa ai vrut să fii o Templeton, nu? replică dulce Kate. Numai, că Josh nu s-a uitat niciodată de două ori în direcţia ta. Ne prăpădeam de râs pe chestia asta, Margo, Laura şi cu mine. Ce-ar fi să-ţi termini şampania şi să te duci la pescuit în balta cu băieţi, Candy? Aici îţi pierzi timpul, serios.

Pielea lui Candy se închise la culoare, dar vocea îi rămase stăpânită. Atacase cu intenţia de a dezbina şi a cuceri. Niciodată nu reuşise să marcheze vreun punct valabil, când Kate le avea prin apropiere pe Margo sau pe Laura. Singură, însă… Şi de data asta, avea mai multă muniţie.

— Am auzit că te vezi cam mult cu Byron De Witt. Şi că şi el se vede cam mult cu tine.

— Sunt măgulită că te interesează viaţa mea sexuală, Candy. Te-anunţ când lansăm caseta video.

— Un bărbat deştept şi ambiţios ca Byron va fi fiind foarte

conştient de avantajele dezvoltării unei relaţii cu fata de suflet a familiei Templeton. Când mă gândesc cât de sus va putea să urce, folosindu-se de tine ca trambulină…

Kate se albi la faţă, făcându-i lui Candy o plăcere enormă. Aceasta mai sorbi puţin vin, cu ochii înviorați de răutate, în timp ce-o studia pe Kate peste buza paharului. Dar răutatea se transformă în stupoare, când Kate îşi azvârli capul pe spate, izbucnind în râs.

— Dumnezeule, da' idioată mai eşti.

Râzând cu lacrimi, făcu câţiva paşi lateral, pentru a se sprijini de tejghea.

— Şi când te gândeşti că te crezusem doar o mică viperă rea. În tot timpul ăsta nu fuseseşi decât proastă. Chiar crezi că un om ca Byron are nevoie să se folosească de altcineva?

Întrucât începeau s-o doară coastele, respiră de câteva ori, adânc. Ceva anume din ochii lui Candy o lămuri.

— A, m-am prins. M-am prins. Nici el nu s-a uitat de două ori la tine, este?

— Cățea, şuieră Candy; trântind paharul pe placă, înainte de a porni cu pas întins spre Kate. N-ai putea să-ţi găseşti singură un bărbat nici dac-ai dansa goală în faţa fanfarei de la Infanteria Marină. Toată lumea ştie de ce se culcă cu tine.

— N-au decât să creadă ce-or vrea. Mă distrează copios.

— Peter spune că e un asociat corporatist ambiţios.

La asta, lui Kate i se trezi interesul.

— Aşa zice Peter?

— Templetonii i-au dat papucii fiindcă se smiorcăia Laura din cauza divorţului. Ţineau atât de mult să-şi apere scumpa fetiţă, încât nu le-a mai păsat că Peter e un hotelier excelent. După atâţia ani în care a lucrat pentru ei, clădind reţeaua Templeton spre a deveni ceea ce e azi…

— O, te rog. Peter n-a clădit niciodată altceva în afară de propriul lui orgoliu.

— Îşi va folosi talentul ca să-şi deschidă propriul lui hotel, curând.

— Cu banii familiei Templeton, comentă Kate, gândindu-se la Laura şi la fete. Ce… ironie!

— Laura a cerut divorţul. Peter avea dreptul la compensaţii financiare.

— Da, tu ştii totul despre scoaterea de profituri din lichidările conjugale.

Kate ajunsese la concluzia că vizita lui Candy nu era, în fond, o pacoste prea mare, mai ales când aducea ştiri atât de interesante.

— Ai să-ţi foloseşti o parte din pensia alimentară ca să investeşti în hotelul lui Ridgeway?

— Contabilul meu, care nu e hoţ, o consideră o investiţie inteligentă.

Buzele i se arcuiră din nou.

— Cred că-mi va plăcea să fac afaceri hoteliere.

— Păi, ţi-ai petrecut mult timp în ele, cu ora.

— Vai, ce comică suntem! Păstrează-ţi simţul ăsta al umorului, Kate. Vei avea nevoie de el.

Zâmbetul lui Candy nu se ştersese, dar avea dinţii strânşi.

— Byron De Witt se va folosi de tine până ajunge acolo unde vrea. Iar atunci, n-o să mai aibă nevoie de tine.

— Deci, cred că e mai bine să profit la maximum atâta timp cât durează.

Inclinându-şi capul, zise:

— L-ai luat în colimator pe Peter Ridgeway. E de-a dreptul fascinant.

— Ne-am întâlnit la Palm Springs de câteva ori şi ne-am descoperit multe interese comune, îşi netezi Candy părul. Nu uita să-i spui Laurei că arată extrem de bine. Extrem.

— Neapărat, zise Kate, în timp ce Candy pornea spre uşă. Şi-i transmit lui Byron complimentele tale. Ba nu, dacă stau să mă gândesc, mai bine pe ale mele.

Râse răutăcios, răsucindu-se când clienta din apropierea tejghelei îşi drese vocea. Ochii femeii săgetau între uşă şi Kate, sclipitori şi

atenţi ca ai unei păsări.

— Ăă, arătaţi-mi poşetele astea de seară. Dacă nu vă supăraţi?

— Desigur, îi surâse; din cine ştie ce motiv, vizita lui Candy o înveselise. Cu multă plăcere. Aţi mai cumpărat de la noi?

— Da, de fapt, am mai fost.

Kate scoase trei poşete ridicol de împopoţonate cu paiete, de pe raft.

— Vă preţuim fidelitatea. Nu-i aşa că-s efectiv fabuloase?

— Şi atunci, a spus ce norocoasă sunt că am prieteni bogaţi care-mi aruncă firimiturile, continuă Kate, îndesându-şi în gură un fursec cu ciocolată, de casă; deci, mulţumesc frumos, din moment ce cred că te numeri printre prietenii mei cei bogaţi.

— Ce vacă.

În şezlongul ei din curte, Margo îşi întinse braţele.

— A dat în mine cu povestea aia cu tata.

Margo îşi coborî braţele la loc, încet.

— Îmi pare rău. Fir-ar să fie, Kate.

— Ştiam eu c-o să-mi fie aruncată în obraz, mai devreme sau mai târziu. Sunt furioasă doar că ea a fost, tocmai ea. Şi cu atât mai furioasă, fiindcă a văzut că mă atinsese. Aş vrea să n-aibă importanţă, Margo.

— Tot ceea ce e în legătură cu cei dragi are importanţă. Regret că n-am fost de faţă.

Ochii i se îngustară, gânditori.

— Zău c-am întârziat destul cu manichiura. Cred că ziua de cosmetică a lui Candy e miercurea. N-ar fi nostim să dăm nas în nas?

Perfect capabilă să-şi imagineze evenimentul, precum şi deznodământul, Kate chicoti.

— Mai stai vreo două săptămâni ca să fii în formă, campioano, şi pe urmă poţi s-o ataci. Ştiam eu c-am să mă simt mai bine dacă vin aici să mă bălăcesc.

— Adu-ţi aminte ultima oară când te rodea ceva pe dinăuntru.

— Nu mă laşi s-o uit niciodată, este? mormăi Kate. Am recunoscut că greşisem nespunându-vă ţie şi Laurei. Am fost o proastă.

— După ce-ai s-o mai spui la intervale regulate încă un an, doi, poate uităm totul.

— Ce prietene înţelegătoare am. Christoase, astea-s criminale, bălmăji Kate, muşcând încă un fursec. Probabil că-i excelent s-o aveţi aici pe Annie, gătindu-vă şi agitându-se.

— Într-adevăr. Niciodată n-aş fi crezut că mai putem trăi sub acelaşi acoperiş, nici măcar pe termen scurt. A fost foarte dulce din partea Laurei să insiste ca mami să stea aici două săptămâni.

— Şi, apropo de Laura…

Kate fusese hotărâtă să treacă pe la Margo după program, ştiind că Laura era prea ocupată pentru o vizită pe înserat.

— Candy a pomenit de Peter.

— Şi?

— Vorbesc de modul cum l-a menţionat. Mai întâi, se luase de mine şi de Byron.

— Scuză-mă, se ospătă şi Margo cu un fursec. În ce sens?

— Păi, a zis că e un asociat ambiţios, că se foloseşte de mine ca să câştige puncte pe lângă familia Templeton. Ştii, cum îmi dă câte un orgasm, cum îl mai avansează cu o treaptă.

— Ce jalnic, îngustă Margo ochii. Sper că n-ai înghiţit-o?

— Nu, se grăbi Kate să scuture din cap. Nu, poate dacă ar fi fost altcineva, dar nu Byron. A fost o aluzie destul de deştept găsită. Doar că el nu-i croit aşa. Am luat-o în râs.

— Bravo ţie. Şi ce are de-mpărţit cu Peter?

— Se pare că de la el i-a venit ideea. Cel puţin parţial. Am impresia că au devenit… apropiaţi.

— Iisuse! Ce gând înspăimântător, se cutremură dramatic Margo, Doi răniţi într-o păstaie.

— Voia să se asigure că-i spun Laurei. Nu ştiu dacă e cazul.

— Las-o-n pace, răspunse imediat Margo. Laura n-are nevoie

de-aşa ceva. Dacă aude, aude. În plus, cu reputaţia lui Candy, probabil că deja urlă târgul.

— Aşa mă gândeam şi eu. Kate începu să se joace cu restul de cappuccino, studiind peisajul. E atât de frumos aici. Niciodată n-am apucat să-ţi spun serios ce excelent v-a reuşit locuinţa asta. Mă simt ca acasă.

— Eşti acasă. Şi ai fost, de la-nceput, zâmbi Margo. Ţi-o datorez. Tu eşti cea care mi-ai recomandat-o.

— Mi se părea potrivită pentru voi. Crezi că uneori se poate spune despre un loc că e cel unde vrei să trăieşti?

— Sunt convinsă. Pentru mine, a fost Templeton House. Eram prea mică să-mi amintesc de orice altceva, dinainte de-a fi venit aici, dar a fost căminul meu, întotdeauna. Apartamentul meu din Milano…

Când Margo se întrerupse, Kate se foi stingherită.

— Iartă-mă. N-am vrut să răscolesc amintiri de demult.

— N-are nimic. Mi-a plăcut şi apartamentul ăla. Întru totul. Şi acolo mă simţeam acasă. Pe-atunci, mi se potrivea.

Ridică din umeri.

— Dacă situaţia rămânea aşa, şi-acum ar mai fi mers. Dar nu s-a putut. N-am putut eu. Pe urmă, a apărut magazinul…

Zâmbind, se îndreptă de spate.

— Mai ţii minte ce ameţită eram de clădirea aia mare şi goală, în timp ce tu şi Laura vă dădeaţi ochii peste cap şi vă întrebaţi dacă să nu mă scoateţi pe sus de acolo?

— Mirosea a marijuana învechită şi a pânze de păianjen.

— Şi muream după el. Ştiam că puteam face ceva acolo. Şi am reuşit.

Cu ochii strălucitori, privi în lungul falezelor.

— Poate că naşterea m-a făcut o filosoafă, dar nu mi-e greu să spun că aveam nevoie să fac ceva acolo. Şi n-aş fi putut, fără tine şi fără Laura. Lasă-mă să fiu siropoasă un moment, ordonă ea, când Kate se strâmbă. Am tot dreptul. Am început să mă gândesc că toate

se mişcă în cerc, dacă le laşi. Suntem implicate împreună în afacerea asta, deşi din cauze diferite. Dar tot împreună suntem. Dintotdeauna am fost. Contează mult.

— Da. Contează.

Kate se ridică, pornind agale spre marginea curţii, unde creşteau plante verzi cu boboci multicolori. Cerul de toamnă era încă albastru viu, întinzându-se peste marea cu valuri şi dincolo de ea.

Acela era un cămin, îşi spuse Kate. Nu al ei, deşi se simţea acasă şi acolo, la fel ca la Templeton House. Era îngrijorată că se îndrăgostise de chiparosul aplecat, de viţele înflorite şi de geamurile unei case de pe Seventeen Mile care nu era a ei.

— Pentru mine, întotdeauna a fost Templeton House, spuse, suprapunând o imagine cu turnuri şi piatră peste imaginea teraselor supraetajate şi a ferestrelor largi. Vederea din dormitorul meu, mirosul de după ceruirea podelelor… În apartamentul din oraş, niciodată nu m-am simţit la fel. Era doar o locuinţă la îndemână.

— Ai să-l păstrezi?

Nedumerită, Kate se întoarse.

— Bineînţeles. De ce nu l-aş păstra?

— Credeam că, din moment ce acum stai la Byron…

— Nu stau acolo, răspunse Kate repede. Nu locuiesc. Doar… dorm uneori. E cu totul altceva.

— Dacă aşa vrei tu… îşi înclină Margo capul. Ce te nelinişteşte la el, Kate?

— Nimic.

— Exact.

Răsuflând greu, reveni şi se aşeză.

— Voiam să te întreb, bănuind că eşti expertă în problemele astea.

Margo aşteptă, bătând cu degetele în braţele şezlongului.

— Ei?

— O.K., mă străduiesc.

Se încorda, privind-o pe Margo drept în ochi, ca să observe dacă apărea vreun licăr.

— Poţi deveni dependentă de sex?

— Pe bune că da, răspunse Margo, fără umbră de şovăială. Dacă-l faci ca lumea.

Colţurile gurii i se ridicară.

— Şi pariez că Byron îl face foarte ca lumea.

— Greblează-ţi câştigul, spuse sec Kate.

— Şi te mai plângi?

— Nu, nu mă plâng. Întreb. Pur şi simplu niciodată n-am… Ascultă, nu-i ca şi cum n-aş mai fi avut relaţii sexuale în viaţa mea. Numai că niciodată n-am mai simţit un asemenea apetit sexual, cum se pare că am acum. Cu el.

Îşi dădu ochii peste cap, chicotind la adresa ei înseşi.

— Christoase, Margo, după cinci minute cu el, îmi vine să-l muşc.

— Şi dacă gustul îţi convine, care-i problema?

— Aia că mă întrebam dacă nu poţi deveni dependentă de anumite aspecte.

— De sexul perfect?

— Mda, exact. De sexul cu adevărat perfect. Pe urmă, oamenii se schimbă şi merg mai departe.

— Uneori.

Se gândea la sine, la Josh… Surâse.

— Şi alteori, nu?

— Uneori, da, repetă Kate. Candy m-a pus pe gânduri…

— O, te rog. Ce naiba, Kate, ai spus că n-ai înghiţit rahatul cu care împroşca.

— Că Byron s-ar folosi de mine? Categoric, nu. M-a făcut doar să mă gândesc la relaţia noastră. Dacă este o relaţie. Nu avem nimic cu-adevărat în comun, decât, ei bine, sexul.

Cu un oftat prelung Margo se rezemă pe spate, luând încă un fursec.

— Ce faceţi când nu sunteţi ocupaţi să vă bălăciţi împreună prin mocirla pasiunii?

— Ce-am mai râs. Diverse.

— De pildă?

— Nu ştiu. Ascultăm muzică.

— Vă place acelaşi gen de muzică?

— Sigur. Cui nu-i place rock and roll-ul? Câteodată ne uităm la filme. Are o colecţie incredibilă de opere clasice alb-negru.

— A, adică vechiturile alea care-ţi plac ţie.

— Hmm, ridică ea din umeri. Ne plimbăm pe plajă, sau face instrucţie cu mine în sala de gimnastică. E foarte dur cu problema asta.

Mai mult decât încântată, îşi flexă bicepşii.

— Mi s-au conturat.

— Mda. Cred totuşi că niciodată nu staţi de vorbă.

— Ba cum să nu stăm de vorbă. Despre muncă, familie, mâncare. Are o obsesie cu nutriţia.

— Mereu serios, nu?

— Nu, vreau să spun că ne simţim bine. Râdem mult. Şi ne jucăm cu câinii, sau el lucrează la câte una din maşinile lui, iar eu mă uit. Ştii… chestii.

— Stai să văd dacă am înţeles bine. Vă place aceeaşi muzică, acelaşi gen de filme, ceea ce se traduce că vă distraţi împreună. Vă place să vă plimbaţi pe plajă, să trageţi de fiare, să nutriţi aceeaşi afecţiune unei perechi de corcituri.

Clătină din cap.

— Am priceput care-i problema. În afară de sex, parc-aţi fi doi străini. Dă-i papucii, Kate, acum, până nu se împute brânza.

— Trebuia să m-aştept c-ai s-o iei în râs.

— Tu eşti de râs. Ascultă ce spui. Ai un bărbat formidabil, o relaţie minunată şi satisfăcătoare, care include o compatibilitate sexuală extraordinară şi interese comune, şi tu-mi stai aici căutând cusururi cu luminarea.

— Păi, dacă le găseşti înainte să apară singure, le poţi ocoli.

— Ăsta nu-i un audit, Kate, e o legătură amoroasă. Relaxează-te şi savureaz-o.

— Asta fac. Cel mai mult. Aproape.

Ridică iarăşi din umeri.

— Am prea multe pe cap.

Şi, îşi spuse, poate o fi sosit timpul să spună că i se oferise un parteneriat la Bittle.

— Se apropie… nişte ajustări, începu ea, dar o întrerupse Ann, care ieşi cu copilul în braţe.

— Omuleţul s-a trezit flămând. L-am schimbat, anunţă ea, gângurind în timp ce-l aducea spre braţele deschise ale lui Margo. Da, sigur că da. L-am schimbat şi i-am pus un costumaş din astea fanteziste. Uite ce băiat! Ce drăgălaş!

— O, nu-i superb? Margo îl cuibări la piept, iar J.T., simţind mirosul de mamă, lansă o cerere a cinei. De fiecare dată când mă uit la el, e tot mai frumos. Exact ca un bărbat, abia aşteaptă ca femeia să-şi descheie bluza. Na poftim, dulceaţa mamii.

Băieţelul îi apucă încântat sânul, frământându-l în pumnii săi mici, cu ochişorii albaştri drept spre ai ei.

— S-a îngrăşat cu patru uncii, o informă ea pe Kate.

— În ritmul ăsta, peste o săptămână va fi gata pentru categoria grea.

Fermecată, Kate se apropie de şezlong să-i mângâie părul ca puful.

— Are ochii tăi şi urechile lui Josh. Doamne, ce frumos miroase, inspiră ea parfumul de lapte şi pudră de talc, hotărându-se să amâne discuţia despre afaceri. Îl iau şi eu puţin în braţe, când termini.

— Rămâi la cină, domnişoară Kate, duse Ann mâinile la spate, ca să-şi întrerupă cu forţa eforturile de a nu corecta modul cum ţinea Margo în braţe preţiosul copilaş. Domnul Josh are o întâlnire târzie la hotel şi ne vei ţine de urât. Pe urmă, poţi lua copilul în braţe cât vrei.

— Ei… Kate îşi trecu un deget peste obrazul bucălat al lui J.T. Dacă tot mi-aţi forţat mâna…

Apartamentul rezidenţial de la Templeton Monterey era mobilat elegant. Mesele lăcuite cu negru susţineau vaze enorme de porţelan pline cu boboci exotici. O canapea arcuită, de brocart albastru-îngheţat, era presărată cu perne care reproduceau nuanţele covorului oriental cât toată pardoseala. Draperiile ambelor uşi largi de sticlă stăteau deschise, invitând înăuntru glorioasele culori sângerii ale soarelui ce cobora încet spre mare.

Masa din sufragerie era mare ca pentru conferinţe, înconjurată cu scaune înalte, sculptate ornamental şi tapiţate luxos. Cina se servea în veselă de porţelan alb ca fildeşul, accentuată cu un Fume Blanc din podgoriile Templeton.

Întâlnirea ar fi putut avea loc la Templeton House, dar atât Thomas cât şi Susan o considerau ca fiind casa Laurei. Aici, oricât de plăcut era decorul, se făceau afaceri.

— Dacă hotelul din Beverly Hills are vreun punct slab, e room service-ul.

Byron aruncă o privire peste însemnările de lângă farfurie.

— Reclamaţiile sunt cele obişnuite – timpul trecut până la servire, comenzile amestecate. Bucătăria merge bine, în ansamblu. Bucătarul-şef e…

— Temperamental, sugeră Susan, cu un zâmbet.

— De fapt, eu voiam să spun înfricoşător. Ştiu că pe mine m-a speriat. Poate pentru că mi-a ordonat să ies un om foarte masiv, cu accent gros din Brooklyn şi satâr în mână, dar am avut un moment de spaimă.

— Şi ai plecat? vru să ştie Thomas.

— Am discutat raţional cu el. De la o distanţă sigură. Şi i-am spus, cu toată sinceritatea, că făcea cele mai bune scoici St. Jacques pe care am avut vreodată privilegiul să le gust.

— Asta înseamnă mult pentru Max, comentă Josh. Din câte-mi amintesc eu, şefii de linie de-acolo lucrează ca maşinile.

— Aşa se pare. Le e frică de el.

Zâmbind, Byron gustă din puiul cu tarhon.

— Problema nu pare să fie prepararea, ci servitul. Evident, sunt anumite ore când atât bucătăria cât şi chelnerii primesc întăriri, dar personalul de la room service a devenit de o delăsare indiscutabilă.

— Propuneri?

— Aş recomanda s-o transferăm pe Helen Pringle în Beverly Hills, dacă-i convine şi ei, într-un post managerial. E experimentată şi eficientă. O să-i simţim lipsa aici, desigur, dar cred că va elimina problema din Los Angeles. Şi, cu siguranţă, ar fi prima pe care s-o aleg eu pentru avansare.

— Josh?

Thomas se întoarse spre fiul lui, aşteptându-i părerea.

— De acord. Are un dosar excelent ca manager adjunct.

— Fă-i oferta, luă Susan paharul cu vin. Cu creşterea cuvenită de salariu şi beneficii.

— Perfect. Şi cred că cu asta am închis cazul Beverly Hills.

Byron îşi parcurse însemnările. De cazul San Francisco se ocupaseră şi îl rezolvaseră. Cazul San Diego necesita un control personal la faţa locului, dar nu impunea necesitatea unei discuţii imediate.

— A, e o mică problemă aici, la nava contraamiral, îşi scărpină Byron obrazul. Cei de la întreţinere ar dori alte automate de dulciuri.

Thomas înălţă o sprânceană, în timp ce-şi termina somonul.

— A venit întreţinerea la tine să-ţi ceară automate?

— Era o problemă cu instalaţia de la etajul cinci. O sabotase un ţânc căruia i-a venit ideea să-şi înece Power Rangers în toaletă. Mizeria dracu'. M-am dus să-i calmez părinţii.

Şi sfârşise trimiţându-i la piscină, în timp ce el îl ajuta pe mecanic să oprească inundaţia. Dar asta era altă poveste.

— Am supravegheat desfundarea, ca să zic aşa, şi a venit vorba despre automate. Îşi vor înapoi porcăriile de mâncare. Se pare că acadelele şi ciocolatele au fost aruncate acum vreo doi ani şi înlocuite cu mere şi fursecuri degresate. Credeţi-mă, mi-au făcut capul mare pe tema ingerinţelor conducerii în preferinţele personale.

— Ăsta-i Ridgeway, decise Josh.

Susan scoase un sunet dispreţuitor, dar ridică un şervet la gură pentru a-şi ascunde zâmbetul. Şi-l imagina pe Byron, în costum elegant şi pantofi lustruiţi, plescăind prin apă şi ascultând tânguielile unui mecanic după gustări.

— Recomandări?

— Să le facem cheful, ridică Byron din umeri. N-au decât să mănânce Milky Ways-uri.

— De acord, aprobă Thomas. Şi asta-i cea mai mare problemă cu personalul, aici la Templeton Monterey?

— Plus accidentele obişnuite, nimic care să nu fie tipic cotidian. Am avut-o şi pe moarta de la 803.

Josh se strâmbă:

— Nu pot suferi când se întâmplă aşa ceva.

— Atac de cord, deces în somn. Avea optzeci şi cinci de ani şi-şi trăia din plin viaţa. Rău s-a mai speriat camerista.

— Cât ţi-a trebuit ca s-o calmezi? întrebă Susan.

— După ce-am prins-o? O luase la fugă prin hol, zbierând. Cam o oră.

Thomas turnă vin şi ridică paharul:

— E o uşurare pentru Susie şi pentru mine să ştim că hotelurile din California sunt pe mâini bune. Sunt unii care cred că a conduce un hotel înseamnă să şezi în cel mai fantezist birou şi să-mpingi hârtii – şi oameni – de colo-colo.

— Ei, Tommy, îl bătu soţia sa pe braţ. Peter nu mai e problema noastră. Acum, îl putem urî din motive strict personale.

Îl privi zâmbitoare pe Byron:

— Dar sunt de acord. Vom pleca înapoi în Franţa, la sfârşitul săptămânii, ştiind că toate sunt bine organizate. Şi profesional, şi personal.

— Vă mulţumesc.

— Kate a noastră arată foarte fericită, începu Thomas. Foarte sănătoasă şi în plină formă.

— Vă faceţi planuri?

— Ă-ăuu, începe, se rezemă Josh de spătar, clătinând din cap, cu un surâs. Scuză-mă, By, eu stau doar aici şi mă uit la tine cum ai să te-nvârţi în vânt.

— E o întrebare rezonabilă insistă Thomas. Ştiu care sunt perspectivele omului, evident. Vreau să-i cunosc şi intenţiile.

— Tommy, interveni răbdătoare Susan, Kate este o femeie în toată firea.

— E fata mea, se întunecă bătrânul la faţă, împingând farfuria deoparte. Pe Laura am lăsat-o s-o facă cum a tăiat-o capul şi uite ce-a ieşit.

— N-am să-i fac niciun rău, spuse Byron.

Nu era atât de ofensat de iscodire pe cât s-ar fi putut crede. În fond, avea o educaţie de modă veche, unde interesele şi intervenţiile familiei mergeau mână în mână.

— E foarte importantă pentru mine.

— Importantă? ripostă Thomas. Şi o noapte de somn bun e importantă.

Susan oftă.

— Mănâncă-ţi desertul, Thomas. Ştii bine cât de mult îţi place tiramisu. Munca la firma Templeton nu te obligă să răspunzi la întrebări personale, Byron. Nu-l lua în seamă.

— Nu-l întreb în calitate de patron. Întreb ca tată al lui Kate.

— Atunci, am să vă răspund în acelaşi spirit, fu Byron de acord. A devenit o parte majoră a vieţii mele şi am intenţia s-o iau de soţie.

Şi, întrucât nici el încă n-o înţelesese pe deplin până în acel moment, tăcu, privind încruntat în pahar.

— Atunci e bine, îşi trânti Thomas palmele pe masă, mulţumit.

— Va fi o noutate pentru ea, murmură Byron, după care expiră prelung. V-aş fi recunoscător dacă m-aţi lăsa să lămuresc chestiunea cu Kate în felul meu. Încă n-am pus totul la punct.

— Ţi-l iau eu din cale în câteva zile, îl asigură Susan. La şase mii de mile.

Thomas luă cu furculiţa din crema prăjiturii.

— Dar am să mă-ntorc, îl preveni el pe Byron, fulgerându-l cu un zâmbet larg.

În fond, era un om al detaliilor, îşi reaminti Byron, când intră în casă. Ştia cum să se ocupe de problemele sensibile. Cu siguranţă, putea rezolva una atât de simplă ca o cerere în căsătorie faţă de femeia pe care o iubea.

N-ar fi acceptat nimic cu înfloriturі, conchise el. Cu Kate nu mergea sistemul rugatului într-un genunchi. Slavă Domnului! Prefera calea simplă şi directă. Totul era modalitatea de abordare, decise el, desfăcându-şi cravata.

N-avea s-o formuleze ca pe o întrebare. O exprimare cu „eşti de acord“ lăsa prea mult frâu liber răspunsurilor negative. Mai bine să sune ca o declaraţie, să se asigure că semăna aproape cu o pretenţie. Fiindcă, în fond, era vorba de Kate. Şi, tot pentru că era Kate, era mai înţelept să aibă pregătită o listă a motivelor logice pentru raţiunea unei căsătorii.

Nu-şi dorea decât să fi putut găsi măcar unul singur.

Tocmai îşi scosese pantofii, când îşi dădu seama că era ceva în neregulă. Mai avu nevoie de un minut pentru a identifica problema. Era liniştea. Câinii îl salutau întotdeauna cu hărmălaie, când trăgea pe alee. Acum, însă, nici urmă de lătrat. Alergă la uşa terasei, o deschise în panică şi văzu că nu era nici urmă de câini.

Strigă, fluieră, coborî în grabă treptele să controleze gardul care-i ţinea la adăpost, în curte. Prin minte i se îmbulzeau posibilităţi de răpire, articole de ziar despre animale de casă furate şi vândute pentru experimente.

Primul lătrat fericit îl făcu să i se înmoaie genunchii. Ieşiseră prin portiţa de siguranţă, îşi spuse, pornind spre treptele plajei. Asta era tot. Cumva, reuşiseră să treacă şi o luaseră la goană de capul lor. Îi aştepta o predică straşnică.

Atacară scările în goană, dând din cozi ca din două steguleţe de

bucurie devotată. Săriră spre el, lingându-l şi zbătându-se în încântarea tremurătoare pe care o manifestau ori de câte ori revenea după câteva ore – sau după câteva minute, cu laptele de la magazin.

— Sunteţi consemnaţi, îi informă el. Amândoi. Nu v-am spus să staţi în curte? Ei bine, vă puteţi muta gândul de la oasele alea de şuncă pe care le-am adus de la bucătăria hotelului. Nu, nu încercaţi să mă împăcaţi, râse el, când îi întinseră câte o labă la strâns. La coteţ cu voi – de-a binelea!

— Să le fie de învăţătură, apăru Kate pe ultima treaptă, zâmbindu-i în lumina lunii. Dar pe-asta trebuie s-o suport eu. I-am chemat să mă escorteze pe plajă şi, ca doi gentlemeni bine crescuţi, nu prea m-au putut refuza.

— Am fost îngrijorat, reuşi el să spună.

Părea incapabil să n-o mai privească. Stătea acolo, bătută de vânt, cu respiraţia puţin îngreunată de urcuş, păruse ca şi cum Byron şi-ar fi pus o dorinţă.

— Iartă-mă. Ar fi trebuit să-ţi las un bilet.

— Nu te aşteptam în seara asta.

— Ştiu.

Simţindu-se cam stingherită, ca întotdeauna după ce-şi urma câte un impuls, Kate îşi vârî mâinile în buzunare.

— Am trecut pe la Margo după ce am închis magazinul, am mâncat de cină şi m-am jucat cu copilul. S-a îngrăşat cu patru uncii.

— Ştiu. Mi-a spus Josh. Mi-a arătat şi fotografiile. Cam la vreo şase duzini.

— Eu am văzut casetele. Delicioase. Oricum, pornisem înapoi spre apartament.

Apartamentul ei, îşi spuse Kate. Mohorât, pustiu, fără sens.

— Şi când colo, am nimerit aici. Sper că nu te deranjez.

— Dacă mă deranjezi?

O cuprinse cu braţele, încet. O strânse la piept, treptat. Preţ de trei vibrante bătăi de inimă, ochii lui rămaseră privind-o. Îi atinse gura cu buzele, se retrase. Din nou o atinse, sub un alt unghi. Apoi, buzele

lui le acoperiră pe ale ei, le înfierbântară, le despărţiră. Gingaş, profund, primitor, sărutul se revărsă prin ea. Mâinile îi rămaseră în buzunare, prea moi ca să se mai mişte. Muşchii din coapse i se topiră, genunchii se îndoiră. Când Byron o trase după el, ar fi putut jura că văzuse stele orbindu-i propriii ochi.

— Ei, începu Kate, dar Byron o săruta din nou, în acelaşi mod delicios, prădalnic, ca un drog. Parcă le-ar fi fost menit să rămână acolo pe vecie, scăldaţi în briza blândă a mării, şi cu pasiunea lor liniştită.

Kate trase aer în piept când gura îi fu eliberată. Ochii lui erau atât de aproape, atât de limpezi, încât se vedea prinsă în ei. Se retrase cu un pas smucit, bâjbâi după un zâmbet lejer.

— Dacă e să ghicesc, aş spune că nu te deranjez.

— Vreau să rămâi aici.

O luă de mâini, ridicându-i palmele, pe rând, la buze. Şi o privi.

— Te doresc.

Byron văzu că se chinuia să-şi revină, să-şi înfigă picioarele la loc pe pământ. N-avea de gând s-o lase.

— Hai în casă, murmură, luând-o cu el. Am să-ţi arăt.

Capitolul 19

Peste câteva zile, era tot acolo.

Pentru Byron, ideea de pauză a antrenamentului cu greutăţile însemna un jogging de cinci kilometri pe plajă. Treabă grea să se adapteze la concepţia de alergare la crăpatul zorilor, pentru o femeie a cărei idee de a începe ziua constase dintotdeauna în două cafele foarte tari şi foarte fierbinţi.

Kate îşi spunea că experienţa era aceea care conta. Şi, mai importante, pişcoturile pe care i le promisese Byron dacă rezista până la capăt.

— Deci, ţie… se pare… bâigui ea, gâfâind, încercând să se concentreze asupra paşilor, chiar îţi place… chestia asta.

— Creează dependenţă, o asigură Byron; alerga cu viteza melcului pentru a o obişnui treptat, admirând felul cum arătau picioarele ei în şortul larg. O să vezi.

— Nicio şansă. Numai chestiile păcătoase creează dependenţă. Cafeaua, ţigările, ciocolata. Sexul. De cele bune nu devii niciodată dependent.

— Şi sexul e bun.

— Bun, dar păcătos – păcătos în sens bun…

Privi câinii cum se zbenguiau prin valuri şi se scuturau, împrăştiind mici gloanţe de apă scânteietoare în soarele tot mai puternic.

Bănuia că, la urma urmei, se putea spune ceva şi pe seama zorilor. Lumina era de o frumuseţe dureroasă, iar mirosurile atât de proaspete, de reînnoite, încât păreau ireale. Aerul era exact atât de răcoros ca s-o învioreze.

Trebuia să recunoască faptul că-şi simţea muşchii destinşi. Unşi,

într-un fel, ca şi cum tot trupul ei ar fi devenit o maşinărie bine reglată. Se simţea prost dându-şi seama că acceptase atât de mult timp să se simtă rău numai fiindcă i se părea prea complicat să se schimbe.

— În Atlanta pe unde alergai? Acolo nu-s plaje.

— Avem parcuri. Şi piste acoperite, pentru vreme urâtă.

— Ţi-e dor de ea?

— Pe ici, pe colo. De magnolii. De sunetul vocilor scăzute. De familia mea.

— Eu niciodată n-am locuit în altă parte decât aici. Nici n-am vrut. Mi-a plăcut să urmez şcoala în est. Să văd zăpadă, geamuri înghețate. Înfăţişarea frunzelor din New England, în octombrie. Dar întotdeauna mi-am dorit să mă întorc aici.

Văzu în depărtare treptele. Pulpele ei îndurerate mai că nu aplaudară.

— Margo a trăit te miri pe unde, iar Laura a călătorit mult mai mult decât mine.

— E vreun loc pe care ai vrea să-l vezi?

— Nu, nu tocmai. Sau… Bora Bora.

— Bora Bora?

— Am făcut un referat în liceu. Ştii, o lucrare la geografie. Părea atât de drăguţ. Unul dintre locurile alea unde-mi spuneam că urma să mă duc când voi avea o adevărată vacanţă. O, slavă Domnului, suflă ea, prăbuşindu-se pe nisip în faţa scării. Am reuşit.

— Şi-o să te-apuce cârceii dacă nu continui să te mişti.

Fără menajamente, o săltă în picioare.

— Umblă. Trebuie să te răcoreşti. De ce nu te-ai dus în Bora Bora?

Kate făcu trei paşi, apoi se aplecă din talie, respirând.

— Haide, Byron, oamenii adevăraţi nu se duc în Bora Bora. E doar un vis cu ochii deschişi. Crezi că joggingul poate disloca organele interne?

— Nu.

— Am fost aproape sigură că-mi auzeam ovarele zăngănind.

Byron păli uşor.

— Te rog.

Îi dădu sticla cu apă pe care o îngropase în nisip la baza scării. Fluieră după câini, înainte de a începe să urce cu ea.

— În mod normal, la ora asta abia mă scol, mă împleticesc până în bucătărie, unde filtrul programat tocmai termină de scurs ultimele picături de cafea. Plec de-acasă la opt treizeci şi cinci, ajung în birou la opt patruzeci şi cinci. Pun la fiert filtrul de-acolo şi m-aşez pe scaun cu prima ceaşcă la opt cinzeşcinci.

— Şi termini primul tub de antiacide la nouă cincizeci şi cinci.

— N-a fost chiar aşa de rău.

Tăcu, în timp ce traversau peluza, de la trepte spre casă. Câinii se repeziră pe poartă, drept către străchini, anticipând micul dejun.

— N-am apucat să le spun lui Margo şi lui Laura despre întoarcerea la Bittle.

Byron ridică din cămară sacul cu zece kilograme de hrană pentru câini.

— N-ai apucat?

— Bine, n-am găsit calea cea mai potrivită.

Kate se dădu puţin mai încolo, în timp ce cocoloaşele se rostogoleau în castroanele de plastic.

— Am senzaţia că le-aş lăsa de izbelişte. Ştiu că nu-i adevărat. Ştiu că ele nu gândesc aşa. Ar înţelege că e cel mai bine pentru mine.

Byron puse la loc punga, făcându-le semn câinilor să se înfrupte.

— Oare?

— Bineînţeles, îşi împinse ea părul înapoi. Auzi vorbă. Pentru asta am studiat, am muncit. Asta mi-am dorit dintotdeauna.

— Bine atunci, o bătu el amical pe coapsă, intrând în casă.

— Cum adică, „bine, atunci“? se repezi Kate pe urmele lui, enervată. E un parteneriat, cu surle şi tobe. L-am câştigat pe merit.

— Absolut.

Din obişnuinţă, porni pe scară, spre duş. Kate îl urmă îndeaproape.

— Ei bine, asta e. Toată treaba cu documentele falsificate mai are puţin şi se rezolvă. În orice caz, eu sunt exonerată. Restul îl priveşte pe detectivul Kusack. Şi firma. Voi avea mai multă autoritate asupra a ceea ce s-a întâmplat, după ce devin parteneră.

— Eşti îngrijorată?

— De ce?

Byron îşi scoase maioul gros, aruncându-l spre coş.

— De lămurirea discrepanţelor din angajamentele legale.

— Sigur că sunt.

— De ce nu i-ai dat curs?

— Păi, am…

Se întrerupse, în timp ce Byron deschidea duşul şi intra.

— Am fost ocupată. Nu prea am ce face, în orice caz, iar cu sarcina lui Margo, şi licitaţia, şi Laura care-mi arunca toate detaliile alea despre parada modei de sărbători pe care o vrea, n-am mai avut timp.

— O.K., spuse el amabil.

— Asta nu-nseamnă că nu contează. Dezgustată, se dezbrăcă şi i se alătură sub duş. Înseamnă doar că am avut alte priorităţi. Toate au atins culmea acum vreo două săptămâni. Falsurile, oferta, copilul. Nu mi s-a părut cinstit să le spun lui Margo şi Laurei că trebuie să-mi reduc programul la magazin tocmai când şi Margo şi-l redusese pe-al ei. Şi până atunci, când am să mă întorc la Bittle, nu văd ce pot face ca să aflu cine a încercat să mă escrocheze pe mine şi firma. Dar, odată ajunsă acolo, poţi pune pariu că voi afla cine m-a lucrat.

— Are sens.

— Normal că are sens.

Iritată dintr-un motiv neclar, băgă capul sub duş.

— Cum tot atâta sens are să accept oferta. E cea mai practică formulă.

— Ai dreptate. Este, categoric, cea mai practică. Pretences e o investiţie. Bittle este cariera ta.

— Exact.

În loc s-o liniştească, încuviinţările lui o enervau din ce în ce mai mult.

— Atunci, de ce ne certăm?

— Habar n-am.

O sărută absent pe umăr şi ieşi să se şteargă.

— Merg să pun de micul dejun, mai anunţă el, pornind cu chicoteli în jos pe scară.

Lucră umăr la umăr cu Laura toată dimineaţa. Îşi spunea că, în clipa când apărea prima pauză reală avea să-i ceară Laurei să se aşeze, pentru a-i explica despre planurile ei. Desigur, urma să se ocupe în continuare de registre. Câteva seri pe săptămână, câte o duminică – îi era de ajuns ca să coordoneze finanţele firmei Pretences. Evident, avea să fie foarte ocupată ca parteneră la Bittle, dar mai avea şi posibilitatea de a delega o mare parte din munca de jos pe care se obişnuise să şi-o asume.

Urma să aibă mai mult spaţiu de mişcare, mai multă libertate. Şi, desigur, mai multă influenţă. Programul avea să-i fie încărcat, dar se obişnuise cu asta. Munca la magazin o ţinuse ocupată, fără-ndoială, însă îi oferise şi mari perioade de timp liber care nu-i foloseau la nimic.

Îşi spuse că avea să se bucure să-şi stabilească iarăşi orele pe priorităţi. Aşa era sistemul ei.

Şi avea să se bucure că nu mai trebuia să stea la palavre cu străinii. Nici să i se ceară păreri despre modă sau să aibă un cuvânt de spus în hotărârile de alegere a darurilor. Ce uşurare să se aşeze din nou la computer şi, ceasuri în şir, să nu mai apară niciun suflet de om cu care să vorbească.

— Sora mea o să fie entuziasmată, spuse o clientă, în timp ce Kate scotea cu grijă eticheta unei tunici de caşmir coral.

— Sper că va fi.

— O, cum să nu. E magazinul ei favorit. Şi al meu. Femeia zâmbi fericită spre diversele produse pe care le înşirase pe tejghea. Nici nu

ştiu cum mă descurcam, înainte să deschideţi Ia uitaţi ce pas important am făcut spre cumpărăturile de Crăciun.

— Ai început din timp, comentă Kate, clipind din ochi, ca să revină la realitate. Aş zice că toată lumea va fi fericită.

— Mama mea nu şi-ar cumpăra în veci ceva atât de frivol, îşi plimbă femeia un deget peste liniile delicate ale unui Pegas de cristal. Pentru asta există cadourile. Şi unde, dacă nu aici, pot găsi un ceas antic de buzunar pentru tatăl meu, caşmir pentru sora mea, clipsuri cu safire pentru fiica mea, un cal zburător de cristal pentru mama mea şi o pereche de escarpini Ferragamo de sued bleumarin pentru mine?

— Numai la Pretences, răspunse Kate, cu moralul ridicat de firea exuberantă a femeii.

Clienta râse, făcând un pas înapoi.

— Aveţi aici cel mai minunat magazin. Aţi putea împacheta totul, în afară de pantofi? Cred că mai trag un tur, în caz că mi-a scăpat ceva ce trebuie neapărat să iau.

— Nu vă grăbiţi.

Zâmbind în sinea ei, începu să ambaleze obiectele alese. Se pomeni că fredona, în timp ce punea ceasul de buzunar pe un strat de vată. Ei, şi ce-avea fredonatul? Nu era nimic rău în a-ţi face plăcere munca, chiar dacă nu lucrai în domeniul pe care ţi-l aleseseşi. Fiind temporară, era ca o joacă de-a munca.

Îşi ridică privirea, când Laura apăru pe scara arcuită, de la etaj, tăifăsuind cu o clientă.

— Ştiu că pe-asta a luat-o anul trecut Margo de la Londra, într-un turneu de achiziţii, doamnă Quint.

— O, numeşte-mă Patsy, te rog. Cumpăr de-aici atât de des, încât am senzaţia că suntem vechi prietene. Şi exact asta căutam, se umflă ea în pene, privind caseta de scris cu capac oblic, din lemn de cireş, pe care Laura o puse pe tejghea. Dar, în fond, aici găsesc întotdeauna ceea ce caut. De-asta vin atât de des.

Râse singură, apoi zări calul de cristal.

— O, ce minunăţie! Ce fermecător este. Mi-a luat-o cineva înainte.

— Eu, se ridică prima clientă, care studia nişte pudriere cu pietre scumpe, zâmbind. Nu-i aşa că-i frumos?

— Formidabil. Spune-mi că mai ai ceva ca el, o imploră ea pe Laura.

— Cred că avem un dragon înaripat Baccarat – pe care încă nu l-am expus. Kate?

— În inventar, tarifat dar neetichetat. În magazie. Îl găsesc imediat ce termin aici.

— Nu, las' că-l găsesc eu. Sper. Dacă nu vă deranjează să aşteptaţi un minut.

— Deloc. Ştii, până şi soţului meu îi place să cumpere de-aici, îi mărturisi Patsy lui Kate, când Laura dispăru în spate. Şi nu-i puţin lucru, de vreme ce e o faptă eroică să-l conving să se oprească din drum pentru o conservă de mazăre. Desigur, cred că-i place să vină ca să se uite la fetele frumoase.

— Ne aflăm aici ca să servim, prinse Kate un sigiliu auriu pe hârtia de mătase în care împachetase caşmirul.

— Pudriera asta, ciocăni în geam prima clientă. Cea în formă de inimă. Cred că i-ar plăcea enorm cumnată-mii.

— Staţi numai să v-o dau.

Kate ambala calul. Începu o nouă discuţie când Laura aduse dragonul. La auzul uşii deschizându-se, toate femeile oftară.

— Vai, ce copilaş dulce! Patsy îşi strânse mâinile sub bărbie. Dar e absolut ca un îngeraş!

— Este, nu-i aşa? Margo îşi mută harnaşamentul pentru a-l arăta pe J.T. Are şaptesprezece zile.

Afacerile se opriră, fiind necesar să i se admire degetele, nasul, să se comenteze ce ochi strălucitori şi atenţi avea. Până aduse Kate leagănul din spate, iar John Thomas fu instalat în el, femeile se bulucirăîn jurul copilului.

— Trebuia să mă suni dacă voiai să ieşi puţin, o certă Laura. Veneam să te iau.

— M-a adus mami. Avea de făcut nişte cumpărături. Cred că plănuieşte să-mi garnisească bucătăria, pentru ca, dacă rămânem încuiaţi în casă un an de zile, să nu ni se termine proviziile.

Se aşează într-un fotoliu cu leagănul alături.

— Doamne, ce dor mi-a fost de locul ăsta. Deci, cum merge treaba?

— Perechea care tocmai a plecat? începu Kate, turnând ceaiul.

— La masă, da.

— S-au împrietenit la cataramă acu' vreo cinşpe minute, pe chestia unor animale mitologice de sticlă. A fost un spectacol destul de nostim.

— Acum e prima oară că rămâne magazinul gol, de dimineaţă de când am deschis, adăugă Laura. Ne vin mulţi oameni din cei care-şi termină cumpărăturile de Crăciun înainte de Thanksgiving.

— Şi când mă gândesc cât îi mai detestam, oftă Margo. Am fost la doctor. Zice că, dacă stau mai mult aşezată după tejghea, pot începe să vin pentru câteva ore pe zi, de săptămâna viitoare.

— Nu-i nicio grabă, obiectă Kate. Ne descurcăm!

— Nu-mi place să vă descurcaţi fără mine. Îl pot aduce şi pe J.T. Copiii înceţoşează minţile cumpărătoarelor.

— Credeam că urma să vezi nişte bone.

— O să, se îmbufnă puţin Margo, aplecându-se asupra fiului ei, pentru a-i potrivi pătura. Curând.

— Nu vrea să-l împartă cu nimeni, murmură Laura. Cunosc senzaţia. Când s-a născut Ali, şi eu…

Se întrerupse, la apariţia unui nou trio de cliente.

— Le preiau eu, se oferi Kate. Voi două discutaţi de-ale mămicilor.

În următoarele douăzeci de minute îi arătă unei cliente toţi cerceii cu diamante din stoc, în timp ce a doua scormonea printr-un talmeş-balmeş, iar a treia chiţăia deasupra lui J.T., care adormise.

Ajută la servitul ceaiului, salvă un soţ înnebunit cu un cadou aniversar în ultimul moment şi agăţă la loc piesele lăsate de-a valma

în garderobă.

Clătinând din cap la adresa modului cum tratau unii mătasea, ieşi din nou. Alte cliente se învârteau printre mărfuri, într-o rumoare de voci femeieşti. Cineva aprinsese o lampă Art Deco pentru a-i studia efectul, iar în colţ licărea o lumină aurie blândă. Margo râdea cu o clientă, Laura se ridica pe vârfuri ca să ajungă la o cutie de ambalaj. Iar copilul dormea.

Era un loc minunat, îşi spuse ea deodată. Era un mic cufăr cu comori, plin de lucruri sublime şi fleacuri. Meşteşugit, îşi dădu seama Kate, de ele trei. Din disperare, din spirit practic şi, mai cu seamă, din prietenie.

Ce ciudat că niciodată nu-l considerase ca pe o afacere de măsurat în termenii profitului şi ai pierderii, ai întreţinerii şi ai cheltuielilor. Şi, încă mai ciudat, până în acel moment, nu-şi dăduse seama cât de fericită era să facă parte din ceva atât de riscant, atât de ridicol, atât de distractiv.

Se apropie de Laura.

— Am o întâlnire de care uitasem, spuse ea grăbită. Poţi rezolva singură aici până mă-ntorc? N-ar trebui să dureze mai mult de-o oră.

— Sigur. Dar…

— Nu stau mult.

Îşi apucă poşeta de după tejghea, înainte ca Laura să-i mai poată pune vreo întrebare.

— Pe curând, mai strigă ea şi o tuli.

— Unde se duce? întrebă Margo.

— Nu ştiu. A ieşit şi ea puţin.

Preocupată, Laura privi prin geam, după Kate.

— Sper că e totul în regulă.

Nu era sigură. Făcea o încercare, îşi spuse Kate. Se întorcea la Bittle să-şi măsoare simţămintele. Reacţia ei constituia un test.

Holul era familiar, liniştitor chiar, cu culorile sale discrete şi mobilierul ce alunga orice compromis. Crom şi piele, eficient şi uşor

de curăţat, într-o mică zonă de aşteptare unde clienţilor le stăteau la dispoziţie teancuri de Money, Time şi Newsweek.

Recepţionera principală o primi pe Kate cu un surâs scurt şi cam jenat. Urcă pe scară, conform obiceiului ei, ajungând la etajul întâi. Nici aici nu se zărea urmă de compromis, reflectă ea. Funcţionarii şi operatorii de computer îşi vedeau de treburi, harnici ca albinele şi tot atât de concentraţi asupra problemelor imediate. Unul dintre funcţionarii de la poştă îşi împingea căruciorul, împărţind corespondenţa de după-amiază. Faxul cuiva ţăcănea.

La etajul doi rumoarea muncii continua. Contabilii îşi desfăşurau activităţile zilnice în birouri. Telefoanele erau active, amintindu-i că, în fond, era mijlocul ultimului trimestru al anului. Clienţii începeau să ceară sfaturi despre cum să scape de cât mai multe reţineri, cum să-şi declare veniturile până în următorul an fiscal.

Desigur, îşi spuse Kate, de două ori pe-atâţia aşteptau până în ultima săptămână din decembrie, când începeau să telefoneze în panică. Asta făcea contabilitatea mai interesantă.

Se opri în dreptul vechiului ei birou. Nu-l revendicase nimeni, meditä ea. Computerul şi faxul stăteau la locurile lor dar, în rest, camera era goală. Faxul tăcea, însă îşi amintea bine cum piuise şi ţăcănise.

Storurile erau trase peste fereastra din spatele biroului. De multe ori le lăsase aşa ea însăşi, îşi dădu seama Kate. Lucra la lumină artificială, fără a învrednici nici cu o privire peisajul.

Raftul se afla la o distanţă comodă de birou şi ar fi trebuit să conţină cărţile ei de cercetare, manualele fiscale, rezervele. Niciun flecuşteţ, reflectă ea. Nimic care să-i distragă atenţia. Şi, conchise cu un oftat lăuntric, nici urmă de stil. Doar încă o albină din fagure. Doamne Dumnezeule, plicticoasă mai era!

— Kate.

Se întoarse, alungându-şi momentul de autocompasiune.

— Bună, Roger.

— Ce faci?

— Mă uit bine în oglindă, arătă ea spre biroul gol. Nu-l foloseşte nimeni.

— Nu, zâmbi Roger cam jalnic, aruncând o privire înăuntru. Se vorbeşte că vor să angajeze un nou asociat. Se vorbesc multe, adăugă, privindu-i din nou faţa.

— Nu zău, replică ea rece. Şi?

— Mă mir doar că te vad aici. Sticletele ăla s-a învârtit mult prin zonă.

— Nu mă alarmează, Roger. N-am făcut nimic ca să mă tem.

— Nu, sigur că n-ai făcut. Niciun moment n-am crezut-o. Te cunosc prea bine.

Privi peste umăr, cu o mişcare smucită, plină de nervozitate..

— Bittle senior a convocat săptămână trecută o şedinţă cu tot personalul şi a anunţat că fuseseşi exonerată de orice suspiciune. Acum, toţi se uită pe furiş la ceilalţi. Îşi pun întrebări.

— Nu e surprinzător, nu-i aşa? Curioasă, îi studie chipul. Şi totuşi, o singură persoană ar trebui să fie şi întrebătoare, şi îngrijorată. Nu crezi, Roger?

— Degetul te-a indicat pe tine, răspunse el. Cine ştie încotro va indica acum?

— Cred că detectivul Kusack îşi cunoaşte meseria. Şi pe urmă, mai e şi F.B.I.-ul.

— Cum adică, F.B.I.-ul?

— Măsluirea formularelor fiscale e delict federal.

— Nimeni n-a măsluit formularele completate cu I.R.S.-ul. Nimeni nu s-a încurcat cu guvernul.

— Doar cu mine, şi cu câţiva clienţi. Ticălosule!

Capul lui Roger zvâcni ca şi cum i-ar fi ars o palmă.

— Ce naiba vorbeşti?

— Transpiri. Ştii, nu cred că te-am mai văzut transpirat vreodată. Nici în pat. Nici când mi-ai spus că unul din conturile mele principale ţi se transfera ţie. Acum, însă, te trec năduşelile.

Când dădu să treacă mai departe, Roger o înşfacă de braţ.

— Nu fi ridicolă. Chiar mă acuzi că am falsificat documente?

— Ticălos ce eşti. Ştiai unde-mi ţineam toate actele. Ai ştiut perfect cum să faci figura şi să mă indici pe mine. Ai aflat şi despre tatăl meu, nu?

Furia îi şiroia prin sânge, fierbinte.

— Şi ai avut tupeul să te dai iarăşi la mine, după tot ce făcuseşi. Nu puteam pricepe de ce te interesam din nou. Nu era decât încă un mod ca să-ţi acoperi spatele.

— Habar n-ai ce vorbeşti.

Mda, asuda, observă Kate. Era speriat. Speriat ca un iepuroi prins în lumina farurilor. Spera pe toţi sfinţii să sufere.

— Ia mâna de pe mine, Roger. Imediat.

Nu făcu decât s-o strângă şi mai tare, aplecându-se spre ea.

— N-ai cum să dovedeşti nimic. Dacă încerci să-mi arunci chestia asta în cârcă, o să te faci de râsul lumii. Ţi-am dat clasă. Am luat contul ăla fiindcă sunt mai bun. Mai inventiv. Muncesc mai mult.

— Ai obţinut contul fiindcă te-ai culcat cu o femeie singură şi vulnerabilă.

— Că parcă tu nu te-oi fi culcat niciodată cu clienţii, mârâi el încet, furios.

— Nu, niciodată. Şi ai luat banii fiindcă eşti lacom, fiindcă ţi-a fost uşor, şi ai găsit o cale ca să mă înfunzi pe mine.

— Te previn, Kate, dacă te duci la Bittle şi încerci să mă bagi la apă, am să…

— Ce? aruncă ea, cu ochii strălucitori de nerăbdare provocatoare. Ce anume, exact?

— Aveţi vreo problemă?

Newman lunecă spre ei pe culoar, cu o mişcare sinistru de silenţioasă. Avea buzele ţuguiate, ca de obicei, a dezaprobare.

Kate îi adresă un zâmbet feroce.

— Cred că nu.

Îşi smuci braţul din mâna slăbită a lui Roger.

— Nu-i aşa, Roger? Cred că domnul Bittle mă aşteaptă,

domnişoară Newman. L-am sunat de la telefonul din maşină.

— Vă va primi acum. Sună telefonul dumneavoastră, domnule Thornhill. Dacă vreţi să mă urmaţi, domnişoară Powell.

Newman mai aruncă o singură privire peste umăr, măsurându-l pe Roger, care stătea posomorit în hol, apoi îşi coborî ochii, când Kate îşi frecă braţul îndurerat.

— Aţi păţit ceva?

— N-am nimic.

Trase aer în piept, când Newman deschise uşa cabinetului lui Bittle.

— Vă mulţumesc.

— Kate, se ridică Bittle de la birou, întinzându-i mâna în semn de bun-venit. Ce mult mă bucur că m-ai căutat.

I-o cuprinse cu ambele mâini.

— Foarte mult mă bucur.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit.

— Te rog, ia loc. Ce-ţi putem oferi?

— Nimic. Nu e nevoie.

— Domnişoară Newman, informează partenerii că a sosit Kate.

— Nu, vă rog, nu e necesar. Aş dori să vorbesc numai cu dumneavoastră.

— Cum doreşti. Asta e tot, domnişoară Newman.

Se aşeză pe fotoliul de lângă Kate, în locul celui de la birou.

— Aş dori să-ţi pot relata despre evoluţia anchetei. Dar detectivul Kusack are mai multe întrebări decât răspunsuri.

— Nu pentru asta am venit.

Se gândi la Roger. Nu, n-avea să-l arate cu degetul, nu încă. Avea să-l lase să fiarbă în suc propriu, să-l treacă năduşelile, în timp ce ea căuta o cale de a dovedi ce făcuse. Abia atunci urma să-l vadă cum se prăjea.

— Am venit în legătură cu oferta dumneavoastră.

— Perfect.

Mulţumit, Bittle se rezemă de spătar, împreunându-şi mâinile.

— Suntem foarte dornici să te avem din nou printre noi. Cu toţii am convenit că partenerilor le-ar prinde bine puţin sânge tânăr şi proaspăt. Unei firme ca asta îi e foarte uşor să se anchilozeze.

— Nu este anchilozată, domnule Bittle. Este o firmă foarte bună. Tocmai am început să-mi dau seama cât de mult am câştigat de pe urma anilor petrecuţi aici.

Habar n-având ce urma să spună, îşi împreună şi ea mâinile în poală.

— Mai întâi, vreau să vă anunţ că m-am gândit mult la cele întâmplate şi am ajuns la concluzia că, în împrejurările existente, aţi făcut ceea ce aveaţi de făcut. Ceea ce aş fi făcut şi eu, în situaţia dumneavoastră.

— Îţi mulţumesc, Kate, foarte mult îţi mulţumesc.

— Greşeala mea a fost că nu am privit adevărul în faţă şi, poate, încep să-mi revăd atitudinea şi în sensul ăsta. Nu pot să rezolv mereu totul singură. Nu am întotdeauna toate răspunsurile.

Expiră scurt. Îi era greu s-o recunoască.

— Domnule Bittle, când mi-am luat M.B.A.-ul, aveam un ţel. Şi anume, de a munci în firma asta până ajungeam parteneră. Munca pentru dumneavoastră a fost una dintre cele mai valoroase experienţe din viaţa mea. Ştiam că, dacă aici reuşeam, dacă vă întruneam standardele şi deveneam parteneră, însemna că eram cea mai bună. Era foarte important pentru mine să fiu cea mai bună.

— Firma noastră n-a avut niciodată un asociat cu o mai înaltă etică a muncii. Deşi îmi dau seama că momentul pe care l-am ales pentru ofertă s-ar putea să te îngrijoreze, te asigur din nou că regretul nostru pentru implicarea ta în această chestiune poliţienească nu are absolut nicio legătură cu termenii parteneriatului.

— Ştiu, domnule Bittle. Înseamnă enorm pentru mine să ştiu acest lucru.

Deschise gura, cu acceptarea stându-i pe limbă. Apoi, clătină din cap şi zise:

— Îmi pare rău, domnule Bittle. Nu mă mai pot întoarce aici.

— Kate.

Întinse mâna peste masă, luându-i-o din nou.

— Crede-mă când spun că îţi înţeleg jena. Mă aştept să eziţi până se va lămuri complet problema. Cu siguranţă, suntem dispuşi să-ţi acordăm tot timpul.

— Nu e vorba de timp. Sau, poate că da. Am avut timp să mă readaptez, să reevaluez. În ultimele câteva luni am deviat de la calea pe care mi-o stabilisem încă de când eram în liceu. Şi îmi place, domnule Bittle. Nimeni nu se miră mai mult decât mine că sunt fericită să conduc un magazin de mâna a doua pe Cannery Row. Dar asta e şi nu sunt dispusă să renunţ la el.

Bittle se rezemă, bătând cu vârfurile degetelor, ca atunci când se confrunta cu o problemă spinoasă.

— Dă-mi voie să-ţi vorbesc un moment ca un vechi prieten, un om care te-a cunoscut aproape toată viaţa.

— Desigur.

— Eşti o femeie orientată spre un ţel, Kate. Ţi-ai investit tot timpul şi efortul pentru a atinge succesul în domeniul pe care ţi l-ai ales. Un domeniu, aş putea să adaug, pentru care eşti înzestrată în mod deosebit. Poate că ai avut nevoie de o pauză. Cu toţii avem nevoie, din când în când.

Îşi desfăcu degetele, apoi iarăşi începu să bată.

— Dar să pierzi din vedere acel scop, să te stabileşti într-o poziţie pentru care nu eşti numai supracalificată, ci şi nepotrivită, e o pierdere de timp şi talent. Orice contabil priceput poate manevra finanţele zilnice ale unui magazin, iar o liceană poate ridica vânzările.

— Aveţi dreptate.

Bucuroasă să audă totul exprimat în termeni logici, fără emotivitate, îi zâmbi.

— Aveţi perfectă dreptate, domnule Bittle.

— Ei, atunci, Kate, dacă ai mai dori câteva zile ca să-ţi pui

gândurile în ordine…

— Nu, mi le-am pus în ordine. Mi-am spus, în esenţă, acelaşi lucru pe care tocmai mi l-aţi spus dumneavoastră. Ceea ce fac nu are absolut niciun sens. E ilogic, iraţional şi emoţional. Probabil că este şi o greşeală, dar trebuie s-o fac. Înţelegeţi, e magazinul nostru. Al lui Margo, al Laurei şi al meu. E visul nostru.

Capitolul 20

Luă o sticlă de şampanie din magazin, apoi se hotărî să facă şi mai mult, încercând să gătească o masă. Avea o înţelegere tacită cu Byron ca el să gătească şi ea să spele, fiind cu ani lumină în avans faţă de ea la talentele culinare. Dar, dacă tot avea să sărbătorească o nouă etapă din viaţa ei, dorea sa facă o încercare.

Întotdeauna considerase gătitul un fel de talent matematic. Putea manevra formulele, ca pe nişte calcule, socotind rezultatul, însă nu-i prea plăcea procesul.

Punându-şi un şorţ cu bretele şi suflecându-şi mânecile până peste coate, îşi alinie ingredientele ca pe nişte elemente într-un laborator de fizică.

Mai întâi, aperitivul, hotărî ea, privind prudentă ciupercile pe care le spălase. Nu putea fi prea uşor să le umple cu brânză, dar reţeta declara că era posibil. Scoase cozile şi le tocă mărunt, conform îndrumărilor. Urmând indicaţiile din carte, le căli cu ceapă verde şi usturoi, pentru a se pomeni zâmbind când simţi mirosul.

Când termină cu firimiturile de pâine, brânza şi mirodeniile, era captivată de ea însăşi.

Nu trecu mult şi începu să ungă încântată amestecul în pălărioare, pentru a le băga apoi la cuptor.

Mai avea de marinat castraveţii, de tăiat ardeii, de făcut nu ştiu ce şi cu roşiile. A, da, şi măslinele. Se chinui cu capacul unui borcan de măsline negre şi grase, înjurând, când cronometrul cuptorului sună. Afară cu ciupercile.

Era stăpână pe situaţie, îşi spuse, în timp ce-şi sugea degetul cu care atinsese tipsia fierbinte. Totul nu era decât o chestiune de eficienţă. Ce naiba urma?

Tăie brânza felii, străduindu-se apoi să obţină consistenţa ideală a amestecului de busuioc şi ulei de măsline, pentru pâinea pe care intenţiona s-o servească.

Un telefon urgent la doamna Williamson, bucătăreasa de la Templeton House, o calmă suficient pentru a putea să aranjeze meticulos aperitivul pe un platou.

Unde dracu' era Byron? se întrebă, rozându-şi unghiile, cu ochii peste reţeta de pasta con pesto. „Frunze de busuioc tocate aspru", citi. Ce mama mă-sii însemna „tocate aspru", exact? Şi de ce trebuia să razi parmezan, când orice om cu-o juma' de creier îl putea cumpăra de gata, la cutie? Şi unde să găsească ea alune?

Le găsi într-un bidon etichetat, în dulap. Ar fi trebuit să se aştepte. Omul ăsta avea tot ce se lega de mâncare, de pregătirea mâncării şi de servitul mâncărurilor. Ingredientele măsurate cu atenţie intrară în mixer. Hotărând că o mică rugăciune nu putea face niciun rău, închise un ochi, o formulă şi apăsă butonul.

Toate începură să bâzâie mulţumitor.

Încrezută de-a binelea, Kate puse la fiert apa pentru pastele făinoase şi întinse masa.

— Scuzaţi-mă, spuse Byron din uşa bucătăriei, se pare că am greşit adresa.

— Ce-am mai râs.

Câinii, care îi ţinuseră companie, cu ochiul după resturi, se repeziră în întâmpinarea lui. Întrucât nasul şi curiozitatea îl mânaseră direct în bucătărie, încă mai avea servieta în mână. O puse la o parte, pentru a mângâia câinii, cu un zâmbet nătâng spre Kate.

— Tu nu găteşti.

— „Nu" nu înseamnă „nu pot".

Dornică de o confirmare, culese o ciupercă de pe platou şi i-o vârî în gură:

— Ei?

— E bună.

— Bună? îşi înălţă ea o sprânceană. Doar bună?

— Surprinzător de bună? se aventură Byron. Ai şorţ.

— Normal că am şorţ. N-am chef să mă stropesc toată.

— Arăţi atât de… casnică…

Îi trecu mâinile peste umeri, sărutând-o de bun găsit.

— Îmi place.

— Vezi să nu te-obişnuieşti. E o acţiune unicat.

Se duse la frigider să scoată şampania.

— Ţin minte când a trecut Josh prin faza asta şi a vrut să se însoare cu Donna Reed.

— Cu Donna Reed…

După ce deschise uşa pentru a lăsa câinii să năvălească afară, Byron se aşeză pe un taburet.

— Mă rog, arăta destul de excitantă cu şorţurile alea, dacă stau să mă gândesc.

— Pe urmă, s-a mai gândit şi a ajuns la concluzia că o prefera pe Miss Februarie.

Cu o mişcare scurtă şi eficientă, scoase dopul.

— Normal, întotdeauna a dorit-o pe Margo. Donna şi Miss Sutien Măsura-42 nu erau decât nişte diversiuni.

Scoase două cupe din dulap şi turnă şampania, cu un zâmbet răutăcios.

— Şi-acum, dacă ştiu bine textul, zic: „Şi cum ţi-a mers pe ziua de azi, dragule?“

— Bine. Şi asta-i şi mai bună, luă Byron paharul plin, închinând în sănătatea ei. Cu ce ocazie?

— Mă bucur că-ţi dai seama că trebuie să fie o ocazie, ca să fac toată mizeria asta.

Suflă prelung, privind prin bucătărie. Oricât încerca să fie atentă, o aştepta o curăţenie ca toţi dracii.

— Tu de ce-o faci? Ştii, gătitul.

— Îmi place.

— Eşti bolnav la cap, Byron.

— Îţi fierbe apa…

Luă cutia de plastic transparent cu paste făinoase, încruntându-se.

— Scoţi chestia asta din cutie şi o torni aici. La estetică merge, cred, dar de unde să ştiu eu cât sunt zece uncii?

— Estimează. Ştiu că nu-ţi stă în caracter, dar cu toţii mai trebuie să şi riscăm, din când în când

O privi cum îşi muncea capul, dădu să-i spună că punea prea mult, apoi ridică din umeri. La urma urmei, era cina făcută de ea. În orice caz, constată că-l distrăgea felul în care funda ordonată a şorţului îi accentua funduleţul strâns şi armonios.

Şi cam cum ar fi arătat goală, cu ditamai şortul pe ea?

Auzindu-l că râdea, Kate îşi întoarse capul.

— Ce?

— Nimic, mai luă el o sorbitură de vin. Doar o fantezie neaşteptată şi cam jenantă. A trecut. În mare parte. Ce-ar fi să-mi spui ce s-a întâmplat de te-ai lansat în activitatea asta domestică?

— Am să-ţi spun. Tocmai… am uitat pâinea.

Fruntea i se încreţi, când introduse tava în cuptor, potrivind temperatura şi ceasul.

— Nu se poate întreţine o conversaţie şi rezolva toate detaliile unei mese în curs de preparare. Mai bine pune nişte muzică şi aprinde lumânările. Fă şi tu ceva, până termin eu aici.

— În regulă, se ridică Byron, pornind, după care se întoarse: Katherine, în legătură cu acea mică fantezie…

Amuzat de el însuşi, clătină din cap şi adăugă:

— Poate o încercăm mai încolo.

Prea preocupată ca să-i dea atenţie, îl alungă cu un gest şi-şi văzu de treabă.

Îşi spunea că se descurcase foarte bine, când se aşezară la masă, printre arome, pâlpâiri de lumânări şi glasul suav al lui Redding din stereo.

— I-aş face faţă, conchise Kate, după ce gustă şi aprobă pastele. Cam o dată pe an.

— E fabulos, zău aşa. Şi foarte apreciat. Mare lucru, să te-aştepte

acasă o femeie drăguță și o masă caldă.

— Am avut un exces de energie, rupse ea pâinea, oferindu-i jumătate. Mă gândeam să te târăsc în dormitor când intrai, dar pe urmă mi-am zis că asta poate aștepta până după cină. Oricum, mi-era foame. Apetitul mi s-a ameliorat clar, în ultimele câteva luni.

— Și nivelul de stres, comentă el. Nu mai bagi în tine aspirine și antiacide, ca pe bomboane.

Era adevărat, recunoscu Kate. Așa făcea. Și, cu siguranță, se simțea mai bine decât își amintea să i se fi întâmplat de ani de zile.

— Ei, azi am făcut ceva care fie o să mă țină pe același drum, fie mă va trimite înapoi la farmacie.

Privi lung balonașele din șampanie și înghiți puțină.

— Am refuzat parteneriatul.

— Serios? își puse el o mână peste a ei, jucându-se cu degetele. Și-ți convine?

— Așa cred.

Din curiozitate, continuă:

— Nu pari prea surprins. Nici nu știam că voi refuza, până nu m-am așezat în cabinetul domnului Bittle.

— N-o fi știut-o capul tău, dar viscerele, da. Sau sufletul. Te-ai cufundat în Pretences, Kate. E al tău. De ce-ai renunța la el ca să faci parte din ceva clădit de altcineva?

— Fiindcă aia am dorit dintotdeauna, într-acolo am țintit…

Cam nesigură de el, ridică din umeri.

— A reieșit că mi-era de-ajuns doar să știu că sunt destul de bună. Mă cam sperie să schimb așa direcția.

— Nu-i o schimbare chiar atât de radicală, o corectă Byron. Ești parteneră într-o afacere, însărcinată cu conturile.

— Diploma mea, toate studiile…

— Nu crezi cu adevărat că s-au irosit, nu? Fac parte din ceea ce ești tu, Kate. Doar că le folosești în alt fel.

— Pur și simplu nu mă mai puteam întoarce în acel birou, la acea… viață, conchise Kate. Totul mi se părea atât de rigid. Azi erau

în magazin Margo şi copilul. Toată lumea se agita în jurul lui. Margo stătea aşezată lângă leagăn, Laura trebuia să caute dragonul înaripat, iar eu împachetam un ceas de buzunar şi puneam deoparte nişte pantofi… Vorbesc fără şir… Niciodată n-am mai făcut-o.

— Nu-i nimic. Am prins ideea. Te amuză să lucrezi acolo, să participi. Îţi plac surprizele unui lucru la a cărui creaţie ai contribuit şi tu.

— Nu mi-au plăcut niciodată surprizele. Mereu am vrut să ştiu când, unde şi cum, ca să pot fi pregătită. Dacă nu eşti pregătit, comiţi greşeli, iar eu detest greşelile.

— Faci un lucru care ţi se pare corect?

— Aşa se-arată.

— Atunci, este bine, ridică Byron paharul, ciocnind. Dă-i-nainte.

— Stai numai să le spun lui Margo şi Laurei.

Ideea o făcu să râdă.

— Când m-am întors, Margo plecase, Laura a trebuit să se ducă după fete, aşa că n-am apucat. Desigur, va trebui să facem nişte schimbări. E ridicol să nu avem afişat un orar regulat de lucru. Iar sistemul de tarifare trebuie revizuit complet. Noul software pe care tocmai l-am instalat va da o linie mult mai aerodinamică la…

Se întrerupse, văzând că Byron se distra pe seama ei.

— Nu te poţi schimba peste noapte.

— Nici n-ar trebui să te schimbi. Tocmai pentru aşa ceva au nevoie de tine. Joacă pe măsura forţelor tale, puştiule. Care se pare că includ şi bucătăria italienească. Pesto-ul ăsta e excelent.

— Serios? Kate mai gustă puţin. E destul de bun. Ei, poate aş fi în stare să încropesc câte ceva. Cu ocazii deosebite.

— Eu n-am să te opresc.

Îngândurat, Byron învârti pastele pe furculiţă.

— A propos de ocazii deosebite, acum, când vei continua să fii propria ta angajată, ar trebui să-ţi poţi flexa programul un pic. Din mai multe motive, n-am să mă pot întoarce la Atlanta de Crăciun, aşa că plănuiesc să-mi iau câteva zile libere pentru vizită, de

Thanksgiving.

— Ce frumos!

Refuză să ia în seamă junghiul de dezamăgire.

— Sunt sigură că familia ta va fi fericită să te primească, fie şi doar pentru câteva zile.

— Aş vrea să vii şi tu cu mine.

— Cum?

Kate se opri cu furculiţa la jumătatea distanţei spre gură.

— Aş dori să vii cu mine la Atlanta, de Thanksgiving, şi să-mi cunoşti familia.

— Nu… Nu pot. Nu pot să zbor aşa peste toată ţara. N-am timp destul ca să…

— Ai aproape o lună ca să-ţi aranjezi programul. Atlanta nu e în Bora Bora, Kate. E în Georgia.

— Ştiu unde e Atlanta, replică ea nervoasă. Ascultă, pe lângă factorul timp, Thanksgiving-ul e o sărbătoare de familie. Nu aduci pe cineva de Thanksgiving, pe capul familiei.

— Tu nu eşti cineva, răspunse el calm.

I se citea panica în ochi, ba bine că nu. I-o descifra perfect. Deşi îl irita, se hotărî să meargă până la capăt.

— La noi, e o tradiţie s-o inviţi pe femeia care e importantă pentru tine să-ţi cunoască familia, să fie cunoscută de familie. Mai ales dacă e femeia pe care o iubeşti şi cu care vrei să te căsătoreşti.

Kate zvâcni ca şi cum ar fi fost opărită, aproape răsturnând scaunul, când sări în picioare.

— Stai o clipă. Așteaptă. Asta de unde ţi-a mai venit? Am făcut şi eu o tâmpită de mâncare, iar pe tine te-a apucat mania grandorii.

— Te iubesc, Kate. Vreau să te iau de soţie. Ar însemna enorm pentru mine dacă ai petrece câteva zile cu familia mea. Sunt convins că Margo şi Laura vor binevoi să-şi potrivească programul de lucru pentru a-ţi lăsa timp să faci o scurtă călătorie de sărbători.

Avu nevoie de mai multe încercări, pentru ca sunetele ce-i ieşeau pe gură să se articuleze în cuvinte.

— Cum poţi să stai aşa şi să vorbeşti calm despre programe de lucru, din aceeaşi suflare din care m-ai cerut în căsătorie? Ai înnebunit?

— Credeam că apreciezi spiritul practic.

Nesigur cine îl irita mai mult, Kate sau el însuşi, îşi dădu vinul pe gât.

— Ei bine, nu-l apreciez. Aşa că termină. Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta genială cu căsătoria, dar…

— Eu n-aş numi-o genială, o întrerupse el, contemplându-şi paharul. M-am gândit destul până să ajung la ea.

— Ei nu zău? Chiar te-ai gândit?

Pe sub panică începeau să forfotească nervii. Preferându-i pe aceştia, Kate îi lăsă să se dezlănţuie.

— Aşa funcţionezi tu, nu? Aşa merge Byron De Witt, în stilul lui calm, cugetat, răbdător. Acum înţeleg totul, continuă ea fierbând, ca o furtună. Nu-mi vine să cred că n-am fost în stare să văd şi singură. Ce deştept eşti, Byron. Ce abil. Ce viclean. M-ai ademenit, este? M-ai luat în stăpânire, pas cu pas.

— Pe-asta va trebui să mi-o explici. Ce-am luat în stăpânire, exact?

— Pe mine! Şi să nu crezi că acum nu înţeleg perfect totul. Mai întâi, a fost sexul. E greu să gândeşti raţional, când nu mai eşti decât o ditamai glandă în călduri.

Ar fi izbucnit în râs, dar preferă în schimb să aleagă cu grijă o măslină.

— Din câte-mi amintesc, sexul a fost atât ideea mea, cât şi a ta. Ba mai mult a ta, de fapt, la început.

— Nu încerca să înceţoşezi problema, scuipă Kate, trântindu-şi palmele pe bufet.

— Departe de mine gândul să înceţoşez nişte fapte concrete. Zi mai departe.

— Pe urmă, a început campania hai-cu-sănătatea-lui-Kate. Spitale, nenorociţi de doctori, medicamente.

— Cred că iarăşi aş înceţoşa problema dacă ţi-aş aminti că ai avut

ulcer.

— Mă descurcam şi singură. Aş fi putut merge perfect la doctor, de capul meu. Pe urmă, te-ai apucat să-mi găteşti şi să bagi în minte toate chestiile alea foc de sănătoase. „Trebuie să mănânci omeneşte la micul dejun, Kate. Zău că e cazul s-o laşi mai moale cu cafeaua. Şi, până să mă dezmeticesc, luam mese regulate şi făceam gimnastică.

Byron îşi trecu limba peste dinţi, privind în farfurie.

— Ce ruşine mi-e. Să-ţi întind o capcană atât de diabolică. E de neiertat.

— N-o face pe deşteptul cu mine. Ai cumpărat căţei. Mi-ai reglat maşina.

Îşi frecă faţa cu mâinile, înainte de a se ridica şi el.

— Acum am cumpărat câinii şi ţi-am dres maşina ca să nu-mi observi complotul mârşav. Kate, te faci de râs.

— Ba nu mă fac de niciun râs. Ştiu perfect de bine când mă fac de râs şi acum nu-i cazul. Ai ticluit totul, în paşi mărunţi şi dibaci, până am ajuns să locuiesc aici.

— Iubito, replică el, cu un amestec de afecţiune şi de exasperare, chiar locuieşti aici.

— Păi vezi? Kate îşi azvârli mâinile în sus. Trăiesc cu tine, fără să-mi fi dat seama măcar. Îţi fac de mâncare, pentru numele lui Dumnezeu. În viaţa mea n-am făcut de mâncare unui bărbat.

— Nu? se apropie el, mişcat, întinzând braţele.

— Nu-mi veni cu de-astea, se retrase Kate dincolo de masă, continuând să fiarbă. Ai un tupeu extraordinar, să tulburi aşa apele. Ţi-am spus că nu eşti genul meu, că n-o să meargă.

Cu răbdarea ajunsă la limită, Byron se legănă pe călcâie.

— Dracu' să le ia de genuri. A mers şi eşti pe deplin conştientă cât de bine merge în cazul nostru. Te iubesc şi, dacă n-ai fi atât de-al naibii de căpoasă, ai recunoaşte că şi tu mă iubeşti.

— Fă bine şi nu vorbi în numele meu, De Witt.

— Perfect. Atunci, te iubesc numai eu. Suportă.

— Nu-s obligată să suport nimic. Tu trebuie s-o suporţi. Şi cât

despre cretina ta de cerere în căsătorie…

— Nu te-am cerut în căsătorie, i-o reteză el, rece. Ţi-am spus că vreau să te măriţi cu mine. Nu ţi-am cerut-o. De ce te temi, Kate? Să nu repet cazul canaliei ăleia de Thornhill care s-a folosit de tine până a apărut ceva mai apetisant?

— Şi de unde ştii despre Roger? Ţi-ai băgat nasul prin treburile mele, nu? Şi oare de ce nu sunt deloc surprinsă?

Nu mai avea niciun rost să-şi muşte limba. Mai bine, hotărî Byron, să joace până la capăt.

— Când o persoană e atât de importantă pentru mine cum eşti tu, sunt importante şi problemele ei. Binele ei e important pentru mine. Aşa că m-am hotărât să descopăr. Ai menţionat faţă de Kusack numele lui, iar eu am ţinut legătura cu Kusack.

— Ai ţinut legătura cu Kusack, repetă Kate. Ştii că Roger mi-a făcut figura.

Byron dădu din cap.

— Şi se pare c-o ştii şi tu.

— Abia azi după-amiază mi-a venit ideea. Dar, dacă stau să mă gândesc, aş zice că tu ştiai mai de mult şi n-ai găsit de cuviinţă să-mi spui şi mie.

— Pista ducea spre el. Un conflict personal între voi doi, accesul lui în biroul tău. A dat nişte telefoane în New Hampshire cam prin perioada când aflaseşi despre tatăl tău.

— De unde ştii de telefoane?

— Detectivul lui Josh a accesat informaţiile.

— Detectivul lui Josh, reluă şi ea. Deci, ştie şi Josh. Şi totuşi, nimeni n-a socotit necesar să-mi predea şi mie vreuna din informaţiile astea atât de utile.

— Nu ţi s-au spus fiindcă ai fi dat buzna la Thornhill să-i trânteşti totul în faţă.

Faţă pe care, recunoscu Byron, tare i-ar mai fi plăcut s-o stâlcească în pumni.

— Nu voiam să miroasă nimic, până nu se termina ancheta.

— Nu voiaţi, se răsti Kate. Mare păcat, fiindcă deja m-am repezit în el şi v-am stricat toate planurile. N-aveaţi niciun drept să acţionaţi pe la spatele meu, să vă faceţi stăpâni pe viaţa mea.

— Am dreptul să fac tot ce pot ca să te apăr şi să te ajut. Asta am şi făcut. Şi asta voi continua să fac.

— Vreau, nu vreau.

— În mare. Nu-s Roger Thornhill. Nu sunt şi niciodată nu m-am folosit de tine pentru nimic.

— Nu, tu nu foloseşti oamenii, Byron. Ştii ce faci tu? Îi manipulezi. Asta eşti, un manipulator de oameni. Din cauza asta eşti aşa de bun pe meserie – atâta răbdare, atâta farmec, atâta talent ca să-i atragi de partea ta în câte o problemă, fără a bănui măcar că sunt manevraţi. Ei bine, îţi dau o veste. N-am să mă las manevrată. Fii sigur că nu mă voi lăsa manipulată spre a mă căsători.

— Taci dracu' o clipă!

Îi tăie calea înainte de a apuca să iasă pe uşă. Când îi apucă braţul în cătuşa degetelor, Kate ţipă. Temându-se că-şi judecase greşit forţa la nervi, Byron se retrase, ţinându-i mai blând braţul. Dar vânătăile pe care le văzu erau deja formate. Ceaţa care-i învălui creierul fu neagră şi hidoasă.

— Ce naiba-i asta? întrebă el.

Inima lui Kate bătea cu putere în gât, când ochii săi îi sfredeliră pe-ai ei.

— Dă-mi drumul.

— Cine ţi-a făcut urmele astea?

Kate îşi ridică bărbia, în defensivă. Furia din ochii lui era la fel de ucigătoare ca o spadă bine ascuţită.

— Ţi-am mai văzut numărul cu cavalerul alb, Byron. Nu mă interesează reluările.

— Cine te-a atins? întrebă el, pronunţând rar, răspicat, fiecare cuvânt.

— Altul care nu suportă răspunsurile negative, se răsti Kate.

Îşi regretă amarnic cuvintele, înainte de a le fi rostit până la capăt.

Dar era prea târziu. Ochii lui îşi pierdură orice expresie. Încet, se dădu la o parte din faţa ei.

— Te înşeli.

Glasul îi era rece, calm şi calculat.

— Pot accepta răspunsurile negative. Şi de vreme ce aşa par să stea lucrurile, cred că nu ne-a mai rămas nimic de discutat.

— Îmi cer scuze…

Îşi simţea obrajii arzând de furie.

— Nu se cuvenea. Dar nu-ţi apreciez amestecul în treburile mele, nici supoziţia că m-aş înscrie de la sine în planurile tale.

— Am înţeles.

Simţea durerea ca un bulgăre greu în stomac.

— Cum spuneam, se pare că s-a terminat totul. E clar că ai avut dreptate de la început. Dorim lucruri diferite şi povestea asta n-o să meargă.

Veni spre masă, mai mult ca să se îndepărteze de ea, decât pentru că ar fi dorit vinul pe care-l luă şi-l bău.

— Îţi poţi lua lucrurile, acum, sau când ţi-e mai comod.

— Eu…

Se holbă la el, stupefiată, că putea închide atât de scurt uşa între ei.

— Eu nu… nu pot… m-am dus, reuşi ea să încheie, luând-o la fugă.

Byron ascultă uşa trântită, apoi se aşeză, încet ca un bătrân. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Mare minune, îşi spuse el, că îl crezuse un strateg atât de strălucit, când până şi un orb călare pe-un cal în galop ar fi putut vedea cât de rău stricase totul.

Kate se duse acasă, desigur. Unde să te duci, când eşti rănit? Scena peste care năvăli în salon era atât de veselă, de familială, atât de asemănătoare cu ceea ce tocmai i se oferise şi refuzase, încât îi veni să urle.

Josh stătea în fotoliul de lângă foc, cu lumina caldă a flăcărilor

unduitoare jucând peste el şi fiul său adormit. Laura, cu fata cea mică la picioare, turna cafea în nişte ceşti adorabile de porţelan. Margo era ghemuită în capătul canapelei, cu Ali, răsfoind amândouă o revistă de modă.

— Kate, îşi ridică Laura privirea, cu un zâmbet primitor. Ai sosit tocmai la timp pentru cafea. L-am mituit pe Josh să aducă aici copilul, cu o şuncă de-a doamnei Williamson.

— Poate c-a mai lăsat câteva firimituri, adăugă Margo. Dacă ţi-e foame.

— N-am luat decât două porţii.

— Două porţii, în două rânduri, unchiule Josh, interveni Kayla, ridicându-se, aşa cum făcea din minut în minut, ca să se uite la copil.

— Pârâcioaso, îi suci el nasul.

— Mătuşa Kate e supărată, se ridică Ali de pe canapea, observând. Te-ai supărat pe cineva, nu-i aşa, mătuşă Kate? Eşti roşie la faţă.

— Aşa e, murmură Margo tărăgănat, privind-o mai atentă; şi cred că-i aud dinţii scrâşnind.

— Afară, îl arătă Kate pe Josh cu degetul. De tine mă ocup mai târziu, acum ieşi şi ia-ţi şi testosteronul cu tine.

— Nu merg nicăieri fără el, replică nepăsător Josh. Şi mă simt foarte bine aici unde stau.

— Nu vreau să mai văd niciun bărbat. Dacă în următoarele şaizeci de secunde mai văd un bărbat în faţa mea, am să-l omor cu mâinile astea.

Josh pufni, prefăcându-se jignit. Dar se ridică.

— Îl iau pe J.T. în bibliotecă, la un porto şi un trabuc. Vom vorbi despre sport şi instrumentele puterii.

— Pot veni şi eu, unchiule Josh?

— Sigur că da, îi întinse el Kaylei mâna liberă. Nu-s miss girl.

— Culcarea în treizeci de minute, Kayla, strigă Laura.

— Ali, ce-ar fi să-i ţii şi tu companie unchiului Josh până la ora stingerii?

— Vreau să rămân aici, îşi răsfrânse fata buza de jos, încrucişându-şi braţele pe piept. Nu trebuie să plec numai fiindcă mătuşa Kate o să urle şi-o să înjure. Nu mai sunt un bebeluş.

— Las-o să stea, făcu Kate un gest larg, cuprinzător, cu braţele. Niciodată nu-i prea devreme ca să afle cum sunt în realitate bărbaţii.

— Ba e prea devreme, o corectă Laura. Allison, du-te cu unchiul în bibliotecă, sau sus, să-ţi faci baia.

— Mereu trebuie să fac ce spui tu. Nu mai suport.

Ali ieşi intempestiv, tropăind pe scări, ca să se bosumfle de una singură.

— Ei, ce nostim a fost, murmură Laura, întrebându-se încă o dată ce s-o fi întâmplat cu drăgălaşa şi docila Ali. Şi la asta, ce notă plăcută ai dori să adaugi, Kate?

— Toţi bărbaţii-s nişte porci.

Înhaţă o ceaşcă de cafea şi o dădu pe gât ca pe whisky.

Capitolul 21

— Şi ce argumente ai? întrebă Margo, după un lung răstimp.

— Măi e nevoie de ele? Ce alt scop posibil mai au, în afară de procreare, iar cu noile progrese din tehnologie se va rezolva şi asta în laboratoare, curând.

— Foarte plăcut, conchise Laura, turnând încă o ceaşcă. Poate că n-avem nevoie de ei pentru sex, dar eu tot pe bărbaţi mă bazez pentru exterminarea insectelor mari.

— Vorbeşte numai în numele tău, o dojeni Margo. Eu prefer să omor păianjeni, decât să renunţ la sex. Ce crimă a comis Byron, Kate, sau ne laşi să ghicim?

— Ticălosul ăsta intrigant şi viclean! Nu-mi vine să cred că am fost atât de idioată ca să mă încurc într-o relaţie cu un bărbat ca el. Nu cunoşti niciodată omul, nu-i aşa, niciodată nu ştii ce ascunde sub ochii ăia ca mărgelele?

— Kate, ce-a făcut? Orice-ar fi, sunt convinsă că nu e atât de rău pe cât crezi.

Când Kate îşi scoase haina, privirea Laurei poposi asupra vânătăilor. Sări în picioare cât ai clipi.

— Doamne fereşte, Kate, a dat în tine?

— Ce? A… expedie ea vânătăile cu o mişcare a mâinii. Nu, normal că n-a dat în mine. Cu astea m-am ales intrând într-o încurcătură, la Bittle. Byron n-ar lovi o femeie. E o abordare prea directă pentru unul ca el.

— Bine, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce-a făcut? întrebă Margo.

— Am să-ţi spun ce-a făcut. Vă spun eu imediat ce-a făcut, repetă ea, începând să se învârtă prin cameră ca o leoaică în cuşcă. M-a

cerut în căsătorie.

Când afirmaţia ei fu întâmpinată de o tăcere mormântală, se răsuci în loc.

— N-aţi auzit ce-am spus? M-a cerut de nevastă.

Laura stătu pe gânduri.

— Şi ce, are un dulap plin cu capetele fostelor lui neveste?

— Nu mă asculţi. Nu pricepi…

Chinuindu-se să se calmeze, Kate inspiră adânc, trăgându-se de păr.

— O.K., găteşte, mă îndoapă cu vitamine, mă pune să fac mişcare. Îmi aţâţă hormonii, până sunt gata să mă prăvălesc pe orice suprafaţă orizontală din apropiere şi să-i trag un sex incredibil. Se duce la Kusack, ticluieşte cu Josh fără ştirea mea, încearcă să-mi alunge toate grijile din viaţă. Aranjează să am o debara liberă ca să-mi pot lăsa hainele la el. Normal, a cumpărat casa aia, continuă ea, patrulând. Şi câinii ăia afurisiţi, de care s-ar îndrăgosti oricine are în piept măcar o jumătate de inimă. Maşina mea n-a mers mai bine nici în ziua când am cumpărat-o. Şi, cu regularitate, aşa că n-aveţi cum să nu observaţi, îmi aduce acasă flori.

— Vai de mine, numai flori nu, îşi apăsă Margo o mână pe piept. Doamne fereşte, individul e un monstru. Trebuie oprit.

— Gura, Margo. Ştiu că nu eşti de partea mea. Niciodată nu-mi ţii partea.

Convinsă de loialitatea Laurei, Kate căzu în genunchi în faţa ei, apucând-o de mâini.

— M-a invitat la Atlanta de Thanksgiving ca să-i cunosc părinţii. Zice că mă iubeşte şi vrea să se însoare cu mine.

— Iubito, îi cuprinse strâns Laura mâinile, plină de înţelegere. Îmi dau seama că în seara asta ai trecut printr-un adevărat calvar. E evident că omul ăsta e scrântit la cap Sunt sigură că Josh poate rezolva să fie închis.

Năucită, Kate îşi smulse mâinile.

— Tu ţineai cu mine, insistă ea.

— Vrei să-ţi plâng de milă?

Fulgerul de furie din ochii Laurei o făcu pe Kate să clipească.

— Nu… da. Da… nu. Vreau doar să înţelegi.

— Să-ţi spun eu ce înţeleg. Ai un bărbat care te iubeşte. Un om bun, atent, grijuliu, care e dispus să împartă cu tine atât poverile, cât şi plăcerile vieţii. Care te doreşte, care ţine la tine destul pentru a face un efort să te ştie fericită, să te ajute să ai o viaţă mai lină. Un om care te doreşte şi în pat, şi jos din pat. Unul pe care îl interesezi destul ca să vrea să-i cunoşti familia, fiindcă îi iubeşte şi vrea să te prezinte lor. Nu e destul de bun pentru tine?

— Nu, n-am spus asta… doar că…

Se ridică în picioare, clătinându-se.

— Nu plănuisem…

— Asta-i problema ta, se ridică şi Laura, scundă, delicată şi furioasă. În planurile lui Kate, toate trebuie să fie în deplină ordine. Ei bine, viaţa e încurcată.

— Ştiu. Voiam să zic…

Pradă furiei şi unei frustrări pe care nici ea însăşi nu şi-ar fi bănuit-o, Laura trecu peste protestul lui Kate.

— Şi dacă nu găseşti că viaţa ta este adecvată, încearc-o pe-a mea. Încearcă să nu ai nimic, continuă ea, cu vocea amară. O căsnicie ratată, un bărbat care să dorească mai mult numele tău decât pe tine şi care după ce te-a avut nici n-a mai căutat să se prefacă măcar. Încearcă să vii acasă în fiecare seară ştiind că nu te-aşteaptă nimeni care să te îmbrăţişeze, că toate problemele care se cer rezolvate îţi revin ţie, că nu ai pe cine să te sprijini. Şi să ai o fiică acuzându-te că n-ai fost destul de bună ca să-l ţii pe tatăl ei sub acelaşi acoperiş.

Merse cu paşi mari să privească focul ce trosnea în cămin, pe când prietenele ei se uitau la ea în tăcere.

— Încearcă să te simţi neiubită, nedorită şi în fiecare noapte să te târăşti în pat întrebându-te cum să faci ca să meargă, cum ai putea îndrepta din nou lucrurile şi-abia pe urmă vino să-mi plângi pe umăr.

— Iartă-mă, murmură Kate. Laura, îmi pare atât de rău…

— Nu. Epuizată şi ruşinată, Laura se îndepărtă de mâna liniştitoare a lui Kate, aşezându-se din nou. Nu, mie îmi pare rău. Nu ştiu de unde mi-a venit. Îşi rezemă un moment capul de perna canapelei, cu ochii închişi, ca şi cum i-ar fi secătuit toate puterile. Ba da, ştiu. Poate că sunt geloasă. Deschizând ochii din nou, reuşi un zâmbet. Sau poate doar te cred o proastă.

— Ar fi trebuit să mă mut înapoi aici, după plecarea lui Peter, începu Kate. Trebuia să-mi dau seama cât de multe aveai de înfruntat singură.

— Of, termină. Nu de mine e vorba. Eu sunt doar puţin cam iritată.

Îşi frecă tâmplele îndurerate.

— Discuţia de azi dintre mine şi Ali n-a fost prima. Mă face să fiu nervoasă.

— Aş putea să mă mut acum, se aşează Kate lângă Laura.

— Nu că n-ai fi binevenită, dar nu te muţi la noi.

— S-a zis cu scăparea asta, murmură Margo.

— Nu caut nicio scăpare.

Kate făcu un efort să-şi stăpânească emoţiile învălmăşite.

— Aş putea să te ajut cu fetele, să împărţim cheltuielile.

— Nu. E viaţa mea, se strâmbă Laura. Aşa cum e. Tu o ai pe-a ta. Dacă nu-l iubeşti pe Byron, e una. Nu-ţi poţi croi cu forţa sentimentele pe măsura lui.

— Glumeşti? Margo întinse mâna după cafetieră. De luni de zile se uită cruciş după ea.

— Ei, şi ce? Emoţiile nu garantează nimic, când e vorba de ceva atât de important ca mariajul. Nici pentru Laura n-au fost de ajuns, oftă Kate, ridicând din umeri. Îmi pare nespus de rău, dar n-au fost.

— Aşa e, n-au fost. Dacă vrei garanţii, cere certificatul când cumperi un prăjitor de pâine.

— Bine, ai dreptate, dar nu e numai asta. Nu vă daţi seama că m-a jucat pe degete? M-a manevrat în tot timpul relaţiei ăsteia.

Margo scoase un sunet scăzut, felin.

— Manevrată de un bărbat puternic şi seducător. Sărăcuţa de tine!

— Ştii bine ce vreau să spun. Nici tu nu l-ai lăsa niciodată pe Josh să apese toate butoanele, să facă el toate mutările. Îţi spun că Byron are un mod de a submina totul, ca să alunece în direcţia aleasă de el fără să-mi dau seama.

— Atunci, schimbă direcţia, dacă nu-ţi place destinaţia, propuse Margo.

— Cândva, mi-a zis că-s un ocoliş. Amintindu-şi, Kate se încruntă. A spus că-i place s-o ia pe căi ocolite, interesante. Şi eu, care-am crezut că era un compliment.

— De ce nu te duci să discuţi totul cu el, în loc să ne mai certăm? îşi lăsă Laura capul pe spate, perfect capabilă să-şi imagineze scena petrecută în bucătăria lui Byron. Probabil că în momentul ăsta e la fel de nefericit şi de frustrat ca tine.

— Nu pot, clătină din cap Kate. Mi-a spus să-mi iau lucrurile când vreau.

— Ah!

Margo o privi cu compătimire sinceră.

— Pe tonul ăla al lui politicos şi manierat?

— Exact. E cel mai insuportabil. În plus, nu ştiu ce i-aş spune. Nici eu nu ştiu ce vreau.

Neputincioasă, îşi îngropă faţa în mâini.

— Tot cred că ştiu ce vreau şi pe urmă, totul se schimbă. Sunt obosită. Mi-e prea greu să gândesc logic, când sunt obosită.

— Atunci, vorbeşte cu el mâine. În noaptea asta stai aici.

Laura se ridică.

— Trebuie să duc fetele la culcare.

— M-a făcut să-mi fie o asemenea ruşine de mine, murmură Kate, când rămase singură cu Margo.

— Ştiu, se trase prietena ei mai aproape. Cel puţin, pe mine m-a făcut să simt că l-aş omorî pe Peter Ridgeway, dacă-şi mai arată vreodată pe-aici mutra aia nesuferită.

— Nu mi-am dat seama că e atât de rănită, atât de nefericită.

— O să-şi revină, o bătu Margo pe genunchi. Avem noi grijă.

— Şi… nu mă mai duc la nicio firmă de contabilitate.

— Bineînţeles că nu.

— Toată lumea pare să ştie ce voi face, înaintea mea, se înfurie Kate. Bittle mi-a oferit un post de partener.

— Felicitări.

— Şi l-am refuzat, azi după-amiază.

— I-auzi, i-auzi! fulgeră zâmbetul de un milion de dolari al lui Margo. Da' ocupată zi ai mai avut!

— Iar delapidatorul e Roger Thornhill.

— Ce? zăngăni ceaşca lui Margo pe farfurioară. Dihorul ăla lunecos care te-a tras în piept cu propria ta clientă?

— Unul şi acelaşi.

Kate se bucură să vadă că putea spune ceva care să-i trezească interesul lui Margo.

— Mi-am dat seama din modul cum s-a purtat azi când am intrat la Bittle. Are destulă minte ca să fi găsit o soluţie de a sifona fonduri, iar eu eram principala lui concurentă pentru postul de partener. Şi-a tras un bănuţ de buzunar şi-n acelaşi timp m-a eliminat din competiţie.

— Te-ai dus la Kusack cu povestea asta?

— Nu, se pare că Byron, copoiul şi bărbatu-tău, cu care am să mă răfuiesc curând, ştiau deja.

— Şi te-au lăsat în ceaţă.

Înţelegând perfect, Margo o ridică pe Kate în picioare.

— Uneori, bărbaţilor trebuie să li se reamintească faptul că nu mai trăiesc în peşteri, vânând, înfruntând dragoni sau bătând câmpiile spre vest, în timp ce noi stăm îngrămădite în jurul focului. Hai, te-ajut şi eu să i-o aminteşti lui Josh.

A doua zi dimineaţă la ora zece fără un sfert, Kate deschise casa magazinului Pretences. În dimineaţa aceea avea să lucreze de una

singură. Era mândră de competenţa ei. Laura se afla în biroul de la hotel, iar Margo îşi continua concediul de maternitate. Se hotărî să savureze cele câteva minute dinainte de a descuia uşa, întorcând cartonaşul cu „Deschis“.

Îşi adusese propriile C.D.-uri. Margo prefera muzica clasică. Kate îi prefera pe: Beatles, Stones, Oream. După ce puse muzica, se duse în camera de toaletă şi umplu cu apă stropitoarea de cupru. Aveau să-i placă micile îndatoriri agreabile ale cultivării unei firme elegante, îşi spuse ea.

N-avea să se gândească la Byron De Witt.

La ora asta, trebuia să fie probabil în vreo şedinţă sau convocat în sala de conferinţe. Poate că studia itinerariul unei călătorii la San Francisco. Nu spusese el că trebuia să plece?

Nu conta, îşi reaminti Kate, ieşind pe terasă pentru a uda panselele şi impatienele. Putea umbla pe oriunde poftea – şi pe lună, la o adică. Interesul ei faţă de problemele lui se sfârşise. Gata. O carte închisă.

Avea pe cap grijile propriei sale vieţi, nu? În fond, începea o etapă cu totul nouă. O nouă carieră, cu un nou ţel. I se învârteau prin cap zeci de idei pentru a îmbunătăţi şi a extinde magazinul. Odată ce Margo reintra în viteză, aveau să organizeze o şedinţă. O întrunire pe tema eficienţei. Apoi, parada modei bătea la uşă. Trebuiau să fie plasate reclamele. Aveau nevoie să discute şi alte promovări pentru sărbători.

Ceea ce le trebuia era un brainstorming săptămânal regulat şi reuniuni privitoare la evoluţii. Avea să le pregătească pe toate, să şi le înscrie în program. Nu poţi conduce o firmă de succes fără şedinţe structurate regulat. Nici viaţa nu ţi-o poţi organiza fără structură, fără planuri şi scopuri concrete.

De ce naiba nu putuse înţelege Byron că avea planuri şi scopuri concrete? Cum îi putuse arunca în faţă cererea în căsătorie, dărâmându-i toate popicele rânduite cu atâta grijă?

Nu te căsătoreşti cu o persoană pe care o cunoşti abia de un an de

zile. Orice relaţie trece prin anumite stadii, etape atente, prudente şi logice. Poate, poate numai, după doi ani, după cei ai rezolvat toate nepotrivirile, după ce v-aţi înţeles pe deplin defectele şi slăbiciunile reciproce şi aţi învăţat să le acceptaţi sau să ajungeţi la oarecare compromisuri, abia atunci începeţi să discutaţi posibilitatea unei căsătorii.

Trebuie să conturezi clar ceea ce aştepţi de la căsnicie, să stabileşti roluri şi îndatoriri. Cine se ocupă de marketing, cine plăteşte facturile, cine duce gunoiul, pentru Dumnezeu. Mariajul e o afacere, un parteneriat, un angajament pe scară largă. Oamenii cu bun simţ nu se aruncă în el cu capul înainte, fără ca mai întâi să reglementeze atent detaliile.

Şi copiii? E evident cine face copiii – dacă urmează să fie copii – dar cum rămâne cu împărţirea responsabilităţilor? Scutecele şi spălatul, hrănitul şi vizitele medicale. Dacă nu stabileşti amănuntele responsabilităţilor, nu te-alegi decât c-un haos – iar un copil trebuie să fie îngrijit de nişte adulţi responsabili.

Un copil. O, Doamne, cum ar fi fost să aibă un copil? Habar n-avea ce înseamnă să ai copii. Câte cărţi trebuia să citească şi câte greşeli risca să facă. Erau atât de multe… lucruri necesare pentru un copil. Cărucioare, leagăne, scaun de maşină.

Şi toate hăinuţele alea adorabile, îşi spuse ea visătoare.

— Înecaţi panselele alea, domnişoară Powell. Tresări, vărsându-şi apă pe pantofi. Îl privi cu ochi goi pe Kusack, în timp ce mintea îi intra în iureş. Fusese cât pe-aci să-i dea şi numele unui copil pe care nu îl concepuse, cu un bărbat cu care nu intenţiona să-l conceapă.

— Visaţi cu ochii deschişi? se arcuiră buzele detectivului în stilul acela părintesc, devenit familiar.

— Nu, eu…

Nu era o visătoare. Era o gânditoare. O femeie de acţiune.

— Am multe pe cap.

— Nu mă îndoiesc. M-am gândit că vă voi prinde înainte să deschideţi. Vă deranjează să intrăm?

— Nu, fireşte că nu.

Continuând să bâjbâie, puse stropitoarea jos şi deschise uşa.

— Azi sunt numai eu. Partenerele mele sunt… nu sunt aici.

— Voiam să vorbim între patru ochi. N-am vrut să vă sperii, domnişoară Powell.

— Nu face nimic.

Inima ei, un moment pornită la galop, părea să-şi fi revenit la o viteză rezonabilă.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule detectiv?

— De fapt, am venit doar ca să vă pun la curent cu evoluţia anchetei. M-am gândit că, după toate complicaţiile prin care aţi trecut, meritaţi să ştiţi cum se conturează.

— Ei, sunteţi un om de excepţie, murmură ea.

— Prietenul dumneavoastră m-a îndreptat spre Roger Thornhill.

— Nu e prietenul meu, replică repede Kate, după care strânse din dinţi. Vă referiţi la domnul De Witt.

— Exact, zâmbi cam spăşit Kusack, trăgându-se de ureche. Niciodată nu ştiu cum să abordez situaţiile de acest gen. Oricum, domnul De Witt m-a pus pe direcţia lui Thornhill. De fapt, deja priveam în direcţia respectivă. Nu păreţi surprinsă de veste, comentă el.

— Am dedus-o şi eu, ieri.

Ridică din umeri, descoperind că pur şi simplu nu mai conta.

— Mă aşteptam. Thomhill avea o mică problemă cu jocurile. Sunt printre cele mai frecvente motive ca să ai urgentă nevoie de bani.

— Roger joacă?

Asta o şoca într-adevăr.

— Vreţi să spuneţi că pariază la curse, aşa ceva?

— Pariază în Wall Street, domnişoară Powell. Şi pierde constant, de vreo doi ani. S-a întins mai mult decât îi era plapuma, ca să zic aşa, şi a pierdut totul. Apoi, mai avea şi relaţia aceea personală cu dumneavoastră. Adăugaţi informaţia despre tatăl dumneavoastră şi faptul că el a fost cel care a găsit articolul de ziar în biroul

dumneavoastră şi i l-a predat lui Bittle.

— Serios? dădu ea din cap. Nu ştiam.

— Puţin cam prea simplu, după părerea mea. În domeniul meu de activitate, de obicei conexiunile nu sunt simple coincidenţe. Ieri, aţi avut o mică ciocnire cu el, la Bittle.

— Şi pe-asta de unde-o mai ştiţi?

— De la domnişoara Newman. Are ochi şi urechi agere şi nas fin, zâmbi Kusack. I-am cerut să-mi raporteze orice incident ieşit din comun, la birou. Nici ei nu-i plăcea cum mirosea Thornhill, ca să zic aşa. Şi v-a ţinut partea de la început.

— Poftim? Kate se bătu peste ureche ca şi cum dintr-o dată şi-ar fi pierdut auzul. Newman îmi ţinea mie partea?

— La prima discuţie pe care am avut-o cu ea despre afacerea asta, a spus că dacă mă uit în direcţia dumneavoastră, greşesc. A afirmat că o femeie cum este Katherine Powell n-ar fura nicio agrafă de hârtii.

— Înţeleg. Întotdeauna am crezut că mă antipatizează.

— Nu ştiu dacă vă simpatizează sau nu, dar vă respectă.

— Deci, îl veţi chema pe Roger la interogatoriu?

— L-am şi adus. A trebuit să mă cam grăbesc, după ce am aflat că avuseseră̆ţi o răfuială cu el. Aşa că i-am făcut o mică vizită azi-noapte. Avea bagajele făcute şi se pregătea să plece la aeroport.

— Glumiţi.

— Nu, domnişoară. Îşi rezervase un bilet pentru Rio. De când aţi fost dumneavoastră exonerată, trăieşte pe muchie de cuţit. Nu ştiu ce i-aţi spus ieri la birou, dar a clacat. Şi-a angajat un avocat destul de repede, dar credem că până diseară vom ajunge la o înţelegere. Fapta lui se numeşte delict fără victimă. Cred că, în zilele noastre, definiţia ne cam induce în eroare.

— Nu mă simt ca o victimă, murmură Kate. Nici nu ştiu ce mai simt.

— Mă rog, eu m-aş simţi ciufut de-a binelea – dacă îmi scuzaţi limbajul, ridică din umeri Kusack. Cariera lui s-a dus la canal şi va

plăti, amenzi şi avocaţi, mult timp de-acum încolo. Iar guvernul federal vrea să-l aibă oaspete o vreme.

— Va intra în puşcărie?

La fel cum ar fi intrat şi tatăl ei, îşi spuse Kate. Pentru o greşeală, o eroare de judecată. Un moment de lăcomie.

— Cum spuneam, vom ajunge la un acord, dar nu-l văd plecând fără să fi stat un timp la răcoare. Ştiţi, după cum merg treburile în ziua de azi, l-aţi putea da în judecată chiar dumneavoastră. Defăimare de caracter, daune şi prejudicii emoţionale, toate cele. O să vă explice avocatul dumneavoastră.

— Nu mă interesează să-l dau în judecată pe Roger. Mă interesează doar să întorc pagina. Bănuiam, îi zâmbi el din nou. Sunteţi o femeie cumsecade, domnişoară Powell. A fost o plăcere să vă cunosc, chiar şi în asemenea împrejurări.

Făcu un pas spre uşă, apoi se opri.

— E ora deschiderii, nu?

Kate se uită la ceas.

— Cam pe-acolo.

— Mă întreb…

Iarăşi se trase de ureche.

— Se apropie ziua de naştere a neveste-mii. De fapt, mâine e.

— Domnule detectiv Kusack, zâmbi Kate radioasă, aţi venit în locul ideal.

Îşi spunea că se simţea minunat, reînviată. Toate necazurile ei rămăseseră în urmă. Îşi începea noua fază a vieţii.

Nu avea niciun moment s-o nelinişteascăperspectiva vizitei la Byron. Era în toiul zilei, la ora prânzului. N-avea să-l găsească acasă. Urma să-şi ia lucrurile, aşa cum îi ceruse el, şi astfel să închidă definitiv şi acest capitol.

N-avea să regrete. Fusese amuzant, atâta cât durase, nimic nu ţinea o veşnicie, toate lucrurile bune aveau un sfârşit.

Şi dacă-i mai venea în minte încă un singur clişeu, avea să urle.

Opri maşina pe alee. Cheia pe care o scosese meticulos de pe propriul ei inel era în buzunar. Când însă băgă mâna s-o ia se pomeni apucând moneda Seraphinei. Nedumerită, o privi. Ar fi putut să jure că o pusese în sertăraşul de sus al casetei cu bijuterii.

O răsuci între degete. O rază de soare căzu pe muchie, reflectându-se orbitor. De-asta îi lăcrimau ochii, îşi spuse Kate. Din cauza strălucirii aurului şi pentru că îşi scosese ochelarii de soare. Nu fiindcă simţise pe neaşteptate o sfâşietoare comuniune cu fata aceea, stând pe faleză, gata sa-şi arunce viaţa în prăpastie.

Kate Powell nu-şi arunca viaţa nicăieri, îşi spuse ea cu fermitate. O privea în faţă. Numai cei slabi abandonau speranţa. Îi mai rămăseseră ani întregi de fericire. Ani. Şi n-avea să stea acolo şi să plângă cu ochii la o monedă veche şi o legendă pierdută în ceaţă.

Asta era realitatea. Îşi înghiţi lacrimile. Realitatea ei şi ştia exact ce făcea.

Găsi cheia şi puse banul la loc în buzunar. Însă îi era mai greu decât se aşteptase să folosească cheia, ştiind că era pentru ultima oară.

Nu era decât o simplă casă, îşi spuse ea. N-avea niciun motiv s-o iubească, niciun motiv să treacă prin acea sfâşietoare senzaţie de bun venit când deschidea uşa. Nu avea absolut niciun motiv să se ducă la glasswand şi să-i vină să plângă la vederea căţeilor care dormeau la soare.

Iar în jardinierele de piatră cenuşie înflorea geraniumul. Clopoţeii de cupru şi alamă cântau în briza mării. Scoicile pe care le adunase împreună cu Byron de pe plajă erau aranjate în bolul de sticlă cu gură largă, pe masa din lemn de sequoia.

Totul era atât de perfect, îşi dădu ea seama, de o simplitate atât de perfectă. De-asta îi venea să plângă.

Când capetele câinilor se ridicară dintr-o singură mişcare şi săriră în picioare s-o ia la fugă spre ea lătrând, înţelese că nu auzise maşina. Ei însă o auziseră. Reacţionaseră ca întotdeauna când auzeau sunetul întoarcerii lui Byron acasă.

Cuprinsă de panică, se răsuci spre uşă, chiar în momentul când intră el.

— Scuză-mă, spuse Kate imediat. Nu ştiam că vii mai devreme.

— Nici nu credeam.

Dar ştiuse, mulţumită telefonului Laurei, că avea s-o găsească acolo.

— Am venit să-mi iau lucrurile. Am… M-am gândit că e mai bine să vin în lipsa ta. Ca să fie mai puţin penibil.

— Şi uite că e penibil.

Se apropie de ea cu ochii îngustaţi.

— Ai plâns.

— Nu, de fapt nu. Doar o…

Degetele i se strecurară în buzunar, atingând moneda.

— A fost cu totul altceva. Şi pe urmă, cred că şi din cauza câinilor. Erau aşa de drăgălaşi, cum dormeau la soare.

Acum erau la uşă, dând cu furie din cozi.

— O să-mi fie dor de ei.

— Stai jos.

— Nu, serios, nu pot. Vreau să mă întorc la magazin, şi… şi vreau să-mi cer scuze, Byron, pentru că am strigat aşa la tine. Zău că-mi pare rău şi detest gândul că n-am putut fi măcar civilizată.

Închise ochii, copleşită de propria-i absurditate.

— E îngrozitor de penibil.

Byron voia s-o atingă, dorea asta îngrozitor. Îşi cunoştea însă propriile limite. Dacă trecea doar cu mâna peste acea caschetă de păr scurt, ar fi vrut să atingă mai mult, ar fi trebuit să atingă mai mult, până când iarăşi o va avea lipită de el, implorându-l.

— Atunci, să-ncercăm să fim civilizaţi. Dacă nu vrei să iei loc, vom sta în picioare. Vreau să-ţi spun câteva lucruri.

O privi deschizând ochii, îi observă îngrijorarea din ei. Ce naiba vedea când se uita la el? se întrebă Byron. De ce nu-şi putea da seama?

— Şi îmi voi cere şi eu scuze. Aseară, m-am purtat prosteşte. Cu

riscul de a primi încă un pumn în dinţi, recunosc că n-ai greşit prea mult, cu unele dintre, să le zicem… observaţiile tale asupra caracterului meu.

Se duse la glasswand, zornăindu-şi mărunţişul din buzunar. Câinii, plini de speranţă, stăteau de strajă dincolo de geam.

— Fac, într-adevăr, planuri. Avem trăsătura asta în comun. Recunosc că te-am manevrat ca să locuieşti aici. Mi s-a părut că ne va ajuta pe amândoi să ne obişnuim cu ideea. Fiindcă te doream aici.

Când reveni spre ea, Kate se chinui să găsească un răspuns, fără să reuşească.

— Voiam să am grijă de tine. Tu consideri vulnerabilitatea o slăbiciune. Eu o văd ca pe o latură delicată şi atrăgătoare a unei femei puternice, inteligente şi rezistente. Îmi stă în fire să protejez, să îndrept – sau, cel puţin, să încerc să dreg, ceea ce e rău. Nu mă pot schimba nici când e vorba de tine.

— Nu vreau să te schimbi, Byron. Dar nici eu nu mă pot schimba. Întotdeauna mă voi opune să fiu îndrumată, oricât de bune ar fi intenţiile.

— Iar când văd pe cineva drag stresat până la limita bolii, agresat, lovit, fac tot ce pot ca să-l ajut. Şi când doresc ceva, când ştiu că e just, fac tot ce pot ca să se întâmple. Te iubesc, Kate.

Inima îi înotă până în ochi.

— Nu ştiu ce să spun. Nu ştiu ce să fac. Nu găsesc nicio soluţie.

— Am găsit-o eu. Ştii, din când în când, nu strică să laşi pe altcineva să găsească soluţiile.

— Poate. Nu ştiu. Dar în toată situaţia asta au existat şi concluzii la care trebuia să ajung singură. De unele dintre ele nici măcar nu-mi dădusem seama. L-au arestat pe Roger.

— Ştiu.

— Sigur că ştii, încercă ea să râdă, apoi îşi întoarse capul. Când a venit Kusack şi mi-a spus, în primul moment, n-am fost sigură cum mă simţeam. Uşurată, răzbunată. Dar nu numai atât. M-am gândit la tatăl meu. Ar fi ajuns în închisoare, la fel cum va păţi şi Roger. E

acelaşi delict, aceeaşi pedeapsă. Amândoi au fost nişte hoţi.

— Kate…

— Nu, lasă-mă să termin. Mi-a trebuit atâta timp ca să ajung aici. Tatăl meu a comis o greşeală, o greşeală criminală. Oricât mă doare s-o recunosc, mai ştiu şi că n-ar fi încercat niciodată să dea vina pe altcineva, să inculpe pe altcineva. Nu era ca Roger. Şi-ar fi acceptat fapta şi ar fi plătit-o. Azi mi-am dat seama că asta e totul. Pot trăi cu ideea, pot să iert şi să-mi amintesc că l-am avut alături în primii opt ani de viaţă. A fost tatăl meu şi m-a iubit.

— Eşti o femeie frumoasă, Katherine.

Clătină din cap, ştergându-şi lacrimile.

— A trebuit să-mi scot asta din suflet. Se pare că pot oricând să scot ce-am pe suflet şi să-ţi predau ţie. Mă îngrijorează cât de uşor mi-e s-o fac.

— Te îngrijorează prea multe. Hai să vedem dacă te pot ajuta cu ceva. Vom încerca un test simplu de logică. Am treizeci şi cinci de ani. N-am fost niciodată căsătorit, nici logodit, nici n-am trăit în concubinaj cu vreo femeie. De ce?

— Nu ştiu, îşi împinse Kate mâinile prin păr, străduindu-se să-şi folosească intelectul, nu emoţiile. Pot fi zeci de motive. Te-ai opus unei angajări, ai fost prea ocupat să deguşti plăcerile sudului, ai fost prea concentrat asupra carierei.

— Se poate să fi fost oricare din toate astea, confirmă el. Dar am să-ţi spun care e esenţialul. Nici mie nu-mi place să fac greşeli, nu mai mult decât ţie. Sunt convins că există şi alte femei cu care aş putea fi fericit, cu care aş duce o viaţă decentă. Dar asta nu mi-e de ajuns. Am aşteptat, fiindcă aveam o imagine, un vis al femeii cu care să-mi împart viaţa.

— Doar n-o să-mi spui că eu sunt imaginea asta, fiindcă ştiu foarte bine că nu sunt.

Privi fără expresie batista pe care i-o oferea.

— Ce-i?

— Iarăşi plângi.

Când Kate o smulse şi-şi tampona faţa, Byron continuă:

— Unii dintre noi suntem mai flexibili în visurile noastre şi putem chiar să ne bucurăm când iau o altă formă. Uită-te la mine, Kate, îi spuse el blând, ridicându-i faţa spre a lui. Te-am aşteptat.

— Nu e drept, se retrase Kate, apăsându-şi mâinile încrucişate peste inima ce-i creştea în piept. Nu e drept să-mi spui aşa ceva.

— Am spus că vorbim civilizat. N-am pomenit despre ce e drept şi ce nu.

— Nu vreau să mă simt aşa. Nu vreau să mă doară aşa. De ce nu mă laşi să mă gândesc în linişte?

— Gândeşte-te la asta.

Acum o atinse, trăgând-o spre el până când feţele li se apropiară.

— Te iubesc. Şi o sărută. Vreau să-mi trăiesc viaţa alături de tine. Vreau să am grijă de tine şi tu de mine.

— Eu nu-s genul de femeie căreia bărbaţii îi spun asemenea lucruri, îl bătu ea cu mâna în piept. De ce nu înţelegi?

Byron trebuia să se asigure că ea avea să se deprindă cu vorbele de acel gen, auzite de la el. Buzele i se arcuiră, în timp ce o mângâia pe spate.

— A, las că înţeleg eu, îşi îndepărtă Kate faţa, smucit, înţeleg perfect expresia care ţi-a apărut în ochi. Kate are nevoie să fie mângâiată, consolată şi luată cu binişorul. Ei bine, n-o să ţină. Pur şi simplu nu merge. Tocmai am clarificat totul, izbucni ea, pornind prin cameră. Am magazinul. N-am de înfruntat un şoc destul de mare, că am primit ceea ce doream? Cum să mă adaptez dintr-o dată la atâtea? Dragostea nu cunoaşte reguli. N-avea grijă, am priceput-o şi pe asta, sucindu-mă şi învârtindu-mă toată noaptea fiindcă tu mi-ai spus să-mi iau lucrurile când îmi convine.

Se răsuci spre el, pârjolindu-l cu privirea.

— Josnic ai fost.

— Da, am fost josnic.

Îi zâmbi, încântat la gândul că şi ea petrecuse o noapte la fel de mizerabilă ca a lui.

— Mă bucur să văd că te-a atins. Şi tu m-ai lovit, aseară.

— Vezi? Uite ce se-ntâmplă când te încurci cu dragostea. Ne lovim reciproc. Nu eu am cerut să mă îndrăgostesc de tine, nu? N-am plănuit-o. Iar acum, nu mai suport gândul de a trăi fără tine, de a nu sta la masă în fiecare dimineaţă privindu-te cum pregăteşti micul dejun sau ascultându-te cum îmi spui să mă concentrez când ridic greutăţile alea nenorocite. Plimbându-mă pe plajă cu tine şi cu corciturile astea două. Şi vreau un copil.

Buimăcit, Byron aşteptă o clipă.

— Acum?

— Vezi? Vezi ce-ai făcut? se trânti ea pe canapea, îngropându-şi faţa în mâini. Ascultă ce-ţi spun. Sunt o jale. Am înnebunit. Te iubesc.

— Ştiu toate astea, Kate, se aşeză el alături, trăgând-o pe genunchi. Îmi convine de minune.

— Şi dacă nu-mi convine mie? Aş putea s-o încurc de-a binelea.

— Nu-i nimic, o sărută Byron pe obraz, cuibărindu-i capul pe umărul său. Mă pricep eu să le dreg pe toate. Ce-ar fi mai bine să privim ansamblul şi de detalii să ne ocupăm din mers?

Kate oftă şi închise ochii, cu o binecuvântată senzaţie de a fi acasă.

— Poate că tu ai să le încurci.

— Atunci, te voi avea pe tine, ca să le îndrepţi. Mă bazez pe tine.

— Tu…

Acele cuvinte, expresia din ochii lui care indica seriozitatea lor erau mai convingătoare decât orice declaraţie de dragoste.

— Aşa vreau şi eu. Trebuie să ştiu că aşa e şi o voi face. Dar o căsnicie…

— E un pas practic şi logic, încheie Byron, făcând-o să zâmbească.

— Ba nu e. Şi-n plus, nici nu m-ai cerut.

— Ştiu, îi zâmbi el, Dacă te-aş cere acum, există posibilitatea să spui nu. N-am să te las să spui nu.

— Trebuie să mă iei cu binişorul până va fi un fapt consumat.

— Asta-i ideea.

— Isteaţă idee, murmură Kate, simţindu-i bătăile inimii sub palmă; repezi, nu prea sigure, constată ea; poate că şi el era la fel de nervos. Cred că din moment ce majoritatea lucrurilor mele sunt deja aici şi te iubesc atât de mult şi m-am obişnuit cu mâncarea gătită de tine, nu-i o idee tocmai proastă. Aia cu căsnicia, vreau să zic. Cu tine. Deci, se pare că ideea ta a reuşit.

— Slavă Domnului!

Îi apăsă mâna pe buze.

— Te-am aşteptat, Kate, toată viaţa.

— Ştiu. Şi eu te-am aşteptat.

Byron îi înclină capul pe spate, privind-o în ochi, cu un surâs.

— Bine ai venit acasă.

SFÂRŞIT